

MUHAMMAD ALI AL-HASHIMI

الدكتور محمد علي الهاشمي

FEMEIA MUSULMANĂ

Adevărata personalitate islamică
a femeii musulmane după Coran și Sunna

شخصية المرأة المسلمة
كما يصوغها الإسلام في الكتاب والسنة

الرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا

Liga Islamică și Culturală din România

Capitolul I

Femeia musulmană și Domnul ei

Femeia credincioasă este prevăzătoare

Una dintre cele mai de seamă trăsături ale femeii musulmane este adâncă ei credință în Allah Preaînaltul și convingerea neprefăcută că tot ceea ce se întâmplă în acest univers, orice soartă care cade asupra omenirii, se întâmplă numai cu Voia și Porunca lui Allah. Orice lucru care i se întâmplă unei persoane nu ar fi putut fi evitat și tot ce nu se întâmplă nu ar fi putut fi făcut să se întâmple.

O persoană nu are altă alegere în această viață decât să urmeze calea cea dreaptă și să facă fapte bune – acte de slăvire și alte fapte – prin orice mijloc poate, punându-și întreaga încredere în Allah, supunându-se Voinței Lui și având convingerea că, în orice moment, are nevoie de ajutorul și de sprijinul Său.

Povestea lui Hajar (soția profetului Ibrahim) oferă femeii musulmane cel mai minunat exemplu de credință adâncă și încredere totală în Allah. Profetul Ibrahim (Avraam) – Pacea fie asupra sa! – a lăsat-o la Ka'aba, în Mecca, mai sus de fântâna Zamzam, într-o vreme în care în acel loc nu se găseau nici oameni, nici apă. Hajar nu avea pe nimeni alături în afară de pruncul ei, Ismail. Și ea l-a întrebat pe Ibrahim, liniștită, fără urmă de panică: „Allah ți-a poruncit să faci așa, o, Ibrahim?” Profetul Ibrahim – Pacea fie asupra sa! – a răspuns: „Da.” Răspunsul pe care l-a dat reflectă acceptarea și optimismul ei: „Atunci El nu ne va părăsi.” (relatat de Bukhari în *Kitaab*

*al-Anbiya*¹⁾

A fost o situație foarte grea: un bărbat și-a părăsit atât soția, cât și fiul nou-născut într-un loc neroditor, unde nu existau nici plante, nici apă și nici oameni, și s-a întors în îndepărtatul ținut al Palestinei. El nu i-a lăsat nimic în afară de o traistă de curmale și un burduf plin cu apă. Dacă nu ar fi fost adâncă ei credință și încredere pe care o avea în Allah, care i-au umplut inima, Hajar nu ar fi putut face față unei astfel de situații grele; s-ar fi prăbușit numaidecât și nu ar mai fi devenit femeia al cărei nume este amintit mereu, zi și noapte, de cei care înfăptuiesc pelerinajul cel mare (*Hajj*) și cel mic (*Umra*) în Casa lui Allah, de fiecare dată când beau apa curată a Zamzam-ului și aleargă între colinele Safa și Marua, așa cum a făcut Hajar în acea istovitoare zi.

Această credință adâncă a avut un efect uimitor asupra vieților musulmanilor, bărbați și femei: le-a trezit conștiința și le-a reamintit că Allah este martor la fiecare lucru, cunoaște fiecare taină și este alături de fiecare persoană, indiferent cine ar fi aceasta. Nimic nu redă mai clar o idee despre acea conștiință și teamă de Allah decât povestea tinerei musulmane, relatată în „*Sifat as-Safua*” și „*Ufiiat al-A'iaan*”, poveste citată de Ibn Al-Jauzi în „*Ahkaam an-Nisaa*”: „'Abdullah ibn Zaid ibn Aslam a relatat de la tatăl său, de la bunicul său, care a zis: «În însoțeam pe 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! – în timp ce patrula prin Medina, pe timp de noapte, și el s-a simțit obosit și s-a sprijinit de un perete. Era miezul nopții și (noi am auzit când) o femeie i-a zis fiicei ei: «Fata mea, ridică-te și amestecă laptele acela cu niște apă.» Fata a zis: «O, mamă, n-ai auzit astăzi ordinul califului?» Mama a zis: «Ce să aud?»

¹ *Baab Yaziffun*. A se vedea Ibn Hajar, *Fath al-Baari Sharh Sahih al-Bukhari*, publicată de Daar al-Ma'rifa, vol. 6, p. 396

Fata a răspuns: «A poruncit cuiva să anunțe cu voce tare că laptele nu trebuie amestecat cu apă.» Mama a zis: «Ridică-te și amestecă laptele cu apă; te aflu într-un loc în care 'Umar nu te poate vedea.» Fata i-a zis mamei ei: «Nu pot să îți dau ascultare în public și să nu-i dau ascultare în particular.» 'Umar a auzit acestea și mi-a spus: «O, Aslam, du-te în acel loc și vezi cine e acea fată, cu cine a vorbit ea și vezi dacă are soț.» Așa că m-am dus în acel loc și am văzut că era nemăritată; cealaltă femeie era mama ei și nici una dintre ele nu avea soț. M-am întors la 'Umar și i-am spus ce aflasem. Și-a chemat fiii la un loc și le-a zis: «Are vreunul dintre voi nevoie de-o soție, ca să pot aranja căsătoria pentru voi? Dacă aș avea dorința de-a mă căsători, aș fi primul care ar lua-o în căsătorie pe această tânără.» 'Abdullah a zis: «Eu am soție.» 'Abdur-Rahman a zis: «Am soție.» 'Asim a zis: «Eu nu am soție, așa că permite-mi să o iau eu de nevastă.» Atunci 'Umar a aranjat ca ea să se căsătorească cu 'Asim. Ea i-a dăruit lui o fiică și aceasta a crescut și a devenit mama lui 'Umar ibn 'Abdul-'Aziz.»

Acesta este adâncul înțeles al științei pe care islamul a implantat-o în inima acestei tinere femei. Ea a fost credincioasă și dreaptă în toate faptele ei, atât în public, cât și în particular, deoarece a crezut că Allah este tot timpul cu ea și că El vede și aude totul. Aceasta este adevărata credință și acestea sunt urmările acestei credințe care a înălțat-o până la nivelul desăvârșirii (*ihsaan*). Una dintre răsplățile imediate cu care a onorat-o Allah a fost această căsătorie binecuvântată, unul dintre descendenți ei fiind cel de-al cincilea calif drept-călăuzit, 'Umar ibn 'Abdul-'Aziz.

Credința adevăratei musulmane este curată și clară, neîntinată de nici o pată de ignoranță, de nici o iluzie sau superstiție. Această credință se bazează pe credința în Allah, Unicul, Preaînaltul, Veșnicul, Cel care poate face orice lucru,

Cel care controlează întregul univers și Cel la care toate lucrurile trebuie să se întoarcă:

Spune: "În mâna cui se află stăpânirea tuturor lucrurilor și cine apără și de cine nu există apărare, dacă știți?" / Vor zice ei: "Ale lui Allah sunt!" Spune: "Și cum se face că sunteți voi fermecați?"

[Coran 23:88,89]

Aceasta este credința pură, adâncă, care întărește caracterul femeii musulmane în forță, înțelegere și maturitate, pentru ca ea să vadă viața așa cum este în realitate, un loc de încercare ale cărui rezultate se vor vedea în Ziua care va veni fără îndoială:

Spune: „Allah vă dă viață, apoi vă dă moarte, apoi vă va aduna pe voi în Ziua Învierii! Nu este îndoială întru aceasta, însă cei mai mulți oameni nu știu.”

[Coran 45:26]

„...Oare credeți că v-am creat pe voi fără rost și că nu vă veți întoarce la Noi?”

[Coran 23:115]

„Binecuvântat fie Acela care are în mâna Lui împărăția și este cu putere peste toate, / Acela care a făcut moartea și viața, ca să vă încerce pe voi, [pentru a vedea] care dintre voi este mai bun întru faptă. Și El este Puternic [și] Iertător. [Al-'Aziz, Al-Ghafur].”

[Coran 67:1,2]

În acea Zi, omul va fi tras la răspundere pentru faptele sale. Dacă acestea sunt bune, bine va fi pentru el, iar dacă sunt rele, rău va fi pentru el. Nu va avea loc nici cea mai mică nedreptate:

„În Ziua aceea, fiecare suflet va fi răsplătit, după cum își va fi agonisit. Nu va fi nedreptate în Ziua aceea. Allah este grabnic la socotire.”

[Coran 40:17]

Balanța (în care vor fi cântărite faptele omului) va măsura fiecare lucru cu cea mai mică precizie, fie în favoarea persoanei respective, fie împotriva acesteia.

„Cel care a făcut un bine cât un grăunte de colb, îl va vedea, / După cum, cel care a făcut un rău cât un grăunte de colb, îl va vedea.”

[Coran 99:7,8]

Nimic nu poate fi ascuns în acea Zi de Domnul Gloriei, nici măcar un lucru la fel de nesemnificativ cât un bob de muștar:

„În Ziua Învierii, Noi vom pune balanța dreaptă și nici un suflet nu va fi urgisit câtuși de puțin. Și de ar fi ceva, chiar și numai cât greutatea unui bob de muștar, Noi îl vom aduce. Și Noi suntem îndeajuns ca socotitori.”

[Coran 21:47]

Fără îndoială că, atunci când cântărește înțelesul acestor versete, musulmana adevărată se va gândi la acea Zi hotărâtoare și se va întoarce la Domnul ei (Allah) cu supunere,

căință și mulțumire, căutând să facă atât de multe fapte bune pe cât poate, ca pregătire pentru Ziua de Apoi.

Ea îl slăvește pe Allah

Nu este de mirare că musulmana adevărată îl slăvește cu înflăcărare pe Domnul ei, pentru că ea știe că are obligația să respecte toate legile pe care Allah le-a poruncit fiecărui musulman, bărbat sau femeie. Din acest motiv, ea își îndeplinește îndatoririle islamice așa cum trebuie, fără să caute scuze, fără să facă unele compromisuri și fără să fie neglijentă.

Ea se roagă cu regularitate de cinci ori pe zi

Ea împlinește toate cele cinci rugăciuni zilnice la timpul potrivit și nu lasă treburile domestice sau îndatoririle sale de mamă și soție să o împiedice să facă acest lucru. Rugăciunea este stâlpul religiei – cel ce împlinește rugăciunea împlinește credința și cel ce neglijează rugăciunea distruge credința². Rugăciunea este cea mai bună și mai nobilă dintre fapte, așa cum a explicat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în *hadis*-ul relatat de 'Abdullah ibn Mas'ud: „L-am întrebat pe Trimisul lui Allah: «Care faptă este cea mai iubită de Allah?» El a zis: «Să împlinești fiecare rugăciune de îndată ce este timpul potrivit.» L-am întrebat: «Și apoi?» El a zis: «Să te porți cu părinții cu îngăduință și respect.» L-am întrebat: «Și apoi?» El a zis: «Lupta sfântă (*jihad*) pentru cauza lui Allah.»³

Rugăciunea este legătura dintre un rob și Stăpânul său. Este izvorul abundent din care o persoană dobândește putere,

² Ghazaali: *Ihia' 'Ulum ad-Din*, 1/147.

³ Imam al-Baghauī, *Șarh as-Sunna* 2/176 (*Kitab as-Salat, baab fadl as-salawat al-khams*), publicată de Al-Maktab al-Islami.

stabilitate, îngăduință și mulțumire și este un mijloc de a îndepărta pata păcatelor făcute. Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! –, companionul Profetului, a relatat: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: «Ce ați crede dacă ar exista un râu care ar curge înaintea ușii oricărui dintre voi și el [omul] s-ar îmbăia în acesta de cinci ori pe zi? Ar mai rămâne vreo urmă de murdărie?» Oamenii au zis: «Nu ar mai exista nici o urmă de murdărie pe el.» El a zis: «Acest lucru este asemenea celor cinci rugăciuni zilnice, prin intermediul cărora Allah șterge păcatele.»⁴

Jaabir – Pacea fie asupra sa! –, un alt companion, a spus: „Trimisul lui Allah a zis: «Cele cinci rugăciuni zilnice sunt precum un râu adânc care curge pe lângă ușa oricărui dintre voi, în care el [omul] se îmbăiază de cinci ori în fiecare zi.»⁵

Rugăciunea este o milostenie pe care Allah a pogorât-o asupra robilor Săi; ei caută umbra ei de cinci ori pe zi și se roagă Domnului lor, slăvindu-L, cerându-I sprijinul și căutându-L milostenia, călăuzirea și iertarea. Din acest motiv, rugăciunea devine un mijloc de purificare pentru cei care se roagă, bărbați și femei în egală măsură, curățindu-i pe ei de păcate.

'Uthman ibn 'Affaan – Pacea fie asupra sa! – a zis: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: «Nu există nici un musulman pentru care dacă, atunci când intră timpul de rugăciune, el face abluțiunea corect, se concentrează asupra rugăciunii și se prosternează așa cum se cuvine, rugăciunea sa să nu fie o ispășire pentru păcatele săvârșite mai înainte de ea, atâta timp cât nu au fost săvârșite păcate majore. Așa va fi până la sfârșitul vremii.»⁶

⁴ *Șarh as-Sunna*, 2/175, *Kitab as-Salat*, *baab fadl as-salawat al-khams*

⁵ *Sahih Muslim bi Șarh an-Nawawi*, *Kitab al-Masaajid*, *baab fadl as-salat al-maktuba fi jama'ah*, 5/170

⁶ *Muslim*, 3/112, *Kitab at-Tahaara*, *baab fadl al-udu' uas-salat 'aqabah*

Există multe relatări care vorbesc despre importanța rugăciunii, despre binecuvântările pe care le aduce bărbaților și femeilor care se roagă și despre recoltele abundente de favoruri pe care ei pot să le culeagă de fiecare dată când stau înaintea lui Allah cu smerenie și căință.

Ea poate participa la Jama'a (rugăciunea în grup) făcută în moschee

Islamul le-a scutit pe femei de obligația de a participa la rugăciunea în grup (*Jama'a*) în moschee, dar în același timp li s-a permis să iasă din casă pentru a participa la aceasta, cu condiția să se îmbrace adecvat, pentru a nu stârni vreo ispită. Într-adevăr, primele femei musulmane au ieșit și s-au rugat în moschee în urma Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să facă rugăciunea de dimineață și credincioasele se rugau cu el, se înveleau în veșmântul islamic; apoi se întorceau la casele lor și nimeni nu le recunoștea.”⁷

Și: „Credincioasele obișnuiau să participe la rugăciunea de dimineață (*fajr*) alături de Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, învelite în veșmintele islamice. Apoi, după ce terminau să se roage, se întorceau la casele lor și nimeni nu le recunoștea din cauza întunericii.”⁸

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să scurteze rugăciunea dacă auzea un copil plângând,

⁷*Fath al-Baari*, 1/482, *baab fi kam tusalli al-mar'ah fith-thiyab*

⁸ (Bukhari și Muslim) A se vedea *Șarh as-Sunna*, 2/195, *Kitab as-Salat*, *baab ta'jil salat al-fajr*

deoarece înțelegea îngrijorarea pe care o simțea mama copilului. Într-o relatare, a cărei autenticitate este convenită, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Încep rugăciunea cu intenția de a o prelungi, însă apoi aud plânsetul unui copil, așa că scurtez rugăciunea, căci cunosc încordarea pe care o simte mama din pricina plânsetului său.”⁹

Allah a arătat o mare îndurare femeilor prin faptul că le-a scutit de obligația de a împlini cele cinci rugăciuni obligatorii în moschee. Dacă ar fi făcut acest lucru obligatoriu, ar fi pus o povară insuportabilă pe umerii femeilor și ele nu ar fi putut să o îndeplinească, așa cum vedem mulți bărbați care nu reușesc să se roage cu regularitate în moschee și care nu au altă posibilitate decât să se roage acolo unde se găsesc, la locul de muncă sau acasă. Greaua povară a treburilor gospodărești și împlinirea obligațiilor față de soț și copii nu îi permit femeii să plece de acasă de cinci ori pe zi; ar fi imposibil pentru ea să facă acest lucru.

Devine astfel evidentă înțelepciunea care se află în spatele acestei limitări ca numai bărbații să participe la rugăciunea obligatorie. Rugăciunea făcută de ea acasă este descrisă ca fiind mai bună pentru ea decât cea făcută în moschee, însă Allah, Preamăritul, Preaînaltul, îi lasă posibilitatea de a alege: se poate ruga acasă dacă dorește sau poate merge să se roage în moschee.

Dacă îi cere soțului ei permisiunea de a merge la moschee să se roage, el nu trebuie să o oprească, după cum a afirmat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – într-un număr de relatări. De exemplu: „Nu le interziceți femeilor să meargă la moschee, deși locuințele lor sunt mai bune pentru

⁹(Bukhari și Muslim) A se vedea *Șarh as-Sunna*, 3/410, *Kitab as-Salat*, *baab takhfif fi amrin yahdath*

ele.”¹⁰ sau „Dacă soția vreunuia dintre voi cere permisiunea de a merge la moschee, nu o opriți.”¹¹

Bărbații au ținut cont de porunca Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și le-au permis femeilor să meargă la moschee, chiar dacă acest lucru era împotriva propriilor lor dorințe. Nu există indicație mai clară în acest sens decât relatarea lui Abdullah ibn 'Umar, în care se spune: „Una dintre soțiile lui 'Umar obișnuia să facă rugăciunile de dimineață (*fajr*) și de noapte (*ișā*) în moschee. A fost întrebată: «De ce mergi (la moschee) când știi că lui 'Umar nu-i place asta și este gelos?» Ea a spus: «Ce îl împiedică să-mi interzică (să fac acest lucru)?» El a zis: «Cuvintele Trimisului lui Allah: „Nu le împiedicați pe roabele lui Allah să meargă la moscheea lui Allah”.»”¹²

Potrivit învățăturilor Profetului, care permit femeilor să meargă la moschee și le interzic bărbaților să le împiedice să facă acest lucru, moscheile erau pline de femei care veneau și plecau, atât pe vremea Profetului, cât și ori de câte ori era posibil în perioadele următoare. Femeile veneau să se roage, participau la prelegeri și cursuri și luau parte la viața publică a musulmanilor.

Așa era pe vremea când rugăciunea în grup a fost hotărâtă pentru musulmani. Înainte ca direcția de rugăciune (*qibla*) să fie schimbată spre Ka'aba, musulmanii obișnuiau să se roage cu fața spre Ierusalim (*Bait-ul-Maqdis*). Când a fost revelată porunca lui Allah de a considera Ka'aba ca fiind direcția

¹⁰ Abu Dawud, 1/221, *Kitab as-Salat, baab ma ja'a fi khuruj an-nisa' ila al-masjid*; Ahmad, 2/76

¹¹ *Fath al-Baari*, 2/351, *Kitab al-Adhaan, baab isti'dhan al-mar'a zaujaha bil-khuruj ila al-masjid*; *Sahih Muslim*, 4/161, *Kitab as-Salat, baab khuruj an-nisa' ila al-masaajid*.

¹² *Fath al-Baari*, 2/382, *Kitab al-Jumu'a, baab al-idhn lin-nisa' bil-khuruj ila al-masaajid*

lor în rugăciune, bărbații și femeile erau îndreptați cu fața spre Palestina și atunci s-au întors cu fața spre Ka'aba, ceea ce înseamnă că bărbații și femeile au trebuit să își schimbe locurile.¹³

Moscheea era, și este încă, un centru de lumină și călăuzire pentru bărbații și femeile musulmane; în acest mediu neprihănit sunt împlinite acte de slăvire, iar de la amvon (*minbar*) sunt transmise mesaje de îndrumare și adevăr. Încă de la începutul islamului, femeia musulmană a avut rolul ei în cadrul moscheii.

Există multe relatări autentice care confirmă prezența și rolul femeii în moschee. Acestea descriu modul în care femeile au luat parte la rugăciunea de vineri (*salat al-jumu'a*), rugăciunea de eclipsă și rugăciunea de sărbători (*Aid*), răspunzând la chemarea muezinului de a participa la rugăciune.

O relatare din „*Sahih Muslim*” ne spune că Umm Hişam bint Haritha ibn An-Nu'man a zis: „Nu am învățat niciodată sura *Qaf* din nobilul Coran decât de la Profet însuși. Obișnuia să o recite de la amvon în fiecare vineri, când le vorbea oamenilor.”¹⁴

Imamul Muslim a relatat de asemenea că sora lui 'Amra bint 'Abdur-Rahman a zis: „Am învățat sura *Qaf* din nobilul Coran de la însuși Trimisul lui Allah în zilele de vineri, când obișnuia să o recite din amvon.”¹⁵

Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – i-a învățat pe musulmani să se pregătească și să aibă un aspect curat și îngrijit la rugăciunea de vineri, încurajând atât bărbații,

¹³ *Fath al-Baari*, comentariu la *Sahih Bukhari*, 1/506, *Kitab as-Salat*, baab *ma ja'a fil-qibla*; *Sahih Muslim*, 5/10, *Kitab as-Salat*, baab *tahuil al-qibla min al-quds ila al-ka'ba*

¹⁴ *Sahih Muslim*, 6/162, *Kitab al-Jumu'a*, baab *tahiiiaa al-masjid ual-imam jakhtub*

¹⁵ *Sahih Muslim*, 6/160, *Kitab al-Jumu'a*, baab *khutba al-haaja*

cât și femeile să facă abluțiunea generală (*ghusl*): „Oricine vine la rugăciunea de vineri (*jumu'a*), bărbat sau femeie, ar trebui să se îmbăieze mai înainte.”¹⁶

Relatările ne povestesc de asemenea că Asma' bint Abu Bakr – Pacea fie asupra sa! – a participat la rugăciunea de eclipsă (*salat al-kusuf*) alături de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Nu a putut auzi cu claritate cuvintele Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și atunci l-a întrebat pe un om care era în apropiere ce a zis. Acest *hadis* este relatat de Bukhari chiar de la Asma': „Trimisul lui Allah s-a ridicat pentru a ține o cuvântare (după rugăciunea de eclipsă) și ne-a vorbit despre încercările – chinurile – pe care le va îndura o persoană în mormânt. Când a menționat acest lucru, musulmanii au izbucnit în lacrimi din cauza panicii create și acest lucru m-a împiedicat să aud ultima parte a cuvântării Profetului. Când zarva s-a potolit, l-am întrebat pe un om care era aproape: „Pacea fie asupra ta! Ce a spus Trimisul lui Allah la finalul cuvântării?” El a spus: „Mi-a fost revelat că în mormânt veți avea parte de încercări asemănătoare ca asprime cu încercarea (*fitna*) lui Dajjal...”¹⁷

Bukhari și Muslim au menționat de asemenea o altă relatare de la Asma', în care ea spune: „A fost o eclipsă de soare pe vremea Profetului... Am terminat ce aveam de făcut, apoi m-am dus la moschee. L-am văzut pe Trimisul lui Allah în timp ce stătea (în rugăciune), așa că m-am alăturat lui. A stat în picioare atât de mult, încât eu am simțit nevoia să stau jos, însă am văzut o femeie care părea slăbită și obosită și mi-am zis: «Această femeie este mai slăbită decât mine, trebuie să rămân

¹⁶ Acest hadis, relatat de Abdullah Ibn 'Umar, este înregistrat de Abu 'Auana, Ibn Khazaima și Ibn Hibban în cărțile lor *Sahih*, a se vedea de asemenea *Fath al-Baari*, 2/357, *Kitab al-Jumu'a*, *baab fadl al-ghusl iaum al-jumu'a*

¹⁷ *Fath al-Baari*, 3/236, 237, *Kitab al-Jana'iz*, *baab ma jaa' fi 'adhaab al-qabar*

în picioare.» Apoi s-a aplecat (*ruku'*) și a rămas în acea poziție multă vreme; după aceasta, și-a ridicat capul și a stat astfel atât de mult timp, încât oricine intra în acel moment ar fi crezut că încă nu se aplecase în rugăciune (nu făcuse *ruku'*). A încheiat rugăciunea când eclipsa s-a terminat, apoi a ținut o cuvântare înaintea oamenilor, preamărindu-L și slăvindu-L pe Allah și spunând apoi: «'Amma ba'd. [Să continuăm!]»¹⁸

În timpul acelei perioade de aur, pe vremea Profetului, femeia musulmană știa multe lucruri despre religia ei și era dornică să înțeleagă toate lucrurile care îi priveau pe musulmani în această viață și în cea de apoi. Când auzea chemarea la rugăciune, se grăbea să ajungă la moschee ca să asculte cuvintele Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască –, care de la amvon îi îndruma și îi învăța pe oameni.

Fatima bint Qais, una dintre primele „emigrante”, a zis: „Oamenii au fost chemați la rugăciune, așa că m-am grăbit împreună cu ceilalți să ajung la moschee și m-am rugat alături de Trimisul lui Allah. Mă aflam în primul rând de femei, care se afla chiar în spatele ultimului rând de bărbați.”¹⁹

Este evident, din relatările autentice citate mai înainte, că femeile musulmane veneau la moschee cu diferite ocazii, iar această participare era un obicei acceptat pe vremea Profetului. Odată, o femeie a fost atacată în timp ce se îndrepta spre moschee, însă acest incident nu l-a făcut pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – să aibă rezerve în a le permite femeilor să meargă la moschee. Le-a permis să facă acest lucru și le-a interzis bărbaților să le împiedice, pentru că pentru ele se găseau atât de multe beneficii – spirituale, mentale și altele – în faptul că participau din când în când la

¹⁸ (Bukhari și Muslim) *Fath al-Baari*, 2/529, *Kitab al-Kusuf, baab ma 'arada 'ala an-Nabi fi salat al-kusuf min al-janna uan-naar*

¹⁹ Muslim, 18/84, *Kitab al-Fitan ua Aşraat as-Saa'ah, baab qadiiat al-jasaasa*

moschee.

Wa'il al-Kindi a relatat că, în timp ce era în drum spre moschee, o femeie a fost atacată de un bărbat în întunecimea primelor ore ale dimineții. Ea a strigat la un trecător după ajutor. Apoi a trecut pe acolo un grup numeros de oameni și a strigat și la ei după ajutor. Aceștia au pus mâna pe omul la care ea strigase mai înainte după ajutor, iar cel ce o atacase a fugit. L-au adus pe omul (care era nevinovat) la ea și acesta a zis: „Eu sunt cel care a răspuns la chemarea ta după ajutor; celălalt bărbat a fugit.” Aceștia l-au adus înaintea Trimisului lui Allah și i-au spus că omul acela o atacase pe femeie, iar ei îl prinseseră în timp ce fugea. Omul a zis: „Eu sunt cel care a răspuns la chemarea ei după ajutor, însă acești oameni m-au prins și m-au adus aici.” Femeia a zis: „Minte! El este cel care m-a atacat.” Trimisul lui Allah a zis: „Luați-l și loviți-l cu pietre.” Atunci un bărbat s-a ridicat și a zis: „Nu-l loviți pe el cu pietre, loviți-mă pe mine, căci eu sunt vinovatul.” Acum Trimisul lui Allah avea trei oameni înaintea sa: cel care o atacase pe femeie, cel care răspunsese la strigătele ei după ajutor și femeia. I-a zis celui ce o atacase: „În ceea ce te privește, Allah te-a iertat”, și i-a spus cuvinte blânde celui care o ajutase pe femeie. 'Umar a zis: „Loviți-l cu pietre pe cel care a recunoscut păcatul adulterului.” Trimisul lui Allah a zis: „Nu, pentru că acesta s-a căit la Allah!” – cred că a spus: „cu o căință atât de mare, încât dacă oamenii din Medina s-ar fi căit în acest fel, căința lor ar fi fost acceptată”²⁰

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – prețuia femeile care participau la rugăciunile în grup și obișnuia să fie blând cu ele; își scurta rugăciunea dacă auzea plânsetul unui copil, pentru ca mama acestuia să nu fie stânjenită. Odată

²⁰ Ahmad, a se vedea *Silsilat al-ahadis as-sahihah*, 2/601, hadis-ul nr. 900.

a amânat rugăciunea de noapte (*iş'a*) și 'Umar i-a spus astfel: „Femeile și copiii au mers la culcare.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a ieșit și a zis: „Nimeni de pe pământ nu așteaptă această rugăciune în afară de tine.”²¹

Multe relatări autentice descriu modul în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să aranjeze participarea femeilor la rugăciunile în grup. De exemplu, într-o relatare făcută de Muslim se spune: „Cele mai bune rânduri pentru bărbați sunt cele din față și cele mai rele sunt cele din spate; cele mai bune locuri pentru femei sunt cele din spate și cele mai rele pentru ele sunt cele din față.”²²

Un alt *hadis* de Bukhari vorbește despre faptul de a le oferi femeilor spațiu pentru a părăsi moscheea înaintea bărbaților, după ce se încheie rugăciunea.

Hind bint al-Harith a povestit că Umm Salama, soția Profetului, i-a spus că pe vremea sa, după ce rugăciunea obligatorie se încheia, femeile se ridicau să plece, iar Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și bărbații ce se găseau alături de el așteptau atâta timp cât voia Allah. Când Trimisul lui Allah se ridica să plece, atunci se ridicau și bărbații.²³

Bukhari și Muslim au relatat de asemenea un *hadis* referitor la modul în care femeile trebuie să atragă atenția imamului asupra unui lucru în timpul rugăciunii: prin a bate din palme.

Sahl ibn Sa'd al-Sa'adi a zis: „Trimisul lui Allah a spus: «De ce te văd bătând din palme atât de mult? Ori de câte ori

²¹ *Fath al-Baari*, 2/347, *Kitab al-Adhaan*, *baab khuruj an-nisa' ila al-masaajid*; Muslim, 5/137, *Kitab al-Masaajid*, *baab uaqt al-iş'a ua taakhiraha*

²² Muslim, 4/159, *Kitab as-Salat*, *baab tasuiiat as-sufuf ua iqaaamatiha*

²³ *Fath al-Baari*, 2/349, *Kitab al-Adhaan*, *baab intizaar an-naas qiaam al-imam al-'aalim*

observi vreo greșeală în rugăciunea mea trebuie să spui „Slavă lui Allah!” (*Subhan Allah!*), pentru că așa îmi vei atrage atenția asupra greșelii. Numai femeile bat din palme.»²⁴

Numărul femeilor care veneau la moschee a crescut zi de zi, până ce – pe vremea Abasiților – ele umpleau curtea moscheii, iar bărbații nu aveau altă alternativă decât să se roage în urma lor. Aceasta a fost hotărârea imamului Malik, așa cum este relatată în „*Al-Mudawwana al-Kubra*”.

Ibn Al-Qasim a spus: „L-am întrebat pe Malik despre oamenii care vin la moschee și am găsit curtea (moscheii) plină de femei și moscheea însăși plină de bărbați: pot acei bărbați să se roage alături de imam în urma femeilor?” Malik a zis: „Rugăciunea lor e acceptată; nu trebuie să o repete.”²⁵

Însă venirea femeilor la moschee nu trebuie să fie un motiv de ispite și femeile trebuie să se comporte așa cum spun învățăturile islamice, care se referă la puritatea minții și a comportamentului. Dacă, dintr-un motiv anume, există teama de ispite, în ceea ce privește venirea femeilor la moschee, atunci este mai bine pentru ele să se roage acasă, și așa ar trebui să facă. Acest lucru este indicat în *hadis*-ul relatat de Ibn 'Umar, citat mai sus, în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Nu le interziceți femeilor voastre să meargă la moschee, deși locuințele lor sunt mai bune pentru ele.”

Se pare că unii bărbați s-au temut de posibilitatea unor încercări și au luat acest lucru drept scuză pentru a le interzice femeilor să meargă la moschee. Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a interzis bărbaților să le împiedice pe femei să vină din când în când la

²⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 3/273, *Kitab as-Salat*, *baab at-tasbih idha nabaha şai' fis-salat*

²⁵ *Al-Mudawwana*, 1/106

moschee. Acest lucru este indicat în prima parte a *hadis*-ului de mai sus.

Un alt *hadis* confirmă dorința Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ca femeile să asiste la adunări în moschee. De exemplu, relatarea lui Mujahid ibn 'Umar: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Nu le împiedicați pe femei să meargă la moschee noaptea.» Unul dintre fiii lui 'Abdullah ibn 'Umar a zis: «Nu le vom lăsa să iasă pentru că acest lucru va da naștere la abateri și suspiciuni.» Ibn 'Umar l-a dojenit și a zis: «Eu vă spun că Trimisul lui Allah a spus asta și asta, iar tu spui: „Nu, nu le vom lăsa”?»”²⁶

Bilal ibn 'Abdullah ibn 'Umar a relatat de la tatăl său că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Nu le negați femeilor dreptul de a împărți moscheea, dacă ele vă cer permisiunea.” Bilal a zis: „Pe Allah, cu siguranță le vom împiedica (să meargă la moschee)!” 'Abdullah (tatăl său) i-a zis: „Eu îți spun că Trimisul lui Allah a spus asta și asta, iar tu spui: «Cu siguranță le vom împiedica»?”²⁷

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Nu le împiedicați pe femeile voastre să meargă la moschee, dacă ele vă cer permisiunea de a face acest lucru.”²⁸

„Nu le împiedicați pe roabele lui Allah să vină la moschee lui Allah.”²⁹

„Dacă femeile voastre vă cer permisiunea de a merge la moschee, atunci lăsați-le.”³⁰

²⁶ Muslim, 4/161, 162, *Kitab as-salat, baab khuruj an-nisa' ila al-masaajid*

²⁷ Ibid., 4/162, 163

²⁸ Ibid., 4/161

²⁹ *Fath al-Baari*, 2/382, *Kitab al-Jumu'a, baab al-idhn lin-nisa' bil-khuruj ila al-masaajid*; Muslim, 4/161, *Kitab as-Salat, baab khuruj an-nisa' ila al-masaajid*

³⁰ Muslim, 4/161, *Kitaab as-Salaat, baab khurooj an-nisa' ila al-masaajid*.

Este permis ca femeile musulmane să participe la întâlnirile comunității musulmane în moschee și ele au multe lucruri de câștigat dacă fac acest lucru. Există însă anumite condiții referitoare la această permisiune; cea mai importantă este aceea că femeile care merg la moschee nu trebuie să folosească parfum sau machiaj.

Zainab as-Thaqafia a relatat că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Dacă vreuna dintre voi (femeile) dorește să participe la rugăciunea de noapte (*ișā*), ea nu trebuie să se parfumeze în acea noapte (înainte de a merge la rugăciunea *ișā*).”³¹

Numeroase alte *hadis*-uri îi interzic de asemenea femeii să folosească parfum atunci când merge la moschee:

„Dacă vreuna dintre voi (femeile) merge la moschee, nu trebuie să folosească parfum.”³²

„Orice femeie care s-a parfumat cu vreo esență nu trebuie să participe la rugăciunea de noapte (*ișā*) alături de noi.”³³

Femeia participă la rugăciunile de sărbătoare ('Aid)

Islamul a acordat o mare cinste femeii și a făcut-o egală cu bărbatul în ceea ce privește actele obligatorii de slăvire. Femeile sunt de asemenea încurajate să participe la adunările publice de '*Aid al-Fitr* (sărbătoarea de încheiere a postului din luna Ramadan) și '*Aid al-Adha* (sărbătoarea jertfei), așa că pot lua parte la aceste ocazii binecuvântate.

Acest lucru se poate observa în mai multe *hadis*-uri de Bukhari și Muslim, în care vedem că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a poruncit ca toate femeile să

³¹ Ibid., 4/163

³² Ibid.

³³ Ibid.

participe la aceste evenimente, inclusiv adolescentele, fetele care nu au ajuns încă la pubertate, cele care de obicei rămân singure și fecioarele; a poruncit chiar și ca femeile care se află la menstruație să iasă, să ia parte la sărbătoarea bucuriei, însă ele să nu se apropie de locul de rugăciune.

Preocuparea sa ca toate femeile să participe la rugăciune în timpul celor două sărbători (de 'Aid) era atât de mare, încât i-a poruncit unei femei care avea mai mult decât un *jilbaab* (veșmântul islamic) să îi dea unul dintre ele unei alte surori care nu avea nici unul. În acest fel, el a încurajat atât participarea femeilor la rugăciunile de 'Aid, cât și ajutorul și sprijinul reciproc de a împlini fapte bune și drepte.

Umm 'Atiya a zis: „Trimisul lui Allah ne-a poruncit să le aducem la rugăciunile de 'Aid pe adolescente, pe fetele care nu au ajuns încă la pubertate, pe cele care rămân de obicei în solitudine și pe fecioare; și le-a poruncit celor ce erau în perioada menstruației să nu se apropie de locul de rugăciune.”³⁴

„De obicei, nouă (femeilor) ni se poruncește să ieșim la cele două sărbători de 'Aid, să iasă inclusiv cele ce stau de obicei în solitudine și fecioarele. Și femeile ce se găseau la menstruație ieșeau și stăteau în urma oamenilor, participând la *takbirrat* [forma de plural de la „*takbir*”, adică a spune: „*Allahu Akbar!*” (Allah este Cel mai Mare!)]”³⁵

„Trimisul lui Allah ne-a poruncit să le luăm și pe ele la 'Aid *al-Fitr* și la 'Aid *al-Adha*: pe adolescente, pe fetele care nu au ajuns încă la pubertate, pe femeile care se află la menstruație și pe cele care rămân de obicei în solitudine, pentru a putea participa și ele la această ocazie festivă a musulmanilor, însă femeile care sunt la menstruație să nu se roage. Eu am zis: «O,

³⁴ Ibid., 6/178, 179, *Kitab Salaat al-'Eidain, baab ibaha khuruj an-nisa' fil-eidain ila al-musalla*

³⁵ Ibid., 6/179

Trimis al lui Allah, una dintre noi nu are *jilbaab*.» El a zis: «Sora ei să o îmbrace cu unul din propriile ei *jilbaab-uri*.»³⁶

Bukhari a relatat, citându-l pe Muhammed ibn Sallam, că 'Abdul-Wahhab a relatat de la Aiiub, de la Hafsa bint Sirin, care a zis: „Obișnuiam să le împiedicăm pe fetele noastre care nu atinseseră încă vârsta pubertății să participe la cele două sărbători de 'Aid.”

O femeie a venit și a locuit în cetatea celor din neamul Khalaf și a relatat ceva de la sora ei. Soțul surorii ei luase parte la douăsprezece campanii militare alături de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și sora ei îl însoțise în șase dintre acestea. Ea a zis: „Obișnuiam să avem grijă de bolnavi și de răniți.” Sora ei l-a întrebat pe Profet: „Este păcat dacă vreuna dintre noi nu are *jilbaab* și nu iese niciodată din acest motiv?” El a zis: „Prietena ei să-i dea unul dintre *jilbaab-urile* ei, astfel ca ea să poată ieși și să se alătore adunărilor drepte ale musulmanilor.”

Hafsa a zis: „Când Umm 'Atiia a venit, am mers la ea și am întrebat-o: «L-ai auzit pe Profet spunând acest lucru?» Ea a zis: «Aș sacrifica și pe tata pentru tine! Da, l-am auzit.» (Nu vorbea niciodată despre el fără a zice: „Aș sacrifica și pe tata pentru tine!”) L-am auzit spunând: «Tinerele ce stau de obicei în solitudine, sau fetele tinere, sau cele ce stau de obicei singure și femeile ce se află la menstruație să iasă și să asiste la adunările drepte ale credincioșilor, însă femeile ce sunt la menstruație să nu se apropie de locul de rugăciune.» Hafsa a întrebat: «Chiar și femeile care se află la menstruație?» Ea a răspuns: «Da, nu sunt și femeile care se află la menstruație prezente la 'Arafa³⁷

³⁶ Ibid., 6/180

³⁷ 'Arafa' – a noua zi a lunii Zul-Hijje, în care pelerinii stau până la apus pe muntele Arafat

sau la alte evenimente?»³⁸

Bukhari a povestit de asemenea o altă relatare de la Umm 'Atiia în care ea a spus: „Ni se poruncea să ieșim în ziua de 'Aid și să le aducem și pe fecioare din mediul lor retras și pe femeile ce erau la menstruație, care să stea în urma oamenilor, participând și ele la *takbiraat* și la rugi, sperând la binecuvântarea și puritatea acelei zile.”³⁹

Aceste relatări autentice oferă un indiciu clar referitor la îngrijorarea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – pentru câștigul intelectual și spiritual al femeilor. El le-a poruncit tuturor femeilor să meargă la rugăciunile de sărbătoare ('Aid) și le-a inclus aici și pe cele ce se află la menstruație, deși acestea sunt iertate să participe la rugăciune și nu li se permite să intre în locul de rugăciune. Însă chemarea sa a fost făcută pentru toate femeile, datorită preocupării lui ca ele să ia parte la aceste două evenimente binecuvântate și să asiste la adunările drepte ale musulmanilor, participând la *takbiraat*⁴⁰ și *du'a* și fiind o parte a vieții publice islamice despre care se vorbește în predica (*khutba*) ce urmează după rugăciunea de 'Aid.

Profetul era preocupat de învățarea și îndrumarea femeilor, dorea ca ele să joace un rol în clădirea societății musulmane și din acest motiv dedica o parte din predica lui femeilor. Venea la locul unde erau ele adunate, le sfătuia și le aducea aminte; și a făcut acest lucru o datorie a imamului. Găsim acest lucru într-un *hadis* de Bukhari și Muslim, relatat de la Jurayi – Pacea fie asupra sa! –, care a spus: „Ataa' mi-a zis că l-a auzit pe Jaabir ibn 'Abdullah spunând: «Profetul s-a ridicat cu prilejul 'Aid al-Fitr și i-a condus pe oameni în rugăciune. A

³⁸ *Fath al-Baari*, 2/469, *Kitab al-'Eidain*, *baab idha lam iukun laha jilbaab fil-'eid*

³⁹ *Ibid*, 2/461, *Kitab al-'Eidain*, *baab at-takbir aiaam al-muna*.

⁴⁰ *Takbiraat* – a se rosti „Allahu Akbar” [Allah este Cel mai Mare!]

Început rugăciunea înainte de predică. Apoi s-a adresat oamenilor. După ce Trimisul lui Allah și-a încheiat predica, a venit înaintea femeilor și le-a ținut o cuvântare, în timp ce se sprijinea de brațul lui Bilal, și Bilal și-a întins veșmântul pentru ca femeile să pună în el milostenii.» Eu (Ibn Jurayi) i-am spus lui 'Ataa': «Era *zakat al-fitr*?» El a zis: «Nu, era milostenia (*sadaqa*) pe care o dădeau la acea vreme; o femeie și-a aruncat inelul și apoi și altele i-au urmat exemplul.» I-am zis lui 'Ataa': «În prezent, după ce și-a încheiat predica, imamul are datoria de a veni înaintea femeilor și de a le ține o cuvântare?» El a zis: «Cu siguranță are. Aceasta este o datorie pentru ei (imamii); ce se întâmplă cu ei de nu mai fac acest lucru în zilele noastre?»⁴¹

Potrivit acestui *hadis*, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – le-a povățuit și le-a adus aminte femeilor și a acceptat milosteniile pe care le-au dăruit de bunăvoie. Un alt *hadis*, relatat tot de Bukhari și de Muslim de la Ibn 'Abbas prin Ibn Taawus, adaugă că Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – le-a reamintit de asemenea femeilor de jurământul de credință (*bai'a*) pe care l-au făcut.

Ibn 'Abbas a zis: „Am participat la rugăciunile de sărbătoare (*'Aid*) alături de Profet și (după moartea sa) alături de Abu Bakr, 'Umar și 'Usman. Ei toți obișnuiau să facă rugăciunea înainte de predică. Profetul a coborât (de la amvon) – parcă l-aș vedea chiar acum, făcându-le semn să se așeze – apoi a mers prin mulțime, până a ajuns la locul unde erau femeile. Bilal era cu el și a recitat: „O, Profetule! Dacă vin la tine muieri credincioase și îți fac jurământ de credință, făgăduind că nu vor pune nimic în rând cu Allah...” [Coran 60:12] până la sfârșitul versetului. Apoi a zis: „Mărturisiți acest lucru?” Numai o

⁴¹ *Fath al-Baari*, 2/466, *Kitab al-'Eidain*, baab mau'idhat al-Imam an-nisa' iaum al-'eid. Muslim, 6/171, *Kitab Salat al-'Eidain*

femeie a răspuns: „O, da, Trimis al lui Allah!” și atunci el nu a știut cine era.⁴² Profetul a zis: „Atunci oferiți milostenii” și Bilal și-a întins veșmântul. Profetul a zis: „Veniți! Aș sacrifica și pe mama și pe tata pentru voi!” Și ele au început să își arunce inelele și bijuteriile pe veșmântul lui Bilal.”⁴³

Nu există nici o îndoială că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a ținut femeilor o cuvântare la locul de rugăciune, în timpul sărbătorii (*Aid*), amintindu-le de religia lor, de milosteniile pe care le-a luat de la ele, vorbindu-le de jurământul de credință, poruncindu-le să își amintească de învățăturile islamului și motivându-le să împlinească fapte bune. Toate acestea au fost împlinite prin chemarea pe care le-a făcut-o: de a participa la rugăciunea în grup la ambele sărbători.

Acest lucru ne arată importanța pe care o are rugăciunea în grup atât în viața fiecărui musulman în parte, cât și a societății musulmane.

Deși islamul nu le obligă pe femei să participe la rugăciunile în grup în moschee, ele sunt totuși încurajate, oriunde se întâlnesc, să împlinească rugăciunile obligatorii (*fard*) în grup. În acest caz, cea care le conduce pe ele în rugăciune ar trebui să stea în mijlocul rândului (primul rând), nu în față, și ele nu trebuie să recite chemarea la rugăciune (*azan-ul* sau *iqama*). Astfel obișnuia să facă Umm Salama, soția Profetului, atunci când le conducea pe celelalte femei în rugăciune.⁴⁴

⁴² Ibn Hajar a menționat în *Fath al-Baari*, 2/468, că era vorba de Asma' bint laqid ibn As-Sakan, care era reprezentanta femeilor și care era foarte sigură de sine.

⁴³ *Fath al-Baari*, 2/466, *Kitab al-'Eidain*, *baab mau'izat al-Imam an-nisa' iaum al-'eid*; Muslim, 6/171, *Kitab Salat al-'Eidain*

⁴⁴ Ibn al-Jawzi, *Ahkaam an-nisa'*; 186, 204 (ediția din Beirut); Ibn Qudama, *Al-Mughni*, 2/202, (ediția din Riyad)

Ea împlinește sunna și rugăciunile opționale (nafl)

Femeile musulmane nu se limitează numai la cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii; ele împlinesc de asemenea și acele rugăciunii *sunna* pe care Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – obișnuia să le facă în mod obișnuit și fac cât mai multe rugăciuni opționale (*nafl*), atâtea cât le permite timpul și puterea. Aceste rugăciuni includ și rugăciunea opțională de dimineață (*salat ad-duha*), rugăciunile *sunna* care urmează după rugăciunea de seara (*magreb*) și rugăciunile împlinite în timpul nopții.

Rugăciunile opționale îl aduc pe om mai aproape de Allah, prin ele acesta câștigă iubirea și mulțumirea Sa și îl fac unul dintre robii Săi biruitori, supuși și drești. Nu există indiciu mai clar referitor la starea măreață obținută de credinciosul care se apropie de Allah prin faptele împlinite în plus decât acest *hadis qudsi* (relatare sfântă): „Robul meu continuă să se apropie de Mine cu fapte împlinite în plus pentru ca Eu să îl iubesc. Când Eu îl iubesc, Eu sunt auzul lui cu care aude, vederea lui cu care vede, mâna lui cu care lovește și piciorul lui cu care merge. Și de Mi-ar cere (ceva), cu siguranță I-l voi da și de mi-ar cere adăpost, cu siguranță I-l voi oferi.”⁴⁵

Datorită iubirii lui Allah pentru robul Său, acea persoană va fi iubită de locuitorii cerului și ai pământului, așa cum se spune într-o relatare făcută de Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! –, în care Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a zis: „Când Allah îl iubește pe unul dintre robii Săi, îl cheamă pe Gavriil (*Jibril*) și spune: «Îl iubesc pe cutare; iubește-l și tu.» Atunci Gavriil îl va iubi și va spune locuitorilor cerurilor: «Allah îl iubește pe cutare; iubiți-l și voi.» Și astfel îl vor

⁴⁵ *Fath al-Baari*, 11/341, *Kitab ar-Riqaaq*, *baab at-tauaadu'*

iubi și locuitorii cerurilor (îngerii) și el va fi cinstit pe pământ. Dacă Allah nu-l iubește pe unul dintre robii Săi, îl cheamă pe Gavriil și spune: «Nu-l iubesc pe cutare; nu-l iubi nici tu.» Atunci Gavriil nu-l va iubi și va spune locuitorilor cerurilor: «Allah nu-l iubește pe cutare; nu-l iubiți nici voi.» Atunci locuitorii cerurilor nu-l vor iubi și de asemenea el nu va fi iubit nici de locuitorii pământului.⁴⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să se roage atât de mult pe timpul nopții, încât picioarele i se umflau. A'îșa – Pacea fie asupra sa! – l-a întrebat: „De ce faci asta, Trimis al lui Allah, de vreme ce Allah ți-a iertat toate păcatele din trecut și pe cele ce vor să vină?” El a răspuns: „N-ar trebui oare să fiu un rob recunoscător?”⁴⁷

Zainab, soția Profetului, obișnuia să împlinească rugăciuni opționale (*nafl*) și le prelungea foarte mult. Ea a legat o funie între două coloane (în moschee), pentru ca ori de câte ori se simțea obosită și extenuată să se poată sprijini de ea și să-și recapete energia. Trimisul lui Allah a intrat în moschee, a văzut funia și a întrebat: „Ce este aceasta?” Oamenii i-au spus: „Aparține lui Zainab; ea se roagă și când se simte obosită se sprijină de ea.” El a zis: „Dezlegați-o! Fiecare dintre voi să se roage atât cât are putere, iar dacă obosește, poate să se așeze (sau lăsați-l să se așeze).”⁴⁸

O femeie din neamul Asad, al cărei nume era Al-Haula bint Tuwait, obișnuia să se roage întreaga noapte și să nu doarmă deloc. Într-o zi a trecut pe la A'îșa, când era și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – acolo. A'îșa i-a

⁴⁶ Muslim, 16/184, *Kitab al-Birr ual-Aadaab uas-Silah, baab idha ahabba Allahu 'abdan*

⁴⁷ Bukhari și Muslim. A se vedea *Şarh as-Sunna, 4/45, Kitab as-Salat, baab al-ijtihaad fi qiaam al-lail*

⁴⁸ Muslim, 6/72,73, *Kitab Salaat al-Musaafirin, baab fadilat al-'amal ad-daa'im*

spus: „Ea este Al-Haula bint Tuwait. Se spune că nu doarme niciodată în timpul nopții.” Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Nu doarme niciodată noaptea! Pe Allah, faceți doar atât cât puteți, căci Allah nu obosește niciodată, în schimb voi, da.”⁴⁹

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a încurajat pe bărbații și femeile musulmane să înfăptuiască mai multe fapte în plus (*nafl*), dar în același timp să păstreze un echilibru în actele lor de slăvire și să nu iubească exagerarea. El a dorit ca musulmanul să aibă o personalitate echilibrată, pentru ca slăvirea pe care o aduce să fie entuziastă, dar consecventă, și să nu fie atât de împovărătoare încât oamenii să nu fie capabili să o înfăptuiască. Ne-a învățat de asemenea că fapta cea mai iubită de Allah este aceea care este împlinită neîncetat, chiar dacă este nesemnificativă, așa cum se spune în *hadis*-ul în care A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Cea mai iubită faptă de Allah este aceea care este împlinită neîncetat, chiar dacă este nesemnificativă.» Dacă A'îșa începea să facă un lucru, ea rămânea credincioasă acestui lucru.”⁵⁰

Această atitudine de a păstra obiceiul de-a împlini fapte bune nu se limita doar la A'îșa; aceasta era atitudinea tuturor membrilor familiei Profetului și a celor care îi erau cei mai apropiați și mai dragi lui. Vedem acest lucru în *hadis*-ul relatat de Muslim de la A'îșa: „Trimisul lui Allah avea un șervet pe care îl folosea pentru a face un compartiment în care să se roage pe timpul nopții și oamenii începeau să se roage cu el; obișnuia să împartă șervetul pe timpul zilei. Oamenii s-au adunat în jurul lui într-o noapte. Atunci el a zis: «O, neam al meu, împliniți numai

⁴⁹ Ibid, 6/73

⁵⁰ Ibid, 6/72

fapte pe care le puteți face, pentru că Allah nu obosește, pe când voi veți obosi. Cele mai iubite fapte de Allah sunt cele ce sunt împlinite neîncetat, chiar dacă sunt ne semnificative.» Și în familia lui Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – exista obiceiul ca atunci când se împlinea o faptă, să se împlinească neîncetat.»⁵¹

Ea împlinește rugăciunea corect

Adevărata femeie musulmană încearcă din greu să împlinească rugăciunile corect, cu o profundă concentrare și precizie a mișcărilor fizice. În timp ce recită, ea se gândește la sensurile versetelor și la cuvintele de slavă și laudă pe care le rostește. Sufletul ei este pătruns de teama de Allah, de mulțumirea față de Allah și de adevărata laudă pe care o aduce lui Allah. Dacă se întâmplă ca, în timpul rugăciunii, Satana (*Şeytan*) să-i șoptească vreun lucru care să-i abată atenția de la rugăciune, ea, pentru a-l alunga, se concentrează asupra versetelor din Coran pe care le recită și asupra cuvintelor de laudă pe care le rostește.

După ce a terminat rugăciunea, femeia musulmană nu se grăbește să ajungă din nou la gospodăria ei și la treburile casnice. Mai degrabă, așa cum obișnuia să facă Profetul, ea cere iertarea lui Allah, spunând de trei ori: „*Astaghfirullah!*” [Cer iertarea lui Allah!] și repetă ruga: „*Allahumme antas-salaam ua minka as-salaam, tabaarakta yaa dha'l-jalaali ual-ikraam!*” [O, Allah, Tu ești Pacea și de la Tine vine pacea, Bindecuvântat ești Tu, o, Domn al Măreției și al Cinstei!]⁵²

Apoi repetă pomenirile și rugile pe care se știe că le recita

⁵¹ Muslim, 6/70-72, *Kitab Salat al-Musaafirin, baab fadilat al-'amal ad-daa'im*

⁵² Op. cit, 5/89,90, *Kitab al-Masaajid, baab istihbaab adh-dhikr ba'd as-salat*

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – după ce termina de făcut rugăciunea. Există multe astfel de pomeniri (*adhkaar*⁵³), una dintre cele mai importante este să se repete de treizeci și trei de ori „*Subhan Allah*”; de treizeci și trei de ori „*La ilahe ill-Allah*”; de treizeci și trei de ori „*Allahu Akbar*” și apoi, ca să fie o sută: „*La illahe ill-Allah uahdehu laa şerike lahu, leahul-mulku lahul-hamd, ue huua 'ala kulli şai'in qadiir.*”

Potrivit unui *hadis sahih* (relatare autentică), Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cel care îl laudă pe Allah (spune: „*Subhan Allah*”) de treizeci și trei de ori după fiecare rugăciune, îl slăvește pe Allah (spune: „*Al-Hamdu lillah*”) de treizeci și trei de ori și îl preamărește pe Allah (spune: „*Allahu Akbar*”) de treizeci și trei de ori, toate adunate ajung la nouăzeci și nouă, apoi împlinește în încheiere o sută, spunând: „*La illahe ill-Allah uahdehu laa şerike lahu, leahul-mulku lahul-hamd, ue huua 'ala kulli şei-in qadiir*” [Nu există altă divinitate în afară de Allah Unicul, care nu are pe nimeni egal, a Lui este Împărăția și Slava și El este mai presus de toate Atotputernic!], păcatele acestuia vor fi iertate, chiar dacă acestea erau precum spuma mării.”⁵⁴

Apoi ea se întoarce cu smerenie la Allah și îi cere să îndrepte toate treburile ei în această viață și în cea ce va să vină, să o binecuvânteze și să o călăuzească în toate lucrurile.

Astfel, femeia musulmană termină de făcut rugăciunea cu inima și mintea curate și învigorată cu o doză de energie spirituală, care o va ajuta să facă față poverilor vieții de zi cu zi, știind că se află sub paza lui Allah. Ea nu va intra în panică dacă i se va întâmpla un lucru rău și nici nu va deveni lacomă dacă

⁵³ Imam an-Nawawi, *Riyad As-Salihin, Kitab al-Adhkar, baab fadl adh-dhikr ual-hathth 'alaihi*; Muslim, 5/83-95, *Kitab al-Masajid, baab adh-dhikr ba'd as-salat*

⁵⁴ Muslim, 5/95, *Kitab al-Masaajid, baab adh-dhikr ba'd as-salat*

are parte de lucruri bune. Aceasta este starea femeilor cu dreaptă credință care se roagă și au teamă de Allah:

„Omul a fost făcut nestatornic; / Când are parte de rău, el este abătut / Iar când are parte de bine, el este zgârcit, / Afară de cei care fac Rugăciunea, / Care sunt stăruitori în Rugăciunea lor, / Din a căror avere este un drept hotărât, / Pentru cerșetor și pentru cel lipsit.”

[Coran 70:19-25]

Ea plătește dania (zakat) din averea ei

Femeia musulmană plătește dania din averea ei, dacă este destul de înstărită încât să își permită să o plătească. În fiecare an, la un timp hotărât, ea calculează cât deține și plătește cât trebuie, deoarece dania (*zakat*) este un stâlp al islamului și nu există nici un compromis sau scuză când vine vorba să fie plătită în fiecare an, chiar dacă suma se ridică la mii de milioane. Niciodată femeia musulmană nu s-ar gândi să evite într-un fel sau altul plățirea daniei pe care are obligația să o plătească.

Dania este o obligație financiară bine-definită și un act de slăvire pe care Allah l-a poruncit fiecărui musulman, bărbat sau femeie, care deține suma (*nisaab*) minimă prescrisă sau mai mult de atât. Neplătirea sau negarea faptului că dania este obligatorie echivalează cu apostazia (*ridda*) și necredința (*kufr*), și pentru acestea se poate lupta împotriva acelei persoane sau aceasta poate fi chiar ucisă, dacă nu plătește întreaga sumă așa cum cere islamul. Cuvintele lui Abu Bakr, primul calif, referitoare la cei care au refuzat să plătească dania, au răsunat de-a lungul secolelor până în zile noastre: „Pe Allah, voi lupta

împotriva oricui desparte rugăciunea (*salat*) de danie (*zakaat*).⁵⁵

Aceste cuvinte nemuritoare demonstrează măreția acestei religii, care a trasat o legătură între treburile „religioase” și cele „lumești” și dezvăluie adâncă înțelegere pe care o avea Abu Bakr despre natura acestui mod de viață, care îmbină credințe abstracte cu aplicarea practică a principiilor lor. Multe versete din Coran confirmă interdependența rugăciunii și a daniei în structura credinței:

„Ci aliații voștri sunt numai Allah, Trimisul Lui și cei care cred, cei care plinesc Rugăciunea [As-Salat], aduc Dania [Az-Zakat] și se înclină adânc [înaintea lui Allah].”

[Coran 5:55]

„Pliniți rugăciunea, dați Dania și prosternați-vă laolaltă cu cei care se pleacă!”

[Coran 2:43]

„Cei care cred și plinesc fapte bune, fac Rugăciunea [As-Salat] și dau Dania [Az-Zakat], au răsplata lor de la Domnul lor și pentru ei nu este teamă și nici nu vor fi ei mâhniți.”

[Coran 2:277]

Pentru adevărata femeie musulmană este evident că – deși i s-a acordat dreptul de independență financiară și nu are obligația de a se întreține singură sau de a-i întreține pe alții, lucru ce ține, mai degrabă, de datoria bărbaților – islamul le-a poruncit să plătească dania (*zakaat*) și a făcut dania un drept de care să se bucure cei nevoiași. Astfel, femeia musulmană nu va ezita să plătească, așa cum cere legea islamică (*Şari'a*). Ea nu

⁵⁵ Muslim, 1/207, *Kitab al-Imam, baab uujub qital taarik ahad arkaan al-Islam*

poate cere să fie scutită fiindcă este femeie și nici o femeie nu are obligația de a cheltui pentru altcineva. Orice femeie care cere acest lucru nu are cunoștințe suficiente despre islam, credința ei este slabă, iar în personalitatea ei se întrevăd unele lipsuri. Sau, în alt caz, este o femeie care este religioasă numai în aparență, însă este ignorantă și nepăsătoare sau este avară și iubește banii și ea nu se va gândi niciodată să plătească dania cu toate că postește, se roagă, înfăptuiește pelerinajul și din când în când face și o mică donație din averea ei. Astfel de femei – neștiutoare sau avară – nu se pot compara nici pe departe cu adevăratele femei musulmane, care urmează calea dreaptă a islamului.

În Ramadan, ea postește ziua și se roagă noaptea

Adevărata femeie musulmană ține postul în luna Ramadan și sufletul ei este pătruns de credința că: „Aceluia care postește în Ramadan cu credință și speranță la răsplată îi vor fi iertate toate păcatele anterioare.”⁵⁶

Ea are atitudinea celui care postește cu adevărat, celui care se ține departe de orice fel de păcate care pot să anuleze postul sau să micșoreze răsplata. Dacă se găsește în fața unor încercări ostile, ea urmează povața pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a dat-o bărbaților și femeilor care postesc: „Când vreunul dintre voi postește, nu trebuie să rostească cuvinte urâte sau să ridice vocea la mânie. Dacă atunci cineva îl provoacă sau se luptă cu el, el trebuie să zică: «Eu postesc!»”⁵⁷

⁵⁶ Bukhari și Muslim; a se vedea *Șarh as-Sunna*, 6/217, *Kitab as-Siiaam*, *baab thauaab man saama Ramadan*

⁵⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, p. 570, *Kitab al-Fadaa'il*, *baab fi 'amr as-saa'im bi hifz lisaanihi ua jauaarihini 'an al-mukhaalifaat*

„Allah nu are nevoie de renunțarea la mâncare și băutură a celui care nu renunță la vorbe mincinoase sau la fapte rele.”⁵⁸

În timpul lunii Ramadan, adevărata femeie musulmană se simte pătrunsă de atmosfera unei luni cum nu mai există alta, când faptele bune trebuie înmulțite, iar porțile bunătații trebuie larg deschise. Ea știe că în timpul acestei luni trebuie să postească numai pentru Allah și că El îi va dăruia răsplata pentru aceasta, căci răsplata lui Allah este mai măreață și mai bogată decât își poate cineva imagina: „Răsplata pentru fiecare faptă bună împlinită de fiii lui Adam va fi înmulțită de la zece până la șapte sute de ori. Allah a grăit: «În afara postului, pentru că acesta este pentru Mine și Eu Însumi voi oferi răsplata pentru el. El renunță la mâncarea lui și la plăcerile lui pentru Mine.» Pentru cel ce postește există două momente de bucurie, unul, atunci când își întrerupe postul, celălalt, când îl întâlnește pe Domnul său. Cu adevărat mirosul gurii celui ce postește este mai plăcut lui Allah decât mireasma moscului.”⁵⁹

Așadar, în timpul acestei luni mult prea scurte, femeia musulmană înțeleaptă trebuie să creeze un echilibru între îndatoririle sale casnice și șansa pe care o aduce această lună, de a se apropia mai mult de Allah prin slavă și fapte bune. Ea nu trebuie să lase ca treburile casnice să o distragă de la împlinirea rugăciunilor obligatorii la timpul potrivit, de la recitarea din Coran sau înfăptuirea rugăciunilor opționale. Nu trebuie să lase nici adunările familiale tradiționale făcute noaptea târziu să o împiedice să facă rugăciuni opționale de noapte (*qiyyam al-layl* și *tahujjud*) sau rugi (*du'a*). Ea cunoaște minunata răsplată și îmbelșugata iertare pe care Allah le-a pregătit pentru

⁵⁸ *Fath al-Baari*, 4/116, *Kitab as-Saum*, *baab man iada' qaul az-zur ual-'amal bihi fis-saum*

⁵⁹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 6/221, *Kitab as-Saum*, *baab fadl as-siiaam*

cei care stau să se roage în timpul nopții Ramadan: „Celui care își petrece noaptea în rugăciune, în timpul lunii Ramadan, cu credință dreaptă și sperând la răsplată, îi vor fi iertate toate păcatele anterioare.”⁶⁰

În timpul lunii Ramadan, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – se străduia să împlinească mai multe fapte bune decât în oricare alt timp, și asta în special în ultimele zece zile ale lunii.

A'îșa a zis: „Trimisul lui Allah obișnuia să împlinească în timpul lunii Ramadan, în special în ultimele zece zile ale lunii, mai mult decât împlinea în oricare alt timp.”⁶¹

De asemenea, A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Când începeau ultimele zile ale lunii Ramadan, Trimisul lui Allah stătea întreaga noapte, își trezea familia, se străduia foarte mult și se înfrâna de la relații conjugale.”⁶²

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să le poruncească musulmanilor să caute noaptea „hotărârii divine” (*lailat al-qadr*) și îi încuraja să petreacă noaptea în rugăciune: „Căutați *lailat al-qadr* în timpul ultimelor zece zile ale lunii Ramadan.”⁶³

„Celui ce își petrece noaptea *al-qadr* în rugăciune și se roagă din credință dreaptă și sperând la răsplată îi vor fi iertate toate păcatele anterioare.”⁶⁴

⁶⁰ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 4/116, *Abuaab an-Nauaafil, baab qiaam şarh Ramadan ua fadluhu*

⁶¹ Muslim, 8/70, *Kitab as-Saum, baab al-ijtihaad fil-aşar al-auakhir min şahr Ramadan*

⁶² Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 6/389, *Kitab as-Siiaam, baab al-ijtihaad fil-aşar al-aaakhir*

⁶³ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 6/380, *Kitab as-Siiaam, baab ma jaa' fi lailat al-qadr*

⁶⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 6/379, *Kitab as-Siiaam, baab ma jaa' fi lailat al-qadr*

Această lună binecuvântată este un timp neprihănit pentru rugăciune. Femeia musulmană cu preocupări serioase nu are timp să stea de vorbă și să se ocupe cu alte îndeletniciri inutile de-a lungul nopții. Ea nu trebuie să se afle printre cele care își petrec în mod plăcut noaptea până când zorii se apropie, apoi de îndată ce oferă familiei ceva de mâncare cad într-un somn adânc și pot chiar să piardă rugăciunea de dimineață (*fajr*).

Adevărata femeie musulmană și familia ei trebuie să ducă o viață islamică în timpul lunii Ramadan, încercând să se organizeze astfel încât atunci când se întorc de la rugăciunile *taraawih*⁶⁵ să nu stea până prea târziu, deoarece în câteva ore scurte se vor trezi să facă rugăciunea opțională de noapte (*qiyaam al-lail*) și să mănânce *suhur*, căci Profetul ne-a poruncit să mănâcăm *suhur*, pentru că se află multe foloase în acesta: „Mâncați *suhur*, pentru că în *suhur* se află binecuvântare.”⁶⁶

Adevărata femeie musulmană îi ajută pe toți membrii familiei ei să se trezească pentru *suhur*, ca supunere față de porunca Profetului și cu speranța de a obține binecuvântările *suhur*-ului, cum ar fi: să își aducă aminte să îplinească *qiyaam al-lail* și să meargă la moschee pentru a face în grup rugăciunea de dimineață (*fajr*), dar obține și foloase fizice, prin întremarea trupului pentru postul din timpul zilei. Așa obișnuia să facă Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – și așa i-a povățuit și pe companionii să facă.

Zaid ibn Thabit – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Am mâncat *suhur* cu Trimisul lui Allah, apoi ne-am ridicat să ne rugăm.” Un om a întrebat: „Cât timp era între cele două?” El a

⁶⁵ *Taraawih* – rugăciuni opționale, care sunt înfăptuite după rugăciunea de noapte (*ișa*), în Ramadan. Sunt făcute de obicei în grup și în timpul lor se recită cât de mult se poate din Coran.

⁶⁶ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 6/251, *Kitab as-Siiaam, baab fadl as-suhur*

zis: „Cincizeci de versete [adică timpul necesar cât pentru a recita cincizeci de versete].”⁶⁷

Nu există nici o îndoială că Allah va înmulți răsplata femeii musulmane care reprezintă un mijloc de a aduce aceste binecuvântări asupra familiei ei în luna Ramadan:

„Aceia care cred și plinesc fapte bune, [să știe că] Noi nu lăsăm să se piardă răsplata aceluia care săvârșește fapte bune!”

[Coran 18:30]

Ea împlinește posturile opționale (nafI)

Adevărata femeie musulmană împlinește de asemenea posturile opționale în alte perioade decât în luna Ramadan, dacă nu este prea greu pentru ea să facă acest lucru. Astfel, ea postește în ziua 'Arafa, în ziua 'Așura⁶⁸ și în cea de-a noua zi a lunii Muharram, deoarece postul în aceste zile, dar și în altele, reprezintă una dintre faptele bune care ne pot izbăvi de păcate, așa cum ne-a spus Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Abu Qatada – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah a fost întrebat despre postul din ziua 'Arafa și el a zis: «Este o izbăvire pentru păcatele anului care a trecut și pentru ale celui prezent.»”⁶⁹

Ibn 'Abbas a zis că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a postit în ziua 'Așura și le-a poruncit celorlalți să postească și ei în această zi.⁷⁰

⁶⁷ Ibid, 6/253

⁶⁸ Așura – a zecea zi a lunii Muharram (prima lună a calendarului islamic)

⁶⁹ Muslim, 8/51, *Kitab as-Siiaam, baab istihbaab siiaam iaum 'Arafa*

⁷⁰ Muslim, 8/12, *Kitab as-Siiaam, baab saum iaum 'aașura*

Abu Qatada – Pacea fie asupra sa! – a zis că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a fost întrebat despre postul din ziua 'Așura și el a zis: „Este o izbăvire a păcatelor din anul care a trecut.”⁷¹

Ibn 'Abbas a povestit că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Dacă voi trăi și la anul, voi posti în cea de-a noua zi (a lunii Muharram).”⁷²

Este de asemenea bine să se țină post șase zile în luna Șawual, așa cum a spus Profetul: „Pentru cel care a ținut post în luna Ramadan, apoi l-a continuat cu șase zile [de post] în Șawual va fi precum a postit pentru un an întreg.”⁷³

Este de asemenea recomandat să se țină post timp de trei zile în fiecare lună, conform spuselor lui Abu Huraira: „Cel mai drag prieten al meu (adică Profetul) m-a povățuit să fac trei lucruri: să postesc trei zile în fiecare lună, să fac două *rak'a* la rugăciunea *duha* și să nu mă culc niciodată până ce nu am făcut *uitr*.”⁷⁴

Abu Ad-Darda' – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Dragul meu prieten (adică Profetul) m-a povățuit să fac trei lucruri la care n-am să renunț niciodată cât voi trăi: să postesc trei zile în fiecare lună, să fac rugăciunea *duha* și să nu dorm până nu am făcut *uitr*.”⁷⁵

'Abdullah ibn 'Amr Al-'Aas – Pacea fie asupra sa! – a spus că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Postul timp de trei zile în fiecare lună este

⁷¹ Muslim, 8/51, *Kitab as-Siiaam, baab istihbaab siiaam iaum 'aașura'*

⁷² Muslim, 8/13, *Kitab as-Siiaam, baab saum iaum 'aașura'*

⁷³ Muslim, 8/56, *Kitab as-Siiaam; baab istihbaab siiaam sittat aiaam min șawual*

⁷⁴ *Fath al-Baari*, 4/226, *Kitab as-Saum, baab siiaam al-aiaam al-bid*; Muslim, 5/234, *Kitab Salat al-Musafirin, baab istihbaab salat ad-duha*.

⁷⁵ Muslim, 5/235, *Kitab Salat al-musafirin, baab istihbaab salat ad-duha*.

precum postul pentru o viață întreagă.”⁷⁶

Unele relatări descriu aceste zile ca fiind a treisprezecea, a paisprezecea și a cincisprezecea zi a fiecărei luni, care sunt numite „zilele albe” (*al-aiyam al-bid*); alte relatări afirmă că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să țină post trei zile, fără a le preciza, în fiecare lună.

Mu’adha Al-’Adawiia a zis: „Am întrebat-o pe A’ișa: «Trimisul lui Allah obișnuia să țină post trei zile în fiecare lună?» Ea a zis: «Da.» Am întrebat-o: «În ce perioadă a lunii obișnuia să postească?» Ea a zis: «Pentru el nu conta în care perioadă a lunii ținea post.»”⁷⁷

Ea înfăptuiește pelerinajul (hajj) în Casa Sfântă a lui Allah

Adevărata femeie musulmană intenționează să înfăptuiască pelerinajul (*hajj*) în Casa lui Allah atunci când are această posibilitate și îi este ușor să călătorească. Înainte de a pleca în călătorie, ea își face timp pentru a studia în profunzime regulile pelerinajului, astfel că atunci când începe să împlinească ritualurile pelerinajului faptele ei au ca bază adevărata știință, iar pelerinajul ei va fi desăvârșit conform condițiilor impuse de legea islamică (*Şari’a*). Pelerinajul ei va fi de asemenea echivalent cu lupta sfântă (*jihad*) pentru bărbați, așa cum l-a descris Profetul într-un *hadis* relatat de A’ișa: „Eu (A’ișa) am zis: «O, Trimis al lui Allah, nu putem noi (femeile) să mergem în expediții militare și să luptăm în *jihad* (lupta sfântă) alături de voi (bărbații)?» El a zis: «Voi (femeile) aveți cel mai

⁷⁶ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 6/362, *Kitab as-Siaam*, *baab saum ad-dahr*

⁷⁷ Muslim, 8/48, *Kitab as-Siaam*, *baab istihbaab siaam thalathat aiaam min kulli şahr*

bun *jihad* și acesta este pelerinajul (*hajj*), un pelerinaj binecuvântat». A'îșa a zis: «Niciodată nu ar trebui să încetez să împlinesc pelerinajul, după ce am auzit acest lucru de la Trimisul lui Allah.»⁷⁸

Ea înfăptuiește 'Umra (pelerinajul mic)

Așa cum, pentru femeile musulmane, pelerinajul (*hajj*) este obligatoriu, tot așa este și *'umra*, dacă femeia are posibilitatea să meargă – în special *'umra* făcută în timpul lunii Ramadan, pentru care răsplata este echivalentă cu cea pentru împlinirea pelerinajului (*hajj*) alături de Profet. Acest lucru se observă în *hadis*-ul relatat de imamul Bukhari de la Ibn 'Abbas.

Acesta a zis: „Când Profetul s-a întors de la pelerinaj (*hajj*), i-a spus lui Umm Sinan Al-Ansaariia: «Ce te-a împiedicat să împlinești pelerinajul?» Ea a zis: «Abu cutare – adică soțul ei – are două cămile, a luat una să meargă să înfăptuiască pelerinajul și am avut nevoie de cealaltă să irigăm pământul.» El a zis: «Când vine luna Ramadan, înfăptuiește *'umra*, pentru că *'umra* în Ramadan este precum pelerinajul (*hajj*).»”

Potrivit unei alte relatări, făcută de asemenea de Ibn 'Abbas, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a spus: „Pentru că (a împlini) *'umra* în Ramadan este echivalentă cu (a împlini) *hajj*-ul alături de mine.”⁷⁹

Ea se supune poruncilor lui Allah

Adevărata femeie musulmană nu uită că are obligația de a înfăptui toate îndatoririle religioase pe care Allah i le-a poruncit

⁷⁸ *Fath al-Baari*, 4/72, *Kitab Jaza' as-Said, baab hajj an-nisa'*

⁷⁹ *Ibid.*

să le împlinescă. În această privință, situația ei este asemănătoare cu cea a bărbatului și nu este nici o diferență între ei, în afară de câteva reguli care se referă în totalitate fie la bărbați, fie la femei. În afară de acest lucru, femeile și bărbații sunt răspunzători în măsură egală înaintea lui Allah.

Musulmanilor și musulmancelor, dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor, celor supuși și celor supuse, celor iubitori de adevăr și celor iubitoare de adevăr, celor statornici și celor statornice, celor smeriți și celor smerite, celor ce dau milostenii și acelora [dintre femei] care dau milostenii, celor care postesc și acelora [dintre femei] care postesc, celor care își păzesc castitatea lor și acelora [dintre femei] care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și acelora [dintre femei] care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.”

[Coran 33:35]

„Pe cel ce face o faptă bună - bărbat ori femeie - și este credincios îl vom dărui Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după [faptele] cele mai bune pe care le-au săvârșit.”

[Coran 16:97]

„Domnul lor le-a răspuns: “Eu nu las să se piardă nici o faptă plinită de vreunul dintre voi, bărbat sau muiere, deopotrivă unul cu altul! Iar pe cei care au pribegit, care au fost alungați din căminele lor, care au fost prigoniți pe calea Mea, care au luptat și au fost omorâți voi să-i ispășesc de faptele lor rele și să-i fac să intre în Grădini pe sub care curg pâraie, drept răsplată din partea lui Allah”. La Allah se află bună răsplată!”

[Coran 3:195]

Ori de câte ori apare expresia „o, voi oameni” („*ia aiiuhan-naas*”) în Coran sau în relatări, ea se referă atât la bărbați, cât și la femei. Acest lucru se poate vedea în relatările făcute de imamul Muslim de la Umm Salama, soția Profetului. Ea a zis: „Îi auzeam pe oameni vorbind despre bazin (*al-haud*)⁸⁰ și nu am auzit niciodată despre el de la Trimisul lui Allah. Într-o zi, în timp ce o tânără îmi pieptena părul, l-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: «O, voi oameni!» l-am spus tinerei: «Lasă-mă singură acum.» Ea a zis: «Această chemare este numai pentru bărbați; nu le cheamă și pe femei.» Am zis: «Fac parte și eu dintre oameni.» Trimisul lui Allah a zis: «Eu sunt cel care (în Ziua de Apoi) se va afla la bazin (*haud*) înaintea voastră. Așadar fiți cu grijă, ca nu cumva unul dintre voi să vină la mine și să fie alungat ca o cămilă rătăcită. Voi întreba care este motivul și mi se va spune: „Nu știi ce născociri au scos după moartea ta” și eu voi spune: „Afară cu ei!”»

Conform unei alte relatări, tot de Muslim, se spune: „... și eu voi spune: «Afară, afară cu cel care a schimbat (religia) după moartea mea!»”⁸¹

Bărbații și femeile sunt egali înaintea lui Allah și cu toții trebuie să țină seama de ceea ce Allah a poruncit și a interzis. Astfel, femeia musulmană face ceea ce Allah i-a poruncit și se ține departe de ceea ce El a interzis, având credința că va fi trasă la răspundere pentru faptele pe care le-a săvârșit în această viață: dacă acestea sunt bune, va fi bine pentru ea, iar dacă sunt rele, rău va fi pentru ea. Ea nu depășește limitele hotărâte de Allah și nu face nimic din ceea ce este interzis (*haram*). Ea caută mereu cârmuirea lui Allah și a Trimisului Său și socotește că nu contează ce i se întâmplă în această viață.

⁸⁰ *al-haud* – se referă la bazinul din care vor bea cei credincioși înainte de a intra în Paradis

⁸¹ Muslim, 15/54, 56, *Kitab al-Fadaa'il, baab haud nabiyina ua sifatuhu*

Trecutul islamic este presărat cu multe istorisiri despre femei mărețe care au păstrat mereu în minte legile lui Allah, nu s-au abătut de la acestea și nici nu au căutat alternative. Printre aceste istorisiri se numără și cea a Khaulei bint Tha'laba și a soțului ei, Aus ibn As-Saamit. Aceasta a fost relatată de imamul Ahmad și de Abu Dawud și a fost citată de Ibn Kathir în cartea sa în care explică sensurile Coranului (*tefsir*) la începutul *Surei Al-Mujadila* (capitolul 58 din Coran).

Khaula a zis: „Pe Allah, referitor la mine și la Aus ibn As-Saamit, Allah a revelat începutul *Surei Al-Mujadila*. Eram măritată cu el și el era un bătrân cu temperament aprig. Într-o zi, a intrat și eu am ridicat din nou o anume problemă; el s-a mâniat și a zis: «Tu ești pentru mine ca spatele mamei mele!» Apoi a ieșit și a stat o vreme la locul de adunare al neamului său. Apoi s-a întors și a voit să întrețină relații sexuale cu mine. Eu am zis: «În nici un caz! Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul Khuuaili (Khaula), nu vei obține niciodată de la mine ceea ce vrei după ce ai zis ceea ce ai zis, până când Allah și Trimisul Său nu decid între noi.» A încercat să mă forțeze, dar am putut să-i rezist, deoarece eram tânără, în timp ce el era un bătrân slăbit. L-am împins și am mers la una din vecinele mele, am împrumutat de la ea un veșmânt și am mers la Trimisul lui Allah. Am stat înaintea lui, i-am spus ceea ce (bărbatul meu) îmi făcuse și am început să mă plâng de suferințele mele datorate temperamentului aprig al soțului meu. Trimisul lui Allah a zis: «O, Khuuaila, vârul tău este bătrân, ai teamă de Allah în ceea ce-l privește.» Nu l-am părăsit până când Coranul nu a revelat despre mine: el (Profetul) era copleșit ca de fiecare dată când îi era revelat Coranul și când (revelația) s-a încheiat a zis: «O, Khuuaila, Allah mi-a revelat din Coran referitor la tine și la soțul tău.» Apoi mi-a recitat:

„Allah a auzit vorbele aceleia care discută cu tine în privința bărbatului ei și se plânge lui Allah. Și Allah aude discuția voastră, căci Allah este Cel care Aude Totul [și] Vede Totul [Sami', Basir] / Aceia dintre voi care se despart de muierile lor zicând că ele sunt pentru ei ca și spatele mamelor lor⁸² [să știe că], ele nu sunt mamele lor! Mamele lor nu sunt decât acelea care i-au adus pe lume. Ei grăiesc vorbe urâte și mincinoase. Dar cu toate acestea Allah este Îndurător, Iertător [‘Afuww, Ghafur]. / Aceia care se despart de muierile lor cu aceste vorbe, iar apoi vor să revină asupra celor pe care le-au spus, [trebuie] să slobozească un rob înainte de a se mai atinge unul de altul. La aceasta sunteți voi îndemnați, iar Allah este bine știutor a ceea ce faceți. / Acela care nu află [un rob] trebuie să postească două luni, una după alta, înainte de a se atinge. Însă acela care nu poate [să o facă], trebuie să dea hrană la șizeci de sărmani. Aceasta pentru ca să credeți în Allah și în Trimisul Său. Acestea sunt orânduielele impuse de Allah, iar cei care le tăgăduiesc vor avea parte de pedeapsă dureroasă.”

[Coran 58:1-4]

El mi-a zis: «Lasă-l să slobozească un rob.» Am spus: „O, Trimis al lui Allah, nu are posibilitatea să facă asta.” El a zis: «Atunci să postească două luni consecutiv.» Eu am spus: «Pe Allah, este bătrân, nu poate să facă asta.» El a zis: «Atunci să hrănească șizeci de oameni nevoiași cu un *uasq*⁸³ de

⁸² O formă de divorț, înainte de islam, în care soțul îi spunea soției: „Tu ești pentru mine ca și spatele mamei mele!” Potrivit obiceiurilor arabe de dinaintea islamului, acest lucru îl elibera pe soț de îndatoririle conjugale, însă o „întemnițau” pe femeie, pentru că ea nu era liberă să părăsească locuința soțului sau să accepte o altă căsătorie; soțul de asemenea nu avea obligația să întrețină copiii rezultați din căsătorie. Coranul a interzis în mod clar acest obicei nemilos și apăsător.

⁸³ *Uasq* – cantitatea de fructe pe care un curmal o dă într-un anotimp.

curmale.» Eu am spus: «O, Trimis al lui Allah, nu are atât de mult.» El a zis: «Atunci îl vom ajuta noi cu un *faraq*⁸⁴ de curmale.» Eu am spus: «Și eu îl voi ajuta cu încă un *faraq*, o, Trimis al lui Allah!» El a zis: «Ai procedat corect. Du-te și oferă-l milostenie în numele lui, apoi ai grijă de vărul tău așa cum se cuvine.» Și așa am făcut.⁸⁵

Până când nu i-a povestit această situație Profetului, pentru a ști cum va judeca Allah între ea și soțul ei, Khaula bint Tha'laba nu a putut îndura să mai stea nici măcar o clipă alături de soțul ei după ce el i-a spus cuvintele de *zihar* (adică „Tu ești pentru mine ca spatele mamei mele!”), care era o formă de divorț în perioada pre-islamică. Ea nu avea nici măcar un veșmânt potrivit pentru a merge și a se înfățișa Profetului, așa că a împrumutat un veșmânt de la una dintre vecinele ei și s-a grăbit spre locul unde ședea Profetul, ca să audă porunca lui Allah referitoare la ea și să o urmeze.

Nu este de mirare că această femeie măreață s-a bucurat de o poziție înaltă printre companionii Profetului (*sahaba*) care erau contemporani cu ea și îi cunoșteau virtutea; mai presus de toți era 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! Odată l-a întâlnit în afara moscheii, când se afla alături de el și Al-Jarud Al-'Abdi. 'Umar, care era calif în acea vreme, a salutat-o și ea i-a zis: „O, 'Umar, mi-amintesc de tine când erai strigat 'Umair în piața 'Ukaz și aveai grijă de oi cu toiagul tău. Teme-te de Allah în poziția ta de calif care are grijă de oameni și nu uita că acela care se teme de pedeapsa din Ziua de Apoi știe că ea nu este departe și acela care se teme de moarte se teme că va pierde vreo oportunitate în această viață.” Al-Jarud a zis: „Ai vorbit prea aspru cu conducătorul musulmanilor, femeie!” 'Umar a zis:

⁸⁴ *Faraq* – unitate de măsură echivalentă aproximativ cu șaiszeci de kilograme.

⁸⁵ A se vedea *Mukhtasar Tefsir Ibn Kathir*, 3/459, *Sura Al-Mujadila* 58:1-4 (publicată la Daar Al-Qur'an al-Karim, Beirut)

„Las-o. Nu știi că aceasta este Khaula, ale cărei cuvinte Allah le-a ascultat de deasupra celor șapte ceruri? Pe Allah, cu adevărat, 'Umar trebuie să-i dea ascultare.”

Ibn Kathir menționează în cartea sa în care explică sensurile Coranului (*Tefsir*) că un bărbat i-a zis lui 'Umar, când l-a văzut întâmpinând-o cu căldură și ascultând-o: „Ai părăsit un bărbat din Quraiș ca să vii la această bătrână?” 'Umar a zis: „Vai ție! Nu știi tu cine este?” Omul a zis: „Nu.” 'Umar a spus: „Aceasta este femeia a cărei plângere a ascultat-o Allah de deasupra celor șapte ceruri: aceasta este Khaula bint Tha'laba. Pe Allah, dacă nu va pleca până la căderea nopții, nu îi voi spune să plece până nu va obține lucrul pentru care a venit, doar dacă va intra timpul de rugăciune, caz în care mă voi ruga și apoi mă voi întoarce la ea până ce va obține lucrul pentru care a venit.”

Adevărata femeie musulmană poartă mereu în suflet cuvintele lui Allah:

„Nu se cuvine ca un dreptcredincios și nici o dreptcredincioasă să mai aleagă, dacă Allah și Trimisul Său au hotărât în privința lor un lucru. Iar acela care se răzvrățește împotriva lui Allah și a Trimisului Său se află în rătăcire învederată.”

[Coran 33:36]

Supunerea față de Allah și de Trimisul Său este mult mai importantă decât propriile poftă și dorințe; se situează înaintea plăcerii și a alegerii individuale. Zainab bint Jahș – Pacea fie asupra sa! – a oferit cel mai bun exemplu de supunere față de poruncile lui Allah și ale Trimisului Său atunci când el i-a cerut să se căsătorească cu sclavul său eliberat și fiu adoptiv, Zaid

ibn Haritha. Această căsătorie a atins două scopuri legislative (*taṣṭi'i*):

1. stabilirea unei egalități totale între oameni:

Frumoasa femeie din neamul Quraiș, femeia nobilă din neamul fiilor lui 'Abd Şams și vara Profetului, s-a căsătorit cu un sclav eliberat. Sclavii eliberați erau dintr-o clasă inferioară nobilimii; într-adevăr, diferențele dintre clasele sociale erau atât de mari și de adânci, încât nimic nu le putea desființa în afară de un act hotărâtor, public, care să vină din partea Profetului și pe care comunitatea musulmană să-l ia drept exemplu, astfel încât aceste limite să fie înlăturate și oamenii să nu fie considerați superiori, decât numai prin nivelul lor de evlavie (*taqua*).

2. desființarea obiceiului adopțiilor, care era larg răspândit în perioada de dinaintea islamului: apoi Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a căsătorit cu Zainab, după ce ea se despărțise de fiul său adoptiv, Zaid, pentru a demonstra în termeni practici că dacă Zaid ar fi fost fiul lui adevărat, Allah nu i-ar fi poruncit în Coran să se căsătorească cu Zainab.

Sarcina a căzut asupra lui Zainab, vara Profetului, de a atinge aceste două scopuri legislative în cadrul atmosferei familiei Profetului, pentru ca oamenii să le poată accepta ca supunere față de poruncile lui Allah și ale Trimisului Său. Când a ales-o pentru a fi soția lui Zaid ibn Haritha, ei nu i-a surâs ideea și a zis: „O, Trimis al lui Allah, nu mă voi căsători cu el, pentru că eu sunt femeie nobilă din neamul lui 'Abd Şams.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a răspuns calm, dar ferm: „Trebuie să te măriți cu el.” În timp ce discutau această problemă, Allah i-a revelat Trimisului Său:

„Nu se cuvine ca un dreptcredincios și nici o dreptcredincioasă să mai aleagă, dacă Allah și Trimisul Său au hotărât în privința lor un lucru. Iar acela care se răzvrătește împotriva lui Allah și a Trimisului Său se află în rătăcire învederată.”

[Coran 33:36]

Atunci Zainab a acceptat hotărârea lui Allah și a Trimisului Său și a zis: „Mă voi supune lui Allah și Trimisului Său și mă voi da lui de nevastă.”

Mai târziu, diferențele dintre Zainab și Zaid au dus la divorț. După ce Zainab și-a încheiat perioada după care o văduvă sau o soție divorțată se poate căsători cu un alt bărbat (*'idda*), Allah a revelat următorul verset:

„Și i-ai spus aceleia asupra căruia Allah Și-a trimis harul Său, cum și tu ai trimis harul tău asupra lui: „Păstrează-l pentru tine pe soața ta și fii cu frică de Allah!”. Tu ai ținut ascuns în sufletul tău ceea ce Allah a voit să descopere. Tu te-ai temut de oameni, măcar că Allah este mai vrednic să te temi de El. Apoi, când Zayd a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ți-am dat-o ție să-ți fie soață, pentru ca dreptcredincioșii să nu mai aibă rețineri în privința soțiilor lor adoptivi, dacă aceștia întrerup orice legături cu ele. Și porunca lui Allah trebuie să fie împlinită.”

[Coran 33:37]

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a recitat acest verset, zâmbind, apoi a zis: „Cine va merge la Zainab să-i spună vestea minunată că Allah a pus la cale căsătoria mea cu ea?”

A fost ca și cum Allah o răsplătea pe Zainab pentru supunerea ei totală față de Allah și de Trimisul Său. Ea acceptase hotărârea lor de a se căsători cu Zaid, apoi a devenit soția Profetului prin porunca lui Allah, într-un verset pe care musulmanii îl recită atunci când îl slăvesc pe Allah prin citirea Coranului, până la sfârșitul vremii. Această cinste a fost pogorâtă numai asupra lui Zainab, care a fost unică între soțiile Profetului. Ea era mândră de favorul pe care i l-a acordat Allah și obișnuia să se fălească înaintea celorlalte soții ale Profetului astfel: „Famiile voastre au aranjat căsătoriile voastre, însă Allah a pus la cale căsătoria mea de deasupra celor șapte ceruri.”⁸⁶

Ea nu stă singură cu un „străin”

Supunerea față de Allah și de Trimisul Său – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – poate fi înfăptuită numai urmând poruncile lor și ferindu-ne de ceea ce au interzis. Un mod prin care femeia musulmană se supune față de Allah și de Trimisul Său – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – este acela de a nu se afla singură cu un „străin” [*ajnabi* – un bărbat care nu îi este rudă apropiată, adică nu este *mahram* (nu se poate căsători cu el)], pentru că acest lucru este păcat conform spuselor învățaților, pe baza acestui *hadis*: „Un bărbat nu trebuie să stea singur cu o femeie decât dacă un *mahram* este cu ea și o femeie nu trebuie să călătorească fără un *mahram*. Un bărbat s-a ridicat și a zis: «O, Trimis al lui Allah, soția mea va înfăptui pelerinajul (*hajj*) și eu m-am înrolat în cutare expediție militară.» El a zis: «Du-te și înfăptuiește pelerinajul alături de soția ta».”⁸⁷

⁸⁶ *Fath al-Baari*, 13/402, *Kitab at-Tauhid*, *baab ua kana 'arşuhu 'ala'l-maa'*

⁸⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 7/18, *Kitab al-hajj*, *baab al-mar'a la takhruj illa ma'a mahram*

„*Mahram*” este bărbatul cu care căsătoria va fi veșnic interzisă pentru o femeie, ca de pildă: tatăl, fratele, unchiul din partea tatălui, unchiul din partea mamei, etc.

„*Ajnabi*” sau „străinul” este bărbatul cu care căsătoria este permisă în principiu, chiar dacă acesta este o rudă, în special fratele soțului și alte asemenea rude apropiate. Este interzis ca o femeie să stea singură cu toți aceștia, deoarece Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Feriți-vă să le vizitați pe femei!” Un bărbat din neamul „ajutoarelor” (*ansar*) a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, dar ce spui despre cumnat?” El a zis: „Cumnatul înseamnă moarte.”⁸⁸

Cumnatul este fratele soțului sau altă asemenea rudă apropiată prin căsătorie. Cuvintele Profetului: „Cumnatul înseamnă moarte” se referă la faptul că răul este mai probabil să apară din această parte decât din alta, din cauza ușurinței cu care acesta intră în casa fratelui său. Cuvântul „moarte” este folosit pentru a accentua acest lucru și ca un avertisment clar, ca și cum șederea alături doar de cumnat poate duce la fapte imorale și consecințe dezastruoase asemănătoare cu prăpădul morții.

Adevărata femeie musulmană nu cade în astfel de păcate care, în zilele noastre, sunt săvârșite de atât de mulți oameni nepăsători.

Ea poartă hijab-ul (veșmântul islamic) așa cum se cuvine

Femeia musulmană poartă așa cum se cuvine *hijab*-ul atunci când iese din casă. *Hijab*-ul este un veșmânt islamic

⁸⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 9/26, *Kitab an-Nikaah*, *baab al-nahy 'an an yakhlul ar-rajul bil-mar'a al-ajnabiya*

specific ale cărui trăsături au fost clar definite în Coran și „Tradiția Profetică” (*Sunna*). Ea nu iese din casă și nici nu se înfățișează parfumată, machiată sau purtând alte podoabe înaintea bărbaților care nu sunt *mahram*, deoarece știe că acest lucru este păcat, așa cum se spune în Coran:

„Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească rușinea lor, să nu-și arate gâtul lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor!⁸⁹ Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor, sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a femeilor lor, sau a celor pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căți-vă cu toții, o, voi dreptcredincioșilor, față de Allah, pentru ca voi să izbândiți!”

[Coran 24:31]

Așadar, femeia musulmană nu este una dintre acele femei îmbrăcate, dar totuși goale, care trăiesc în societățile care au deviat de la călăuzirea lui Allah. Ea se cutremură de teamă atunci când se gândește la imaginea îngrozitoare pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zugrăvit-o pentru acele femei ademenitoare, machiate și împodobite care s-au abătut de la calea cea dreaptă: „Locuitorii Iadului se împart în două categorii: cei ce au o coadă asemănătoare cu a bovinelor și cu ea lovesc oamenii; în cea

⁸⁹ Termenul folosit în limba arabă „*juiubihina*” se referă la față și gât, precum și la piept (n.t.)

de-a doua categorie intră femeile care sunt goale chiar dacă sunt îmbrăcate, se abat de la calea cea dreaptă și îi seduc pe alții cu părul lor. Aceste femei nu vor intra în Paradis și nu vor simți mireasma Paradisului, chiar dacă aceasta poate fi simțită de la mare distanță.”⁹⁰

Femeia musulmană care a fost cu adevărat îndrumată de credința ei și a primit o educație islamică fără cusur nu poartă *hijab*-ul doar pentru că este un obicei sau o tradiție moștenită de la mama sau bunica ei, așa cum unii bărbați sau femei (fără minte) încearcă să-l descrie, fără a avea însă nici cea mai mică dovadă sau logică. Femeia musulmană poartă *hijab*-ul datorită credinței că acesta este o poruncă de la Allah, revelată pentru a o ocroti pe femeia musulmană, pentru a-i face caracterul distinct și pentru a o ține departe de desfrâu sau greșeală. Așadar ea îl acceptă de bună voie și cu puternică convingere, așa cum femeile din neamul „emigranților” (*muhajirin*) și al „ajutoarelor” (*Ansar* – cei din Medina) l-au acceptat în ziua în care Allah a revelat porunca Sa clară și înțeleaptă.

Conform unei relatări de Bukhari, A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Fie ca Allah să aibă milă de femeile „emigrante” (*muhajir*). Când Allah a revelat: „și să-și coboare vălurile peste piepturile lor” [Coran 24:31], ele și-au rupt veșmintele și și-au acoperit capetele și fețele cu acestea.”

Conform unei alte relatări de Bukhari, A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Și-au luat veșmintele și le-au rupt la colțuri, apoi și-au acoperit capetele și fețele cu ele.”⁹¹

Safia bint Șaiba a zis: „Când ne aflam cu A'îșa, am vorbit despre femeile din neamul Quraiș și despre virtuțile lor. A'îșa a zis: «Femeile din Quraiș sunt virtuozăse, însă pe Allah nu am

⁹⁰ Muslim, 14/109, Kitab al-Libaas uaz-zina, *baab an-nisa' al-kasiyat al-'ariyat*

⁹¹ *Fath al-Baari*, 8/489, Kitab at-Tefsir, *baab ual iadribna bi khumurihina 'ala juyubihina*

văzut niciodată pe cineva mai virtuos sau mai strict în aderarea la Cartea lui Allah decât femeile din *Ansar*. Când a fost revelată *Sura An-Nur* (capitolul 24 din Coran): „și să-și coboare vălurile peste piepturile lor”, bărbații au mers la ele și le-au recitat cuvintele pe care Allah le-a revelat. Fiecare bărbat a recitat apoi soției, fiicei, surorii și altor femei cu care era înrudit. Dintre acestea, fiecare femeie s-a ridicat, și-a luat veșmântul și s-a învelit cu el din credință în ceea ce Allah a revelat». ⁹²

Fie ca Allah să ai milă de „emigrante” și de „ajutoare” (femeile din *Muhajirin* și din *Ansar*): cât de puternică era credința lor și cât de neprefăcut era islamul lor! Cât de minunată era supunerea lor în fața adevărului când a fost revelat! Orice femeie care are credință adevărată în Allah și în Trimisul Său nu poate decât să urmeze exemplul acestor femei virtuose; ea însăși trebuie să poarte veșmântul specific islamului fără să o intereseze goliciunea și desfrâul din preajma ei. Îmi aduc aminte de o tânără studentă care purta *hijab*-ul și a cărei atitudine a fost nu mai puțin de admirat decât cea a femeilor din *Muhajirin* și *Ansar* – Fie ca Allah să fie mulțumit de ele! Când o ziaristă care vizita Universitatea din Damasc a întrebat-o despre veșmântul islamic (*hijab*) pe care îl purta și dacă nu cumva îi era prea cald, de vreme ce soarele verii dogorea foarte tare, ea a răspuns printr-un verset: „*Focul Gheenei este mult mai dogoritor!*” [Coran 9:81]

Fetele musulmane precum aceasta sunt cele care vor clădi cămine și familii musulmane și vor da naștere unor generații virtuose care vor umple societatea cu elemente constructive și nobile. Astăzi, slavă lui Allah, sunt multe astfel de fete.

O îmbrăcăminte adecvată pentru femeile musulmane nu a

⁹² Ibid, 8/489, 490

reprezentat un lucru nou introdus de islam; acesta a existat în toate legile lui Allah revelate mai înainte de islam. Vedem de asemenea acest lucru în îmbrăcămintea modestă a călugărițelor creștine care trăiesc în lumea islamică, dar și în Occident, și în faptul că femeile oamenilor Cărții își acoperă capul atunci când intră în biserică. Această respingere „modernă” a ideii că femeile ar trebui să fie acoperite, modeste, contrazice toate legile divine, de pe vremea profeților Avraam (Ibrahim), Moise (Musa) și Iisus (Isa) până când calea *Hanifi* a fost introdusă de islam. Această atitudine este o încercare de a scăpa de hotărârea lui Allah, pe care El a pogorât-o asupra oamenilor de-a lungul secolelor. Această hotărâre a fost adusă neîncetat de trimișii Săi pentru a călăuzi omenirea spre adevăr și calea cea dreaptă, astfel ca ei să devină o singură națiune, care să slăvească și să se supună unui singur Dumnezeu:

„Oamenii nu au fost decât o singură comunitate și apoi s-au deosebit ei. Și de n-ar fi fost un cuvânt rostit mai înainte de Domnul tău, ar fi fost hotărât pentru ei [lucrul] asupra căruia ei au avut păreri deosebite.”

[Coran 10:19]

„O, trimișilor! Mâncați din cele bune și împliniți fapte bune! Eu sunt Bineștiutor a ceea ce săvârșiți voi. / Această comunitate, a voastră, este o singură comunitate, iar Eu sunt Domnul vostru. Deci fiți cu frică de Mine!”

[Coran 23:51,52]

„Și [adu-ți aminte] de aceea care și-a păstrat castitatea ei. Și am suflat Noi asupra ei prin duhul Nostru și am făcut din ea și din fiul ei semn pentru [toate] lumile. / Această credință a

voastră este o credință unică, iar Eu sunt Domnul vostru. Așadar, adorați-Mă pe Mine!”

[Coran 21:91,92]

Hotărârea luată de multe societăți moderne ca femeile să nu fie acoperite, ducând un trai indecent și despuiat, este un semn care indică cât de mult s-au abătut ei de la călăuzirea lui Allah, nu doar în teritoriile musulmane, ci în toate statele lumii. Pe cei din Occident poate nu îi interesează acest lucru și ei continuă astfel să inventeze și mai multe mijloace de desfrâu, fără a găsi nici o opreliște în cărțile lor modificate. Însă musulmanii care îl slăvesc, zi și noapte, pe Allah, recitând din Cartea Sa păstrată neschimbată, nu vor accepta niciodată astfel de abateri. Nu contează cât de slabi sunt în îndeplinirea învățăturilor islamice, deoarece ei aud constant cuvintele hotărâtoare ale lui Allah din Coran și *Sunna*, avertizându-i pe cei care nu se supun lui Allah și Trimisului Său cu încercarea din această viață și cu pedeapsa aspră ce va veni în Ziua de Apoi:

„...Aceia care fug de porunca Sa, să se ferească să nu-i lovească pe ei o nenorocire sau să nu-i lovească pe ei o osândă dureroasă!”

[Coran 24:63]

Astfel, acești bărbați și femei care s-au alăturat convingerilor celor din Occident și le-au cerut femeilor să se descopere și să-și dea jos *hijab*-ul au eșuat lamentabil în fața hotărârii bărbaților și femeilor renașterii islamice care are loc în întreaga lume. Femeile musulmane drept-călăuzite și bine-educate s-au întors la veșmântul lor islamic, la *hijab*, în multe țări musulmane care mai înainte fuseseră martore la chemarea occidentalizării și la renunțarea la *hijab* și decență.

Ca de exemplu: adepții lui Atatürk în Turcia, Reza Pahlevi în Iran, Muhammed Amanullah Khan în Afghanistan, Ahmad Zogo și Enver Hoxha în Albania, Marcus Fahmi, Qasim Amin și Hoda Șa'rawi în Egipt. Unii dintre cei ce au susținut „eliberarea” femeilor de *hijab* și modestie au renunțat acum la această părere, ca femeile să se dezvelească și să se amestece libere printre bărbați.

Doctorița Nawal As-Sa'dawi, care o perioadă îndelungată a atacat atât *hijab*-ul, cât și pe cele care îl purtau, chemându-le cu vehemență pe femei să renunțe la *hijab*, condamnă în prezent vulgaritatea și goliciunea indecentă a femeilor din Occident. Ea spune: „Pe străzile Londrei [...] văd femei mai mult goale, afișându-și trupurile ca și cum ar fi de vânzare. Îmbrăcămintea are un rol, acela de a proteja trupul de mediul înconjurător, și nu de a ispiți. Dacă o femeie s-ar vedea ca pe o ființă umană, și nu ca pe o marfă, nu ar mai avea nevoie să-și arate goliciunea.”⁹³

După o vreme, pentru doctorița Nawal As-Sa'dawi a devenit evident că „vălul” ar trebui îndepărtat din mintea oamenilor, nu de pe trup, mai ales în cazul bărbaților și al femeilor cu educație. Acele femei care au avut parte de mai puțină educație, însă sunt inteligente și au vederi largi, care poartă *hijab*-ul, valorează de zeci de ori mai mult decât acele femei educate, dar necugetate, care își descoperă chipul, capul și trupul, însă își acoperă mintea și instinctul! Din această cauză ea [n.t. doctorița Nawal] își descrie planurile sale de viitor ca fiind: „ridicarea „vălului” de pe mintea bărbaților și a femeilor cu educație.”⁹⁴ Ea adaugă: „Cunosc multe femei de profesie profesoare, doctorițe și inginere care sunt inculte din punct de

⁹³ Revista *Al-Mujtama'*, Kuweit, nr. 932.

⁹⁴ Revista *Al-Mujtama'*, Kuweit, nr. 931

vedere politic, social și cultural.”⁹⁵

Faimosul romancier Ihsan 'Abdul-Quddus, care a inundat piața literară cu poveștile lui prin care le chema pe femei să iasă din case și să amestece cu bărbații, să danseze cu ei la petreceri și în cluburi, a spus într-un interviu acordat ziarului „*Al-Anba*” din Kuweit (18 ianuarie 1989): „Consider că responsabilitatea cea mai importantă a oricărei femei o reprezintă gospodăria și copiii. Acest lucru este valabil mai ales pentru mine. Dacă n-ar fi fost soția mea, nu m-aș fi putut bucura de succes, stabilitate și viață familială. Toate acestea există deoarece ea se dedică gospodăriei și copiilor...”

În același interviu, el a zis: „Nu mi-am imaginat niciodată căsătoria cu o femeie care muncește, și sunt renumit pentru asta, deoarece am știut încă de la început că gospodăria reprezintă o povară sau responsabilitate grea pentru femei.”

Ea evită să se afle în același loc cu bărbații

Adevărata femeie musulmană evită pe cât posibil să se afle în același loc cu bărbații: ea nu urmărește acest lucru și nici nu îl încurajează. În acest fel ea urmează exemplul Fatimei, fiica Profetului, pe cel al soților Profetului, al soților primelor generații de musulmani (companionii Profetului și urmașii lor) și al celor care urmează cu credință calea cea dreaptă.

Răul care poate fi pricinuit ambelor sexe din cauza acestei amestecări, lucru evident pentru femeia musulmană, devine acum clar și pentru occidentali, care au practicat la scară înaltă acest lucru. Ei au văzut că aceasta a condus la o decădere în ceea ce privește educația și au început în prezent în unele universități și instituții de educație să îi separe pe studenți și

⁹⁵ Ibid.

studente. Mulți dintre cei mai mari învățători musulmani, care au vizitat Europa, America și Rusia, au fost martori la această separare. De exemplu: profesorul Ahmad Mazhar Al-'Azma, care a fost trimis în Belgia de Ministerul Învățământului din Siria, a vizitat o mulțime de școli acolo. Într-o vizită efectuată la o școală elementară de fete, el a întrebat-o pe directoarea școlii: „De ce, la acest nivel de educație, nu le permiteți băieților să învețe în același loc cu fetele?” Ea a răspuns: „Am observat răul pe care acest lucru îl poate pricinui copiilor, chiar și la acest nivel.”

Se pare că Rusia a ajuns de asemenea la o concluzie asemănătoare și a înființat ramuri separate în cadrul universităților, unde studenții și studentele nu stau împreună.

În America, există mai mult de 170 de ramuri universitare în cadrul cărora studenții și studentele nu stau împreună. Acestea au fost înființate deoarece educatorii și supraveghetorii au observat răul care era creat din cauza acestei împreunări, chiar și într-o societate obișnuită cu acest lucru în fiecare sferă a vieții sociale.

Este evident răul care este pricinuit de această apropiere a sexelor și cauzele care rezultă de aici sunt prea numeroase pentru a fi enumerate. Toate acestea indică înțelepciunea islamului de a pune capăt acestei apropieri și de a proteja societățile musulmane care se alătură călăuzirii islamice de efectele acestea distructive și dăunătoare.

Ea nu dă mâna cu un bărbat care nu este mahram

Este normal ca o femeie musulmană care nu stă în același loc cu bărbații să nu își dorească nici să dea mâna cu nimeni care nu îi este *mahram*, conform învățăturilor și pildei Profetului. Bukhari a relatat că A'îșă – Pacea fie asupra sa! – a

zis: „Când femeile credincioase au efectuat *hijra* (migrarea de pe tărâmul necredinței pe tărâmul islamului) și au venit la Profet, el le-a supus unor încercări, așa cum se spune în versetul de mai jos:

„O, voi cei care credeți! Dacă vin la voi muieri credincioase în pribegie, încercați-le pe ele!...”

[Coran 60:10]

Cel care a acceptat aceste condiții cerute credincioaselor înseamnă că a acceptat legământul lor (*bai'a*). Când Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a acceptat cuvintele, le-a spus lor (femeilor): „Puteți pleca acum, căci am acceptat legământul vostru”. Pe Allah, mâna Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu a atins niciodată mâna unei femei; el a acceptat legământul lor numai prin cuvinte. Pe Allah, el nu a pus niciodată nici o condiție femeilor afară de ceea ce a poruncit Allah, iar când accepta legământul, spunea: «Am acceptat legământul vostru prin cuvintele voastre.»⁹⁶

Ea nu călătorește decât însoțită de un mahram

Una dintre regulile islamice referitoare la femei se referă la faptul că ea nu trebuie să călătorească fără un *mahram*, deoarece călătoria este plină de primejdii și greutăți și nu este bine ca o femeie să înfrunte de una singură toate acestea, fără să fie însoțită de un *mahram* care să o protejeze și să aibă grijă de ea. Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și

⁹⁶ *Fath al-Baari*, 9/420, *Kitab at-Talaq*, *baab idha aslamat al-mușrika au an-nasraniia taht adh-dhimmi au al-harbi*.

să-l miluiască! – le-a interzis femeilor să călătorească singure, fără *mahram*. Acest lucru este consemnat în multe relatări, însă va fi suficient să cităm numai două dintre acestea aici:

„O femeie nu trebuie să călătorească vreme de trei zile, decât însoțită de un *mahram*.”⁹⁷

„Unei femei cu credință în Allah și în Ziua de Apoi nu îi este permis să călătorească fără un *mahram* pe o distanță de trei zile de mers pe jos.”⁹⁸

În toate relatările referitoare la această temă se spune că prezența unui *mahram* reprezintă condiția pentru călătoria unei femei, excepție fac numai situațiile de maximă necesitate, descrise de învățați, ale căror puncte de vedere diferă într-un fel.⁹⁹

În acest fel, femeia musulmană este cu adevărat supusă lui Allah, urmând poruncile Sale, ținând seama de ceea ce El a interzis și acceptând ceea ce El a poruncit. Ea aderă la învățăturile islamului și îndură cu răbdare orice obstacol care se poate ivi în supunerea ei față de Allah, chiar dacă se împotrivesc multor concepții sociale predominante. Ea are deplină speranță că în cele din urmă va ieși învingătoare, așa cum se spune în Coran:

„Jur pe timp! / Că omul va fi în pierdere, / Afară de aceia care cred și împlinesc fapte bune și se îndeamnă unul pe altul către Adevăr și se îndeamnă unul pe altul la răbdare.”

[Coran 103:1-3]

⁹⁷ Bukhari, *Fath al-Baari*, 2/566, *Kitab Taqdir as-Salat*, *baab fi kam yaqsur as-salat*.

⁹⁸ Muslim, 9/103, *Kitab al-Hajj*, *baab safar al-mar'a ma'a mahram*

⁹⁹ Ibid, 9/102-109

Ea acceptă voia și hotărârea lui Allah

Femeia musulmană care se supune în mod firesc poruncii Domnului ei acceptă voia și hotărârea Lui, deoarece acesta este unul dintre cele mai mari semne de credință, supunere, evlavie (*taqua*) și virtute pentru o persoană. Așadar, femeia musulmană care este călăuzită de învățăturile islamului acceptă întotdeauna orice lucru care i se întâmplă în această viață, indiferent dacă este bun sau rău, deoarece această atitudine de acceptare este bună pentru ea în toate situațiile, așa cum a explicat Profetul: „Cât de uimitoare este treaba musulmanului! Treburile lui sunt toate bune. Dacă are parte de liniște, el este recunoscător și acest lucru e bun pentru el. Dacă are parte de greutate, le întâmpină cu răbdare și stăruință, și acest lucru este de asemenea bun pentru el.”¹⁰⁰

Femeia musulmană este convinsă că orice lucru care i se întâmplă în această viață nu ar fi putut fi evitat și orice lucru care nu i se întâmplă nu ar fi putut fi făcut să se întâmple. Toate se întâmplă după Voia și Hotărârea lui Allah și treburile ei sunt toate bune. Dacă i se întâmplă un lucru bun ea înalță slavă la Allah, Cel Darnic, și devine una dintre cei recunoscători, supuși și învingători; dacă uneori i se întâmplă ceva rău, ea întâmpină acel lucru cu răbdare și tărie sufletească, și astfel devine una dintre cei răbdători și biruitori.

Cu această credință adâncă, femeia musulmană înfruntă transformările și greutățile vieții cu un suflet liniștit, acceptând Voința și Hotărârea lui Allah. Ea caută sprijinul Său cu răbdare, rugăciune și speranța unei răsplăți de la El. Își înalță rugăciunea spre Allah pentru ceea ce El a voit și a hotărât, așa cum Al-Khansa' a făcut în ziua în care a auzit știrile despre cei patru

¹⁰⁰ Muslim, 18/25, *Kitab az-Zuhd, baab fi ahadis mutafariqa*

fii ai săi. Ea a zis: „Laudă lui Allah care m-a binecuvântat cu martiriul lor. Sper că Allah, în Îndurarea Sa, mă va alătura lor.”¹⁰¹

Ea merge în locurile unde se roagă de obicei și caută sprijinul lui Allah cu rugăciune și răbdare, așa cum Asma' bint 'Umair obișnuia să facă atunci când greutățile și tragediile se țineau lanț. Ea și-a pierdut primul soț, Ja'far ibn Abu Talib, apoi a fost lovită de moartea celui de-al doilea soț, Abu Bakr As-Siddiq, și de cea a fiului ei, Muhammed ibn Abu Bakr.

Există multe astfel de exemple în trecutul femeilor musulmane care au crezut, au sperat la o răsplată de la Allah și au înfruntat greutățile cu răbdare și tărie sufletească. Allah le va răsplăti cu mare măsură.

„...Cei statornici vor primi răsplata lor fără măsură!”

[Coran 39:10]

Ea se întoarce adesea spre Allah cu căință

Femeia musulmană se poate găsi în situația de a deveni nepăsătoare și de a se abate de la calea cea dreaptă, astfel că în scurt timp ea poate devia de la calea islamului într-un mod care nu aduce nici un folos femeii credincioase. Însă ea își va da repede seama de greșeala ei, va cere îndurare pentru greșelile sau defectele ei și se va întoarce la veghea lui Allah:

„Aceia care au frică [de Allah], când îi atinge ceva rău din partea lui Șeytan, își aduc aminte și iată cum ei văd [primejdia].”

[Coran 7:201]

¹⁰¹ *Al-Isaaba*, 8/66,67

Inima care este pătrunsă de iubire și teamă de Allah nu va fi înfrântă de nepăsare. Cei care nu țin seama de poruncile și călăuzirea lui Allah vor fi abătuți de la calea cea dreaptă. Inima unei musulmane adevărate este întotdeauna dornică să se căiască, să ceară iertare și se bucură de supunere, călăuzire și de mulțumirea lui Allah.

Ea se simte responsabilă pentru membrii familiei sale

Responsabilitatea femeii musulmane pentru membrii familiei ei nu este mai puțin însemnată, înaintea lui Allah, decât cea a bărbatului. De fapt, responsabilitatea ei este și mai însemnată decât cea a bărbatului, datorită lucrurilor pe care le știe despre viața copiilor ei care stau cu ea în majoritatea timpului; ei pot să îi spună lucruri pe care nu le spun tatălui lor. Femeia musulmană simte această responsabilitate ori de câte ori aude cuvintele Profetului: „Fiecare dintre voi este un păstor și fiecare va fi responsabil pentru turma sa. Conducătorul este un păstor și va fi responsabil pentru turma sa; un bărbat este păstor pentru familia sa și va fi responsabil pentru turma sa; o femeie este păstorită pentru casa soțului ei și este responsabilă pentru turma ei; slujitorul este păstor pentru bunăstarea stăpânului său și este responsabil pentru asta. Fiecare dintre voi este păstor și este responsabil pentru turma lui.”¹⁰²

Acest simț al responsabilității o motivează permanent să îndrepte orice greșeală sau orice defect pe care îl observă în comportamentul familiei sale. O femeie nu păstrează tăcerea când e vorba de abatere, slăbiciune sau nepăsare în casa sau familia ei, în afară de cazul în care ea nu e credincioasă, are un

¹⁰² Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 10/61, *Kitab al-Imara ual-qada'*, *baab ar-ra'i mas'ul 'an ra'iiatihi*

caracter slab și nu pricepe multe lucruri.

Preocuparea ei principală este mulțumirea lui Allah

Adevărata femeie musulmană caută întotdeauna să câștige mulțumirea lui Allah în fiecare lucru pe care îl face. Din acest motiv ea cântărește fiecare lucru prin prisma acestui standard precis și ca urmare va opri și va înlătura orice practică.

Ori de câte ori se iscă un conflict între ceea ce îl mulțumește pe Allah și ceea ce îi mulțumește pe oameni, ea alege, fără nici o ezitare, ceea ce îl mulțumește pe Allah, chiar dacă asta îi va mânia pe ceilalți. Ea face acest lucru, deoarece știe, datorită cunoașterii pe care o are despre islam și datorită propriului ei simț, că mulțumirea oamenilor este un țel care nu va putea fi niciodată împlinit și care va aduce după sine numai mânia lui Allah. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Allah va avea grijă de cel care îi aduce Lui mulțumire cu riscul de a-i nemulțumi pe oameni și îl va apăra pe el de ei. Însă pe cel care caută să îi mulțumească pe oameni cu riscul de a-L nemulțumi pe El Allah îl va lăsa în grija oamenilor.”¹⁰³

Pentru că femeia musulmană cântărește faptele sale în acest fel, calea cea dreaptă va fi clar însemnată pentru ea. Va ști ceea ce îi este permis și ceea ce trebuie să evite, scopul ei fiind numai mulțumirea lui Allah. Din acest motiv, în viața femeilor musulmane nu vor exista contradicții ridicole care au prins în mreaja lor pe multe dintre cele ce au deviat de la călăuzirea lui Allah.

Există multe femei pe care poate le vedem rugându-se într-un mod desăvârșit, însă în multe cazuri ele își urmează

¹⁰³ Tirmidhi, 4/34, la sfârșitul capitolului *Zuhd*; este un *hadis hasan*

propriile dorințe și se abat de la calea cea dreaptă. În adunările sociale, ele se apucă să bârfească și să vorbească de rău, să critice oamenii, să urzească planuri împotriva celor ce nu sunt pe placul lor și să spună despre aceștia cuvinte care să îi compromită. Acești oameni nu au credință și nu pot înțelege adevărata natură a acestei religii pe care Allah a revelat-o pentru a călăuzi omenirea în toate sferele vieții, atât publice, cât și private, astfel încât oamenii să poată căuta mulțumirea Sa, supunându-se poruncilor Lui și căutând să urmeze întocmai comportamentul Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Există de asemenea femei care se supun lui Allah în multe privințe, însă nu se supun în altele și acționează conform propriilor poftă și dorințe. Astfel de oameni sunt, cum s-ar zice, pe jumătate musulmani, și personalitatea înjumătățită a celor care au deviat de la călăuzirea islamică reprezintă una dintre cele mai mari nesupuneri psihice și spirituale cu care se confruntă omul modern.

Ea înțelege adevăratul sens a ceea ce înseamnă „robul lui Allah”

Adevărata femeie musulmană are credința fermă că a fost creată pentru a servi unui scop important în viață, pe care Allah l-a definit în Coran:

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.”

[Coran 51:56]

Pentru adevărata femeie musulmană, viața nu este dată ca să fie irosită numai pe treburile zilnice sau pe desfătările

acestei lumi. Viața este o misiune în care fiecare credincios trebuie să își asume responsabilitatea de a trăi astfel încât să fie un adevărat rob al lui Allah. Acest lucru nu poate fi atins decât prin menționarea intenției fiecăruia, în toate treburile, pentru asigurarea că acestea sunt făcute pentru Allah și pentru mulțumirea Sa.

Potrivit islamului, toate faptele sunt legate de intenția care se află în spatele lor, așa cum a zis Profetul: „Faptele trebuie călăuzite de intenții și fiecare om va avea după cum i-a fost intenția. Astfel, cel a cărui pribegie este de dragul lui Allah și al Trimisului Său, pribegia lui este pentru Allah și Trimisul Său; și cel a cărui pribegie este pentru cele lumești sau pentru a lua de nevastă vreo femeie, pribegia lui este pentru ceea ce a intenționat.”¹⁰⁴

Așadar, femeia musulmană se poate afla într-o continuă stare de slăvire care îi poate cuprinde toate faptele, atâta timp cât își verifică intențiile și se asigură că își împlinește misiunea în viață, așa cum voiește Allah. Astfel, ea se poate afla într-o stare de slăvire atunci când își tratează părinții cu blândețe și respect, când este o soție bună pentru soțul ei, când se îngrijește de creșterea și educația copiilor, când are grijă de treburile casnice, când ține seama de legăturile de rudenie, etc, dar numai atâta timp cât face toate acestea cu supunere față de poruncile lui Allah, cu intenția de a fi supusă înaintea Lui și de a-L slăvi.

Ea muncește pentru a sprijini religia lui Allah

Cel mai important act de slăvire pe care îl pot împlini

¹⁰⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 1/401, *Kitab at-Tahara baab an-niia fil-udu' ua ghairihi min al-'ibadat*

femeile musulmane este să facă tot posibilul pentru a propovădui religia lui Allah pe pământ și pentru a urma modul de viață pe care El l-a hotărât, așa încât islamul să cârmuiască atât viața individului și a familiei, cât și a comunității și a națiunii.

Adevărata femeie musulmană simte că lipsește ceva din slăvirea ei dacă nu încearcă să ducă la bun sfârșit scopul pentru care Allah a creat *djinni* și oamenii, adică să ajute la răspândirea supremației lui Allah pe pământ, singurul mod în care omenirea poate cu adevărat să-L slăvească pe Allah:

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.”

[Coran 51:56]

Aceasta este singura modalitate prin care adevăratul sens al cuvintelor „*La ilaha ill-Allah, Muhammedun Rasulallah!* [Nu există altă divinitate în afară de Allah și Muhammed este Trimisul lui Allah!]” va fi împlinit în timpul vieții noastre pământești.

Primele femei musulmane au înțeles cu adevărat acest sens care le-a pătruns adânc în suflete. Ele au fost la fel de înflăcărate ca și bărbații, când a venit vorba de sacrificiu și curaj pentru Allah. Unele dintre femeile primelor generații au întrecut chiar mulți bărbați în această privință.

Asma' bint 'Umais, soția lui Ja'far ibn Abu Talib, s-a grăbit să îmbrățișeze islamul împreună cu soțul ei chiar din primele zile islamice, zile de greutate și suferință. Ea a migrat cu el, pentru Allah și pentru a susține religia Sa, în Etiopia, în ciuda pericolelor și a primejdiilor întâlnite. Când 'Umar ibn Al-Khattab a glumit cu ea și i-a spus: „O, etiopiano! Te-am întrecut la Medina”, ea a zis: „Ai spus fără îndoială adevărul. Voi erați cu Trimisul lui Allah, hrănind flămânzii și învățându-i pe cei

ignoranți, în timp ce noi ne aflam departe în exil. Pe Allah, voi merge la Trimisul lui Allah și îi voi spune asta.” Ea a venit la Profet – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – și a zis: „O, Trimis al lui Allah, unii bărbați ne critică și pretind că nu ne-am aflat printre primii „emigranți” (*muhajirin*).” Trimisul lui Allah – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a zis: „Voi ați înfăptuit însă două migrări (*hijra*); ați migrat spre pământul Etiopiei, în timp ce noi eram reținuți în Mecca, apoi, mai târziu, ați migrat la mine.”¹⁰⁵

Asma' bint 'Umais a izbutit să stabilească meritele acelor care au migrat în Etiopia în primele zile ale islamului și a înțeles de la Profet că acest grup de seamă va avea răsplata a două migrări (*hijra*). Au avut parte de mare cinste, deoarece ei nu au ezitat să îl sprijine pe Profet, chiar dacă acest lucru a însemnat să își lase în urmă familiile și patriile pentru Allah.

Femeile musulmane au fost de asemenea prezente la Tratatul de la 'Aqaba, care a avut loc în taină, la adăpostul întunericului, și care a jucat un rol important în sprijinirea Profetului. În delegația „ajutoarelor” (*Ansar*) se aflau și două femei: Nasiba bint Ka'b al-Maziniia și Umm Mani' Asma' bint 'Amr al-Sulamiia, mama lui Mu'ad ibn Jabal; cea din urmă a fost alături de Profet – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – la Khaibar, unde s-a descurcat foarte bine.

Când Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – și-a început misiunea, chemându-i pe oameni să creadă în Unicitatea lui Allah (*tauhid*) și să renunțe să mai venereze idoli, idolatrii au fost foarte, foarte mânioși pe el și au complotat să intre pe timp de noapte în casa lui și să îl ucidă. Cei care au uneltit au păstrat tăcerea și au hotărât ca planul lor de a-l ucide pe Profet să rămână un secret al lor. Nimeni nu a simțit că se

¹⁰⁵ *Tabaqat Ibn Sa'd*, 8/280 (ediția din Beirut)

punea la cale ceva, în afară de o musulmană care avea mai bine de o sută de ani. Numele ei era Ruqaiqa bint Saifi și ea nu a lăsat slăbiciunea bătrâneții să o împiedice să se grăbească să salveze viața Profetului. S-a dus la el și i-a povestit ceea ce plănuiau oamenii. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și-a început imediat migrarea (*hijra*), părăsind tărâmul care era pentru el cel mai drag de pe pământ. L-a lăsat pe vărul său, 'Ali, să doarmă în patul lui, astfel încât uneltorii care îi înconjurau casa să creadă că el (Profetul) se afla acolo și acest lucru îi împiedica să îl urmeze și să îl ucidă pe drum.¹⁰⁶

Ce serviciu extraordinar a făcut această femeie măreață islamului și musulmanilor! Cât de măreț a fost *jihad*-ul ei de a salva viața Trimisului lui Allah în cea mai primejdioasă perioadă cu care s-a confruntat vreodată.

Când Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și companionul său (Abu Bakr As-Siddiq) au părăsit Mecca și s-au adăpostit în peștera de pe vârful muntelui Thur, o tânără le ducea mâncare și apă, dar și vești de la oamenii care îi așteptau. Numele ei era Asma' bint Abu Bakr As-Siddiq.

Această tânără străbătea distanța mare dintre Mecca și muntele Thur pe timpul nopții; dificultatea și singurătatea acestei călătorii, dar și prezența dușmanilor care vegheau nu au împiedicat-o să facă acest lucru. Ea știa că prin faptul că salva viața Profetului și a companionului său, ajutându-i să își atingă scopul de a ajunge la Medina, sprijinea religia lui Allah și lupta pentru a face Cuvântul Lui suprem pe pământ. În acest fel, ea își împlinea dificila misiune pe care o avea în fiecare zi și încerca din răspuțeri să se ascundă atunci când mergea și urca pe munte, până când le ducea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și companionului său provizii

¹⁰⁶ *Tabaqat Ibn Sa'd*, 7/35, și *Al-Isaaba*, 8/83

și vești. Apoi se întorcea la Medina sub pavăza întunericului.¹⁰⁷

Această misiune, pe care poate chiar și cei mai puternici bărbați nu ar fi reușit să o îndeplinească, nu este singurul lucru pe care Asma' l-a făcut pentru a-l sprijini pe Profet și pentru a susține islamul. Ea a fost pusă la încercare de mai multe ori și s-a dovedit a fi tare ca piatra în ziua în care uneltorii (*mușrikin*) au înconjurat-o și au întrebat-o de tatăl ei. Ea a negat că ar ști ceva și ei au făcut mari presiuni asupra ei; Abu Jahl chiar a lovit-o cu atâta forță încât i-a zburat cercelul din ureche. Acest lucru nu i-a slăbit însă hotărârea de a nu dezvălui secretul. Ea și-a continuat misiunea de a le duce Profetului și companionului său mâncare și vești, până când a venit timpul ca ei să părăsească peștera și să se îndrepte spre Medina. Ea le adusese deja provizii pentru călătorie, însă când a verificat pânza în care erau învelite, și-a dat seama că nu avea nimic cu care să le lege în afară de cingătoarea ei. I-a spus acest lucru tatălui ei și el a îndemnat-o să o rupă în două și să folosească o parte pentru a lega burduful de apă, iar pe cealaltă pentru a lega pânza în care se aflau proviziile. Din acest motiv, Asma' a devenit cunoscută ca *Dhat An-Nitaqain* (cea cu două cingători).¹⁰⁸

Aceasta a fost atitudinea primelor femei musulmane: au susținut religia lui Allah și și-au unit forțele pentru a-i chema pe oameni la islam (*da'ua*), deoarece inimile lor erau umplute de o credință puternică, vibrantă. Ele nu au putut răbda să trăiască departe de inima islamului într-un tărâm al necredinței, așa că au migrat împreună cu soții lor, dacă erau căsătorite, și migrarea (*hijra*) lor, la fel ca și cea a bărbaților, a fost făcută ca

¹⁰⁷ *Sirat Ibn Hişam: Al-Hijra ila al-Medina*

¹⁰⁸ *Fath al-Baari Şarh Sahih Al-Bukhari*, 7/233, 240, *Kitab Manaqib al-Ansar*, baab hijrat an-Nabi ua aşabihi ila al-Medina, și 6/129, *Kitab al-Jihad*, baab haml az-zaad fil-ghazw

supunere față de Allah și pentru a sprijini religia islamică. Credința lor era asemănătoare cu cea a bărbaților și ele au făcut sacrificii, așa cum au făcut și bărbații.

Această credință adâncă a motivat-o pe Umm Kalthum bint 'Uqba ibn Abu Mu'ait să migreze singură la Medina, pe vremea Tratatului de la Hudaibiia, unde Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – promisese să înapoieze uneltitorilor (*mușrikin*) pe oricine venea la el să îmbrățișeze islamul. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – își ținuse deja promisiunea și trimisese doi bărbați înapoi. Atunci când Umm Kalthum a ajuns în Medina, i-a zis Profetului: „Am fugit la tine cu religia mea; oferă-mi așadar adăpost și nu mă trimite înapoi la ei, pentru că mă vor pedepsi și mă vor chinui și eu nu am tăria să îndur asta. Sunt doar o simplă femeie și tu cunoști slăbiciunea femeilor. Văd că deja ai trimis doi bărbați înapoi.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Allah a anulat acest tratat în ceea ce privește femeile.”¹⁰⁹

Allah cunoștea credința lui Umm Kalthum bint 'Uqba ibn Abu Mu'ait și a altor femei „emigrante” (*muhajir*) care au migrat numai din iubire pentru El, pentru Trimisul Său și pentru islam.

Allah a revelat din Coran în ceea ce le privește, anulând, numai în cazul femeilor, tratatul încheiat între Profet și uneltitori (*mușrikin*) și interzicând ca ele să fie trimise înapoi la uneltitori (idolatrii) după ce Profetul le pusese la încercare și se asigurase că nu migraseră de dragul soților, a bunăstării sau a altor lucruri lumești și că migraseră cu adevărat pentru Allah și pentru Trimisul Său:

„O, voi cei care credeți! Dacă vin la voi muieri

¹⁰⁹ *Fath al-Baari Șarh Sahih Al-Bukhari*, 7/233, 240, *Kitab Manaqib al-Ansar*, *baab hijrat an-Nabi ua ashaabihi ila al-Madina*, și 6/129, *Kitab al-Jihad*, *baab haml az-zaad fil-ghazw*

credincioase în pribegie, încercați-le pe ele! Allah știe mai bine credința lor. Și dacă aflați că ele sunt credincioase, nu le mai trimiteți înapoi la necredincioși. Ele nu mai sunt îngăduite pentru ei și nici ei nu mai sunt îngăduiți pentru ele [ca soți]. Dați-le lor înapoi ceea ce au cheltuit [ca zestre] și nu este nici un păcat pentru voi să vă căsătoriți cu ele, dacă le dați zestrea ce li se cuvine lor. Și nu le țineți [ca soațe] pe cele necredincioase! Cereți înapoi ceea ce ați cheltuit și să ceară și ei înapoi ceea ce au cheltuit! Aceasta este hotărârea cu care Allah judecă între voi, iar Allah este Atoateștiutor [și] Înțelept [‘Alim, Hakim].”

[Coran 60:10]

Una dintre acele femei virtuozose care s-au aflat printre cei dintâi care au sprijinit islamul și pe Profet a fost Umm Al-Fadl bint Al-Harith, Lubaba, sora soției Profetului, Maimuna. Ea a fost cea de-a doua femeie care a îmbrățișat islamul: a devenit musulmană după Khadija. Ea a reprezentat o sursă de mare sprijin și mângâiere pentru Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Lubaba era soția unchiului din partea tatălui Profetului, ‘Abbas ibn ‘Abdul-Muttalib, și era total diferită de Umm Jamil bint Harb, soția celui alt unchi din partea tatălui, Abu Lahab, pe care Coranul a descris-o ca fiind „*aducătoarea de vreascuri, / care va avea la gâtul ei o funie de fire [de palmier].”* [Coran 111:4,5], din cauza hotărârii ei de a-i face rău Profetului. Lubaba însă a fost prima care a sărit în sprijinul său și a făcut sacrificii pentru a susține religia sa în timpul celor mai încercate zile pe care le-au înfruntat primii musulmani.

Atât Lubaba, cât și soțul ei, ‘Abbas, și fiii lor păstrau în taină islamul, ascultând astfel de porunca Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și urmând un plan bine gândit.

În acest fel, ei au putut să afle secretele idolatriilor și să le transmită Trimisului lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Atunci când a avut loc bătălia de la Badr dintre musulmani și uneltitori (idolatrii) și au venit vești despre înfrângerea neamului Quraiș, Umm Al-Fadl și-a obligat fiii și pe sclavul ei eliberat, Abu Rafi', să își ascundă bucuria pe care o simțeau aflând de înfrângerea necredincioșilor, deoarece s-a temut că uneltitorii, în special Abu Lahab, care simțea o ură crâncenă pentru Muhammed, companioni și mesajul pe care îl transmitea, ar fi putut să le facă rău.

Însă sclavul ei eliberat nu a scăpat de mânia lui Abu Lahab. El și-a manifestat bucuria pentru victoria musulmanilor și atunci Abu Lahab s-a înfuriat și și-a vărsat furia pe sărmanul om, lovindu-l când era și Umm Al-Fadl de față. În acel moment, Umm Al-Fadl a devenit o leoaică neînfricată și l-a atacat, zicând: „Te iei de el atunci când stăpâna lui nu e de față.” L-a lovit cu unul dintre stâlpii (de lemn ai) casei și i-a aplicat o lovitură fatală în cap. Abu Lahab nu a trăit mai mult de șapte zile după aceasta.

Umm Al-Fadl a îndurat răbdătoare despărțirea de soțul ei, 'Abbas, pentru Allah și pentru a sprijini religia Sa, atunci când Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a poruncit ca 'Abbas să rămână în Mecca și ea să migreze la Medina. Despărțirea lor a fost una lungă și dureroasă, însă Umm Al-Fadl a îndurat cu răbdare, sperând la răsplată și cerând, prin rugăciune și post, sprijin de la Allah, așteptând ca soțul ei iubit să termine ceea ce avea de făcut în Mecca și să vină în Medina. El a fost unul dintre ultimii oameni care au migrat la Medina. Singurul lucru care i-a ușurat această suferință cauzată de despărțire a fost faptul că l-a văzut pe fiul ei cel mare, 'Abdullah, însoțindu-l în fiecare zi pe Profet și înfruptându-se astfel din fântâna pură a islamului. Nu i-a trecut niciodată prin minte că

istoria o pregătea să pășească pe poarta ei cea mai cuprinzătoare, pentru că avea să devină mama unui mare învățător islamic și interpret al Coranului: 'Abdullah ibn 'Abbas – Allah să fie mulțumit de amândoi!

Încă una dintre primele femei musulmane căreia nu i-a păsat de suferințele și chinurile pe care le-a îndurat de dragul islamului a fost Sumaiia, mama lui 'Ammar ibn Iasir. Când căldura după-amiezii era în toi și nisipul deșertic ardea mai tare, cei din neamul Makhzum i-au dus atât pe ea, cât și pe fiul și soțul ei într-o zonă expusă privirilor, unde au început să toarne nisip arzător pe ei, au pus pe ei scuturi încinse, au aruncat în ei cu pietre grele, până când fiul și soțul au încercat să se apere de acest chin spunând unele cuvinte prin care arătau că sunt de acord cu idolatrii, cu toate că au urât să facă acest lucru. Referitor la ei și la alții în situații asemănătoare, Allah a revelat versetul din Coran:

„Aceia care nu cred în Allah, după ce au crezut – afară de acela care este silit [să nu creadă], dar inima lui este netulburată întru credință – asupra acelora care și-au deschis inima necredinței va veni mânie de la Allah și ei vor avea parte de chin cumplit!”

[Coran 16:106]

Însă Sumaiia a rămas netulburată și răbdătoare și a refuzat să spună ceea ce idolatrii doreau să audă. Abu Jahl, care era vrednic de dispreț, a lovit-o cu o lance și a ucis-o, și ea a avut cinstea să fie prima martiră din islam.

Trecutul islamic este plin de povești ale altor asemenea femei care au îndurat chinuri și mai groaznice de dragul islamului. Această suferință nu le-a slăbit însă hotărârea și nici nu le-a istovit răbdarea. Mai mult decât atât, ele au acceptat

bucuroase orice li s-a întâmplat, având speranță la răsplata lui Allah. Ele nu au spus niciodată vreun lucru care să slăbească religia lor și niciodată nu s-au umilit cerând îndurare. Istoricii au menționat că, pentru a-și salva viața, mulți dintre bărbații care au fost asupriți – în afară de Bilal – au fost forțați să spună lucruri care erau plăcute asupritorilor, însă nici una dintre femeile care au fost asuprite în același fel nu a renunțat.

Aceste musulmane strălucite au îndurat cu bucurie suferința pentru Allah și pentru a face Cuvântul Lui suprem pe pământ. Ele nu au încetat niciodată să predice cuvântul lui Allah, indiferent de încercările și suferințele cu care s-au confruntat.

În povestea lui Umm Șarik Al-Qarașii Al-'Amiriia, Ibn 'Abbas ne oferă, ca martor ocular, detalii despre credința adâncă a femeilor și despre modul în care acestea s-au grăbit să se dedice cauzei lui Allah, îndurând cu răbdare orice încercare pe care o presupunea acest lucru.

Ibn 'Abbas – Pacea fie asupra sa! – a zis: „În timp ce se afla în Mecca, Umm Șarik a început să se gândească la islam. Ea a îmbrățișat islamul și a început pe ascuns să se amestece printre femeile din neamul Quraiș, chemându-le la islam, până când cei din Mecca au aflat. Ei au prins-o și au zis: «Dacă n-ar fi fost neamul tău, am fi făcut cu tine ce-am fi vrut, însă te vom trimite înapoi la ei». Ea a zis: «M-au așezat pe o cămilă fără să am sub mine vreo șă sau vreo pernă și m-au lăsat timp de trei zile fără să îmi dea nimic să mănânc sau să beau. După trei zile am început să-mi pierd conștiința. Ori de câte ori opreau, mă lăseau să stau în soare, în timp ce ei se așezau la umbră și nu mi-au dat nici apă, nici mâncare până când au reînceput călătoria...»”

Femeile musulmane însă nu au făcut numai aceste lucruri pentru a sprijini islamul; ele au mers de asemenea în expediții

militare alături de Profet și de companionii săi; atunci când oștile credincioșilor și cele ale necredincioșilor s-au confruntat în luptă, ele au avut un rol important, umplând burdufurile cu apă, aducând apă celor răniți, îngrijind răniții și ducând morții departe de câmpul de luptă.

În cele mai critice momente, ele nu au ezitat să ia arme și să intre pe câmpul de luptă alături de Profet și de companionii săi.

Bukhari și Muslim au relatat multe *hadis*-uri care ilustrează măreția femeilor musulmane în timpul acelei perioade de aur, când inimile erau pline de o credință vibrantă, de o iubire adâncă pentru Allah și Trimisul Său și erau stăpânite de dorința de a face islamul biruitor pe pământ.¹¹⁰

Una dintre aceste relatări este cea oferită de imamul Muslim de la Umm 'Atiia Al-Ansaariia, care a zis: „Am mers în șapte campanii militare alături de Trimisul lui Allah. Am rămas în urmă pe câmpul de luptă, pregătind mâncare pentru ei și îngrijind bolnavii și răniții.”¹¹¹

Anas ibn Malik a zis: „Trimisul lui Allah obișnuia să meargă în expediții militare însoțit de Umm Sulaim și de câteva dintre femeile din neamul „ajutoarelor” (*Ansar*); ele aduceau apă și îngrijeau răniții.”

Imamul Bukhari a relatat că Al-Rubaii' bint Mu'awwidh a zis: „Ne aflam alături de Profet, aduceam apă, îngrijeam răniții și aduceam morții înapoi la Medina.”¹¹²

Bukhari și Muslim au relatat că Anas a zis: „În ziua Uhud, când unii oameni au fugit de Profet, Abu Talha a stat înaintea lui, apărându-l cu un scut. Abu Talha era un arcaș foarte iscusit

¹¹⁰ Muslim, 12/14204, *Kitab Al-Jihad was-Siyar, baab an-nisa' al-ghaziiat*

¹¹¹ Muslim, 12/188, *Kitab al-Jihad uas-Siyar, baab ghazuat an-nisa'*

¹¹² *Fath al-Baari*, 6/80, *Kitab al-Jihad, baab mudawaat an-nisa' al-jarha fil-ghazw*

și în acea zi a rupt două sau trei arcuri. Ori de câte ori trecea pe acolo un om care avea o tolbă plină cu săgeți, el spunea: «Dă-o lui Abu Talha.» Ori de câte ori Trimisul lui Allah își înălța capul să vadă ce se întâmplă, Abu Talha îi spunea: «O, Trimis al lui Allah, aș sacrifica și pe mama și pe tata pentru tine! Nu-ți înălța capul, ca nu cumva să te lovească vreo săgeată. Mai bine să lovească pieptul meu decât pe-al tău.» El (Anas) a zis: „Le-am văzut pe A'isha bint Abu Bakr și pe Umm Sulaim, și amândouă își ridicaseră veșmintele, dar nu li se vedeau gleznelor. Cărau în spate burdufuri cu apă și le dădeau bărbaților să bea. Apoi se întorceau și umpleau din nou burdufurile, și iarăși veneau și le dădeau bărbaților să bea. Din cauza oboselii, lui Abu Talha i-a căzut de două sau trei ori sabia din mână.”¹¹³

Ce faptă nobilă au împlinit aceste două femei mărețe, potolind setea „emigranților” (luptători de dragul lui Allah) în timpul unei lupte crâncene și a căldurii toride din Hijaz. Ele umblau încoace și încolo pe câmpul de luptă, fără să le pese de săgețile care cădeau și de săbiile care se încrucișau la tot pasul, de jur-împrejurul lor.

Din acest motiv, califul drept-călăuzit 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! – a preferat-o pe Umm Salit în locul propriei lui soții, Umm Kalthum bint 'Ali, atunci când a împărțit câteva veșminte femeilor din Medina, deoarece ea cususe burdufuri de apă în ziua Uhud și acest lucru a jucat un rol important, ajutându-i pe „emigranți” (*mujahidin*) să își recapete energia.

Bukhari a relatat de la Tha'laba ibn Abu Malik: „Umar ibn Al-Khattab a împărțit niște veșminte femeilor din Medina. A mai rămas un veșmânt bun și unii dintre oamenii care erau cu el au

¹¹³ *Fath al-Baari*, 7/361, *Kitab al-Maghaazi*, *baab idh hammad taa'ifatan minkum an tufshila*; Muslim, 12/18420, *Kitab al-Jihad was-Siir*, *baab ghazwat an-nisa' ma'a ar-rijaal*.

zis: «O, conducător al credincioșilor, dă-l soției tale, nepoata Trimisului lui Allah», adică Umm Kalthum bint 'Ali. 'Umar a zis: «Umm Salit are mai multe drepturi asupra lui». Umm Salit era una dintre „ajutoarele” (*Ansar*) care făcuseră legământ înaintea Profetului. 'Umar a zis: «Ne-a adus burdufuri cu apă în ziua Uhud».¹¹⁴

La Uhud, obrazul și buza superioară a Profetului au fost rănite, iar un dinte i-a fost spart. Fiica lui, Fatima, i-a spălat rănilor, în timp ce 'Ali turna apă. Când Fatima a văzut că apa nu făcea altceva decât să îi sporească sângerarea, a luat o bucată de rogojină, a ars-o și a aplicat-o pe rană ca să oprească sângele.¹¹⁵

Printre femeile care, în cele mai arzătoare momente ale bătăliei de la Uhud, au rămas neclintite în credința lor se numără și Safiia bint 'Abdul-Muttalib, mătușa din partea tatălui Profetului. Ea a stat cu o sulită în mână, lovind chipurile oamenilor și zicând: „Fugiți de Trimisul lui Allah!” Când Profetul a văzut-o, i-a făcut semn fiului ei, Az-Zubair ibn Al-'Auaam, că ar trebui să o ducă înapoi ca să nu vadă ce se întâmplase cu fratele ei, Hamza – Pacea fie asupra sa! Ea a zis: „De ce? Am auzit că fratele meu a fost mutilat, însă asta, pentru numele lui Allah, nu e nimic. Noi acceptăm ceea ce s-a întâmplat și eu am speranța unei răsplăți și sunt răbdătoare, *inșā Allah*.”

Safiia a fost de asemenea prezentă și la bătălia de la Al-Khandaq. Când Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a îndreptat spre Medina ca să lupte cu dușmanii săi, și-a lăsat soțiile și femeile (din neamul său) în cetatea poetului Hasan ibn Thabit. Aceasta era cea mai sigură cetate

¹¹⁴ *Fath al-Baari*, 6/7420, *Kitab al-Jihad*, *baab haml an-nisa' al-qurab ilan-naas fil-ghazw* și 7/366, *Kitab al-Maghazi*, *baab dhikr Umm Salit*

¹¹⁵ *Fath al-Baari*, 7/372, *Kitab al-Maghazi*, *baab ma asaba an-Nabi min al-jirah iauma Uhud*.

din Medina. Un evreu a venit și a început să meargă în jurul cetății. Safiia a zis: „O, Hasan, acest evreu merge în jurul cetății și, pe Alah, mă tem că va merge și le va spune și celorlalți evrei unde suntem. Trimisul lui Allah și companionii lui sunt prea ocupați ca să vină și să ne ajute; du-te așadar tu și ucide-l.” Hasan a zis: „Allah să te ierte, fiică a lui 'Abdul-Muttalib. Pe Allah, tu știi că eu nu sunt așa.” Când Safiia a auzit acest lucru, s-a ridicat, a apucat un par de lemn și a ieșit ea însăși din cetate. L-a lovit pe evreu cu parul și l-a ucis, apoi s-a întors în cetate și a zis: „O, Hasan, coboară și ia-i armele și armura. Singurul lucru care m-a împiedicat să fac asta este faptul că e bărbat.” Hasan a zis: „Nu am nevoie de această pradă, o, fiică a lui 'Abdul-Muttalib.” Safiia a fost de asemenea prezentă și la bătălia de la Khaibar.

Una dintre cele mai remarcabile femei care au luat parte la bătălia de la Uhud, poate chiar cea mai însemnată dintre ele, a fost Nasiba bint Ka'b Al-Mazinia, Umm 'Umara – Pacea fie asupra sa! La începutul luptei, ea aducea apă și îngrijea răniții, așa cum făceau celelalte femei. Când lupta se desfășura în favoarea musulmanilor, arcașii nu au ascultat de porunca Profetului și acest lucru a transformat victoria în înfrângere, așa cum se descrie în Coran:

„[Aduceți-vă aminte] când fugeați voi urcând, fără să vă întoarceți spre nimenea, în vreme ce în urma voastră, Trimisul vă chema [să vă întoarceți]!...”

[Coran 3:153]

În acest moment, Nasiba a înaintat cu sabia scoasă din teacă și cu arcul în mână și s-a alăturat micului grup care rămăsese neclintit alături de Profet, asemenea unui scut uman, pentru a-l apăra de săgețile idolatrilor.

De fiecare dată când Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – era aproape de pericol, ea se grăbea să îl apere. Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a observat acest lucru și mai târziu a zis: „Oriunde mă întorceam, la dreapta sau la stânga, o vedeam luptând pentru mine.”

Fiul ei, 'Umara, a descris de asemenea ce s-a întâmplat în acea zi îngrozitoare: „În ziua aceea, am fost rănit la mâna stângă. Un bărbat care mi s-a părut înalt cât un palmier m-a lovit, apoi a plecat, fără să măucidă. Sângele a început să curgă din abundență, așa că Trimisul lui Allah mi-a zis: «Bandajează-ți rana.» Mama mea a venit la mine și avea la ea un bandaj pe care îl adusese pentru a pansa rănile. Mi-a înfășurat rana în timp ce Profetul privea. Apoi mi-a zis: «Ridică-te, fiule, și luptă.» Profetul a zis: «Cine ar îndura ceea ce înduri tu, o, Umm 'Umara?» Ea a zis: «Omul care mi-a lovit fiul a trecut prin apropiere și Trimisul lui Allah a zis: „Acesta este cel care ți-a lovit fiul.” I-am ieșit înaintea, l-am lovit în coapsă și el s-a prăbușit. L-am văzut pe Trimisul lui Allah zâmbind atât de larg încât îi puteam vedea dinții din spate. El a zis: „Te-ai răzbunat, o, Umm 'Umara!” Apoi noi l-am lovit cu armele până l-am omorât și Profetul a zis: „Slavă lui Allah, care te-a făcut biruitoare asupra lui, ți-a dăruit satisfacția de a te răzbuna pe dușmanul tău și te-a lăsat să iei parte la răzbunare.”

În acea zi, în timpul luptei, Nasiba a primit ea însăși multe răni. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a văzut-o și l-a chemat pe fiul ei: „Mama ta! Mama ta! Îngrijește-i rănile! Fie ca Allah să te binecuvânteze, dimpreună cu neamul tău! Mama ta a luptat mai bine decât cutare.” Când a auzit spusele Profetului, mama lui a zis: „Roagă-te la Allah să te însoțim în Paradis.” El a spus: „O, Allah, fă-i însoțitorii mei în Paradis.” Ea a zis: „Nu contează ce mi se va întâmpla în

această lume.”¹¹⁶

Lupta sfântă (*jihad*) a lui Umm 'Umara nu s-a limitat numai la bătălia de la Uhud. Ea a fost de asemenea prezentă și la alte evenimente, ca de exemplu: Tratatul de la 'Aqaba, Al-Hudaibiia, Khaibar și Hunain. Comportamentul ei eroic de la Hunain nu a fost cu nimic mai prejos decât cel de la Uhud. În vremea califatului lui Abu Bakr, ea a fost prezentă la Al-lamama, unde a luptat vitejește, a primit unsprezece răni și și-a pierdut mâna.

Nu e de mirare că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a dat vestea minunată ca va intra în Paradis, iar mai târziu a fost foarte apreciată de califul Abu Bakr As-Siddiq, de comandantul lui, Khalid ibn Al-Ualid, și după aceea de 'Umar ibn Al-Khattab.¹¹⁷

În timpul acelei perioade de aur din trecutul femeilor musulmane a existat de asemenea încă o femeie care a fost la fel de însemnată ca Nasiba bint Ka'b: Umm Sulaim bint Milhan. La fel ca Umm 'Umara, A'ișa, Fatima și celelalte femei, ea a cărat apă și a îngrijit răniții, însă vom menționa aici o altă poveste.

Când musulmanii se pregăteau să plece cu Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – pentru a cuceri Mecca, soțul ei, Abu Talha, se afla printre ei. Umm Sulaim era în ultimele luni de sarcină, însă acest lucru nu a împiedicat-o să își dorească să-și însoțească soțul, Abu Talha, și să câștige împreună cu el răsplata pentru *jihad*-ul îndeplinit pentru Allah. Nu i-a păsat de greutatea și dificultățile pe care le presupunea această călătorie. Soțul ei se temea pentru ea și nu dorea să o expună deloc unui astfel de pericol, însă nu a avut altă cale

¹¹⁶ A se vedea relatările care se referă la bătălia de la Uhud în cartea „Sira” de Ibn Hişam și în *Insaan al-'Uyun wal-Athaar al-Muhammediia, Tabaqaat* de Ibn Sa'd, *Al-Isaaba* și *Asad al-Ghaabah*

¹¹⁷ *Siiar a'laam al-nubala'*, 2/281

decât să îl întrebe pe Profet. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a acordat permisiunea și Umm Sulaim a fost bucuroasă să îl însoțească pe soțul ei iubit și să fie martoră, alături de el, la cucerirea Meccăi, în acea zi măreață când dealurile Meccăi au vuit de țipetele credincioșilor și ale ignorantilor. „Nu există altă divinitate în afară de Allah Unicul. El și-a ținut Promisiunea Sa și a acordat victoria robilor Săi. Nu există nimic înainte de El sau după El. Nu există altă divinitate în afară de Allah și noi îl slăvim numai pe El, aderând cu credință la religia Lui, cu toate că necredincioșilor nu le va conveni.” Așa a fost în ziua când bastioanele de idolatri și politeiști din Peninsula Arabă au fost nimiciți pentru totdeauna și idoli au fost dărâmați de Profet, așa cum s-a spus:

*Spune: „A venit Adevărul și a pierit deșertăciunea”!
Deșertăciunea este sortită să piară!”*

[Coran 17:81]

Aceste evenimente i-au umplut lui Umm Sulaim sufletul de credință, i-au sporit curajul și dorința de a face tot posibilul să lupte pentru Allah. Doar câteva zile mai târziu, a avut loc bătălia de la Hunain, care a reprezentat o încercare foarte aspră pentru musulmani. Unii au fugit de pe câmpul de luptă, fără să le pese de nimic. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a stat în partea dreaptă și a zis: „Încotro vă îndreptați, o, voi oameni? Veniți la mine! Eu sunt Trimisul lui Allah, eu sunt Muhammed ibn Abdullah.” Nimeni nu a rămas alături de el în afară de un grup de „emigranți” (*muhajirin*) și „ajutoare” (*Ansar*) și de membrii familiei lui. În acest grup se aflau de asemenea și Umm Sulaim și soțul ei, Abu Talha. Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a văzut-o pe Umm Sulaim

rupându-și un veșmânt din zona taliei; era însărcinată cu 'Abdullah ibn Abu Talha și încerca să țină în frâu cămila lui Abu Talha. Îi era teamă ca va fugi de ea, așa că i-a tras capul și i-a prins cercelul din nas. Trimisul lui Allah a strigat-o: „O, Umm Sulaim!”, iar ea a răspuns: „Da, fie ca tatăl și mama mea să fie jertfiți pentru tine, o, Trimis al lui Allah.”

Într-o relatare din „*Sahih Muslim*” se spune: „În ziua de Hunain, Umm Sulaim a luat un pumnal și l-a păstrat. Abu Talha a văzut-o și a zis: «O, Trimis al lui Allah, Umm Sulaim are un pumnal.» Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a întrebat-o: «Ce e cu acest pumnal?» Ea a zis: «L-am luat, căci de vreun idolatru (*mușrikin*) se apropie de mine, o să-i sfâșii pânțelele cu el.» Trimisul lui Allah a început să râdă. Ea a zis: «O, Trimis al lui Allah, ucide-i pe cei care s-au convertit la islam în ziua cuceririi Meccăi (*tulaqa*¹¹⁸) și au fugit și te-au părăsit.» Trimisul lui Allah a zis: «Allah este de-ajuns pentru noi și El are grijă de noi.»¹¹⁹

Umm Sulaim a rămas neclintită alături de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – atunci când lupta s-a intensificat și atunci când chiar și cei mai bravi bărbați au fost puși la încercare. Ea nu a suportat nici măcar să îi vadă pe cei care fugiseră și îl părăsiseră pe Profet, și de aceea i-a zis: „Ucide-i pe cei care au fugit și te-au părăsit...” Nu e de mirare că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a dat minunata veste că va intra în Paradis.

Într-un *hadis* care a fost relatat de Bukhari, de Muslim și de alții de la Jabir ibn 'Abdullah – Pacea fie asupra sa! –, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a zis: „M-am văzut în Paradis și deodată am văzut-o pe

¹¹⁸ *Tulaqa* – cei care s-au convertit la islam în ziua cuceririi Meccăi (autorul)

¹¹⁹ Muslim, 12/187, 188, *Kitab al-Jihad uas-Siir, baab ghazuat an-nisa ma'a ar-rijaal*

Al-Rumaisa'¹²⁰ bint Milhan, soția lui Abu Talha...¹²¹

Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să o viziteze pe Umm Sulaim și pe sora ei, Umm Haram bint Milhan. Așa cum lui Umm Sulaim i-a dat minunata veste că va intra în Paradis, tot așa i-a dat și lui Umm Haram vești bune că va călări valurile mării împreună cu cei care au ieșit să lupte pentru Allah.

Bukhari relatează că Anas ibn Malik – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah a vizitat-o pe fiica lui Milhan și s-a odihnit acolo o vreme. Atunci a zâmbit și ea l-a întrebat: «De ce zâmbești, o, Trimis al lui Allah?» El a zis: «Unii din comunitatea mea vor traversa marea pentru Allah și aceștia vor arăta ca niște regi pe tronuri.» Ea a zis: «O, Trimis al lui Allah, roagă-te la Allah ca să fiu una dintre ei». El a zis: «O, Allah, fă-o una dintre ei». Apoi a zâmbit din nou și ea l-a întrebat iar de ce zâmbește. El i-a dat un răspuns asemănător și ea a zis: «Roagă-te la Allah ca eu să fiu una dintre aceștia». El a zis: «Vei fi printre cei din față, nu printre cei din urmă.»

Cuvintele Profetului s-au adevărit, așa cum Anas – Pacea fie asupra sa! – a relatat: „Ea s-a căsătorit cu 'Ubada ibn As-Samit, a mers cu el la lupta sfântă (*jihad*) și a traversat marea alături de fiica lui Qaraza.¹²² Când s-a întors, animalul pe care îl călărea a aruncat-o, iar ea a căzut și și-a dat sufletul.”¹²³

Mormântul ei din Cipru aduce până în prezent aminte de o femeie musulmană care a luptat în *jihad* pentru Allah. Când vizitează mormântul, oamenii spun: „Acesta este mormântul

¹²⁰ Al-Rumaisa': porecla lui Umm Sulaim, din cauza unei secreții albe (*ramas*) pe care o avea la ochi. (autorul)

¹²¹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 14/86, *Kitab Fadaa'il as-sahaba, baab fadaa'il Umar ibn al-Khattab*

¹²² adică soția lui Mu'auia (autorul)

¹²³ *Fath al-Baari*, 6/76, *Kitab al-Jihad, baab ghazw al-mar'a fil-bahr*

unei drept-credincioase! Allah să se îndure de ea!”¹²⁴

O altă asemenea femeie care a luat parte la expedițiile militare și la lupta sfântă (*jihad*) alături de Profet, ajutând la apărarea islamului, a fost Umm Aiman, doica Profetului. Ea a fost prezentă la Uhud, Khaibar, Mu'tah și Hunain, unde a trudit din greu, îngrijind răniții și aducând apă celor însetați.¹²⁵

Printre acestea s-a numărat și Kabşa bint Rafi' al-Ansariia, mama lui Sa'd ibn Mu'adh – Pacea fie asupra sa! În timpul expediției de la Uhud, ea a venit în fugă la Profet. El se afla pe calul său, iar Sa'd ibn Mu'adh ținea frâiele calului. Sa'd a zis: „O, Trimis al lui Allah, ea este mama mea.” Trimisul lui Allah a zis: „Ea este mai mult decât binevenită.” S-a oprit pentru ea, iar ea s-a apropiat; i-a oferit condoleanțe pentru moartea fiului ei, 'Amr ibn Mu'adh, le-a vorbit atât ei, cât și familiei despre vestea îmbucurătoare a martirilor din Paradis și s-a rugat pentru ei.¹²⁶

Printre aceste mari femei se află și Al-Furai'a bint Malik și Umm Hişam bint Harita ibn An-Nu'man – Pacea fie asupra lor! Ele se numără printre cele care au depus legământul de credință înaintea Profetului sub pomul din Hudaibiia. Acesta a fost numit „jurământul binecuvântat” (*Bai'at ar-Riduan*), pe care l-a cerut Profetul atunci când idolatrii (*muşrikin*) i-au împiedicat pe credincioși să intre în Mecca; Profetul l-a trimis pe 'Uthman ibn 'Affaan la Quraiş și ei l-au reținut atât de mult, încât musulmanii s-au gândit că aceștia le trădaseră încrederea și îl uciseseră. Allah i-a cinstit pe Trimisul Său și pe cei care au fost de față la această ocazie binecuvântată și a pogorât asupra lor Mulțumirea Sa; și mulți se sfârșesc înainte de-a o obține, iar pe

¹²⁴ *Al-Hilyia*, 2/62, *Sifat as-Safua*, 2/70

¹²⁵ *Al-Maghazi*, 1/278, *Ansab al-Aşraf*, 1/326, *Al-Baihaqi*, *Dala'il an-Nubuwwa*, 3/311

¹²⁶ *Al-Maghazi*, 2/301,310, 316; *Adh-Dhahabi*, *Tarikh al-Islam*, 2/201; *As-Sirat al-Halabiia*, 2/545, 546.

lângă aceasta toate celelalte speranțe și aspirații pălesc în semnificație. Cu această ocazie, Allah a revelat din Coran un verset, care va fi recitat până când cerul și pământul nu vor mai fi:

„Allah a fost mulțumit de dreptcredincioși, când ei au făcut legământ cu tine [acolo] sub pom [să moară în lupta pentru cucerirea Mekka]. El a știut ce a fost în inimile lor și a făcut să pogoare asupra lor liniștea și i-a răsplătit pe ei cu biruință apropiată”.

[Coran 48:18]

Umm Al-Mundhir Salma bint Qais a fost prezentă la „jurământul binecuvântat” (*Bai’at ar-Riduan*) și din acest motiv ea a fost cunoscută ca „cea care a făcut două jurăminte de credință” (*Mubaia’at al-Bai’atain*). Când Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și companiile săi au mers să asedieze neamul Quraiza, această mare companioană a mers cu ei și a dobândit răsplata pentru lupta sfântă (*jihad*) împlinită pentru Allah.

Asma’ bint Lazid ibn As-Sakan Al-Ansarii a luat parte la bătălia de la Al-Khandaq alături de Profet. A fost de asemenea prezentă la Al-Hudaibiia, la „jurământul binecuvântat” (*Bai’at ar-Riduan*) și la bătălia de la Khaibar. Ea a continuat să trudească cu vrednicie pentru islam până la moartea Profetului, și el a murit mulțumit de ea. După moartea lui, ea nu a încetat să lupte pentru a susține islamul. În anul islamic 13, după Hegira, ea a călătorit în Șam (vechea Sirie, Iordania și Palestina) și a fost prezentă la bătălia de la Yarmuk, unde a adus apă însetaților, a îngrijit răniții și i-a încurajat pe luptători să rămână neclintiți. Yarmuk este una dintre cele mai renumite bătălii la care au luat parte femeile musulmane, alături de

bărbații musulmani. Oastea musulmană a fost greu încercată și unii au dat să se retragă. Femeile care luptau pentru cauza lui Allah (*mujahid*) s-au îndreptat în grabă, cu bucăți de lemn sau cu pietre, spre cei care fugeau, forțându-i să se întoarcă și să lupte cu îndârjire. Ibn Kathir a consemnat curajul femeilor musulmane și rolul important pe care ele l-au jucat în această bătălie: „Femeile musulmane au luptat în acea zi și au ucis un număr mare de romani. Ele i-au lovit pe musulmanii care au bătut în retragere și au zis: «Încotro vă îndreptați? Ne lăsați la mila acestor necredincioși?» Punând problema în acest fel, ei nu au mai avut altă soluție decât să se întoarcă.”¹²⁷

Comportamentul și încurajarea femeilor musulmane a jucat un rol foarte important în această luptă, făcându-i pe cei care luptau pentru cauza lui Allah să rămână neclintiți până când Allah a hotărât că îi vor birui pe romani.

În acea zi înfricoșătoare, Asma' bint Lazid a avut un comportament desăvârșit și a demonstrat un curaj necunoscut de mulți bărbați. Ea a mers pe câmpul de luptă și a doborât mulți idolatrii. Ibn Hajar a consemnat de asemenea curajul ei: „Umm Salama Al-Ansariia, adică Asma' bint Lazid ibn As-Sakan, a fost prezentă la Al-Yarmuk. În acea zi, ea a ucis nouă romani cu stâlful cortului ei. A mai trăit o vreme după asta.”¹²⁸

Se pare că această mare eroină și-a petrecut restul vieții în Șam (adică vechea Sirie, Iordania și Palestina), unde a avut loc bătălia de la Yarmuk, la care a mers alături de companiile Trimisului lui Allah care s-au dus acolo. Ea a trăit până pe vremea lui Lazid ibn Mu'awiyah și după ce a murit a fost îngropată în cimitirul de la *Al-Baab As-Saghir*. Mormântul ei se află încă

¹²⁷ *Al-Bidaia wan-Nihaia*, 7/113; Tabari, *At-Tarik*, 2/335

¹²⁸ *Al-Isaba*, 4/229; a se vedea de asemenea *Majma' az-Zauaa'id* de Al-Haithami; se afirmă că unii dintre cei care fac parte din lanțul de transmitători sunt *thiqaat*. A se vedea și *Siiar a'laam an-nubala*, 2/297.

acolo, stând mărturie clară a luptei sfinte (*jihad*) împlinite de femeile musulmane pentru Allah.¹²⁹

Aceste pagini de aur din trecutul femeilor musulmane au fost scrise de însăși aceste virtuose femei, prin profunzimea credinței lor și prin faptul că au înțeles pe deplin care era misiunea femeii musulmane în viață și care era datoria ei față de Domnul și de religia ei. Relatările oferite mai înainte reprezintă numai o mică parte din vastele și nobilele consemnări care vorbesc despre această putere de sacrificiu neasemuită, despre hotărâre, înzestrări unice și credință profundă. Fără îndoială, femeile musulmane de astăzi vor găsi în aceste relatări un exemplu demn de urmat, căci ele caută să-și formeze propriul lor caracter și propria lor identitate islamică.

Ea se deosebește prin caracterul ei islamic și prin adevărata religie

Fără îndoială, adevărata femeie musulmană se deosebește prin caracterul ei islamic și este mândră de statutul măreț pe care i l-a acordat încă de la început islamul, mai înainte ca femeile altor națiuni să aibă parte de ceva asemănător. Cu cincisprezece secole în urmă, islamul a acordat drepturi depline femeilor pentru prima dată în istorie și femeile musulmane s-au bucurat de drepturile omului cu secole înainte ca lumea să audă de organizații privind drepturile omului sau să fie martoră la vreo „Declarație a Drepturilor Omului”.

În acea perioadă timpurie, islamul a declarat că femeile erau jumătățile gemene ale bărbaților, așa cum se afirmă în *hadis*-ul citat de Abu Dawud, Tirmizi, Ad-Darimi și Ahmad. Într-o vreme în care lumea creștină se îndoia de drepturile umane ale

¹²⁹ *Siiar a'laam an-nubala'*, 2/297

femeii și de caracterul sufletului ei, Coranul spunea:

„Domnul lor le-a răspuns: “Eu nu las să se piardă nici o faptă plinită de vreunul dintre voi, bărbat sau muiere, deopotrivă unul cu altul!...”

[Coran 3:195]

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a acceptat supunerea și jurământul femeii la islam, așa cum le-a acceptat și din partea bărbaților. Legământul de credință pe care l-au făcut femeile a fost diferit de cel al bărbaților și nu a fost împlinit ca un act de supunere oarbă. Acesta reprezintă o confirmare a independenței identității femeii musulmane și a putinței de a purta responsabilitatea pe care o implică jurământul de credință și mărturisirea de a fi supusă lui Allah și de a fi devotată Lui și Trimisului Său. Toate acestea au avut loc cu secole în urmă, mai înainte ca lumea modernă să recunoască dreptul femeii la libertatea de expresie și dreptul la vot. Aceasta este o completare la alte drepturi importante, cum ar fi: dreptul de a avea propria ei avere, eliberarea de responsabilitatea de a cheltui pentru alții, chiar dacă ea este înstărită, egalitatea cu bărbații în ceea ce privește treburile lumești, educația și îndatoririle religioase și legale. O discuție completă referitoare la drepturile pe care islamul le-a acordat femeilor și la considerația pe care a pogorât-o asupra lor nu este posibilă aici.

Gradul de respect și drepturile pe care le-au obținut femeile musulmane sunt uimitoare pentru femeile din Occident. Îmi amintesc comentariul pe care l-a făcut o americană într-o conferință ținută în Statele Unite de învățatul sirian, șeicul Bahjat Al-Baitar, privind drepturile femeilor în islam. Această femeie a fost uimită de drepturile pe care femeia musulmană

le-a dobândit cu o mie cinci sute de ani în urmă; ea s-a ridicat și a întrebat: „Este adevărat ce spuneți despre femeia musulmană și despre drepturile ei sau este doar propagandă? Dacă este adevărat, atunci luați-mă să trăiesc împreună cu voi o vreme, apoi pot să mor!” Multe alte femei din Occident și-au exprimat de asemenea uimirea față de statutul și respectul de care au parte femeile în islam.

Dacă înțelege toate acestea, femeia musulmană modernă este pătrunsă de admirație pentru adevărata ei religie: credința ei se adâncește și această convingere privind măreția și desăvârșirea acestui program divin referitor la fericirea umană și la bunăstarea, în egală măsură, a bărbaților și a femeilor devine chiar și mai puternică. Pentru ea este de ajuns să știe că, acum o mie cinci sute de ani, islamul a realizat mai multe pentru femei decât a realizat oricare altă națiune în secolul XX.

Este suficient să știm că Revoluția Franceză de la sfârșitul secolului al XVIII-lea a întocmit un document privind drepturile omului, intitulat „Declarația Drepturilor Omului și Cetățenilor”. Primul punct din acest document afirmă: „Oamenii sunt născuți liberi și egali în fața legii.” S-a încercat să se adauge și cuvintele „și femeile”, însă această încercare a fost respinsă și declarația s-a limitat numai la bărbați: „Omul este născut liber și el nu trebuie înrobit.” Un secol mai târziu, marele învățat francez, Gustave le Bon, la sfârșitul secolului XIX – începutul secolului XX, a afirmat în cartea sa „Psihologia oamenilor” că femeile nu au fost niciodată egale cu bărbații decât în perioadele grele; această afirmație a fost făcută după ce a fost respinsă cererea sa ca femeile să fie egale cu bărbații, acordându-li-se dreptul la vot.

Situația a rămas la fel până când au fost instituite Liga Națiunilor, după primul război mondial, și Organizația Națiunilor Unite, după cel de-al doilea război mondial. Avocații care

reprezentau drepturile femeilor au reușit să obțină egalitatea femeilor cu bărbații numai după o muncă constantă și istovitoare, deoarece au înfruntat obstacole ce țineau de obiceiurile și de tradițiile cvasi-religioase; ei nu au avut acces la nici un fel de scrieri referitoare la legea națională sau internațională care să fi tratat femeile cu vreo urmă de dreptate și pe care să le poată folosi ca să înlăture obstacolele și să elibereze femeile de moștenirea apăsătoare a trecutului. Între timp, acum o mie cinci sute de ani, islamul a arătat în mod definitiv în Coran și „Tradiția Profetică” (*Sunna*) că bărbații și femeile erau egali în ceea ce privește răsplata, pedeapsa, responsabilitatea, slăvirea, demnitatea și drepturile omului.

Când islamul a făcut bărbații și femeile egali în ceea ce privește drepturile omului, i-a făcut de asemenea egali în ceea ce privește îndatoririle pe care le au oamenii, de vreme ce ambii trebuiau să asculte pe pământ de calif. Li se porunca să populeze pământul, să îl cultive și să-L slăvească pe Allah. Islamul i-a dăruit fiecăruia, bărbat sau femeie, un rol unic pe care să îl joace pentru a clădi o societate umană dreaptă. Aceste roluri sunt complementare, nu sunt opuse, și se referă la fiecare bărbat și la fiecare femeie. Fiecare individ, indiferent de sex, trebuie să joace rolul care i se potrivește mai bine și care este mai bun pentru el pentru a clădi societăți și familii solide și pentru a obține solidaritate, ajutor reciproc și cooperare între cele două sexe, fără a interzice nimănui să înfăptuiască fapte permise pe care el sau ea dorește să le împlinească. Bărbații și femeile sunt în egală măsură cârmuiți de oricine apără interesele umanității și ambii vor fi răsplătiți după faptele pe care le-au săvârșit în această viață, așa cum grăiește Allah:

„Pe cel ce face o faptă bună - bărbat ori femeie - și este credincios îl vom dărui Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti

pe ei după [faptele] cele mai bune pe care le-au săvârșit.”

[Coran 16:97]

Atât bărbații, cât și femeile sunt priviți ca niște „păstori” care sunt responsabili pentru „turmele” lor, așa cum se spune într-un *hadis* bine-cunoscut al Profetului.

Femeia musulmană, care este conștientă de statutul măreț pe care i l-a acordat islamul cu cincisprezece secole în urmă, știe prea-bine că poziția femeilor în fiecare națiune cârmuită după legi antice a fost îngrozitoare, mai ales în India și în Roma, în Evul Mediu în Europa, dar și în Țările Arabe, mai înainte de venirea islamului. Din acest motiv, mândria pe care o simte față de identitatea ei islamică, de adevărata religie și de statutul uman înalt se mărește.

Situația femeilor care urmau legile vechi poate fi rezumată la comentariul conducătorului indian, Jauaharlal Nehru, în cartea sa „Descoperirea Indiei”: „Situația legală a femeilor, potrivit Manu¹³⁰, a fost fără îndoială foarte grea. Ele erau întotdeauna dependente fie de un tată, fie de un soț, fie de un fiu”.

Este cunoscut faptul că moștenirea în India trecea întotdeauna de la bărbat la bărbat și excludea femeile în totalitate.

Nehru a comentat, referitor la acest lucru: „În orice caz, situația femeilor din India veche era mai bună decât în Grecia veche sau în Roma sau în timpul perioadei de început a creștinismului.”

Situația femeii, potrivit vechilor legi romane, se baza pe o completă negare a drepturilor ei civice și pe cerința ca ea să se afle întotdeauna sub tutela unui protector, indiferent dacă era

¹³⁰ Mitologia hindusă: strămoșul și dătătorul de legi al rasei umane.

minoră sau ajunsese la vârsta majoratului; și asta numai pentru că era femeie.

Ea era întotdeauna sub tutela tatălui sau a soțului și nu avea nici un fel de libertate pentru a face ceea ce dorea. În general, ea putea fi moștenită, însă nu avea nici un drept de moștenire.

Potrivit legii romane, o femeie era pur și simplu una dintre proprietățile soțului, lipsită de identitate proprie și de libertatea de conduită. Efectele acestei legi au fost vizibile chiar și în secolul al XX-lea, în cele mai multe dintre statele moderne ale căror legi sunt însă influențate de codul roman.

Ca urmare a influenței codului roman, situația femeilor pe parcursul perioadei de început a creștinismului a fost îngrozitoare, așa cum spune Nehru. Unele consilii religioase s-au îndoit de drepturile umane ale femeilor și de caracterul sufletului lor; în Roma au fost ținute conferințe pentru a dezbate aceste lucruri și pentru a discuta dacă femeia avea suflet la fel ca bărbații sau personalitatea ei era precum cea a animalelor, cum ar fi șerpii și câinii. Una dintre aceste adunări ținute la Roma a hotărât chiar că femeile nu aveau deloc suflet și că ele nu vor fi niciodată înviate în Ziua de Apoi.

În Peninsula Arabă, cele mai multe triburi, înainte de venirea islamului, au privit femeia ca pe un lucru care trebuia disprețuit și urât. Ele erau văzute ca o sursă de rușine, pe care mulți încercau să o evite îngropând de vii copilele de îndată ce se nășteau.

Islamul a condamnat această situație îngrozitoare a femeilor în mai multe locuri din Coran. Referindu-se la slaba considerație de care aveau parte femeile în perioada dinaintea islamului, Allah a zis:

„Iar dacă vreunui dintre ei i se vestește [nașterea] unei

fiice, chipul lui devine negru și el e plin de mânie, / Se ascunde de lume din pricina răului ce i s-a vestit. Să-l țină el, în ciuda umilinței, sau să-l îngroape în țărână? Ce proastă judecată!

[Coran 16:58,59]

Referindu-se la monstruoșitatea crimei de a îngropa de viu un prunc nevinovat care nu a săvârșit nici un păcat, Allah a grăit:

„Și când fetița îngropată de vie va fi întrebată / Pentru ce păcat a fost omorâtă...”

[Coran 81:8,9]

Femeile se aflau în cea mai îngrozitoare și mai umilitoare situație; însăși umanitatea lor era pusă la îndoială – în special în lumea arabă, înainte de venirea islamului, dar și în cea mai civilizată lume a acelei vremi, în Roma, și în perioada de început a creștinismului. Cele mai multe dintre statele moderne sunt încă influențate de codul roman; și acest lucru este bine cunoscut de învățații legii.¹³¹

Femeia musulmană este conștientă de marea binecuvântare pe care a pogorât-o Allah asupra ei în ziua în care lumina strălucitoare a islamului a strălucit peste lumea arabă:

„...În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit harul Meu asupra voastră și am încuviințat Islamul ca religie pentru voi!”

[Coran 5:3]

¹³¹ Dr. Ma'ruf Ad-Duwalibi, *Al-Mar'a fil-Islam*, p. 23.

Sufletul femeii musulmane este umplut de fericire, mulțumire și mândrie, iar poziția ei este înălțată de faptul că islamul îi acordă mamei un statut mai mare decât cel al tatălui. Un om a venit la Profet și l-a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, care dintre oameni merită mai mult tovarășia mea?” El a zis: „Mama ta.” Omul a întrebat: „Apoi cine?” Profetul a zis: „Mama ta.” Omul a întrebat: „Apoi cine?” Profetul a zis: „Mama ta.” Omul a întrebat: „Apoi cine?” Profetul a zis: „Apoi tatăl tău.”¹³²

Datorită modului cum este creată, femeia este unică în capacitatea ei de a purta în pânțece un copil, de a-l hrăni la sân și de a-l educa, rol foarte dificil și care implică foarte multă trudă, așa cum se spune în Coran:

„Noi l-am povățuit pe om [să facă bine] părinților săi, mama lui l-a purtat, [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar înțarcarea lui a fost după doi ani, [așadar]: „Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea!”

[Coran 31:14]

Așa cum această grea răspundere atârână pe umerii femeilor, tot așa bărbații au rolul de a întreține și proteja familia; ei au datoria de a câștiga bani și de a-i cheltui în folosul familiei. Cu toate acestea, mulți bărbați încă nu au înțeles care este statutul mamei în islam, după cum se vede în *hadis*-ul citat mai înainte, în care un bărbat l-a întrebat pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – care dintre oameni îi merită mai mult tovarășia.

Islamul a înălțat statutul femeilor prin faptul că a pus poziția mamei mai presus de cea a tatălui și le-a dăruit de

¹³² Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/4, *Kitab al-Isti'dhaan*, *baab birr al-uaalidain*

asemenea femeilor posibilitatea de a-și păstra propriile nume de familie după căsătorie. Femeia musulmană își păstrează numele de familie și propria identitate după căsătorie și nu ia numele soțului ei așa cum se întâmplă în Occident, unde femeia căsătorită este cunoscută după numele soțului ei ca „doamna Cutare” și numele ei de fată este șters din registrele civice. În acest fel, islamul păstrează identitatea femeii după căsătorie: cu toate că femeia musulmană este îndemnată să ducă o viață bună, să fie ascultătoare și să își respecte soțul, identitatea ei nu va fi înghițită de cea a bărbatului.

Dacă mai adăugăm și faptul că islamul le-a dăruit femeilor dreptul la o libertate totală în ceea ce privește modul de a-și cheltui averea și că ele nu au obligația de a-și cheltui propriile resurse, atunci înaltul statut pe care islamul l-a dăruit femeilor devine și mai clar. De aceea, putem înțelege cât de mult își dorește islamul ca femeile să fie libere, respectate și capabile să își împlinească misiunea lor în viață.

Loialitatea ei este numai pentru Allah

O consecință a mândriei pe care o simte femeia musulmană față de identitatea ei islamică este aceea că ea nu va fi niciodată loială nimănui în afară de Allah, nici măcar soțului sau tatălui, care se numără printre cele mai apropiate persoane de ea. Vedem cel mai bun exemplu al acestei loialități (*wala'*) în viața soției Profetului, Umm Habiba, Ramla bint Abu Sufian. Ea era căsătorită cu vărul Profetului (fiul mătușii lui din partea tatălui), 'Ubaidullah ibn Jahş Al-Asadi, fratele soției Profetului, Zainab. Soțul ei, 'Ubaidullah, a îmbrățișat islamul și ea s-a convertit la islam împreună cu el, în timp ce tatăl ei, Abu Sufian, era încă un necredincios. Ea și soțul ei au migrat în Etiopia împreună cu primii musulmani care au mers acolo și l-a lăsat pe

tatăl ei în Mecca, fierbând de mânie că fiica lui a îmbrățișat islamul și că nu găsea nici o cale să ajungă la ea.

Viața acestei musulmane răbdătoare nu a fost însă lipsită de necazuri. Din păcate, soțul ei, 'Ubaidullah, a părăsit islamul și a devenit creștin, alăturându-se religiei celor din Etiopia. El a încercat să o facă și pe ea să se alăture în această apostazie, însă ea a refuzat și a rămas fermă în credința ei. Ea a dat naștere unei fiice, Habiba, și a fost cunoscută ca Umm Habiba (mama Habibe) – Allah să fie mulțumit de ea! Ea s-a depărtat de oameni și îi venea să moară de supărare și necaz din cauza nenorocirilor care se abătuseră asupra ei. Împreună cu fiica ei se afla într-un loc necunoscut și toate legăturile dintre ea și soțul și tatăl ei fuseseră întrerupte. Tatăl micuței ei copile era acum creștin, iar bunicul copilei era la acea vreme politeist și un mare dușman al islamului; și el declarase război atât Profetului, în care ea credea, cât și religiei pe care ea o urma.

Nimic nu a putut-o salva de această suferință și durere în afară de atenția Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, care era îngrijorat de starea credincioșilor care migraseră, era preocupat de bunăstarea lor și îi verifica. El i-a trimis vorbă lui Negus, cerându-i să îi aranjeze căsătoria cu Umm Habiba, fiica lui Abu Sufian, una dintre cele care migraseră în țara lui, așa cum se explică în istorie și în cărțile care vorbesc despre biografia sa. Și astfel Umm Habiba, fiica lui Abu Sufian, a devenit una dintre „mamele credincioșilor”.

Vremea a trecut și cucerirea Meccăi se apropia, iar amenințarea Quraișilor, care încălcaseră tratatul de la Al-Hudaibiia, devenea chiar și mai evidentă. Conducătorii lor s-au întâlnit și și-au dat seama că Muhammed nu va păstra niciodată tăcerea în ceea ce privește trădarea lor și nici nu va accepta umilința care căzuse asupra lui. Așa că s-au gândit să trimită un sol la Medina și să negocieze o reînnoire a tratatului

încheiat cu Muhammed. Omul ales pentru această misiune a fost Abu Sufian ibn Harb.

Abu Sufian a venit la Medina și era agitat când se gândea că se va întâlni cu Muhammed. Apoi și-a amintit că are o fiică în familia Profetului, așa că s-a furișat în casa ei și i-a cerut să îl ajute să obțină lucrul pentru care a venit.

Umm Habiba – Pacea fie asupra sa! – a fost surprinsă să îl vadă în casa ei, pentru că nu îl văzuse de când plecase din Etiopia. S-a ridicat, confuză, fără să știe ce să facă sau să zică.

Abu Sufian și-a dat seama că fiica lui era copleșită de șocul produs de venirea lui neașteptată, așa că i-a cerut permisiunea să ia loc și s-a dus să se așeze pe pat. A rămas împietrit când fiica lui, Ramla, s-a grăbit să apuce salteaua și a făcut-o sul. El a zis: „O, fiica mea, nu înțeleg! Nu e această saltea îndeajuns de bună pentru mine sau eu nu sunt îndeajuns de bun pentru ea?” Ea a zis: „Aparține Trimisului lui Allah și tu ești un necredincios! Nu vreau să te așezi pe ea.”

Ramla bint Abu Sufian și-a afirmat loialitatea față de Allah. Ea nu a avut nici un regret referitor la soțul ei fără valoare, care își vânduse religia pentru această lume. A rămas neclintită în credința ei, îndurând tristețe și singurătate într-un loc necunoscut, unde avea cea mai mare nevoie de soțul ei pentru a o proteja și pentru a avea grijă de fiica lui. Allah, Cel ce răsplătește cu generozitate, i-a dăruit cea mai bună răsplată la care ar fi putut spera fiecare femeie la acea vreme și a făcut-o soția Profetului. Și astfel statutul ei a fost înălțat la cel al uneia dintre „mamele credincioșilor”.

Șocul produs de vederea neașteptată a tatălui după atâția ani nu a făcut-o să uite de loialitatea ei față de Allah și de Trimisul Său. A tras salteaua Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – departe de tatăl ei, pentru că el era un necredincios și ea nu a dorit să îl lase să o

murdărească așezându-se pe ea. Aceasta este atitudinea femeii musulmane care este mândră de religia ei. Sufletul ei este pătruns de credință și nu e loc de loialitate pentru altcineva în afară de Allah și de religia Lui.

De-a lungul istoriei, mândria femeilor musulmane față de identitatea lor islamică le-a dat puterea și hotărârea să reziste în fața tentațiilor și amenințărilor și le-a ocrotit ca să nu fie copleșite de forțele necredinței și neadevărului, indiferent cât de puternice erau acestea. Sufletele femeilor musulmane erau pătrunse de focul nestins al credinței, așa cum vedem în statornicia soției lui Faraon, care s-a împotrivit întregii lumi faraonice, fără să îi pese de pedepsele pe care i le aplica soțul ei din pricina credinței ei. Ea spune:

Doamne, durează-mi mie o casă lângă Tine în Rai și mântuiește-mă pe mine de Faraon și de fapta sa și mântuiește-mă pe mine de neamul de nelegiuți!"

[Coran 66:11]

Căutarea mulțumirii lui Allah și lupta pentru a face Cuvântul Lui suprem pe pământ sunt mai presus de orice țel sau ambiții. Și adevărata femeie musulmană nu uită niciodată acest adevăr.

Ea poruncește ceea ce e cuvenit și oprește de la ceea ce este neîngăduit

Femeia musulmană care înțelege religia ei citește versetul...

„Dreptcredincioșii și dreptcredincioasele își sunt aliați

unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, plinesc Rugăciunea [As-Salat], aduc Dania [Az-Zakat] și se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu aceștia Allah va fi îndurător, căci Allah este Puternic [și] Înțelept [‘Aziz, Hakim].”

[Coran 9:71]

...pe care Allah l-a revelat acum o mie cinci sute de ani și se află la cel mai înalt nivel intelectual și social pe care oricare altă femeie din altă națiune sau neam l-a cunoscut vreodată. Islamul a afirmat că femeile sunt în totalitate ființe umane și că sunt competente și independente din punct de vedere legal. Nu există nici o diferență între femei și bărbați când vine vorba de deținerea unei proprietăți, de cumpărare sau vânzare, ori aranjarea unei căsătorii. Lucrul acesta nu a existat mai înainte în nici o altă națiune în care femeile erau văzute ca niște proprietăți ale bărbaților, aflate sub tutela și porunca lor.

Acest verset „*Dreptcredincioșii și dreptcredincioasele își sunt aliați unii altora*” înalță femeile la un nivel de loialitate cu bărbații și îi face parteneri în munca de a porunci ceea ce este cuvenit și de a opri de la ceea ce este neîngăduit. Femeile sunt responsabile să își împlinescă datoria la fel ca bărbații, de vreme ce ambii sunt însărcinați cu datoria de a popula și de a cultiva pământul și de a-L slăvi pe Allah.

Așadar, islamul le-a eliberat pe femei de povara de a fi considerate numai un bun al bărbaților, unde, în cele mai multe cazuri, bărbații aveau control asupra vieții și morții lor, și le-a înălțat până la un nivel de egalitate și demnitate umană.

Când islamul i-a dat femeii responsabilitatea de a porunci ceea ce e cuvenit și de a interzice ceea ce e rău, i-a dăruit statutul unei ființe umane care, pentru prima dată în istorie, dădea ordine, în timp ce sub alte legi ea era întotdeauna cea

care le primea. Islamul a declarat că înaintea lui Allah ambele sexe erau în egală măsură apte să-L slăvească și meritau în egală măsură Îndurarea Sa. Există foarte multe dovezi în Coran și *Sunna* în această privință. Trecutul nostru este plin de femei ale căror cuvinte și fapte reflectă nobilul lor caracter islamic. Ele au grăit adevărul și au simțit că au această responsabilitate înaintea lui Allah. Și ele nu s-au temut niciodată să facă acest lucru.

Un exemplu care reflectă tăria și maturitatea caracterului femeilor musulmane și libertatea pe care o aveau de a-și exprima opiniile este reprezentat de vocea critică a unei femei care l-a ascultat pe califul 'Umar ibn Al-Khattab cum interzicea sumele de bani excesive și susținea că acestea ar trebui limitate la o anumită sumă. Această femeie s-a ridicat și a zis: „Nu ai nici un drept să faci asta, o, 'Umar!” El a întrebat: „De ce?” Ea a zis: „Deoarece Allah a grăit:

„Dacă vrei să schimbi o soție cu altă soție [prin divorț] și i-ai dat uneia dintre ele un qintal, nu luați nimic din el înapoi. Oare [voiți voi să-l] luați înapoi cu clewetire și cu păcat învederat?!”

[Coran 4:20]

'Umar a zis: „Femeia are dreptate și bărbatul greșește.”¹³³

Califul 'Umar a ascultat-o pe această femeie și, când a devenit evident că ea are dreptate, a admis că ea are dreptate, iar el greșește. Și astfel o femeie musulmană a stabilit cel dintâi precedent istoric de criticare a unui șef de stat – și ce mai șef de stat! Acesta a fost califul prea-bine călăuzit, cel mai mare

¹³³ *Fath al-Baari, Kitab an-Nika'*; de asemenea șeic 'Ali at-Tantawi, *Akhbar 'Umar*, p. 393

conducător al timpului său, un bărbat care era temut, cuceritorul Persiei și al Bizanțului. Această femeie nu l-ar fi putut dezaproba dacă nu ar fi fost adâncă ei înțelegere religioasă. Și acest lucru i-a dat dreptul la libertatea de expresie, îndemnând-o să poruncească ceea ce este convenit și să oprească de la ceea ce este neîngăduit.

Ea citește adesea Coranul

Pentru a putea ajunge la acest nivel înalt de supunere, virtute și evlavie (*taqua*¹³⁴), femeia musulmană nu are altă posibilitate decât să caute călăuzirea în binecuvântata carte a lui Allah, adăpostindu-se în fiecare zi la umbra ei. Ea ar trebui să citească în mod obișnuit Coranul, să îl recitească cu atenție și să se gândească la înțelesul versetelor. Atunci, sensul acestora poate să îi pătrundă mintea și simțămintele, iar inima și sufletul vor fi umplute de lumina călăuzirii lor neîntinate.

Este de ajuns pentru femeia musulmană să cunoască statutul pe care îl are înaintea lui Allah cel care citește Coranul, așa cum l-a descris Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în mai multe *hadis*-uri. Așadar, ea trebuie să citească Coranul ori de câte ori are posibilitatea, iar zilele și nopțile vieții ei trebuie să fie pline cu recitarea versetelor și meditarea asupra sensurilor acestora.

Nobilul Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Imaginea unui credincios care citește Coranul este precum o citronadă, al cărei miros este plăcut și al cărei gust este plăcut; imaginea credinciosului care nu citește Coranul este precum o curmală, care nu are nici un miros, însă

¹³⁴*Taqua* – evlavie. Prin *taqua* se înțelege atât o pomenire constantă a lui Allah, cât și toate eforturile făcute pentru a urma întotdeauna poruncile Sale și pentru a se abține de la ceea ce El a interzis.

gustul este dulce; imaginea unui ipocrit care citește Coranul este precum o floare înmiresmată, care are un miros plăcut, dar al cărei gust este amar; și imaginea unui ipocrit care nu citește Coranul este precum colochinta (măr amar), care nu are nici un miros și are gust amar.”¹³⁵

„Citește Coranul, pentru că el îți va oferi serviciile în Ziua Învierii ca să mijlocească pentru cititorii lui.”¹³⁶

„Cel care citește fluent Coranul este alături de scribii¹³⁷ cinstiți și evlavioși și cel care citește Coranul și face eforturi să îl citească, chiar dacă este greu pentru el, va primi o dublă răsplată”¹³⁸.

Cunoscând acest lucru, cum poate oare o femeie să nu citească Coranul, indiferent cât de ocupată ar fi cu treburile gospodărești și cu rolul de soție și mamă? Oare cum poate ea să nu țină seama de Coran și să se lipsească de marea lui binecuvântare și de răsplata pe care Allah a pregătit-o celor ce îl citesc?

În concluzie, aceasta este atitudinea pe care o are adevărata femeie musulmană față de Domnul și Creatorul ei: ea are credință profundă în Allah și se supune de bunăvoie Voinței și Poruncii Lui; ea Îl slăvește cu adevărat, se supune poruncilor Lui și ține seama de ceea ce El a interzis; înțelege ce înseamnă a fi un adevărat supus al lui Allah; întotdeauna face tot posibilul să susțină religia Sa și să facă Cuvântul Lui suprem pe pământ; ea este mândră de identitatea ei musulmană, care își trage forța

¹³⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna* 4/431, *Kitaab Fada'il al-Qur'an: baab fadl tilawat al-Qur'an*

¹³⁶ Muslim, 6/90, *Kitab Salat al-Musafirin, baab fadl qira'at al-Qur'an*.

¹³⁷ Adică îngerii care scriu faptele omului. Sensul este următorul: cel care știe bine Coranul se va bucura de un statut atât de înalt în Ziua de Apoi, încât se va afla în compania măreață a acestor scribi evlavioși. (traducătorul)

¹³⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 4/429, 430, *Kitab Fada'il al-Qur'an, baab fadl tilawat al-Qur'an*.

din înțelegerea scopului pe care îl are omul în această viață, așa cum grăiește Allah în Coran:

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.”

[Coran 51:56]

Capitolul II

Femeia musulmană și propria identitate

Introducere

Islamul îi încurajează pe musulmani să se distingă de ceilalți oameni, remarcându-se de îndată prin îmbrăcăminte, înfățișare și comportament, astfel încât ei să reprezinte un bun exemplu, demn de mesajul măreț pe care îl aduc omenirii. Potrivit relatării făcute de marele companion Ibn Al-Hanzaliia, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – le-a spus companionilor săi – Allah să fie mulțumit de ei toți! – în timp ce călătoreau ca să întâlnească și alți frați în credință: „Mergeți să-i vizitați pe frații voștri. Dregeți așadar șeile voastre și asigurați-vă că sunteți bine îmbrăcați, ca să fiți printre oameni ca o podoabă, căci Allah nu iubește urâtenia.”¹³⁹

Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a considerat înfățișarea neîngrijită, hainele pline de scame și murdare o formă de urâtenie, care nu este plăcută și este interzisă de islam.

În general, islamul încurajează musulmanii să se distingă de ceilalți oameni; în particular, femeia musulmană este încurajată să se distingă de celelalte prin înfățișare, pentru că acest lucru se reflectă bine asupra ei, dar și asupra soțului, a copiilor și a familiei ei.

Femeia musulmană nu își neglijează înfățișarea, indiferent cât de ocupată ar fi cu treburile casnice și cu îndatoririle ei de mamă.

Ea este dornică să arate bine, fără a întrece măsura, deoarece o înfățișare plăcută reflectă cât de bine se cunoaște pe sine, cât își înțelege identitatea ei islamică și misiunea ei în viață. Înfățișarea

¹³⁹ Abu Dawud, 4/83, *Kitab al-Libas, baab ma jaa' fi isbaal al-izaar*

exterioară a femeii nu poate fi separată de natura ei interioară: un aspect exterior plăcut și curat reflectă un caracter interior nobil și decent, iar îmbinate ajung să clădească caracterul adevăratei femei musulmane.

Femeia musulmană înțeleaptă creează un echilibru între înfățișarea exterioară și natura interioară. Ea înțelege că este alcătuită din trup, minte și suflet și acordă fiecărei părți atenția pe care o merită, fără a exagera într-un anumit aspect în detrimentul celorlalte. Căutând să creeze un echilibru perfect, ea urmează dreapta călăuzire a islamului care o încurajează să facă acest lucru.

Cum poate atinge femeia musulmană acest echilibru între trup, minte și suflet?

Trupul ei

Cumpătare în ceea ce privește mâncarea și băutura

Femeia musulmană are mare grijă de trupul ei, contribuind la sănătatea și întărirea lui. Ea este activă, nu este nici prea slabă, nici supraponderală. Așadar, ea mănâncă fără să întrecă măsura; mănâncă numai atât cât să își mențină sănătatea și energia. Acest lucru reflectă ceea ce se spune în Coran:

„...Mâncați și beți, însă nu întreceți măsura, fiindcă El nu-i iubește pe cei care întrec măsura!”

[Coran 7:31]

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a îndemnat de asemenea la cumpătare în ceea ce privește mâncarea și băutura: „Pentru fiul lui Adam nu există vas mai rău pe care să îl umple decât stomacul său, însă dacă trebuie să-l umple atunci să lase o treime pentru mâncare, o treime pentru băutura și o treime

pentru aer.”¹⁴⁰

'Umar a zis: „Feriți-vă să vă umpleți stomacul cu mâncare și băutură, pentru că este dăunător pentru trup și provoacă boală și lenevie în împlinirea rugăciunilor. Fiți cumpătați atât la mâncare, cât și la băutură, căci acest lucru este mai sănătos pentru trupurile voastre și, în cea mai mare măsură, reduce risipa. Allah nu îl va iubi pe omul îmbuibat (cel care duce o viață în desfătare) și omul nu va fi osândit până nu va pune poftele lui mai presus de religia lui.”¹⁴¹

Femeia musulmană se ține de asemenea departe de droguri și stimulente, mai ales de cele care sunt cunoscute ca fiind interzise (*haram*). Ea evită obiceiurile proaste în care au căzut multe femei din societățile care au deviat de la călăuzirea lui Allah și a Trimisului Său, cum ar fi să stea până noaptea târziu, irosindu-și timpul cu îndeletniciri inutile. Ea se duce devreme la culcare și se trezește devreme ca să înceapă treburile zilnice plină de energie și entuziasm. Nu își risipește energia cu nopți pierdute și obiceiuri proaste; este întotdeauna activă și eficientă, astfel ca treburile casnice să nu o obosească și să își poată îndeplini îndatoririle.

Ea înțelege că un credincios puternic în credință este mai iubit de Allah decât un credincios slab în credință, așa cum ne-a învățat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Ea caută așadar întotdeauna să își întărească trupul ducând un stil de viață sănătos.

Ea face în mod obișnuit exerciții fizice

Femeia musulmană nu uită să își întrețină condiția fizică și energia urmând practici sănătoase recomandate de islam. Însă ea

¹⁴⁰ Un *sahih hasan hadis* relatat de Ahmad, 4/132, și Tirmizi, 4/18, în *Kitab az-Zuhd, baab ma jaa' fi karahiyaat kathirat al-akl*

¹⁴¹ *Kanz al-'Ummaal*, 15/433; a se vedea de asemenea articolul în care se vorbește despre efectele dăunătoare pe care le are umplerea peste măsură a stomacului asupra trupului, minții și sufletului, scris de Muhammad Naazim Nasimi în „*Hadarat al-Islam*”

nu se mulțumește doar cu regimul natural, sănătos la care ne-am referit mai înainte: ea urmează un program de exerciții fizice bine organizat, potrivit condiției fizice, greutății, vârstei și statutului social pe care îl deține. Aceste exerciții dau trupului ei agilitate, frumusețe, sănătate, putere și imunitate la boală. Acest lucru o va face mai capabilă să își ducă la îndeplinire îndatoririle, să aibă mai mult avânt ca să își împlinească rolul în viață, indiferent dacă este mamă sau soție, tânără sau în vârstă.

Trupul și îmbrăcămintea ei sunt curate

Femeia musulmană care urmează cu adevărat învățăturile islamice își menține trupul și îmbrăcămintea foarte curate. Ea se îmbăiază adesea, conform învățăturilor Profetului, care i-a povățuit pe musulmani să se îmbăieze, mai ales în zilele de vineri: „Îmbăiați-vă vinerea și spălați-vă pe cap, chiar dacă nu vă aflați în starea de *janaba* (necurătenie, adică după relații conjugale) sau sunteți parfumați.”¹⁴²

„Cel care participă la rugăciunea de vineri, bărbat sau femeie, trebuie să facă o baie (*ghusl*).”¹⁴³

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a pus foarte mare accent pe curățenie și îmbăiere, încât unii imami au considerat abluțiunea generală (*ghusl*) obligatorie înainte de rugăciunea de vineri.

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Este datoria fiecărui musulman să facă baie (cel puțin) o dată la șapte zile, să se

¹⁴² *Fath al-Baari*, 2/370, *Kitab al-Jumu'a*, *baab ad-dahn lil-jumu'a*. Notă: numai bărbații se pot parfuma; este interzis ca femeile să fie parfumate atunci când ies afară.

¹⁴³ Un *hadis* relatat de 'Abdullah Ibn 'Umar și consemnat ca *sahih* de Abu 'Awana, Ibn Khuzaima și Ibn Hibban. A se vedea de asemenea *Fath al-Baari*, 2/356, *Kitab al-Jumu'a*, *baab fadl al-ghusl yawm al-jumu'a*.

spele pe cap și să își spele trupul.”¹⁴⁴

Curățenia este unul dintre lucrurile esențiale care li se cer oamenilor, în mod special femeilor, și unul dintre factorii care indică un caracter intact și plăcut. Curățenia o face pe femeie mai plăcută nu doar înaintea soțului, ci și înaintea altor femei și a rudelor.

Imamul Ahmad și An-Nasa'i relatează că Jabir – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah a venit să ne viziteze și a văzut un bărbat care purta haine murdare. El a zis: «E posibil oare ca acest om să nu găsească nimic cu care să își spele hainele?»”

Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu-i plăcea să vadă oameni care ieșeau în public purtând haine murdare, când puteau să le curețe; a atras atenția asupra faptului că musulmanul trebuie să fie întotdeauna curat, înțelept și plăcut la vedere.

Această învățătură care este adresată bărbaților este adresată într-o măsură chiar și mai mare femeilor, despre care se crede de obicei că sunt mai curate, o sursă de bucurie și seninătate în familie. Nu există nici o îndoială că simțământul adânc de curățenie al femeilor se reflectă în casa, în soțul și copiii lor, căci datorită preocupării ei pentru curățenie ei vor fi curați și îngrijiți.

Nici un cercetător, indiferent de eră sau de țară, nu poate să nu observe că această învățătură care încurajează curățenia și îmbăierea a venit acum o mie cinci sute de ani, într-o vreme în care omul nu știa aproape nimic despre aceste aspecte igienice. O mie de ani mai târziu, lumea celor care nu erau musulmani nu ajunsese încă la nivelul de curățenie la care ajunseseră musulmanii.

În cartea sa „De la sclavie la suveranitate” (*Min ar-Riqq ila as-Siyaada*), Samiha A. Wirdi spune: „Nu este nevoie să ne întoarcem pe vremea Cruciadelor pentru a cunoaște nivelul de civilizație din Europa acelei vremi. Trebuie să ne întoarcem numai

¹⁴⁴ *Şarh As-Sunna*, 2/166, *Kitab al-Haid*, *baab ghushl al-jumu'a*

câteva sute de ani, pe timpul Imperiului Otoman, și să facem o comparație între otomani și europeni, pentru a vedea nivelul de civilizație la care ajunseseră otomanii.

În anul 1624, prințul Brandebourg a scris pe invitațiile la un ospăț pe care le-a trimis altor prinți și nobili: «Oaspeții sunt rugați să nu își afunde până la cot mâinile în farfurie, să nu arunce mâncare în urma lor, să nu își lingă degetele, să nu scuipe pe farfurii și să nu își sufle nasul pe marginea feței de masă.» Autoarea zice: „Aceste cuvinte indică foarte clar nivelul de civilizație, cultură, știință și bune maniere al europenilor. În aceeași vreme, într-o altă parte a Europei, situația nu era prea mult diferită. În palatul regelui Angliei (George I), mirosul urât pe care îl emanau persoanele care se aflau în preajma regelui și a familiei lui a înfrânt strălucirea îmbrăcămintei lor franțuzești fine și dantelate. Asta se întâmpla în Europa.

Între timp, în Istanbul, la curtea califului: este bine-cunoscut faptul că ambasadorii europeni care erau împuterniciți de Imperiul Otoman erau aruncați în băi mai înainte de a putea ajunge la sultan. Prin jurul anului 1730, în timpul domniei sultanului Ahmad al III-lea, când Imperiul Otoman a intrat în declin pe plan politic și militar, soția ambasadorului englez la Istanbul, lady Montague, a scris multe scrisori, care au fost mai târziu publicate, în care descria nivelul de curățenie, bune maniere și standarde alese după care trăiau musulmanii. Într-una dintre memoriile ei a scris că prințesa otomană Hafiza îi făcuse cadou un ștergar brodat de mână; îi plăcuse atât de mult, încât nu suporta nici măcar gândul să se șteargă cu el la gură. Europenii erau efectiv uluiți de faptul că musulmanii obișnuiau să se spele pe mâini înainte și după fiecare masă.

Este suficient să citim cuvintele celebrei doici de origine engleză, Florence Nightingale, care descriu spitalele englezești de la mijlocul secolului al XIX-lea. Ea descrie cum acestea erau pline de mizerie, nepăsare și decădere morală, iar aripile acestor spitale erau pline de bolnavi care nu se puteau abține să nu își facă nevoile

fiziologice în paturi...”¹⁴⁵

Ce diferență imensă există între rafinata lume islamică și alte civilizații umane!

Ea își îngrijește cavitatea bucală și dinții

Femeia musulmană înțeleaptă își îngrijește cavitatea bucală, pentru ca nimeni să nu simtă vreodată vreun miros neplăcut ce vine dinspre ea. Ea face acest lucru curățindu-și după fiecare masă dinții cu un *siyak*¹⁴⁶, cu o perie de dinți, pastă de dinți și apă de gură. Ea își vizitează dentistul și merge la control cel puțin o dată pe an, chiar dacă nu simte nici o durere, pentru a-și păstra dinții sănătoși și puternici. Ea face control și la otorinolaringologie (pentru urechi, nas și gât) dacă este necesar, pentru ca respirația ei să rămână plăcut mirositoare și proaspătă. Acest lucru aduce fără îndoială multe foloase femeii.

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – obișnuia să fie foarte atentă cum își îngrijea dinții: nu uita niciodată să îi curețe cu un *siyak*, așa cum au relatat Bukhari și Muslim de la mai mulți companioni ai Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Bukhari a relatat de la 'Urua prin 'Ataa: „Am auzit-o pe A'îșa, „mama credincioșilor”, curățindu-și dinții în cameră...”¹⁴⁷

Muslim relatează de asemenea de la 'Urua prin 'Ataa: „Am auzit-o folosind *siyak*-ul...”¹⁴⁸

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah nu se trezea niciodată din somn, în orice timp din zi și noapte, fără să își

¹⁴⁵ Samiha A. Wirdi, *Min ar-Riqq ila as-Sayaada*, Damla Yayinevi, nr. 89;

¹⁴⁶ Un băț micuț care provine din rădăcina unui copac anume (*Arak*) despre care se știe că se află numai în Hijaz și este folosit ca o periuță de dinți. În Occident, acesta poate fi cumpărat din magazinele cu specific arăbesc.

¹⁴⁷ *Fath al-Baari*, 3/599, *Kitab al-'Umra, baab kam a'tamara an-Nabi*

¹⁴⁸ Muslim, 8/236, *Kitab al-Hajj, baab 'adad 'amar an-Nabi ua zamanihina*

curețe dinții cu un *siuak* înainte de a face abluțiunea (*udu*).¹⁴⁹

Preocuparea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – pentru igiena orală era atât de mare încât a zis: „Dacă nu era faptul că nu am dorit să îmi împovărez comunitatea, le-aș fi poruncit să folosească *siuak*-ul înainte de fiecare rugăciune.”¹⁵⁰

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a fost întrebată de primul lucru pe care obișnuia să îl facă Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – atunci când ajungea acasă. Ea a zis: „Să folosească *siuak*-ul.”¹⁵¹

Este destul de ciudat să vedem cum unele femei musulmane neglijează aceste aspecte care se numără printre cele mai importante elemente ale caracterului femeii, fiind în același timp o parte importantă a islamului.

Acestea se numără printre cele mai importante elemente ale firii femeii și ele reflectă eleganța și frumusețea feminină. Ele se află de asemenea la baza islamului, deoarece Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a îndemnat la curățenie în multe ocazii și nu putea suferi mirosurile neplăcute și înfățișarea neîngrijită. El a zis: „Cel care mănâncă ceapă, usturoi sau praz să nu se apropie de moscheea noastră, căci ceea ce face rău fiilor lui Adam face rău și îngerilor.”¹⁵²

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a interzis celor care au consumat aceste ierburi urât mirositoare să se apropie de moschee, ca nu cumva oamenii și îngerii să fie vătămați de respirația lor urât mirositoare, însă aceste mirosuri pălesc ca semnificație pe lângă duhoarea pe care o emană hainele murdare,

¹⁴⁹ Un *hasan hadis*, relatat de Ahmad, 6/160, și Abu Dawud, 1/46, în *Kitab at-Tahara, baab as-siuak*

¹⁵⁰ *Fath al-Baari*, 2/374, *Kitab al-Jumu'a, baab as-siuak iaum al-jumu'a*; Muslim, 3/143, *Kitab at-Tahara, baab as-siuak*

¹⁵¹ Muslim, 3/143, *Kitab at-Tahara, baab as-siuak*

¹⁵² Muslim, 5/50, *Kitab al-Masajid, baab nahi akil ath-thom ual-basal 'an hudur al-masjid*

ciorapii nespălați, trupurile nespălate și gurile necurate ale acelor indivizi nepăsători și neîngrijiți care le fac rău celorlalți la diverse întruniri.

Ea își îngrijește părul

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a învățat de asemenea pe musulmani să își îngrijească părul, să îl facă să arate strălucitor și frumos, în limitele legilor islamice.

Acest lucru este relatat în *hadis*-ul citat de Abu Dawud de la Abu Huraira, care a zis: „Trimisul lui Allah a spus: «Oricine are păr să se îngrijească de el așa cum se cuvine.»»¹⁵³

Îngrijirea părului, potrivit învățăturilor islamice, înseamnă a-l păstra curat, a-l pieptena, a-l parfuma și a-l aranja într-un mod plăcut.

Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu îi plăcea ca oamenii să-și lase părul nepieptănat și neîngrijit, să arate ca niște monștrii. A asemuit asemenea urâtenie cu înfățișarea Satanei.

În „*Al-Muwatta*”, imamul Malik a menționat un *hadis* cu un lanț autentic (*mursal isnad*) de la 'Atta' ibn Iassar. Acesta a zis: „Trimisul lui Allah era în moschee, când un om cu păr neîngrijit și barba murdară a intrat. Profetul a arătat spre el, ca și cum i-ar fi spus că trebuie să își curețe părul și barba. Bărbatul a mers și a făcut asta, apoi s-a reîntors. Profetul a zis: «Nu este mai bine așa decât să vină unul dintre voi cu părul neîngrijit, arătând ca Satana?»»¹⁵⁴

Faptul că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a asemuit omul cu păr murdar cu Satana arată foarte clar că islamul pune mare accent pe înfățișarea îngrijită și plăcută și că nu agreează murdăria și urâtenia.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ținea

¹⁵³ Abu Dawud, 4/108, în *Kitab at-Tarajjul, baab fi islaah aș-șar*

¹⁵⁴ *Al-Muwatta*, 2/949, *Kitab aș-Șar, baab islaaj aș-șar*

întotdeauna cont de înfățișarea oamenilor și el nu a văzut niciodată un om cu îmbrăcăminte murdară, cu păr neîngrijit, fără să îl dojenească pentru neglijența sa. Imamul Ahmad și An-Nasaa'i relatează că Jabir – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Trimisul lui Allah a venit să ne viziteze și a văzut un om cu părul neîngrijit, care îi stătea în toate direcțiile, așa că a zis: «Se poate oare să nu fi găsit nimic cu care să-și potolească părul?»”¹⁵⁵

Dacă Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a învățat pe bărbați să se îngrijească în acest fel, atunci, cu atât mai mult, aceste învățături se aplică și femeilor, pentru care frumusețea și eleganța sunt mult mai folositoare, de vreme ce ele sunt cele de care bărbații se apropie și alături de care ei căută confort, liniște și fericire! Pentru femeia musulmană este evident că părul reprezintă una dintre cele mai importante părți ale frumuseții și farmecului ei.

Înfățișarea plăcută

Nu e de mirare că femeia musulmană este preocupată de îmbrăcăminte și înfățișarea ei, fără a întrece însă măsura. Ea are o înfățișare plăcută atunci când se află înaintea soțului, a copiilor, a rudelor *mahram* și a altor femei musulmane; și oamenii se simt bine alături de ea. Aceștia nu s-ar simți bine dacă ea ar avea o înfățișare neglijentă sau murdară. Femeia musulmană are grijă de ea, conform învățăturilor islamice, care cer adeptilor să aibă o înfățișare plăcută, în limitele permise.

Spune: "Cine a oprit podoaba orânduită de Allah, pe care El a făcut-o pentru robii Săi și bunătățile cele trebuincioase pentru viețuire?"

[Coran 7:32]

¹⁵⁵ Un *sahih hadis* relatat de Ahmad, 3/357, An-Nasaa'i, 8/183, în *Kitab az-Zina, baab taskin aş-şar'*

Al-Qurtubi a spus că Makhul a relatat de la A'îşa: „Un grup de companioni ai Profetului îl aştepta la uşă, iar el s-a pregătit să iasă ca să-i întâmpine. În casă se afla un vas cu apă şi el s-a uitat în apă, netezindu-şi barba şi părul.” (A'îşa a zis) L-am întrebat: „O, Trimis al lui Allah, chiar şi tu faci asta?” El a zis: „Da. Când un bărbat merge să-şi întâlnească fraţii, să se pregătească aşa cum se cuvine, pentru că Allah este Frumos şi iubeşte frumuseţea.”¹⁵⁶

Musulmanul face toate acestea conform idealului islamic de cumpătare, evitând extremele atât în ceea ce priveşte exagerarea, cât şi neglijarea:

„Aceia care, când cheltuiesc, nu sunt nici risipitori nici zgârciţi, ci fac aceasta cu măsură”

[Coran 25:67]

Islamul doreşte ca adepţii săi, în special susţinătorii şi propovăduitorii (*da'is*), să ia parte la adunări având un aspect plăcut, să nu se înfăţişeze neplăcuţi la vedere. Neglijarea înfăţişării, până într-acolo încât aceasta devine jignitoare pentru însoţitor, nu face parte din islam. Profetul – Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! – obişnuia să îmbrace haine curate şi să aibă o înfăţişare plăcută înaintea familiei şi a însoţitorilor săi. El considera că a te îmbrăca bine şi a arăta bine este o dovadă a Binecuvântărilor lui Allah: „Allah iubeşte să vadă semnele darurilor Sale pe robii Săi.”¹⁵⁷

Ibn Sa'd relatează în „*At-Tabaqat*” (4/346) că Jundub ibn Makit – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Ori de câte ori o delegaţie se întâlnea cu Trimisul lui Allah, el purta cele mai bune haine ale sale şi le cerea companionilor săi de frunte să facă acelaşi lucru. L-am văzut pe

¹⁵⁶ *Tefsir al-Qurtubi*, 7/197 (7:32)

¹⁵⁷ Un *hasan hadis* relatat de Tirmizi, 4/206, în *Kitab al-Isti'dhan*, *baab athar an-ni'ma 'ala al-'abd*

Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în ziua în care delegația Kinda a venit să îl întâlnească; era îmbrăcat cu un veșmânt yemenit, iar Abu Bakr și 'Umar erau îmbrăcați asemănător.”

Ibn Al-Mubarak, Tabarani, Al-Hakim, Al-Baihaqi și alții relatează că 'Umar a zis: „L-am văzut pe Trimisul lui Allah cerând un nou veșmânt. L-a îmbrăcat și când acesta i-a ajuns la genunchi a zis: «Slavă lui Allah, care mi-a dăruit haine cu care să mă acopăr și m-a făcut să arăt mai frumos în această viață.»”¹⁵⁸

Atâta timp cât această preocupare pentru aspectul exterior nu întrece măsura, ea reprezintă o parte a frumuseții pe care Allah a îngăduit-o robilor Săi și pe care i-a încurajat să o adopte:

„O, fii ai lui Adam! Luați-vă gâtellele voastre la toate locurile de Rugăciune! Mâncați și beți, însă nu întreceți măsura, fiindcă El nu-i iubește pe cei care întrec măsura! / Spune: "Cine a oprit podoaba orânduită de Allah, pe care El a făcut-o pentru robii Săi și bunătățile cele trebuincioase pentru viațuire?" Spune: "Ele sunt pentru aceia care cred, în viața lumească, și numai pentru ei în Ziua Învierii. Astfel facem Noi versetele Noastre limpezi pentru niște oameni care știu".

[Coran 7:31,32]

Muslim relatează de la Ibn Mas'ud – Pacea fie asupra sa! – că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Nimeni care are în inimă trufie chiar și cât un grăunte de colb nu va intra în Paradis.” Un om l-a întrebat: „Dar dacă un om vrea ca hainele și pantofii lui să arate bine?” (însemnând: este acest lucru considerat trufie?) Profetul a zis: „Allah este Frumos și iubește frumusețea. Trufia înseamnă a nega adevărul și a disprețui alți oameni.”¹⁵⁹

Acesta este sensul adoptat de companiile Profetului și de cei

¹⁵⁸ *At-Tarhib uat-Tarhib, 3/93, Kitab al-Libas uaz-Zina*

¹⁵⁹ Muslim, 2/89, *Kitab al-Imam, baab tahrim al-kibr*

care l-au urmat cu credință. Din acest motiv, imamul Abu Hanifa a avut întotdeauna grijă să se îmbrace bine și să se asigure că emana un miros proaspăt și curat, și i-a îndemnat și pe alții să facă la fel. Într-o zi a întâlnit un om care obișnuia să ia parte la cercul său și care era îmbrăcat cu haine murdare. L-a luat de o parte și i-a dat o mie de *dirhami* cu care să se aranjeze. Bărbatul i-a spus: „Am bani; nu am nevoie de ei.” Abu Hanifa l-a dojenit: „N-ai auzit *hadis*-ul: «Allah iubește să vadă semnele darurilor Sale pe robii Săi»? Trebuie să te schimbi și să nu apari jignitor înaintea prietenilor tăi.”

Evident, cei care îi cheamă pe oameni la Allah trebuie să aibă o înfățișare mai plăcută și mai îngrijită decât ceilalți, pentru a putea să îi atragă mai bine pe oameni și să facă mesajul pe care îl transmit să pătrundă în inimile lor.

Într-adevăr, acestora, spre deosebire de ceilalți, li se cere să fie așa, chiar dacă nu ies și întâlnesc oameni, deoarece cei care propovăduiesc Cuvântul lui Allah trebuie să aibă grijă de aspectul lor și să fie atenți la curățenia trupului, a hainelor, unghiilor și părului lor. Ei trebuie să facă acest lucru, chiar dacă se află într-o stare de izolare sau retragere, ca răspuns la înclinațiile înnăscute (*fitra*) ale omului despre care ne-a vorbit Profetul și a zis: „Cinci lucruri fac parte din *fitra*: circumcizia, îndepărtarea părului pubian, îndepărtarea părului de la subraț, tăierea unghiilor și aranjarea mustății.”¹⁶⁰

Îngrijirea, potrivit firii înnăscute (*fitra*), este un lucru pe care islamul îl încurajează și este susținut de fiecare om cu bun simț și bun gust.

Ea nu întrece măsura în ceea ce privește înfrumusețarea

Preocuparea pentru înfățișarea exterioară nu trebuie să o facă pe femeia musulmană să cadă în păcatul de a-și etala farmecele și

¹⁶⁰ *Fath al-Baari*, 10/334, *Kitab al-Libas*, *baab qass aş-şarib*; Muslim, 3/146, *Kitab at-Tahara*, *baab khisal al-fitra*.

frumusețea și înaintea altora decât a soțului și a rudelor ei *mahram*.

Ea nu uită niciodată că islamul, care o încurajează să fie plăcută fără a întrece însă măsura, este de asemenea religia care o avertizează împotriva extremelor care o fac să devină roabă a înfățișării ei, așa cum se spune în acest *hadis*: „Nefericit este robul dinarului, al *dirham*-ului și al hainelor din catifea și mătase! Dacă i se dă, e mulțumit, iar dacă nu i se dă, e nemulțumit.”¹⁶¹

În ziua de azi, multe dintre femeile musulmane au fost influențate de casele de modă internaționale într-o asemenea măsură, încât femeia înstărită nu va purta o haină decât o singură dată. Acestea au căzut în robia de care ne-a avertizat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și, drept rezultat, sunt prinse în nefericirea acestei înrobiri nesăbuite datorate îmbrăcăminteii și accesoriilor prea somptuoase. Astfel de femei s-au abătut de la scopul pentru care a fost creată în această lume omenirea.

Unul dintre cele mai grave excese în care au căzut multe femei musulmane moderne este obiceiul de a-și etala haine scumpe la petrecerile de nuntă, devenite adevărate parade de modă, unde competiția este în floare și întrece măsura cu mult peste limita bunului simț și a cumpătării. Acest fenomen devine evident atunci când însăși mireasa îmbracă treptat mai multe rânduri de haine, care pot ajunge chiar la un număr de zece: de fiecare dată când se schimbă, iese și face paradă în fața celorlalte femei prezente, asemenea modelelor din Occident. Acestor femei nici măcar nu le trece prin minte că printre ele se pot afla și femei care nu au posibilitatea materială de a-și cumpăra asemenea haine. Acestea se întristează poate din acest motiv și simt și o anume invidie și ostilitate împotriva miresei, a familiei ei și a altor oameni înstăriți. Nimic din toate acestea nu s-ar întâmpla dacă miresele ar fi mai cumpătate și ar purta numai unul sau două veșminte la petrecerile de nuntă. Acest

¹⁶¹ *Fath al-Baari*, 6/81, *Kitab al-Jihad*, *baab al-hirasa fil-ghazw fi sabil-Allah*

lucru ar fi mai bun decât acea paradă extravagantă, opusă spiritului echilibrat, cumpătat al islamului.

Fără îndoială, femeia musulmană care cunoaște învățăturile acestei religii mărețe este ferită de astfel de greșeli necugetate, deoarece ea adoptă principiile islamice referitoare la cumpătare.

Mintea ei

Ea își îngrijește mintea prin cunoaștere

Femeia musulmană își îngrijește mintea așa cum își îngrijește și trupul, deoarece aceasta nu este mai puțin importantă decât trupul. Cu mult timp în urmă, poetul Zuhair ibn Abu Sulma a zis: „Graiul omului reprezintă jumătate din el și cealaltă jumătate este inima sa; ce rămâne nu e altceva decât carne și sânge.”¹⁶²

Acest lucru înseamnă că, mai înainte de toate, o persoană este alcătuită din inimă și grai, cu alte cuvinte din ceea ce gândește și ceea ce spune. Din acest motiv, devine evident cât este de important ca mintea să fie îngrijită și hrănită cu tot felul de informații necesare.

Femeia musulmană este responsabilă așa cum este și bărbatul și în acest fel ei i se cere să caute știință, fie „religioasă”, fie „lumească”, știință care îi va fi de folos.

Atunci când recită versetul: «...*Și spune: „Doamne, sporește-mi mie știința!”*» [Coran 20:114] și aude *hadis*-ul: „Căutarea științei este o datorie pentru fiecare musulman,”¹⁶³ ea știe că învățătura din Coran și *Sunna* se referă în egală măsură și la bărbați și la femei și că ea are obligația de a căuta categoriile de știință care

¹⁶² Hashimi (ed.), *Jamharat Aş'ar al-'Arab*, 1/300, publicată de Daar al-Qalam, anul 1406 după Hegira

¹⁶³ Un *hasan hadis* relatat de Ibn Maja, 1/81, în *Al-Muqadima, baab fadl al-'ulama' ual-hath 'ala talab al-'ilm*

au fost făcute obligatorii pentru indivizi și pentru comunități (*fard 'ain* și *fard kifaaya*), să le studieze, începând cu momentul în care această obligație a fost făcută cunoscută societății musulmane.

Femeia musulmană înțelege importanta valoare care a fost pusă pe seama cunoașterii încă din primele zile ale islamului. Femeile din neamul „ajutoarelor” (*Ansar*) i-au cerut Profetului: „Numește o zi anume pentru noi când putem învăța de la tine, căci bărbații ți-au ocupat tot timpul și nu au lăsat nimic pentru noi.” El le-a spus: „Timpul vostru e în casa lui cutare (una dintre femei).” Și atunci s-a dus la ele în acel loc și le-a învățat acolo.¹⁶⁴

Femeile musulmane aveau o sete adâncă de cunoaștere și ele nu s-au rușinat niciodată să pună întrebări despre învățăturile islamice, deoarece întrebau despre adevăr și „...*Allah nu se rușinează [să vă spună] adevărul.*” [Coran 33:53]

Multe relatări ilustrează convingerea și maturitatea cu care primele femei musulmane îi puneau întrebări Profetului, acest mare învățător, căutând să înțeleagă și mai adânc religia lor.

A'isha – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Asma' bint lazid ibn As-Sakan Al-Ansariia l-a întrebat pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – despre efectuarea abluțiunii generale (*ghusl*) după perioada de menstruație. El a zis: „Cea dintre voi (care a terminat perioada de menstruație) să ia apă și să se curețe cum trebuie, apoi să toarne apă peste ea, să ia o bucată de pânză care a fost parfumată cu mosc și să se curețe cu ea.” Asma' a întrebat: „Cum trebuie să se curețe?” Profetul a zis: „*Subhan Allah!* [Slavă lui Allah!] Vă curățați cu ea!” A'isha i-a spus în șoaptă: „Să se șteargă urmele de sânge.”

Asma' – Pacea fie asupra sa! – l-a întrebat de asemenea cum se efectuează abluțiunea generală (*ghusl*) atunci când cineva se află

¹⁶⁴ *Fath al-Baari*, 1/195, *Kitab al- 'Ilm*, *baab hal iuj'al lin-nisaa' iaum 'ala hidah fil-'ilm*

în starea *janaaba*¹⁶⁵. El a zis: „Trebuie să luați apă, să vă curățați așa cum trebuie, să vă curățați peste tot și apoi turnați apă pe cap, frecați-l așa încât apa să ajungă la rădăcina părului, apoi turnați apă pe voi.”¹⁶⁶ A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Cât de bune sunt femeile „ajutoarelor” (*Ansar*)! Rușinea nu le-a împiedicat să înțeleagă așa cum trebuie religia.”¹⁶⁷

Umm Sulaim bint Milhan, mama lui Anas ibn Malik, a venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a zis: „O, Trimis al lui Allah, Allah nu se rușinează să spună adevărul! Spune-mi, o femeie trebuie să efectueze abluțiunea generală (*ghusl*) dacă a avut un vis erotic?” Trimisul lui Allah a zis: „Da, dacă vede vreun lichid.” Umm Salama și-a acoperit chipul de rușine și a zis: „O, Trimis al lui Allah, poate o femeie să aibă un astfel de vis?” El a zis: „Da, să-ți fie mâna dreaptă lipită de pământ, altfel cum ar putea copilul ei să se asemene cu ea?”¹⁶⁸

Muslim relatează că Umm Sulaim a venit la Profet, când A'îșa era cu el, și atunci când Umm Sulaim a pus această întrebare, A'îșa a zis: „O, Umm Sulaim, ai dezvăluit secretul femeilor, să-ți fie mâna dreaptă lipită de pământ!” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a zis A'îșei: „Mai degrabă să-ți fie ție mâna lipită de pământ! O, Umm Sulaim, o femeie să efectueze abluțiunea generală

¹⁶⁵ *Janaaba* – starea în care se află o persoană după ce a întreținut relații sexuale sau a avut un vis erotic. O astfel de persoană trebuie să facă abluțiunea generală (*ghusl*).

¹⁶⁶ *Fath al-Baari*, 1/414, *Kitab al-Haid*, *baab dalk al-mar'a nafsaha idha tataharat min al-mahid*; Muslim, 4/15, 16, *Kitab al-Haid*, *baab istihsaab isti'maal al-mughtasila min al-haid al-misk*.

¹⁶⁷ *Fath al-Baari*, 1/228, *Kitab al-'Ilm*, *baab al-haia' fil-'ilm*; Muslim 4/16, *Kitab al-Haid*, *baab ghusl al-mustahada ua salatiha*.

¹⁶⁸ Să-ți fie mâna dreaptă lipită de pământ! Aceasta este o expresie foarte veche care are ca echivalent în limba română o altă expresie, și anume: „să fii sărac lipit”. *Fath al-Baari*, 1/228, *Kitab al-'Ilm*, *baab al-haia' fil-'ilm*; Muslim, 3/223, 224, *Kitab al-Haid*, *baab wujub al-ghusl 'ala al-mar'a bi khuruj al-mani minha*.

(*ghusl*) dacă a avut un astfel de vis.”¹⁶⁹

Femeile acelei generații fără seamăn nu au ezitat niciodată să facă tot ce le sta în putință pentru a înțelege religia lor; ele îi puneau direct întrebări Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în legătură cu orice lucru care li se întâmpla. Dacă se îndoiau de părerea cuiva sau nu erau sigure de aceasta, ele se interesau și mai mult, până când erau sigure că au înțeles acel lucru așa cum trebuie.

Aceasta este atitudinea femeii înțelepte și inteligente. Aceasta a fost atitudinea Subai’ei bint Al-Harith Al-Aslamiia, soția lui Sa’d ibn Khaula, care era din neamul ’Amir ibn Lu’ayy și fusese la Badr. El a murit în timpul pelerinajului de adiu; ea era însărcinată și a născut la scurt timp după moartea lui. Când perioada de lăuzie (*nifas*) s-a încheiat, ea s-a pregătit să primească cereri în căsătorie. Abu As-Sanaabil ibn Ba’kāk (un bărbat din neamul ’Abd Ad-Dar) a venit la ea și a zis: „De ce te văd pregătindu-te să primești cereri în căsătorie? Pe Allah, nu te vei căsători până nu vor fi trecut patru luni și zece zile.”

Subai’a (mai târziu) a povestit: „Când mi-a spus acest lucru, m-am îmbrăcat și seara am mers să-l văd pe Trimisul lui Allah. L-am întrebat despre acest lucru și mi-a spus că perioada mea de așteptare se încheiase în momentul în care dădusem naștere copilului și a zis că mă puteam căsători dacă doream.”¹⁷⁰

Eforturile pe care le-a făcut Subai’a pentru a înțelege cu precizie legile islamice reprezintă o binecuvântare și un câștig nu doar pentru ea, ci și pentru toate femeile musulmane, până în Ziua Judecării. Relatarea ei a fost acceptată de majoritatea învățaților, mai ales de cei patru imami, care au spus că, pentru o văduvă care este însărcinată, perioada de așteptare (*’idda*) durează până când dă

¹⁶⁹ Muslim, 3/220, *Kitab al-Haid*, *baab wujub al-ghusl ’ala al-mar’a bi khuruj al-mani minha*.

¹⁷⁰ *Fath al-Baari*, 7/310, *Kitab al-Maghazi*, *baab istifta’ Subai’a bint al-Harith Al-Aslamiia*; Muslim, 10/110, *Kitab at-Talaq*

naștere copilului, chiar dacă se întâmplă să dea naștere atât de curând după moartea soțului, încât corpul lui să nu fi fost încă spălat și pregătit pentru înmormântare; este permis ca ea să se recăsătorească.¹⁷¹

Ce mare favoare a făcut Subai'a învățaților din comunitatea musulmană pentru că a încercat să înțeleagă legile islamice cu exactitate și să ajungă la un nivel de convingere în această privință.

Islamul a făcut preocuparea pentru cunoaștere obligatorie în egală măsură pentru femei și pentru bărbați, așa cum a grăit Profetul: „Căutarea științei este o datorie pentru fiecare musulman.”¹⁷²

Cu alte cuvinte, aceasta este o datorie pentru fiecare persoană care face mărturisirea de credință, bărbat sau femeie, așa că nu este de mirare că vedem femei musulmane însetate de cunoaștere, dedicate căutării cunoașterii. Femeile musulmane din toate timpurile și locurile au înțeles importanța pe care o are cunoașterea și efectele pozitive pe care aceasta le are asupra propriului caracter, dar și asupra copiilor, a familiilor și a societății. Așadar, ele caută cu entuziasm cunoașterea, sperând să învețe orice lucru care să le fie de folos în această lume și în cea ce va să vină.

Ce trebuie să cunoască femeia musulmană

Primul lucru pe care trebuie să îl cunoască femeia musulmană este cum să citească corect Coranul, cu regulile de intonație, și să înțeleagă sensurile versetelor. Apoi trebuie să învețe din știința *hadis*-urilor, din biografia Profetului, din trecutul femeilor companionilor Profetului (*sahaba*) și din cel al generațiilor de musulmani care au urmat companionilor Profetului (*tabi'in*), figuri

¹⁷¹ *Șarh an-Nawawi li Sahih Muslim*, 10/109, *Kitab at-Talaq, baab inqida' 'iddat al-mutawaffa 'anha zawjuha bi wad' al-haml*.

¹⁷² Un *hasan hadis*, relatat de Ibn Maja, 1/81, în *Al-Muqaddima, baab fadl al-'ulama' ual-hathth 'ala talab al-'ilm*

proeminente în islam. Ea trebuie să își însușească știință atât cât are nevoie despre jurisprudența islamică (*fiqh*), să se asigure că are o bază solidă în ceea ce privește principiile de bază ale religiei ei.

Apoi trebuie să își îndrepte atenția spre ocupația de bază pe care o are în această viață, adică să se îngrijească așa cum trebuie de casă, de soț, familie și copii, pentru că ea este cea pe care Allah a creat-o anume să fie mamă și să ofere liniște și fericire în interiorul căminului ei. Ea este cea căreia islamul i-a acordat această responsabilitate imensă de a crește copii inteligenți și curajoși. Din acest motiv, în zilele noastre există multe proverbe și zicători care reflectă influența pe care o are femeia asupra succesului soțului și al copiilor ei, cum ar fi: „În spatele fiecărui bărbat puternic se află o femeie”, „Omul fără soție e ca o casă pustie”, etc. Nici o femeie nu poate să le facă pe toate acestea dacă nu are vederi largi, dacă nu este inteligentă și dacă nu are o personalitate puternică și o inimă curată. Așadar ea are nevoie de educație, îndreptare și călăuzire pentru a-și forma propria personalitate distinctă.

Nu este înțelept ca educația femeii să fie la fel cu cea a bărbatului. Există unele lucruri care le privesc numai pe femei și unele care îi privesc numai pe bărbați. Există lucruri pentru care femeile au fost create și altele pentru care au fost creați bărbații și fiecare persoană trebuie să facă acel lucru pentru care a fost creată, așa cum ne-a învățat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Când femeia musulmană vrea să învețe și să se specializeze într-un anumit domeniu, ea trebuie să aibă mereu în minte învățăturile islamice referitoare la structura ei intelectuală, psihologică și socială. În acest fel, ea se va pregăti să îndeplinească scopul de bază pentru care a fost creată și va deveni un membru productiv și constructiv al familiei, al societății și al comunității în care trăiește, fără să îi imite pe bărbați și să se afle în competiție cu ei la locul de muncă, așa cum vedem că se întâmplă în acele societăți care nu fac

diferențe între bărbați și femei în ceea ce privește programa educațională și regulile de muncă.

Indiferent care este domeniul de specializare al femeii, ea încearcă să înțeleagă fiecare lucru folositor și să își îndeplinească munca perfect, după cum a spus Profetul: „Allah vrea ca fiecare dintre voi, atunci când face un lucru, să-l facă bine.”¹⁷³

Realizările femeii musulmane în domeniul cunoașterii

Porțile cunoașterii sunt deschise pentru femeia musulmană și ea poate să intre pe oricare dintre ele, atâta timp cât acest lucru nu contravine laturii ei feminine, ci îi dezvoltă gândirea și îi sporesc latura emoțională și maturitatea. Trecutul islamic este plin de exemple extraordinare ale unor femei admirabile care au căutat cunoașterea și au devenit mari învățate.

Mai presus de toate se află „mama credincioșilor” A'îșa, care a reprezentat principala sursă de *hadis*-uri și învățături din „Tradiția Profetică” (*Sunna*) și a fost prima femeie jurist (*faqihă*) din islam, pe când era încă o tânără de nouăsprezece ani.

Imamul Az-Zuhri a zis: „Dacă toată știința A'îșei ar fi strânsă laolaltă și comparată cu știința tuturor celorlalte soții ale Profetului și a celorlalte femei, știința A'îșei ar fi mai mare.”¹⁷⁴

Cât de des au făcut referire la ea cei mai mari companionii ai Profetului pentru a afla cuvântul decisiv în probleme privind principiile islamice și adevăratul sens al Coranului!

Știința și adâncă ei înțelegere nu se limitau doar la lucruri referitoare la religie; ea se distingea de asemenea în poezie, literatură, istorie și medicină și în alte ramuri ale științei care erau cunoscute la acea vreme. Juristul musulman 'Urua ibn Az-Zubair a fost citat de fiul său, Hişam, astfel: „Nu am văzut niciodată pe cineva

¹⁷³ Un *hasan hadis* de Al-Baihaqi în *Şu'ab al-Imam*, 4/334, de la A'îșa.

¹⁷⁴ *Al-Isti'ab*, 4/1883; *Al-Isaba*, 8/140

cu mai multă știință în jurisprudență islamică (*fiqh*), ori medicină ori poezie decât A'îșa.¹⁷⁵

Imamul Muslim relatează că ea l-a auzit pe nepotul ei, Al-Qasim ibn Muhammed ibn Abu Bakr, făcând o greșeală de gramatică, atunci când el și vărul lui (pe linie paternă) vorbeau în fața ei și l-a certat pentru acea greșeală. „Ibn 'Atiq a zis: «Vorbeam cu Al-Qasim în fața A'îșei, iar Al-Qasim făcea frecvent greșeli de gramatică, pentru că mama lui nu era de origine arabă. A'îșa i-a zis: „De ce nu vorbești ca acest fiu al fratelui meu? Știu de unde vine problema: el a fost crescut de mama lui și tu ai fost crescut de mama ta...»”¹⁷⁶

Printre relatările în care se vorbește despre vasta știință a A'îșei se numără și cea care descrie cum A'îșa bint Talha a fost prezentă în cerul lui Hişam ibn 'Abdul-Malik, unde se aflau și învățații (șeicii) din neamul Umaia. Ei nu au vorbit despre istoria arabă, despre războaie sau poezie fără ca A'îșa să nu ia parte la discuție și nu s-a ivit nici o stea fără ca ea să nu o numească. Hişam i-a zis: „Cât privește primul lucru (cunoașterea istoriei), nu găsec nimic ciudat (în știința ta despre asta), însă de unde ai știință despre stele?” Ea a zis: „Am învățat de la mătușa mea (pe linie maternă), A'îșa.”¹⁷⁷

A'îșa era curioasă și era întotdeauna dornică să învețe. De câte ori auzea vreun lucru pe care nu îl știa, întreba până când înțelegea. Faptul că se afla atât de aproape de Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – însemna că era precum un vas plin de știință.

Imamul Bukhari relatează de la Abu Mulaika că A'îșa, soția Profetului, nu a auzit niciodată vreun lucru pe care să nu îl știe fără

¹⁷⁵ *Taarikh At-Tabari: Hauadith Sanat 58; As-Samt ath-Thamin; 82, Al-Isti'ab, 4/1885*

¹⁷⁶ Muslim, 5/47, *Kitab al-Masajid, baab karahat as-salat bi hadrat at-ta'am*

¹⁷⁷ *Al-Aghani, 10/57*

să întrebe de acel lucru până când îl înțelegea.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Cel ce este adus la socoteală va fi pedepsit.” A'îșa a zis: „Însă Allah a grăit: «*Cu acela se va face socoteală ușoară*» [Coran 84:8]” El a zis: „Se referă la *al-'ard* (adunarea, când fiecare este adus înaintea lui Allah în Ziua Judecării); însă cel ce este cercetat în amănunt este pedepsit.”¹⁷⁸

În afară de știința ei considerabilă, A'îșa era de asemenea foarte elocventă în vorbire. Când vorbea, capta atenția ascultătorilor și îi mișca profund. Acest lucru l-a făcut pe Al-Ahnaf ibn Qays să spună: „Am auzit cuvântările lui Abu Bakr, 'Umar, 'Usman, 'Ali și pe cele ale califilor de după ei, însă n-am auzit niciodată cuvântare mai elocventă și mai frumoasă decât a A'îșei.”

Musa ibn Talha a spus: „Nu am văzut niciodată pe cineva mai elocvent și mai clar în vorbire decât A'îșa.”¹⁷⁹

O altă femeie care a atins un nivel înalt de cunoaștere a fost fiica lui Sa'id ibn Al-Musaiab, învățatul vremii sale. Acesta a refuzat să își căsătorească fata cu califul 'Abdul-Malik ibn Maruan și în loc de asta a măritat-o cu unul dintre elevii săi evlavioși, 'Abdullah ibn Wada'a. 'Abdullah a intrat la soția sa, care era una dintre cele mai frumoase și mai învățate în Coran, în „Tradiția Profetică” (*Sunna*) și în drepturile și îndatoririle căsătoriei. Dimineața, 'Abdullah s-a ridicat și s-a pregătit să iasă. Soția lui l-a întrebat: „Unde te duci?” El a zis: „La cercul tatălui tău, Sa'id ibn Musaiab, ca să învăț.” Ea i-a zis: „Așează-te! Te voi învăța eu ce știe Sa'id.” Timp de o lună, 'Abdullah nu a participat la cercul lui Sa'id, deoarece știința pe care frumoasa lui soție o învățase de la tatăl ei (și i-o transmitea lui) era de ajuns.

O altă asemenea femeie remarcabilă a fost Fatima, fiica

¹⁷⁸ *Fath al-Baari*, 1/196, *Kitab al-'Ilm*, *baab man sami'a şai'an fa raja' hatta ja'rifahu*.

¹⁷⁹ Tirmizi, 5/364, *Kitab al-Manaqib*, *baab fadl A'îşa*; el a spus că este un *hasan sahih gharib*

autorului cărții „*Tuhfat Al-Fuqaha*”, 'Ala' Ad-Din As-Samarqandi (mort în anul 539 după Hegira). Ea a fost o femeie jurist (*faqihă*); a învățat jurisprudență de la tatăl ei și a învățat pe de rost cartea lui, *At-Tuhfah*.¹⁸⁰ Tatăl ei a căsătorit-o cu elevul său, 'Ala' Ad-Din Al-Kasani, care se distingea în domeniul *al-usul* (caracteristici principale în jurisprudența islamică) și *al-furu'* (caracteristici secundare). Acesta a scris un comentariu la „*Tuhfat Al-Fuqaha*”, intitulat „*Bada' ai' As-Sana' ai'*”, și i l-a arătat șecului său, care a fost încântat de acesta și l-a acceptat ca dotă pentru fiica sa, cu toate că refuzase cereri de căsătorie pentru ea făcute de unii dintre regii (musulmani) din Bizanț. Învățații vremii sale au zis: „A făcut un comentariu la „*Tuhfah*”-ul lui și și-a căsătorit fata cu el.”

Înainte de căsătorie, Fatima obișnuia să editeze cartea împreună cu tatăl ei și aceasta apărea cu scrisul ei de mână și cu cel al tatălui ei. După ce s-a căsătorit cu autorul „*Al-Bada' ai'*”, cartea apărea cu scrisul ei de mână, cu cel al tatălui și cu cel al soțului ei. Soțul ei făcea greșeli și ea i le corecta.¹⁸¹

A'îșa, celelalte soții ale Profetului, fiica lui Sa'id ibn Al-Musaiiab, Fatima As-Samarqandi și alte învățate remarcabile nu reprezentau ceva neobișnuit sau rar printre femeile musulmane. Au existat o mulțime de femei învățate, care au studiat fiecare ramură a științei și au devenit însemnate în multe domenii. Ibn Sa'd a dedicat un capitol din cartea sa „*At-Tabaqat*” relatărilor (*hadis*) făcute de femei, în care a menționat mai mult de șapte sute de femei care au relatat *hadis*-uri de la Profet sau de la companionii Profetului (*sahaba*) demni de încredere; de la aceste femei, pe rând, mulți imami și învățați de seamă au menționat *hadis*-uri.

Hafiz ibn 'Asakir (mort în anul 571, după Hegira), unul dintre cei mai de seamă naratori de *hadis*-uri, atât de demn de încredere, a

¹⁸⁰ Adică *Tuhfat Al-Fuqaha*

¹⁸¹ *Tuhfat Al-Fuqaha*, 1/12.

menționat peste optzeci de femei printre șeicii și învățătorii săi.¹⁸² Dacă ținem cont de faptul că acest învățat nu a părăsit niciodată partea estică a lumii islamice și nu a vizitat niciodată Egiptul, Africa de Nord sau Andaluzia – în care se găseau și mai multe asemenea învățate – ne vom da seama că numărul acestora era cu mult mai mare.

Una dintre formulele folosite de învățați în cărțile de *hadis*-uri este: „Virtuoasa, învățata și cinstita în lanțul de transmițători – cutare, fiica lui cutare, mi-a spus...”

Printre numele menționate de imamul Bukhari se află: Sitt Al-Uzara' Uazira bint Muhammed ibn 'Umar ibn As'ad ibn Al-Munajji Al-Tunukhiia și Karima bint Ahmad Al-Maruziia. Ele sunt de asemenea menționate de Ibn Hajar Al-'Asqallani în introducerea cărții „*Fath al-Baari*.”¹⁸³

Poziția acestor femei de seamă este înălțată și de faptul că ele au fost neprefăcute și sincere. Și nu a existat vreo fărâcă de suspiciune sau îndoială – un statut pe care mulți bărbați nu l-au putut atinge. Acest lucru a fost consemnat de imamul Al-Hafiz Az-Zahabi în cartea sa „*Mizaan Al-I'tidal*”, în care afirmă că a găsit patru mii de bărbați de ale căror relatări el s-a îndoit, apoi a făcut această observație: „Nu am auzit niciodată de vreo femeie care a fost învinuită (că nu este demnă de încredere) sau ale cărei *hadis*-uri au fost respinse.”¹⁸⁴

Gândindu-se la măreața moștenire pe care femeile au lăsat-o istoriei islamice, femeia musulmană modernă este pătrunsă de dorința de cunoaștere, de vreme ce aceste femei de seamă au devenit cunoscute și vestite în istorie datorită științei lor. Numai prin acumularea unor cunoștințe folositoare și corecte, mintea lor se poate dezvolta, iar caracterul lor poate să sporească în înțelepciune,

¹⁸² *Tabaqat aş-Şafi'iia*, 4/273.

¹⁸³ *Fath al-Baari*, 1/7.

¹⁸⁴ *Mizaan al-I'tidaal*, 3/395.

maturitate și discernământ.

Ea nu este superstițioasă

Femeia musulmană bine-informată evită toate superstițiile necugetate și legendele fără sens care tind să pătrundă în mintea femeilor ignorante și fără educație. Femeia musulmană care înțelege învățăturile religiei ei crede că însăși consultarea ghicitorilor, a prezicătorilor, a magicienilor și a altor furnizori de superstiții și legende reprezintă unul dintre păcatele majore care anulează faptele bune ale credinciosului și duc la osândă în Ziua de Apoi. Muslim relatează de la unele soții ale Profetului că el – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Celui ce merge la ghicitor și îl întreabă un lucru nu îi va fi acceptată rugăciunea timp de patruzeci de zile.”¹⁸⁵

Abu Dawud citează *hadis*-ul lui Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cel ce merge la ghicitor și crede în ceea ce i se spune nu a crezut în ceea ce i-a fost revelat lui Muhammed.”¹⁸⁶

Ea nu încetează niciodată să citească și să studieze

Femeia musulmană nu își lasă îndatoririle casnice și cele de mamă să o împiedice să citească, deoarece ea înțelege că cititul reprezintă sursa care îi va hrăni mintea cu înțelepciunea de care are nevoie pentru a înflori și a se dezvolta.

Femeia musulmană, care înțelege că și căutarea cunoașterii este o datorie pe care religia ei i-o cere, nu poate înceta niciodată să își hrănească mintea cu știință, indiferent cât de ocupată este cu

¹⁸⁵ Muslim, 14/227, *Kitab as-Salaam, baab tahrim al-kahana ua itian al-kuhhaan*

¹⁸⁶ Un *hasan hadis* relatat de Abu Dawud, 4/21, *Kitab at-Tibb, baab fil-kaahin*

treburile gospodărești și cu îngrijirea copiilor. Din când în când, ea găsește câte un moment potrivit pentru a lua în mână o carte bună sau o revistă folositoare, astfel încât să își lărgescă orizontul cu multe cunoștințe academice, sociale sau literare folositoare, îmbogățindu-și în acest fel capacitățile intelectuale.

Sufletul ei

Femeia musulmană nu neglijează să își modeleze sufletul prin slavă, prin pomenirea lui Allah și prin recitarea Coranului; ea nu uită niciodată să își îplinească rugăciunea la timpul potrivit. Așa cum își îngrijește trupul și mintea, tot așa are grijă și de sufletul ei, deoarece ea înțelege că ființa umană este formată din trup, minte și suflet, și toate trei au nevoie de o îngrijire corespunzătoare. O persoană se poate distinge prin echilibrul pe care îl creează între trup, minte și suflet, astfel încât nici unul dintre acestea să nu fie îngrijit în detrimentul altuia. Crearea acestui echilibru garantează dezvoltarea unui caracter sănătos, matur și cumpătat.

Ea împlinește în mod obișnuit acte de slăvire și își purifică sufletul

Femeia musulmană acordă sufletului ei atenția cuvenită și îl modelează prin slavă, permițând astfel înțeleșurilor spirituale să pătrundă adânc în ființa ei. Ea se îndepărtează de activitățile zgomotoase ale vieții și se concentrează cât de mult poate în slăvirea pe care i-o aduce lui Allah.

Când se roagă, face acest lucru cu inima liniștită și cu mintea limpede, pentru ca sufletul ei să poată fi întărit de sensurile cuvintelor din Coran, ale pomenirilor și ale rugăciunilor *tesbih* (a spune *Subhan Allah* [Slavă lui Allah!]) pe care le menționează. Apoi stă singură un timp, slăvindu-L și preamărindu-L pe Allah și recitând unele versete

din Cartea Sa, meditănd la minunatele înțelesuri ale cuvintelor pe care le recită.

Din când în când, ea își revizuieste atitudinea și comportamentul, corectându-se dacă a făcut ceva rău sau dacă s-a abătut pentru scurt timp în unele privințe. În acest fel, slava pe care i-o aduce lui Allah va aduce după sine rezultatele dorite, și anume purificarea sufletului, curățarea de păcate și eliberarea de încătușarea Satanei, ale cărui ispite constante pot să-l distrugă pe om. Dacă face vreo greșală sau se abate de la calea cea dreaptă, adevărata femeie musulmană se îndreaptă de îndată, caută iertarea lui Allah, renunță la păcat sau greșală și se căiește cu adevărat. Aceasta este atitudinea femeilor drepte, cu frică de Allah:

„Aceia care au frică [de Allah], când îi atinge ceva rău din partea lui Șeytan, își aduc aminte și iată cum ei văd [primejdia].”

[Coran 7:201]

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să le spună companionilor lui: „Înnoiți-vă credința.” El a fost întrebat: „O, Trimis al lui Allah, cum să ne înnoim credința?”¹⁸⁷ El a zis: „Repetând frecvent «*Laa ilaha ill-Allah!* [Nu există altă divinitate în afară de Allah!]»”

Femeia musulmană caută întotdeauna sprijinul lui Allah în curățirea și întărirea sufletului, slăvindu-L și pomenindu-L constant pe Allah și păstrând întotdeauna în minte ceea ce-L mulțumește. Așadar, ea împlinește orice lucru care îl mulțumește pe Allah și se abține de la orice lucru care îl nemulțumește. Ea se va menține pe calea cea dreaptă, nu se va abate niciodată de la ea și nici nu va săvârși nedreptăți.

¹⁸⁷ Ahmad, 2/359, cu un *jayyid isnad*.

Ea se întovărășește cu oameni cinstiți și participă la adunările religioase

Pentru a obține acest statut înalt, femeia musulmană își alege prieteni cinstiți, cu frică de Allah, care îi vor fi prieteni adevărați, îi vor acorda sfaturi sincere și nu o vor trăda cu vorba sau cu fapta. Prietenele adevărate au o mare influență în menținerea femeii musulmane pe calea cea dreaptă și o ajută să își dezvolte obiceiuri bune și trăsături distinse. Un bun prieten – în cele mai multe cazuri – oglindește comportamentul și purtarea cuiva: „Nu întreba de un om, întreabă de prietenii lui, căci fiecare prieten își urmează prietenii.”¹⁸⁸

„Cel ce umblă cu oameni nobili devine unul dintre ei; nu trebuie să privești niciodată pe altcineva ca prieten.”¹⁸⁹

Așadar, este esențial să vă alegeți prietene bune, la fel cum trebuie să evitați să faceți fapte rele: „Dacă umblați cu oameni, împrieteniți-vă cu cei mai buni dintre ei, nu vă împrieteniți cu cei mai răi dintre ei, ca nu cumva să deveniți asemenea lor.”¹⁹⁰

Femeia musulmană este dornică să participe la adunările în care se vorbește despre islam, despre măreția învățăturilor religioase privind individul, familia și societatea, și în care cei prezenți meditează la măreția lui Allah Atotputernicul și la binecuvântările Sale nemăsurate față de creația Sa. Participă la adunările în care fiecare este încurajat să se supună poruncilor lui Allah, să țină seama de ceea ce El a interzis și să caute adăpost la El. În astfel de adunări, inimile se înmoaie, sufletele se purifică și întreaga ființă este pătrunsă de bucuria credinței.

Ori de câte ori se întâlnea cu unul dintre companionii Profetului, 'Abdullah ibn Rauaha – Pacea fie asupra sa! – obișnuia să spună: „Vino, să credem în Domnul nostru pentru un timp.” Când

¹⁸⁸ 'Adiy Ibn Zaid al-'Ibaadi de autor, 172

¹⁸⁹ anonim

¹⁹⁰ 'Adiy Ibn Zaid al-'Ibaadi de autor, 172.

Profetul a auzit acest lucru, a zis: „Allah să aibă milă de Ibn Rauaha pentru că iubește adunările la care îngerii sunt mândri să asiste.”¹⁹¹

Califul drept-călăuzit 'Umar Al-Faruq – Pacea fie asupra sa! – făcea eforturi să ia o pauză obișnuită de la prea multele sale îndatoriri și de la răspunderile poziției sale de conducător. El lua de mână unul sau doi bărbați și spunea: „Veniți să ne sporim credința”, apoi îl pomeneau pe Allah.¹⁹²

Chiar și 'Umar, care era atât de drept și împlinea atâtea acte de slăvire, simțea nevoia să își purifice sufletul din când în când. Se îndepărta pentru un timp de grijile acestei vieți, pentru a-și întări sufletul și a-și curăța inima. În același mod, Mu'adh ibn Jabal spunea adeseori companionilor săi, când mergeau: „Să ne așezăm și să credem pentru un timp.”¹⁹³

Musulmanul este responsabil pentru întărirea sufletului și purificarea inimii. El trebuie întotdeauna să se străduiască să atingă un nivel mai înalt și să se ferească de abateri:

*Și pe suflet și pe ceea ce l-a plăsmuit / Și i-a insuflat lui
nelegiuirea sa și evlavia sa! / Izbândește cel care-l curățește / Și
pierdut este cel care-l strică!*

[Coran 91:7-10]

Femeii musulmane i se cere așadar să își aleagă cele mai bune prietene cu grijă și să participe la cele mai bune adunări, pentru a se afla astfel într-un mediu care să îi sporească ei credința și evlavia:

„Și fii răbdător împreună cu aceia care-L cheamă pe Domnul

¹⁹¹ Ahmad, 3/265, cu un *hasan isnad*

¹⁹² *Hayaat As-Sahaba*, 3/329.

¹⁹³ Ibid.

lor dimineața și seara, dorind Fața Sa! Și nu întoarce ochii tăi [pentru alții] de la ei, râvnind la podoaba vieții din această lume și nu te supune celuiia căruia i-am făcut inima nepăsătoare față de pomenirea Noastră, care urmează poftei sale și ale cărui fapte sunt în deșert.”

[Coran 18:28]

Ea repetă adesea rugile (du'a) descrise în hadis-uri

O altă cale prin care femeia musulmană poate să își întărească sufletul și să își înalțe inima spre Allah este prin repetarea rugilor pe care Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – le spunea cu diverse ocazii, așa cum s-a relatat. Există o rugă pentru atunci când se iese din casă și altele pentru când: se intră în casă, se începe masa, se sfârșește masa, se îmbracă haine noi, se întinde pe pat, se trezește din somn, se ia rămas-bun de la un călător, se urează bun-venit unui călător care s-a întors acasă, etc.

Aproape că nu există lucru pe care Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – să îl fi făcut și pentru care să nu fi avut o rugă prin care îl ruga pe Allah să-I binecuvânteze în strădania lui, să-I apere de greșeală, să-I călăuzească spre adevăr, să hotărască bine pentru el, să-I ferească de rele, așa cum se spune în cărțile de *hadis-uri* relatate de la Profet.¹⁹⁴ El obișnuia să îi învețe pe companionii săi aceste rugi și pomeniri și îi încuraja să se căiască la timpul potrivit.

Adevărata femeie musulmană este dornică să învețe aceste rugi (*du'a*) și pomeniri (*adhkaar*), urmând exemplul Profetului și pe cel al companionilor săi de seamă, să continue să le repete la timpul potrivit, atât cât îi stă în puteri. În acest fel, inima ei se va înălța la

¹⁹⁴ A se vedea, de exemplu, *Al-Adhkar* de An-Nawiwi și *Al-Maa'thurat* de Hasan Al-Banna'.

Allah, sufletul ei va fi curățat și purificat, iar credința ei va fi și mai mare.

Femeia musulmană modernă are cea mai mare nevoie de această hrănire spirituală, pentru a-și modela sufletul și pentru a se ține departe de tentațiile și plăcerile nesănătoase ale lumii moderne, care pot să arunce o vrajă asupra celor ce trăiesc în societățile care au deviat de la călăuzirea lui Allah și care au trimis grupuri de femei în lad, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Am privit ladul și am văzut că majoritatea locuitorilor lui erau femei.”¹⁹⁵

Femeia musulmană care înțelege învățăturile religiei ei se uită unde merge și se străduiește să împlinească mai multe fapte bune, pentru ca astfel să poată fi salvată de capcana îngrozitoare în care *djinni* și diavolii din sânul omenirii încearcă să le facă pe femei să cadă, în orice timp și loc.

¹⁹⁵ Muslim, 17/53, *Kitab ar-Riqaq, baab akthar ahl al-janna al-fuqara' wa akthar ahl an-naar an-nisa'*

Capitolul III

Femeia musulmană și părinții ei

Ea îi tratează cu blândețe și respect

O trăsătură de seamă a femeii musulmane o reprezintă comportamentul respectuos și blând față de părinți. În foarte multe texte din Coran și *Sunna*, islamul îi îndeamnă pe musulmani să se poarte cu părinții frumos și cu respect. Orice musulmană care citește aceste texte nu are altă posibilitate decât să urmeze învățăturile islamice și să se poarte frumos cu părinții, indiferent de natura relațiilor dintre fiică și părinți.

Ea recunoaște statutul lor și cunoaște îndatoririle pe care le are față de ei

Din Coran, femeia musulmană înțelege că Allah a înălțat părinții la un statut înalt și că acest statut nu a fost cunoscut de omenire niciodată mai înainte de islam.

Islamul a așezat respectul pentru părinți cu doar o treaptă mai jos de credința în Allah și de adevărata slăvire care i se cuvine Lui. Multe versete din Coran descriu mulțumirea părinților ca situându-se imediat după mulțumirea lui Allah și afirmă că purtarea bună față de părinți este cea mai bună faptă, după credința în Allah.

„Adorați-L pe Allah și nu-l asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții...”

[Coran 4:36]

Astfel, femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile religiei ei este mai blândă și mai respectuoasă față de părinți decât oricare altă femeie din această lume. Nimic nu o oprește să facă acest lucru și după ce părăsește casa părintească, după ce își întemeiază propria familie și are propria viață independentă și ocupată.

Respectul și bunătatea pe care le simte față de părinți sunt neîntrerupte și până la sfârșitul vieții ei vor rămâne o parte importantă a comportamentului pe care îl manifestă față de ei, așa cum se spune în Coran, în care se poruncește o purtare bună față de părinți, în special atunci când ajung la bătrânețe, devin neputincioși și au cea mai mare nevoie de o vorbă blândă și de o îngrijire corespunzătoare:

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le ziceți lor „Of!” și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase. / Și din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării și spune: „Doamne, fii îndurător cu ei, căci ei m-au crescut [când am fost] mic!”

[Coran 17:23,24]

Femeia musulmană, a cărei inimă a fost iluminată de călăuzirea Coranului, este întotdeauna receptivă și ia aminte la aceste învățături divine, care îndeamnă la un comportament bun față de părinți. Astfel, bunătatea și respectul față de ei va crește și ea va fi chiar și mai iubitoare. Va face tot ce îi stă în puteri ca să îi mulțumească, chiar dacă are soț, casă, copii și alte responsabilități proprii:

„Adorați-L pe Allah și nu-l asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții...”

[Coran 4:36]

„L-am îndemnat pe om să se poarte cu părinții săi frumos...”

[Coran 29:8]

„Noi l-am povățuit pe om [să facă bine] părinților săi, mama lui l-a purtat, [suportând pentru el]...”

[Coran 31:14]

Oricine cercetează izvoarele islamice referitoare la buna purtare față de părinți va găsi de asemenea o mulțime de *hadis*-uri care întăresc mesajul versetelor de mai sus și repetă care este meritul unui comportament blând și respectuos față de părinți, avertizând în același timp împotriva neascultării și comportării necuviincioase, indiferent de motiv.

'Abdullah ibn Mas'ud – Pacea fie asupra sa! – a zis: „L-am întrebat pe Profet: «Care faptă este mai plăcută de Allah?» El a zis: «Rugăciunea împlinită la timp.» L-am întrebat: «Și apoi?» El a zis: «Blândețea și respectul față de părinți.» L-am întrebat: «Și apoi?» El a zis: «Lupta sfântă (*jihad*) pentru Allah».”¹⁹⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, acest mare învățător, a plasat blândețea și respectul față de părinți între două dintre cele mai mari fapte în islam: rugăciunea împlinită la timp și lupta sfântă (*jihad*) pentru Allah. Rugăciunea este stâlpul sau baza credinței, iar *jihad*-ul este apogeul

¹⁹⁶ Bukhari și Muslim; vezi *Șarh As-Sunna*, 2/176, *Kitaab As-Salat*, *baab fadl as-saluaat al-khams*

islamului. Ce statut înalt le-a acordat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – părinților!

Un bărbat a venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – să depună jurământul de credință și să facă mărturisirea că va îndeplini migrarea (*hijra*) și *jihad*-ul cu speranța că va primi răsplată de la Allah. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu s-a grăbit să accepte jurământul lui de credință, ci l-a întrebat: „E vreunul dintre părinții tăi în viață?” Bărbatul a zis: „Da, amândoi.” Profetul l-a întrebat: „Și dorești să primești răsplată de la Allah?” Bărbatul a răspuns: „Da.” Atunci îndurătorul Profet i-a spus: „Întoarce-te la părinții tăi și ține-le tovărășie în cel mai bun mod cu putință.”¹⁹⁷

Potrivit unei relatări de Bukhari și Muslim, un bărbat a venit și i-a cerut Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – permisiunea să participe la *jihad*. El l-a întrebat: „Părinții tăi sunt în viață?” Bărbatul a spus: „Da”, și atunci Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a zis: „Atunci îndeplănuiește *jihad*-ul îngrijindu-i pe ei.”¹⁹⁸

Cu toate că își pregătea armata pentru *jihad*, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu a uitat de slăbiciunea părinților și de drepturile lor și astfel, cu blândețe, l-a făcut pe acest voluntar să renunțe și i-a reamintit să aibă grijă de părinții lui, chiar dacă el avea nevoie de toată forța bărbătească pe care o putea găsi pentru *jihad*-ul care se apropia. A făcut acest lucru pentru că înțelegea cât de importante sunt purtarea bună și respectul față de părinți și cunoștea poziția pe care acestea o ocupau în cadrul islamului, hotărâte de Allah pentru bunăstarea și fericirea oamenilor.

Mama lui Sa'd ibn Abu Waqqas s-a opus atunci când fiul

¹⁹⁷ Bukhari și Muslim; vezi *Riyad As-Salihin*, 191, *baab birr al-waalidayn*

¹⁹⁸ *Riyad As-Salihin*, 191, *baab birr al-waalidain*.

ei a îmbrățișat islamul și i-a zis: „Renunță la islam sau voi face greva foamei până voi muri. Atunci te vei rușina înaintea arabilor, căci vor spune că ți-ai ucis mama.” Sa’d i-a spus: „Pe Allah, să știi că de-ai avea și o sută de suflete și ele ar părăsi trupul tău unul după altul nu mă voi lepăda niciodată de islam.” Atunci Allah a revelat un verset pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – l-a recitat musulmanilor, în care Sa’d era dojenit pentru cruzimea cu care i-a răspuns mamei lui:

„Dar dacă se străduiesc pentru ca tu să-Mi faci ca asociat altceva, despre care tu nu ai cunoștință, atunci nu te supune lor! Rămâi împreună cu ei în această lume, cu dreptate...”

[Coran 31:15]

Povestea credinciosului Juraij (un pustnic dintre fiii lui Israel), spusă de Profet, reprezintă o ilustrare vie a importanței pe care o au respectul față de părinți și ascultarea lor. Într-o zi, mama lui l-a strigat în timp ce se ruga și el s-a gândit: „Doamne, mama sau rugăciunea?” A ales să continue rugăciunea (în loc să-i răspundă mamei lui). Ea l-a strigat pentru a doua oară, însă el a continuat rugăciunea și nu i-a răspuns. L-a strigat și a treia oară și, când el nu i-a răspuns, ea s-a rugat la Allah să nu îl lase să moară până nu va fi văzut chipul unei femei ușoare. În acea localitate trăia o femeie ușoară care săvârșise adulter cu un păstor și era însărcinată. Când ea și-a dat seama că purta un copil, păstorul i-a zis: „Dacă ești întrebată de tatăl copilului, spune că este Juraij, credinciosul.” Și ea așa a zis, și atunci oamenii au mers și au distrus locul în care el obișnuia să se roage. Conducătorul l-a adus în piața publică și pe drum Juraij și-a amintit ruga mamei lui și a zâmbit. Când a fost dus la

pedeapsă, el a cerut permisiunea de a se ruga două unități de rugăciune (*ra'ka*), apoi a cerut să fie adus pruncul și i-a șoptit la ureche: „Cine e tatăl tău?” Pruncul a zis: „Tatăl meu e cutare, păstorul.”¹⁹⁹ Oamenii au exclamat: „*La ilaha illa-Allah*” [Nu există altă divinitate în afară de Allah!] și „*Allahu Akbar!*” [Allah este Cel mai Mare!] Ei i-au zis lui Juraij: „Vom reclădi locul tău de rugăciune cu argint și aur!” El a zis: „Nu, reclădiți-l așa cum a fost, cu cărămizi și mortar.”

Referitor la această poveste, relatată de Bukhari, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Dacă Juraij ar fi avut știință, ar fi știut că răspunsul la chemarea mamei lui era mai important decât continuarea rugăciunii.”²⁰⁰

Din acest motiv, juriștii islamici au spus că acela care face o rugăciune opțională (*nafl*) și este strigat de unul dintre părinți este obligat să își întrerupă rugăciunea și să răspundă.

Datoria de a-i trata pe părinți cu blândețe și respect a pătruns adânc în conștiința musulmanilor și astfel ei s-au grăbit să se poarte frumos cu părinții atât în timpul vieții lor, cât și după moartea acestora. Există multe relatări și *hadis*-uri care indică acest lucru, ca de pildă relatarea care descrie cum o femeie din neamul Juhaina a venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a zis: „Mama mea a făcut jurământ să înfăptuiască pelerinajul (*hajj*), însă nu a făcut pelerinajul înainte de a muri. Pot să înfăptuiesc eu în locul ei pelerinajul?” El a zis: „Da, du-te și înfăptuiește pelerinajul în numele ei. Dacă ai ști că mama ta are vreo datorie, n-ai plăti-o pentru ea? Plătește ceea ce se cuvine lui Allah, pentru că Allah are cele mai multe

¹⁹⁹ Acest copil este unul dintre cei trei copii care au vorbit în leagăn. Ceilalți doi sunt: Ișus, fiul Mariei, și copilul care se afla cu mama lui printre oamenii din *Al-Ukhdud*. (autorul)

²⁰⁰ *Fath al-Baari*, 3/78, *Kitab al-'Amal fis-Salaah*, baab idha da'at al-umm ualadaha fis-salat, și 5/136, *Kitaab al-Mazalim*, baab idha hadama haa'itan faliabni ghairahu.

drepturi să i se plătească.”²⁰¹

Potrivit unei alte relatări făcute de Muslim, ea a întrebat: „Ea este datoare cu o lună de post. Pot să postesc eu în numele ei?” Profetul a zis: „Postește în numele ei.” Ea a zis: „Ea nu a înfăptuit niciodată pelerinajul. Pot să împlinesc pelerinajul în numele ei?” El a zis: „Împlinește pelerinajul în numele ei.”²⁰²

Ea este blândă și respectuoasă față de părinții ei, chiar dacă aceștia nu sunt musulmani

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a înălțat învățăturile pe care le-a transmis pe o nouă culme atunci când i-a îndemnat pe musulmani să își trateze părinții cu bunătate și respect, chiar dacă aceștia erau adepții unei alte religii decât cea islamică. Acest lucru se vede clar din *hadis*-ul Asmei bint Abu Bakr As-Siddiq, care a zis: „Mama mea a venit la mine și ea era necredincioasă (idolatră) pe vremea Profetului. L-am întrebat pe Profet: «Mama mea a venit la mine și are nevoie de ajutorul meu. Să o ajut?» El a zis: «Da, păstrează legătura cu mama ta și ajut-o.»”²⁰³

Adevăratul musulman, care înțelege sensurile acestei călăuziri din Coran și învățăturile Profetului, nu poate să fie decât cel mai bun și cel mai blând dintre oameni față de părinții săi, în orice moment. Aceasta a fost atitudinea companionilor Profetului și a celor care îl urmează cu credință. Un om l-a întrebat pe Sa'id ibn Musaiab – Pacea fie asupra sa!: „Am înțeles toate versetele despre blândețe și respect față de părinți, în afară de „*ci spune-le lor vorbe cuviincioase*”. Cum să le spun

²⁰¹ *Fath al-Baari*, 4/64, *Kitab Juz' as-said, baab al-hajj uan-nadhur*

²⁰² Muslim, 8/25, *Kitab As-Siyam, baab qada' as-saum 'an al-mayyit*

²⁰³ Bukhari și Muslim; vezi *Şarh As-Sunna*, 13/13, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab silat al-uaid al-muşrik*.

lor vorbe cuviincioase?” Sa'id a răspuns: „Asta înseamnă că trebuie să te adresezi lor așa cum se adresează un slujitor stăpânului său.” Ibn Sirin – Pacea fie asupra sa! – se adresa mamei sale cu o voce joasă, asemănătoare cu cea a unui bolnav, din respect față de ea.

Ea nu dorește sub nici o formă să nu le dea ascultare

Femeia musulmană face tot posibilul să se poarte cu părinții ei cu blândețe și respect și se teme ca nu cumva să săvârșească păcatul de a nu-i asculta, deoarece își dă seama de imensitatea acestui păcat, care se numără printre cele majore. Ea este conștientă de imaginea înfricoșătoare pe care islamul o zugrăvește celui care nu își ascultă părinții și acest lucru îi trezește conștiința și înlătură orice greutate a inimii sau orice sentiment urât pe care îl nutrește.

Islamul face o comparație între neascultarea față de părinți și nelegiuirea de a-l face asociați lui Allah, tot așa cum stabilește o legătură între adevărata credință în Allah și purtarea plină de respect față de părinți. Neascultarea față de părinți este o nelegiuire pe care adevărata femeie musulmană nu dorește să o săvârșească, pentru că este cea mai mare dintre păcatele majore și cea mai groaznică dintre greșeli.

Abu Bakra Nufai' ibn Al-Harith a zis: „Trimisul lui Allah ne-a întrebat de trei ori: «Să vă spun de cele mai mari păcate?» Noi am zis: «Da, Trimis al lui Allah.» El a spus: «A-l face asociați lui Allah și a nu asculta de părinți.»²⁰⁴

²⁰⁴ Bukhari și Muslim; vezi *Șarh As-Sunna*, 13/15, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab tahrim al-'uquq*

Mai înainte mama, apoi tata

Islamul i-a îndemnat pe musulmani să își respecte părinții și să fie buni cu ei. Unele scrieri se referă separat la mamă, apoi la tată, însă, luate la un loc, scrierile îndeamnă la un echilibru în ceea ce privește atenția copiilor față de ambii părinți, pentru ca respectul față de un părinte să nu fie în detrimentul celui alt părinte. Unele scrieri confirmă că mama trebuie să aibă întâietate față de tată.

Astfel, așa cum am văzut mai înainte, atunci când un bărbat a venit să facă mărturisirea de credință și jurământul că va lua parte la lupta sfântă (*jihad*), Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – l-a întrebat: „E vreunul dintre părinții tăi în viață?” Acest lucru arată că musulmanul are obligația de a se purta cu ambii părinți la fel. În mod asemănător, Asmei i s-a poruncit să țină legătura cu mama ei idolatră.

Un bărbat a venit la Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și l-a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, care dintre oameni merită mai mult tovarășia mea?” El a zis: „Mama ta.” Omul a întrebat: „Apoi cine?” Profetul a zis: „Mama ta.” Omul a întrebat: „Apoi cine?” Profetul a zis: „Mama ta.” Omul a întrebat: „Apoi cine?” Profetul a zis: „Apoi tatăl tău.”²⁰⁵

Acest *hadis* confirmă faptul că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a dat întâietate purtării bune față de mamă și apoi purtării bune față de tată, iar companionii Profetului le reaminteau musulmanilor de acest lucru și după moartea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

²⁰⁵ Bukhari și Muslim; vezi *Șarh As-Sunna*, 13/4, *Kitab al-Birr uas-Silah*, *baab birr al-uvalidain*

Ibn 'Abbas, un mare învățat și *faqih* al comunității, a considerat purtarea bună față de mamă a fi cea mai bună faptă care îl apropie pe om de Allah. Un om a venit la el și a zis: „Am cerut mâna unei femei și ea m-a refuzat. Altcineva i-a cerut mâna, iar ea a acceptat și s-a căsătorit cu el. Am fost gelos și am ucis-o. Va fi acceptată căința mea?” Ibn 'Abbas a întrebat: „Mama ta este în viață?” El a zis: „Nu.” Atunci i-a zis: „Căiește-te la Allah și fă tot ce îți stă în putință să te apropii de El.”

'Ataa ibn Iasaar, care a povestit această relatare de la Ibn 'Abbas, a zis: „Am mers și l-am întrebat pe Ibn 'Abbas: «De ce l-ai întrebat dacă mama lui e încă în viață?» El a zis: «Pentru că nu știu o altă faptă care să aducă oamenii mai aproape de Allah decât purtarea bună și respectul față de mamă.»”²⁰⁶

Imamul Bukhari își începe cartea sa „*Al-Adab Al-Mufrad*” cu un capitol referitor la respectul și bunătatea față de părinți și așează purtarea bună față de mamă mai înainte de cea față de tată, conform învățăturilor Profetului.

Coranul trezește sentimente de iubire și respect în inima copilului și îl îndeamnă să se poarte frumos cu părinții. Se face referire la mamă într-un mod blând și plin de compasiune. Ea are întâietate, datorită sarcinii, alăptării la sân și durerilor pe care le îndură între aceste două etape. Coranul recunoaște sacrificiul ei extraordinar și imensa ei blândețe și grijă:

Noi l-am povățuit pe om [să facă bine] părinților săi, mama lui l-a purtat, [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar înțarcarea lui a fost după doi ani, [așadar]: “Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea!”

[Coran 31:14]

²⁰⁶ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/45, baab birr al-umm

Ce învățătură minunată! Ce îndrumare umană, plină de compasiune! „*Adu mulțumire Mie și părinților tăi*”. Mulțumirea părinților pentru ceea ce au făcut ei pentru copilul lor se situează imediat după mulțumirea lui Allah și este una dintre cele mai bune fapte. Ce statut înalt a dăruit această religie părinților!

Ibn 'Umar a văzut un om din Yemen făcând înconjurul Ka'abei, cărându-și mama. Omul i-a zis: „Sunt ca o cămilă domestică. Am cărat-o mai mult decât m-a cărat ea pe mine. Crezi că m-am achitat față de ea, o, Ibn 'Umar?” El a răspuns: „Nu, nici măcar pentru o contracție!”²⁰⁷

Ori de câte ori 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! – îi vedea pe oștenii din Yemen, îi întreba: „Este Uwais ibn 'Aamir printre voi?” – până când l-a găsit pe Uwais. L-a întrebat: „Ești Uwais ibn 'Aamir?” Uwais a zis: „Da.” 'Umar a întrebat: „Ești din neamul lui Murad, din tribul Qaran?” Uwais a zis: „Da.” 'Umar l-a întrebat: „N-ai avut tu lepră și apoi te-ai vindecat, în afară de o suprafață de mărimea unui *dirham*?” Uwais a zis: „Ba da.” 'Umar a întrebat: „Ai mamă?” 'Uwais a spus: „Da.” 'Umar a zis: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: «Alături de oștenii din Yemen va veni la tine un om pe nume Uwais ibn 'Aamir din neamul lui Murad, tribul Qaran. El a avut lepră, dar s-a vindecat de ea, în afară de un loc de mărimea unui *dirham*. El are mamă și s-a purtat întotdeauna cu ea cu blândețe și respect. Dacă se roagă la Allah, Allah îi îndeplinește rugămintea. Dacă îi poți cere să se roage pentru tine de iertare, așa să faci.» Roagă-L așadar pe Allah să mă ierte.” Uwais l-a rugat pe Allah să îl ierte, apoi 'Umar l-a întrebat: «Unde te duci?» Uwais a răspuns: «La Kufa.» 'Umar a zis: «Să îți scriu o scrisoare de recomandare pentru guvernatorul de acolo?» Uwais a spus: «Prefer să rămân

²⁰⁷ Bukhari: *Al-Adab al-Mufrad*, 1/62, *baab jaza' al-uaalidain*

necunoscut printre oameni.»²⁰⁸

Ce statut măreț a atins Uwais datorită blândeții și respectului față de mama sa, așa încât Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și-a sfătuit companionii să îl caute și să îi ceară să se roage pentru ei!

Toate acestea indică statutul măreț la care a înălțat islamul poziția mamei, dăruindu-i întâietate față de tată. În același timp, islamul a acordat importanță ambilor părinți și a îndemnat la blândețe și respect față de amândoi.

O femeie se poate bucura de o viață îmbelșugată în casa soțului ei și poate fi atât de ocupată cu soțul și creșterea copiilor încât să aibă puțin timp liber pentru părinții ei, iar poate atunci neglijează să îi îngrijească și să se poarte frumos cu ei. Adevărata femeie musulmană nu face însă astfel de greșeli, pentru că ea citește învățăturile din Coran și *Sunna* referitoare la părinți. Astfel, ea se îngrijește de ei, interesându-se permanent de situația lor și făcând tot posibilul să se poarte bine cu ei, atâta timp când energia, timpul și circumstanțele îi permit și atât cât poate.

Ea se poartă frumos cu părinții

Femeia musulmană care a îmbrățișat valorile islamice este blândă și plină de respect față de părinți, se poartă frumos și alege cele mai bune căi de a vorbi și de a se purta cu ei. Ea vorbește cu ei cu mult respect, îi înconjoară cu multă cinste și grijă, coborând pentru ei aripa smereniei, așa cum a poruncit Allah în Coran. Ea nu se plânge lor niciodată, indiferent de circumstanțe, ținând întotdeauna seama de cuvintele lui Allah:

²⁰⁸ Muslim, 16/95, *Kitab Fadaa'il As-Sahaba, baab min fadaa'il Uwais al-Qarani*

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le ziceți lor „Of!” și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase. / Și din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării și spune: „Doamne, fii îndurător cu ei, căci ei m-au crescut [când am fost] mic!”

[Coran 17:23,24]

Dacă unul sau ambii părinți se abat în vreun fel de la adevărata cale a islamului, fiica musulmană ascultătoare trebuie, în acest caz, să se apropie de ei într-un mod blând și iubitor, pentru a-i sfătui să se depărteze de greșeală. Ea nu trebuie să îi judece cu asprime, ci trebuie să îi convingă cu dovezi solide, cu logică, răbdare și cuvinte înțelepte, până când ei se întorc spre adevărul în care ea crede.

Femeii musulmane i se cere să se poarte frumos cu părinții, chiar dacă ei sunt politeiști. Ea nu uită că are obligația să se poarte bine cu ei în pofida necredinței lor. Deși știe că politeismul (*șirk*) este cel mai grav dintre păcatele majore, acest lucru nu o împiedică să se poarte frumos cu părinții ei, potrivit îngăduitoareii legi islamice (*șari'a*):

„Noi l-am povățuit pe om [să facă bine] părinților săi, mama lui l-a purtat, [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar înțărirea lui a fost după doi ani, [așadar]: “Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea! / Dar dacă se străduiesc pentru ca tu să-Mi faci ca asociat altceva, despre care tu nu ai cunoștință, atunci nu te supune lor! Rămâi împreună cu ei în această lume, cu dreptate, dar urmează calea acelora care se întorc către Mine, căci apoi la

Mine este întoarcerea și eu vă voi vesti ceea ce ați făcut!”

[Coran 31:14,15]

Bunătatea și respectul față de părinți reprezintă un lucru important în islam, deoarece se înalță din cea mai puternică legătură umană, legătura dintre copil și părinții lui (mamă și tată). Însă această legătură, în măreția ei, trebuie să se afle imediat după legătura credinței. Dacă părinții sunt politești și îi cer fiului sau fiicei lor să se alătore lor în necredință, atunci copilul nu trebuie să le dea ascultare. Nu există supunere față de o faptură dacă nu există supunere față de Allah; nici o altă legătură nu o poate îndepărta pe cea a religiei și a credinței în Allah. Cu toate acestea, copiii au obligația de a-și cinși și îngriji părinții.

În orice moment, femeia musulmană este blândă și respectuoasă față de părinții ei și nu precupește nici un efort de a-i face fericiți, atât cât poate și în limitele islamului. Astfel, ea îi controlează din când în când, le oferă serviciile ei, îi vizitează adesea și îi salută cu un zâmbet binevoitor, cu inima iubitoare, cu daruri minunate și vorbe bune.

În acest mod îi îngrijește ea în această viață. După moartea lor, ea își exprimă iubirea și respectul rugându-se pentru ei, oferind milostenie în numele lor și plătind orice datorie pe care ei o pot avea față de Allah sau față de ceilalți oameni.

Purtarea bună și plină de respect față de părinți reprezintă un comportament fundamental al musulmanilor, bărbați și femei. Această atitudine nobilă nu trebuie să fie întreruptă și trebuie să continue, indiferent de cât de complicată este viața, indiferent de cât de scump este traiul și indiferent de câte greutăți și responsabilități are o persoană.

Această atitudine este un indiciu al sentimentelor bogate care există încă pe teritoriile musulmane, *Al-Hamdu-lillah* [Slavă

lui Allah!], și este o dovadă a mulțumirii pe care musulmanii și musulmanele o simt față de generațiile mai în vârstă, care au făcut atâtea sacrificii pentru ei când aveau cea mai mare nevoie de o vorbă blândă, de mângâiere și de o mână de ajutor.

Această atitudine va apăra o persoană, bărbat sau femeie, de insensibilitate și nemulțumire. Și, mai mult decât atât, le va deschide lor porțile Paradisului.

Capitolul IV

Femeia musulmană și soțul ei

Căsătoria în islam

În islam, căsătoria este un contract binecuvântat între un bărbat și o femeie, în care fiecare devine „permis” celuilalt, și astfel ei își încep împreună lungul drum al vieții într-un mediu plin de iubire, cooperare, armonie și îngăduință, în care fiecare se simte fericit lângă celălalt și găsește alături de acesta liniște, împlinire și alinare. Coranul a descris această relație dintre bărbați și femei, care aduce iubire, armonie, încredere și compasiune, în cei mai elocvenți termeni:

„Și printre semnele Lui [este acela] că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam [de oameni] care chibzuiesc.”

[Coran 30:21]

Căsătoria este cea mai puternică legătură prin care Allah îi unește pe cei doi parteneri musulmani, legătură care se bazează pe iubire, înțelegere, cooperare și sfat reciproc, întemeindu-se astfel o familie musulmană în care copiii vor trăi, vor crește și își vor dezvolta caracterul și comportamentul așa cum ne învață islamul. Familia musulmană reprezintă cel mai puternic element al societății musulmane atunci când membrii ei sunt productivi și constructivi, când se sprijină și se încurajează unii pe alții să fie buni și drepecți și se întrec în împlinirea faptelor

bune.

Femeia drept-credincioasă este stâlpul și temelia familiei musulmane. Ea este văzută ca fiind cea mai mare bucurie din viața unui bărbat, așa cum Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a zis: „Această lume este doar o oportunitate temporară și cea mai bună alinare în această lume este femeia drept-credincioasă.”²⁰⁹

O femeie credincioasă este cea mai mare binecuvântare pe care Allah o poate dăruia unui bărbat, căci alături de ea el își poate găsi alinarea și liniștea, după lupta istovitoare de câștigare a existenței. Alături de soția lui, el poate găsi o liniște și o mulțumire fără seamăn.

Cum poate o femeie să fie cea mai bună alinare în această viață? Cum poate o femeie să fie încununată de succes, fidelă propriei ei feminități, cinstită și iubită? Acest lucru îl vom explica în paginile ce urmează.

Ea își alege un soț bun

Islamul a cinstit femeia acordându-i dreptul de a-și alege soțul. Părinții ei nu au nici un drept să o oblige să se căsătorească cu un bărbat pe care ea nu îl place. Femeia musulmană cunoaște acest drept, însă nu respinge povața și îndrumarea părinților ei atunci când se ivește un posibil pretendent, deoarece ei au cele mai bune intenții în suflet și au mai multă experiență în ceea ce privește viața și oamenii. În același timp, ea nu renunță la acest drept din cauza dorințelor tatălui ei, care îl pot face să își oblige fiica să accepte o căsătorie cu un bărbat pe care ea nu îl place.

Există multe scrieri care sprijină femeia în această

²⁰⁹ Muslim, 10/56, *Kitab ar-Rida', baab istihbaab nikaah al-bikr.*

problemă delicată, ca de pildă relatarea citată de imamul Bukhari de la Al-Khansaa' bint Khidaam: „Tatăl meu m-a căsătorit cu nepotul lui, dar mie nu mi-a plăcut această partidă și atunci m-am plâns Trimisului lui Allah. El mi-a zis: «Acceptă ce a aranjat tatăl tău.» Eu am spus: «Nu doresc să accept ce a aranjat tatăl meu.» El a zis: «Atunci această căsătorie nu e validă. Du-te și mărită-te cu cine dorești.» Eu am spus: «Am acceptat ceea ce a aranjat tatăl meu, însă am dorit ca femeile să știe că tații nu au nici un drept să intervină în problemele fiicelor (adică nu au nici un drept să le silească să accepte o căsătorie).»²¹⁰

La început, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a spus Al-Khansaei să îi dea ascultare tatălui ei, și așa ar trebui să fie, deoarece este prea-bine cunoscută preocuparea taților pentru bunăstarea fiicelor lor. Însă atunci când și-a dat seama că tatăl ei dorea să o silească să accepte o căsătorie pe care ea nu o dorea, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a dat posibilitatea de a alege și de a se salva de asprimea unui tată care voia să o forțeze să accepte o căsătorie nedorită.

Islamul nu dorește să pună o povară prea grea pe umerii femeilor, forțându-le să se căsătorească cu un bărbat pe care ele nu îl plac, deoarece vrea ca toate căsătoriile să fie încununate de succes și bazate pe compatibilitatea dintre parteneri. Între ei ar trebui să existe o preocupare comună în ceea ce privește înfățișarea fizică, atitudinea, obiceiurile, înclinațiile și idealurile. Dacă lucrurile merg rău și femeia simte că nu își poate iubi cu adevărat soțul, dacă se teme că ar putea săvârși păcatul de a nu îl asculta și de a se împotrivi soțului pe

²¹⁰ *Fath al-Baari*, 9/194, *Kitab an-Nikaah*, *baab ikraah al-bint 'ala az-zauaaj*; *Ibn Maajah*, 1/602, *Kitab an-Nikaah*, *baab man zauuaja ibnatahu ua hiia kaarihah*; *Al-Mabsut* 5/2.

care nu îl iubește, atunci ea poate cere divorțul. Acest lucru este consemnat și de relatarea în care soția lui Thabit ibn Qais ibn Șamas, Jamila, sora lui 'Abdullah ibn Ubaii, a venit la Profet și a zis: „O, Trimis al lui Allah, nu am nimic cu Thabit ibn Qais în ceea ce privește religia sau purtarea sa, însă nu doresc să săvârșesc vreun act de necredință când sunt musulmană.” Profetul a zis: „Îi vei da înapoi grădina lui?” – dota (*mahr*) ei fusese o grădină. Ea a zis: „Da.” Atunci Trimisul lui Allah i-a trimis lui vorbă: „Ia-ți înapoi grădina și acordă-i ei divorțul.”²¹¹

Potrivit unei alte relatări făcute de Bukhari de la Ibn 'Abbas, ea a zis: „Nu-l învinuiesc pe Thabit de nimic cu privire la religia sau la purtarea sa, însă nu îl iubesc.”

Islamul a ocrotit mândria femeii și i-a respectat dorințele în ceea ce privește posibilitatea de a-și alege un soț alături de care să își petreacă restul vieții. Nimeni, indiferent cine este, nu are dreptul să oblige o femeie să accepte o căsătorie pe care ea nu o dorește.

Nu există indiciu mai clar în această privință decât povestea lui Barira, o sclavă etiopiană care îi aparținea lui 'Utba ibn Abu Lahab și care a obligat-o să se căsătorească cu un alt sclav pe nume Mughith. Dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă, ea nu l-ar fi acceptat niciodată ca soț. A'îșei – Pacea fie asupra sa! – i s-a făcut milă de ea, așa că a cumpărat-o și a eliberat-o. Atunci această tânără a simțit că era liberă, că avea posibilitatea să aleagă și să ia o decizie în privința căsătoriei ei. I-a cerut soțului ei divorțul. Soțul ei o urma, plângând, în timp ce ea îl respingea.

Bukhari îl citează pe Ibn 'Abbas cum o descrie pe această sclavă eliberată care a insistat să îi fie anulată căsnicia cu un om pe care nu îl iubea; milosul Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a comentat această imagine înduioșătoare și

²¹¹ *Fath al-Baari*, 9/395, *Kitab at-Talaq*, *baab al-khul'*

a căutat să intervină. Ibn 'Abbas a zis: „Soțul Barirei era un sclav, cunoscut ca Mughith. Mai că îl văd, alergând după ea și plângând, cu lacrimi prelingându-i-se pe barbă. Profetul i-a zis lui 'Abbas: «O, 'Abbas, nu găsești ciudat cât de mult o iubește Mughith pe Barira și cât de mult îl urăște Barira pe Mughith?» Profetul i-a zis (Barirei): «De ce nu te întorci la el?» Ea a spus: «O, Trimis al lui Allah, îmi poruncești să fac asta?» El a zis: «Încerc doar să intervin pentru el.» Ea a zis: «N-am nevoie de el.»²¹²

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a fost adânc mișcat de această manifestare de sentimente umane: o iubire adâncă și imensă din partea soțului și o ură la fel de puternică din partea soției. El nu s-a putut abține să nu îi amintească de acest lucru soției și să nu o întrebe de ce nu se întorcea la el, de vreme ce el era soțul ei și tatăl copilului ei. Această femeie credincioasă l-a întrebat dacă îi poruncește să facă acest lucru: era o poruncă, o obligație? Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, acest mare învățător și judecător, a răspuns că încerca numai să intervină și să aducă, dacă se putea, împăcarea; el nu încerca să oblige pe nimeni să facă vreun lucru nedorit.

Fie ca acei părinți încăpățânați, cu inima împietrită, care își asupresc propriile fiice, să ia seama la învățăturile Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Femeia musulmană care înțelege învățăturile religiei ei are standarde înțelepte și corecte când vine vorba de alegerea soțului. Ea nu se preocupă numai de o înfățișare plăcută, de un statut ales, de un trai îmbelșugat sau de oricare alte lucruri care le atrag de obicei pe femei. Ea ține seama de nivelul lui de dăruire religioasă, de atitudinea și de comportamentul lui,

²¹² *Fath al-Baari*, 9/408, *Kitab at-Talaaq*, *baab şafa'at an-Nabi fi zauj Barira*

deoarece acestea reprezintă stâlpii unei căsnicii fericite și cele mai bune calități ale soțului. Învățăturile islamice vorbesc despre importanța acestor calități la un potențial soț, deoarece islamul o obligă pe femeie să accepte cererea în căsătorie a oricărui bărbat care are aceste calități, ca nu cumva ispita și depravarea să se răspândească în societate: „Dacă vine la voi unul de care sunteți mulțumiți în ceea ce privește religia și comportamentul, atunci oferiți-vă lui fiica, căci, dacă nu faceți asta, ispita și nenorocirea se vor răspândi pe pământ.”²¹³

Așa cum tânărul musulman credincios nu va fi atras de fete drăguțe care au crescut într-un mediu nepotrivit, tot așa tânăra musulmană care este călăuzită de religia ei nu va fi atrasă de genul flușturisticilor fără minte, indiferent cât de chipeși ar fi aceștia. Mai degrabă, ea va fi atrasă de bărbatul serios, educat, credincios, care duce o existență decentă, are un suflet curat, un comportament bun și își înțelege foarte bine religia. Nimeni, în afară de bărbatul bun și credincios, nu este partener mai potrivit pentru femeia bună și credincioasă; și nimeni, în afară de bărbatul rău și necredincios, nu este partener mai potrivit pentru femeia rea și necredincioasă, așa cum a grăit Allah:

„[Femeile] cele rele sunt pentru [bărbații] cei răi, iar cei răi sunt pentru cele rele, după cum [femeile] cele bune sunt pentru [bărbații] cei buni, iar cei buni sunt pentru cele bune. Aceia vor fi nevinovați cu privire la ceea ce spun alții despre ei. Ei au iertare și câștig ales!”

[Coran 24:26]

²¹³ Un *hasan hadis* relatat de Tirmizi, 2/274, *Abuaab An-Nikaah*, 3; Ibn Maajah, 1/633, *Kitab an-Nikaah*, *baab al-akfaa'*

Acest lucru nu înseamnă că femeia musulmană nu trebuie să țină seama și de aspectul fizic sau că trebuie să suporte caracterul neatrăgător și urâtenia. Este dreptul ei – așa cum s-a menționat mai înainte – să se căsătorească cu un bărbat pentru care inima poate să îi fie străpunsă de iubire și care să îi fie pe plac atât în ceea ce privește înfățișarea, cât și comportamentul. Înfațișarea exterioară nu trebuie neglijată în detrimentul celei interioare sau invers. O femeie trebuie să își aleagă un soț care să îi fie pe plac din toate punctele de vedere, un soț care să îi câștige admirația și respectul. Adevărata femeie musulmană nu este niciodată orbită de aspectul exterior și nu lasă ca acest lucru să o împiedice să vadă firea interioară a unui potențial soț.

Femeia musulmană știe că soțul este protectorul ei, așa cum se spune în Coran:

„Bărbații sunt protegători ai muierilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor. Iar cele evlavioase [dintre femei] sunt ascultătoare și păzitoare [ale celor care trebuiesc păzite] în absența [soților lor], pe care și Allah le păzește. Pe acelea de a căror neascultare vă temeți, povățuiți-le, părăsiți-le în paturi și loviți-le! Dar dacă ele [revin și] ascultă de voi, atunci nu mai căutați pricină împotriva lor. Allah este Cel mai Înalt, Măreț [‘Aliyy, Kabir].”

[Coran 4:34]

De aceea, ea dorește să se căsătorească cu un bărbat care să o facă să se simtă mândră de rolul de protector pe care el îl are asupra ei, un soț cu care să fie fericită să se căsătorească și să nu regrete niciodată. Ea dorește un bărbat care să o ia de mână și să pornească împreună să își împlinească misiunea lor în viață, aceea de a întemeia o familie

musulmană și de a crește o nouă generație de copii inteligenți și iubitori, într-o atmosferă plină de iubire și armonie, nestânjenită de situații conflictuale sau de diferențe religioase. Drept-credinciosul și drept-credincioasa trebuie să pășească alături pe drumul vieții, ceea ce este un lucru important pentru credincios, ca să împlinească astfel importanta misiune cu care Allah a însărcinat omenirea, pe bărbați și pe femei în egală măsură, așa cum se spune în Coran:

„Musulmanilor și musulmancelor, dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor, celor supuși și celor supuse, celor iubitori de adevăr și celor iubitoare de adevăr, celor statornici și celor statornice, celor smeriți și celor smerite, celor ce dau milostenii și acelora [dintre femei] care dau milostenii, celor care postesc și acelora [dintre femei] care postesc, celor care își păzesc castitatea lor și acelora [dintre femei] care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și acelora [dintre femei] care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.”

[Coran 33:35]

Pentru a putea îndeplini această importantă misiune de a consolida legătura căsniciei și de a pune temelia unei vieți de familie trainice este esențial, în primul rând, să se aleagă un partener de viață potrivit.

Printre femeile musulmane înțelepte, recunoscute pentru tăria lor de caracter, pentru aspirațiile înalte și orizonturile largi în alegerea unui soț, se numără și Umm Sulaim bint Milhan, una dintre primele „ajutoare” (*Ansar*) care au îmbrățișat islamul. Ea era căsătorită cu Malik ibn Nadar și i-a născut lui un fiu, Anas. Când ea a îmbrățișat islamul, soțul ei, Malik, s-a înfuriat și a părăsit-o, însă ea nu a renunțat la calea islamului. La puțin timp după, a auzit că el a murit și ea se găsea încă în floarea

tinereții. A îndurat totul, pentru Allah, sperând la răsplată, și s-a dedicat îngrijirii fiului ei de zece ani, Anas. Ea l-a dus la Profet, pentru a-i fi lui de folos (și pentru a învăța de la el).

Unul dintre cei mai cinstiți tineri musulmani din Medina, unul dintre cei mai chipeși, mai bogați și mai puternici a venit să-i ceară mâna. Acesta era Abu Talha – înainte de a deveni musulman. Multe dintre tinerele din Yathrib (Medina) îl plăceau datorită averii, puterii și înfățișării plăcute și el s-a gândit că Umm Sulaim va accepta de îndată bucuroasă cererea lui. Spre uimirea lui însă, ea i-a zis: „O, Abu Talha, nu știi că zeul pe care tu îl slăvești nu este altceva decât un copac care crește din pământ și care a fost cioplit de robul din cutare neam?” El a zis: „Ba da, desigur.” Ea a spus: „Nu te simți rușinat să te prosternezi înaintea unei bucăți de lemn care crește din pământ și care a fost cioplită de robul din cutare neam?” Abu Talha era încăpățânat și a făcut aluzie la o dotă costisitoare și la un trai îmbelșugat, însă ea și-a păstrat punctul de vedere și i-a spus fățiș: „O, Abu Talha, un bărbat ca tine nu poate fi refuzat, însă tu ești necredincios și eu sunt musulmană. Nu îmi este permis să mă căsătoresc cu tine, dar dacă ai îmbrățișa islamul aceasta ar fi dota mea și nu ți-aș cere nimic altceva.”²¹⁴

El s-a întors în ziua următoare și a încercat să o ademenească cu o dotă și mai mare și cu un dar și mai generos, însă ea nu a cedat și îndârjirea și maturitatea ei i-au sporit frumusețea în ochii lui. Ea a zis: „O, Abu Talha, nu știi că zeul pe care tu îl slăvești a fost cioplit de tâmplarul din cutare neam? Dacă l-ai aprinde, ar lua foc.” Vorbele ei au fost ca un șoc pentru el și atunci s-a întrebat: „Domnul arde?” Apoi a rostit cuvintele: „*Eșhedu en laa ilahe 'illa Allah ue așhadu enne*

²¹⁴ An-Nasaa'i cu un *sahih isnad*, 6/114, *Kitab an-Nikaah, baab at-tazwij 'ala al-Islam*.

Muhammeden resuluhullah [Mărturisesc că nu există altă divinitate în afară de Allah și Muhammed este Trimisul lui Allah].”

Umm Sulaim i-a zis atunci fiului ei, Anas, cu o bucurie care i-a învăluit întreaga ființă: „O, Anas, căsătorește-mă cu Abu Talha.” Atunci Anas a adus martori și căsătoria a fost înfăptuită.

Abu Talha era atât de fericit încât era hotărât să pună întreaga lui avere la picioarele lui Umm Sulaim, însă ea avea comportamentul unei drept-credincioase altruiste, mândre și sincere. Ea i-a zis: „O, Abu Talha, m-am măritat cu tine pentru Allah și nu voi lua altă dotă.” Știa că atunci când Abu Talha a îmbrățișat islamul, ea nu a câștigat numai un soț vrednic, ci și o răsplată de la Allah care era mai bună decât să dețină cămile roșii (dintre cele mai scumpe) în această viață, după cum l-a auzit pe Profet spunând: „Dacă Allah călăuzește pe cineva spre islam prin intermediul vostru, este mai bine pentru voi decât să dețineți cămile roșii.”²¹⁵

Astfel de femei musulmane înțelepte reprezintă exemple demne de urmat, de la care femeile musulmane pot să învețe despre puritatea credinței, tăria de caracter, trăinicia religiei și înțelepciunea în alegerea soțului.

Ea este ascultătoare și respectuoasă față de soțul ei

Adevărata femeie musulmană este întotdeauna ascultătoare față de soțul ei, atâta vreme cât acest lucru nu implică vreun păcat. Ea îl tratează cu respect, este întotdeauna doritoare să îl mulțumească și să îl facă fericit. Dacă este sărac, ea nu se plânge că nu poate cheltui mai mult. Nu se plânge de treburile gospodărești, deoarece își amintește că multe dintre

²¹⁵ *Fath al-Baari*, 7/1476, *Kitab al-Maghazi*, baab ghazuat Khaibar

femeile virtuozose din trecutul islamic oferă un minunat exemplu de răbdare, bunătate și atitudine pozitivă prin felul în care și-au ascultat soții și și-au îngrijit gospodăriile în ciuda sărăciei și a greutăților pe care le-au înfruntat.

Una dintre cele mai de seamă dintre acestea este Fatima Az-Zahra', fiica lui Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și soția lui 'Ali ibn Abu Talib – Pacea fie asupra sa! Ea obișnuia să se plângă de durerea pe care o simțea în mâini, durere provocată de măcinarea grânelor cu râșnița de mână. Soțul ei, 'Ali ibn Abu Talib, i-a zis într-o zi: „Tatăl tău a adus niște slujitoare. Du-te și roagă-l să îți dea una ca să vină și să te ajute.” A mers la tatăl ei, însă i-a fost rușine să îi ceară ceea ce dorea. 'Ali a mers și l-a rugat să îi dea o slujitoare pentru fiica sa iubită, însă Profetul nu a putut să răspundă celor mai dragi lui în detrimentul musulmanilor nevoiași, așa că a venit la fiica lui și la soțul ei și a zis: „Să nu vă învăț eu un lucru mai bun decât ceea ce mi-ai cerut tu? Când mergeți seara la culcare, spuneți „Subhan Allah” de treizeci și trei de ori, „Al-Hamdu lillah” de treizeci și trei de ori și „Allahu Akbar” de treizeci și patru de ori. Aceasta este mai de folos pentru voi decât un slujitor.”

Apoi și-a luat rămas-bun și a plecat, după ce a sădit în sufletul lor acest sprijin divin care îi va face să uite de oboseală și îi va ajuta să își înfrângă extenuarea.

Ali a început să repete cuvintele pe care le învățase de la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a zis: „Nu am încetat niciodată să fac acest lucru după ce m-a învățat aceste cuvinte.” Unul dintre însoțitorii săi l-a întrebat: „Nici măcar în noaptea de Siffin?” El a zis: „Nici măcar în noaptea de Siffin [n.t. bătălia de la Siffin].”²¹⁶

²¹⁶ *Fath al-Baari*, 7/71, *Kitab Fadaa'il as-Sahaba*, baab manaaqib 'Ali ibn Abu Talib; Muslim, 17/45, *Kitab adh-Dhikr wa du'aa'*, baab at-tasbih auual an-nahaar ua 'ind an-naum.

Asma' bint Abu Bakr As-Siddiq își ajuta soțul, pe Az-Zubair, și se îngrijea de casă. Soțul ei avea un cal pe care ea îl îngrijea, îl hrănea și îl antrena. Ea de asemenea repara robinetul de apă, făcea pâine și aducea pe cap curmale de departe. Bukhari și Muslim au relatat acest lucru cu propriile ei cuvinte: „Az-Zubair s-a căsătorit cu mine și el nu avea nici avere, nici slujitori, nu avea nimic în afară de un cal. Eu îi hrăneam calul, îl îngrijeam și îl antrenam. Zdrobeam sâmburi de curmală ca să-i hrănesc calul. Obișnuiam să aduc apă și să repar robinetul, făceam pâine, însă nu puteam să o coc, așa că unele dintre vecinele mele „ajutoare” (*Ansari*), care erau bune la suflet, o coceau pentru mine. Obișnuiam să aduc pe cap curmale din grădina pe care Profetul i-o dăruise lui Az-Zubair și această grădină se afla la mai mult de un kilometru depărtare. Într-o zi mă întorceam, ducând pe cap niște curmale. L-am întâlnit pe Trimisul lui Allah, care era însoțit de un grup de companioni. M-a chemat, apoi i-a spus cămilei să se așeze pentru ca eu să pot sta în urma lui. I-am zis (lui Az-Zubair): «Mi-a fost rușine, pentru că știu că ești gelos.» El a zis: «Mi-e mai greu să te văd ducând pe cap curmale decât să te văd călărind în urma lui.» Mai târziu, Abu Bakr mi-a trimis un slujitor, care m-a ușurat de datoria de a îngriji calul; a fost ca și cum aș fi fost eliberată din sclavie.”²¹⁷

Adevărata femeie musulmană se dedică îngrijirii casei și soțului. Ea cunoaște drepturile pe care soțul le are asupra ei, și cât de mărețe sunt ele, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Nici unui om nu îi este permis să se plece înaintea unui alt om, dar dacă acest lucru ar fi fost permis le-aș fi poruncit soților să se plece înaintea soților, datorită măreției drepturilor pe care le au ei asupra lor.”²¹⁸

²¹⁷ *Fath al-Baari*, 9/319, *Kitab an-Nihaak, baab al-ghira*

²¹⁸ Ahmad și Al-Bazzar; *rijjal sahih*; vezi *Majma' az-Zaua'id*, 9/4

Și: „Dacă ar fi să poruncesc cuiva să se plece înaintea altcuiva, le-aș fi poruncit femeilor să se plece înaintea soților.”²¹⁹

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – l-a întrebat pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: „Cine are cele mai mari drepturi asupra unei femei?” El a zis: „Soțul ei.” Ea a întrebat: „Și cine are cele mai mari drepturi asupra unui bărbat?” El a zis: „Mama lui.”²²⁰

„O femeie a venit să îl întrebe pe Profet un lucru și după ce s-a ocupat de acel lucru el a întrebat-o: «Ai soț?» Ea a zis: «Da.» El a întrebat-o: «Și cum te înțelegi cu el?» Ea a zis: «Mi-am îndeplinit mereu îndatoririle, cât mi-a stat în puteri.» El a zis: «Ia aminte cum te porți cu el, pentru că el este Paradisul tău și ladul tău.»²²¹

Cum poate femeia musulmană să se plângă de faptul că își îngrijește casa și soțul atunci când aude aceste cuvinte de îndrumare profetică? Ea trebuie să își îndeplinească bucuroasă îndatoririle casnice și să își îngrijească soțul, pentru că nu duce pe umeri o povară istovitoare, ci face ordine în gospodăria ei care, după cum știe, va aduce răsplată de la Allah.

Companionii Profetului – Allah să fie mulțumit de ei toți! – și cei care au urmat după ei au înțeles această învățătură islamică și au transmis-o mai departe. Când se pregătea de căsătorie, mireasa era învățată să fie de folos soțului și să aibă grijă de drepturile lui. Așadar, femeia musulmană cunoștea îndatoririle față de soțul ei și, de-a lungul timpului, să aibă grijă de soț și să fie o soție bună au devenit atribute feminine. Un exemplu în acest sens îl reprezintă spusele învățatului Al-Hanbali ibn Al-Jawzi. El a spus în cartea sa „*Ahkaam*

²¹⁹ Un *hadis hasan sahih*, de Tirmizi, 2/314, în *Abuaab ar-Ridaa'*, 10

²²⁰ Al-Bazzar cu un *hasan isnad*. *Majma' az-Zaww'id*, 4/308, *baab haqq az-zawj 'ala al-mar'ah*.

²²¹ Ahmad și Nasa'i, *jayyid isnas*; și Al-Hakim, *sahih isnad*.

an-Nisa': „În cel de-al doilea secol de după Hegira se găsea un drept-credincios pe nume Șu'aib ibn Harb, care obișnuia să postească și să își petreacă nopțile în rugăciune. El a vrut să se căsătorească cu o femeie și i-a zis smerit: «Sunt un bărbat care își pierde cumpătul.» Ea i-a răspuns, cu înțelepciune: «Cel ce te face să îți pierzi cumpătul este mai rău decât tine.» Atunci el și-a dat seama că se afla înaintea unei femei înțelepte și mature și i-a zis de îndată: «Tu vei fi soția mea.»”

Această femeie înțelegea foarte bine ce înseamnă să fii o soție bună și acest lucru i-a întărit bărbatului care venise să îi ceară mâna convingerea că ea era o femeie care va înțelege firea soțului ei și va ști ceea ce îl va mulțumi și ceea ce îl va mânia. Ea va fi capabilă să îi cucerească inima, să îi câștige admirația și respectul și ea nu va lăsa să se ivească nici un conflict care le-ar putea dezbină căsnicia. Femeia care nu înțelege aceste lucruri nu merită să fie o soție bună. În ignoranța ei, îl poate face pe soțul ei să își piardă cumpătul și în acest caz ea va fi mai rea decât el, pentru că va fi cauza directă a mâniei lui.

Femeia musulmană cumpătată nu este niciodată așa. Ea își ajută soțul să aibă un caracter bun, folosindu-se de multă înțelepciune și fiind vigilentă în felul în care se poartă cu el. Acest lucru îl face pe el să își deschidă inima și să se atașeze și mai mult de ea, deoarece a fi o soție bună nu este numai o calitate cu care să se mândrească înaintea prietenelor ei, ci este și o obligație religioasă pentru care Allah o va trage la răspundere: dacă a reușit, va fi răsplătită, dar dacă nu va reuși va trebui să își plătească pedeapsa.

Una dintre cele mai importante modalități prin care femeia musulmană este ascultătoare față de soțul ei este prin respectarea dorințelor lui cu privire la plăcerile ce sunt permise în această viață, ca de pildă: vizitele sociale, mâncarea,

îmbrăcămintea, vorbirea, etc. Cu cât va asculta mai mult de dorințele lui în astfel de probleme, cu atât mai fericită va deveni viața de cuplu și se va găsi mai aproape de spiritul și învățăturile islamice.

Femeia musulmană nu uită că supunerea față de soțul ei este unul dintre lucrurile care o pot conduce spre Paradis, așa cum a zis Profetul: „Dacă o femeie împlinește cele cinci rugăciuni zilnice, postește luna Ramadan, se supune soțului ei și își păzește castitatea, atunci i se va spune: «Intră în Paradis prin oricare poartă dorești.»”²²²

Umm Salama – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Femeia care moare și soțul ei este mulțumit de ea va intra în Paradis.»”²²³

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne înfățișează o imagine clară a soției musulmane iubitoare, drept-credincioase, soție care va fi fericită în această viață și în cea care va să vină: „Să nu vă vorbesc eu despre soțiile voastre în Paradis?” Noi am zis: „Ba da, o, Trimis al lui Allah.” El a zis: „Ele sunt fertile și iubitoare. Dacă se mânie sau este tratată rău, ori soțul ei se mânie, ea spune: «Mâna mea este în mâna ta. Nu voi mai dormi până nu vei fi mulțumit de mine.»”²²⁴

Adevărata femeie musulmană știe că islamul, care i-a înmulțit răsplata pentru că este ascultătoare față de soț și a făcut această supunere o cale a admiterii ei în Paradis, a avertizat de asemenea fiecare femeie care nu și-a ascultat soțul

²²² Ahmad și Tabarani, povestitorii sunt *thiqaț*. *Majma' az-Zawaa'id*, 4/306, *baab haqq az-zawj 'ala al-mar'ah*

²²³ Ibn Majah, 1/595, *Kitab an-Nikaah*, *baab haqq az-zawj 'ala al-mar'ah*; Al-Hakim, 4/173, *Kitab al-Birr was-Silah*; el a spus că *isnad*-ul lui este *sahih*.

²²⁴ Tabarani. Povestitorii sunt cei ale căror relatări sunt acceptate ca fiind autentice (*sahih*), *Majma' az-Zawaa'id*, 4/312

și a neglijat să aibă grijă de el că va fi vinovată de păcat și va atrage după sine mânia și blestemele îngerilor.

Bukhari și Muslim au relatat de la Abu Huraira că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Dacă un bărbat își cheamă soția în pat și ea nu vine, iar el adoarme mânios pe ea, îngerii o vor blestema până dimineața.”²²⁵

Muslim relatează de la Abu Huraira că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, nu există bărbat care își cheamă soția în pat, iar ea îl refuză, fără ca Cel ce este în ceruri să nu fie mânios pe ea, până când soțul ei va fi din nou mulțumit de ea.”²²⁶

Blestemul îngerilor va cădea asupra fiecărei femei neascultătoare, fără a fi excluse aici nici cele care sunt prea încete și răspund fără tragere de inimă la nevoile soților lor: „Allah le va blestema pe acele femei care, atunci când soții lor le cheamă în pat, ele spun: «Vin, vin...», până ce ei adorm.”²²⁷

Căsătoria în islam trebuie să ocrotească în egală măsură castitatea bărbaților și a femeilor și de aceea este datoria femeii să răspundă la cererile soțului ei privind relațiile conjugale. Ea nu trebuie să ofere scuze prostești sau să încerce să se eschiveze.

Din acest motiv, mai multe *hadis*-uri o îndeamnă pe femeie să răspundă nevoilor soțului ei atât cât poate, indiferent cât de ocupată este sau indiferent de obstacolele care se pot ivi, atâta vreme cât nu există un motiv urgent pentru a face în alt fel.

²²⁵ *Fath al-Baari*, 9/294, *Kitab an-Nikaah*, *baab idha baatat al-mar'ah muhaajirah firaas zawjiha*; Muslim, 10/8, *Kitab an-Nikaah*, *baab tahrim imtinaa' al-mar'ah min firaas zawjiha*.

²²⁶ Muslim, 10/7, *Kitab an-Nikaah*, *baab tahreem imtinaa' al-mar'ah min firaas zawjiha*.

²²⁷ Un hadis autentic (*hadis sahih*) relatat de Tabarani în „*Al-Awsat*” și „*Al-Kabir*”. *Majma' az-Zawaa'id*, 4/296, *baab fi man iad'uha zawjaha fa ta'ttalla*.

Într-unul dintre aceste *hadis*-uri, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Dacă un bărbat își cheamă soția în pat, ea să răspundă, chiar dacă este foarte ocupată.”²²⁸

Și: „Dacă un bărbat își cheamă soția, ea să vină, chiar dacă este ocupată cu treburile gospodărești.”²²⁹

Ocrotirea castității bărbatului și îndepărtarea lui de tentații este mult mai importantă decât oricare alt lucru pe care îl poate face o femeie, deoarece islamul dorește ca bărbații și femeile să trăiască în egală măsură într-un mediu curat și ferit de ispite și plăceri interzise.

Pofta trupească și gândul de-a o potoli prin mijloace interzise nu pot fi stinse decât prin descărcarea acelei energii firești, pe căi naturale și permise. La acest lucru s-a referit Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în *hadis*-ul citat de Muslim de la Jaabir: „Dacă vreunul dintre voi este atras de vreo femeie, să meargă la soția lui și să se culce cu ea, pentru că asta îi va potoli dorința.”²³⁰

Avertismentul dat femeii al cărei soț este mânios pe ea ajunge la un nivel atât de înalt încât va zdruncina conștiința fiecărei soții cu credință în Allah și în Ziua de Apoi. Ei i se spune că rugăciunea și faptele bune nu vor fi acceptate, până ce soțul ei nu va fi din nou mulțumit de ea.

Acest lucru este confirmat în *hadis*-ul citat de Jabir de la 'Abdullah: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Există trei oameni ale căror rugăciuni nu vor fi acceptate și nici faptele lor bune: sclavul neascultător, până ce

²²⁸ Al-Bazaar; *Majma' az-Zawaa'id*, 4/312.

²²⁹ Un *hasan hadis* relatat de Tirmizi, 2/314, *Abwaab ar-ridaa'*, 10, și de Ibn Hibban, *Sahih*, 9/437, *Kitab an-Nikaah*.

²³⁰ Muslim, 9/178, *Kitab an-Nikaah*, *baab nadab man raa'a imra'atan fa waqa'at fi nafsihī ila an yaa'ti imra'tahu*.

se întoarce la stăpânii săi; femeia al cărei soț este mânios pe ea, până ce el va fi din nou mulțumit de ea; bețivul, până ce se trezește.»²³¹

Atunci când aceste *hadis*-uri vorbesc despre soțul care este mânios pe soția lui, ele se referă numai la cazurile în care soțul are dreptate, iar soția, nu. Când nu este vorba de această situație și soțul greșește, atunci mânia lui nu va avea nici o implicație negativă asupra ei; de fapt, Allah o va răsplăti pe soție pentru răbdarea ei. Soția are însă datoria să își asculte soțul, atâta timp cât nu este implicat nici un păcat în acest lucru, deoarece nu trebuie să existe supunere față de o făptură umană, dacă acest lucru înseamnă nesupunere față de Creator.

Referitor la acest lucru, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Unei femei care are credință în Allah nu îi este îngăduit să permită nici unei persoane pe care el nu o place să pătrundă în casa soțului ei, sau să iasă din casă atunci când el nu dorește acest lucru, sau să asculte de altcineva în defavoarea lui, sau să părăsească așternutul ori să îl lovească. Dacă el greșește, atunci ea să vină la el până ce el este mulțumit de ea, iar dacă el o acceptă atunci totul este bine, Allah va accepta faptele ei și va întări poziția ei, și nu va fi păcat pentru ea. Dacă el nu o acceptă, atunci cel puțin ea a făcut tot ce i-a stat în putință și va avea scuză înaintea lui Allah.”²³²

Printre celelalte obligații pe care le are o soție se numără și: să nu postească în altă lună în afară de Ramadan decât cu acordul soțului, să nu permită nimănui să intre în casa lui decât cu acordul lui, să nu cheltuiască din averea lui decât cu acordul lui. Dacă va cheltui fără ca el să fi dorit acest lucru, atunci

²³¹ Ibn Hibban în cartea sa „*Sahih*”, 12/178, *Kitaab al-Aşribah*, 2, *fasl fil-aşribah*.

²³² Al-Haakim, 2/190, *Kitaab an-Nikaah; sahih isnad*

jumătate din răsplata pentru ce a cheltuit va fi acordată lui.

Adevărata femeie musulmană ia aminte la aceste învățături care au fost consemnate de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în *hadis*-ul: „Nu este permis ca o femeie să postească atunci când soțul ei este de față, decât cu acordul lui; sau să permită cuiva să intre în casă, decât cu acordul lui; sau să cheltuiască din câștigurile lui, decât dacă el i-a spus să facă acest lucru, iar dacă nu, jumătate din răsplată va fi acordată lui.”²³³

Potrivit unei alte relatări de Muslim, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „O femeie nu trebuie să postească când soțul ei este de față decât dacă are acordul lui. Ea nu trebuie să permită nimănui să intre în casa lui când el este de față decât dacă are acordul său. Orice parte va cheltui din averea lui, fără ca el să îi spună să facă acest lucru, jumătate din răsplata pentru asta îi va fi acordată lui.”²³⁴

Ceea ce dorim să subliniem aici este permisiunea soțului. Dacă o femeie oferă de bună voie vreo sumă din banii lui ca milostenie, fără a avea permisiunea lui, atunci ea nu va primi nici o răsplată; din contră, acest lucru va fi înregistrat ca un păcat pentru ea. Dacă ea dorește să cheltuiască în absența lui și știe că, dacă ar ști, el i-ar acorda permisiunea, atunci ea poate să facă acest lucru, altfel nu este permis.

Armonia și înțelegerea reciprocă dintre soț și soție nu pot fi atinse dacă între ei nu există înțelegere în astfel de probleme, pentru ca nici unul dintre ei să nu cadă în asemenea greșeli care le pot tulbura căsnicia pe care islamul a clădit-o având ca temelie iubirea și iertarea.

²³³ *Fath al-Baari*, 9/295, *Kitab an-Nikaah*, *baab la taa'dhan al-mar'ah fi bait zawjiha li ahad illa bi idhnihi*

²³⁴ Muslim, 7/115, *Kitaab az-Zakaah*, *baab ajr al-khaazin wal-mar'ah idha tasaddaqat min bait zawjaha*.

Dacă soțul este zgârcit și cheltuiește prea puțin pentru ea și copiii ei, atunci ea are permisiunea de a cheltui atât cât are nevoie pentru bunăstarea ei și a copiilor ei, cu moderație, fără știrea lui. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a spus acest lucru lui Hind bint 'Utba, soția lui Abu Sufian, când ea a venit la el și a zis: „O, Trimis al lui Allah, Abu Sufian e un bărbat zgârcit. Ceea ce-mi dă nu e de ajuns pentru mine și pentru copilul meu, decât dacă iau de la el fără știrea lui.” El i-a spus: „la ceea ce e de ajuns pentru tine și pentru copilul tău, cu moderație.”²³⁵

De aceea, islamul a făcut femeile responsabile pentru comportamentul bun în rezolvarea treburilor gospodărești.

Femeia musulmană înțelege responsabilitatea pe care islamul a așezat-o pe umerii ei: îngrijirea gospodăriei soțului și a copiilor, făcând-o „păstorită” peste gospodăria soțului și peste copii. Ei i s-a adus aminte de această responsabilitate ca o recunoaștere a rolului ei, în relatarea în care Profetul l-a făcut pe fiecare individ din societatea islamică responsabil pentru cei care se află în grija lui, astfel încât nimeni, bărbat sau femeie, nu poate evita responsabilitatea: „Fiecare dintre voi este un păstor și fiecare va fi responsabil pentru turma sa. Conducătorul este un păstor și va fi responsabil pentru turma sa; un bărbat este păstor pentru familia sa și va fi responsabil pentru turma sa; o femeie este păstorită pentru casa soțului ei și este responsabilă pentru turma ei; slujitorul este păstor pentru bunăstarea stăpânului său și este responsabil pentru asta. Fiecare dintre voi este un păstor și este responsabil pentru turma sa.”²³⁶

²³⁵ Bukhari și Muslim, vezi *Șarh as-Sunna*, 9/327, *Kitaab al-Iddah*, baab *nafaqah al-awlaad wal-aqaarib*

²³⁶ Bukhari și Muslim, vezi *Șarh as-Sunna*, 9/327, *Kitaab al-Imarah ual-Qada'*; baab *ar-ra'i mas'ul 'an ra'iatih*

Adevărata femeie musulmană este descrisă întotdeauna ca fiind iubitoare față de copiii ei și atentă față de soțul ei. Acestea sunt două dintre cele mai frumoase trăsături pe care le poate deține o femeie, în orice timp și loc.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a lăudat aceste două trăsături, care erau întruchipate de femeile din neamul Quraiș, cele mai de seamă femei arabe în ceea ce privește iubirea pentru copii, atenția pentru soți, respectându-le drepturile și îngrijindu-se de bunăstarea lor cu atenție, cinste și înțelepciune:

„Cele mai de seamă femei sunt cele din Quraiș. Ele sunt cele mai miloase față de copiii lor atunci când ei sunt mici și cele mai atente față de bunăstarea soților lor.”²³⁷

Aceasta este o mărturie de mare preț din partea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, arătând calitățile psihologice și morale ale femeilor din neamul Quraiș care și-au sporit frumusețea și virtutea. Această mărturie reprezintă o chemare pentru fiecare femeie musulmană de a căuta să le întrecă pe femeile quraiș-ilor în ceea ce privește iubirea pentru copii și îngrijirea soților. Aceste două trăsături de seamă contribuie la reușita căsătoriei, face indivizii și familiile fericite și ajută societatea să se dezvolte.

Pentru o femeie este o mare cinste să se îngrijească de soțul ei în fiecare dimineață și seară și, indiferent unde merge, ea se poartă cu el cu blândețe și respect, lucruri care îi vor umple lui viața de bucurie.

Femeile musulmane găsesc cel mai bun exemplu în A'îșa – Pacea fie asupra sa! – care obișnuia să îl însoțească pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în pelerinaj, înconjurându-l cu grija ei, parfumându-l cu mâna ei mai înainte

²³⁷ Muslim, 16/81, *Kitab fadaa'il as-Sahaba, baab min fadaa'il nisaa' Quraiș*

de a intra în starea de *ihram*²³⁸ și după ce termina *ihram*-ul, mai înainte de a înfăptui *tauaf al-ifada*²³⁹. Ea a ales pentru el cel mai bun parfum pe care l-a găsit. Acest lucru este consemnat în multe *hadis*-uri autentice relatate de Bukhari și Muslim, ca de exemplu: „L-am parfumat pe Trimisul lui Allah cu propriile mele mâini înainte de a intra în starea de *ihram* și după ce a terminat de înconjurat Casa.”²⁴⁰

„L-am parfumat pe Trimisul lui Allah cu aceste două mâini ale mele când a intrat în *ihram* și când l-a încheiat, mai înainte de a înfăptui înconjurul Ka'abei (*tauaf*)” – și și-a întins mâinile.²⁴¹

'Urua a zis: „Am întrebat-o pe A'îșa: «Cu ce l-ai parfumat pe Trimisul lui Allah atunci când a intrat în starea de *ihram*?» Ea a zis: «Cu cel mai bun parfum.»”²⁴²

Potrivit unei alte relatări făcute tot de Muslim, A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „L-am parfumat pe Trimisul lui Allah cu cel mai bun parfum pe care l-am putut găsi înainte de a intra în *ihram* și după ce l-a încheiat, înainte de a înfăptui *tauaf al-ifada*.”²⁴³

Când se afla în starea de solitudine (*i'tikaaf*), Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – își înclina capul spre A'îșa și ea îi spăla și îi pieptena părul. Bukhari și Muslim au relatat un *hadis sahih* (autentic) de la A'îșa: „Când se afla în solitudine, Trimisul lui Allah își înclina capul spre mine și eu îi

²³⁸ *Ihram* – starea în care se află credinciosul atunci când înfăptuiește *hajj* și *umra*. Atunci când își asumă această stare, pelerinul trebuie mai înainte de toate să își exprime atât în gând, cât și în vorbă intenția de a se afla în această stare.

²³⁹ *Tauaf al-ifada* este unul dintre cele mai importante obiceiuri ale pelerinajului (*hajj*). Se înfăptuiește în cea de-a zecea zi din luna *Zul-Hijje* după jertfirea unui animal și raderea capului.

²⁴⁰ Muslim, 8/99, *Kitab al-Hajj, baab istihbaab at-tib qabl al-ihraam*.

²⁴¹ *Fath al-Baari*, 3/585, *Kitab al-Hajj, baab at-tib*.

²⁴² Muslim, 8/100, *Kitab al-Hajj, baab istihbaab at-tib qabl al-ihraam*.

²⁴³ *Ibid.*

pieptenam părul, și nu intra în casă decât pentru a răspunde nevoilor fiziologice.”²⁴⁴

„Obişnuiam să spăl capul Profetului când eram la menstruație.”²⁴⁵

A’ișa le-a îndemnat pe femei să aibă grijă de soții lor și să recunoască drepturile pe care ei le au asupra lor. Ea a văzut aceste drepturi ca fiind atât de mărețe și de importante încât o femeie abia dacă era destoinică să ștergă colbul de pe picioarele soțului cu chipul ei, așa cum ea a afirmat: „O, femeilor, dacă ați cunoaște drepturile pe care soții voștri le au asupra voastră fiecare dintre voi ar șterge colbul de pe picioarele soțului cu chipul ei.”²⁴⁶

Această expresie este folosită pentru a demonstra importanța drepturilor pe care soțul le are asupra soției. A’ișa a dorit să aducă acest lucru în atenția femeilor, pentru a înlătura din inimile celor arogante și încăpățânate toate acele sentimente împietrite care mult prea des destramă o căsnicie și o transformă într-un adevărat iad.

Cinstirea și respectarea soțului reprezintă caracteristici ale acestei comunități. Acestea sunt două dintre obiceiurile bune cunoscute în perioada de dinaintea islamului, obiceiuri pe care islamul și le-a însușit și le-a transmis mai departe arabilor, după ce au îmbrățișat această religie. Moștenirea noastră arabă este plină de scrieri care descriu în mod elocvent sfaturile oferite de mame fiicelor: de a-și îngriji, cinsti și respecta soții; aceste scrieri pot fi privite ca niște documente neprețuite.

Una dintre cele mai frumoase și mai cunoscute scrieri de

²⁴⁴ Muslim, 3/208, *Kitab al-Haid, baab jawaaz ghusl al-haa'id ra'as zawjiha wa tarjiluhu*.

²⁴⁵ *Fath al-Baari* 1/403, *Kitab al-Haid, baab mubaşira al-haa'id*; Muslim, 3/209, *Kitab al-Haid, baab jawaaz ghusl al-haa'id ra'as zawjiha*.

²⁴⁶ A se vedea Ibn Al-Jawzi, *Ahkaam an-Nisa'*;

acest fel a fost înregistrată de 'Abdul-Malik ibn 'Umair Al-Quraiși, unul dintre cei mai de seamă învățați ai celui de-al doilea secol de după Hegira. El menționează sfatul pe care Umama bint Al-Harith, una dintre cele mai elocvente și învățate femei, i l-a dat fiicei sale în ziua de dinaintea căsătoriei. Aceste vorbe frumoase merită să fie înscrise cu litere de aur.

'Abdul-Malik a zis: „'Auf ibn Muhallim Aș-Șaibani, unul dintre cei mai de seamă conducători ai nobilimii arabe din perioada de dinaintea islamului, și-a căsătorit fiica, pe Umm liaas, cu Al-Harith ibn 'Amr Al-Kindi. După ce a fost pregătită pentru mire, mama ei a venit la ea să îi dea povață și a zis: «O, fiica mea, dacă s-ar fi socotit de prisos să-ți dau acest sfat din pricina bunei creșteri și a descendenței nobile, atunci ar fi fost de prisos pentru tine, căci tu deții aceste calități, însă acest lucru va servi drept amintire pentru cei care uită și îi va ajuta pe cei care sunt înțelepți.

O, fiica mea, dacă o femeie s-ar putea descurca și fără soț mulțumită averii tatălui ei, atunci tu, dintre toți oamenii, ai putea cel mai bine să te descurci fără soț, însă femeile au fost create pentru bărbați, tot așa cum bărbații au fost creați pentru femei.

O, fiica mea, ești pe cale să părăsești casa în care ai crescut, în care ai învățat să faci primii pași, și să mergi într-un loc pe care nu-l cunoști, la un tovarăș care nu ți-e cunoscut. Căsătorindu-se cu tine, el a devenit stăpân peste tine, așa că fii pentru el asemenea unei roabe și el va fi pentru tine asemenea unui rob. Ia aminte la aceste zece calități:

Prima și a doua: fii mulțumită în compania lui și ascultă-l și supune-te lui, pentru că mulțumirea aduce liniște sufletească, iar ascultarea și supunerea față de soț îl mulțumește pe Allah.

A treia și a patra: asigură-te că miroși bine și arăți bine; el nu trebuie să vadă nimic urât la tine și nu trebuie să simtă decât

o mireasmă plăcută de la tine. *Kohl*²⁴⁷ este cel mai bun mod de înfrumusețare care poate fi găsit și apa este mai bună decât cel mai rar parfum.

A cincea și a șasea: pregătește-i mâncarea la timp și păstrează tăcerea atunci când doarme, pentru că foamea este ca o flacără care mistuie tot, iar tulburarea somnului îl va mânia.

A șaptea și a opta: îngrijește-te de slujitorii lui (sau de angajați) și de copiii și ai grijă de averea lui, pentru că grija pentru averea lui arată că îl apreciezi, iar grija pentru copiii lui și pentru slujitori arată o bună organizare.

A noua și a zecea: nu dezvălui niciodată vreun secret de-al lui și nu îi nesocoti niciodată porunca, pentru că dacă dezvălui vreun secret de-al lui nu vei mai fi în siguranță de posibila lui trădare, iar dacă nu ești supusă inima lui se va umple de ură față de tine.

Fii atentă, fata mea, să nu te arăți veselă înaintea lui atunci când e supărat și nu-ți arăta întristarea atunci când e fericit, pentru că primul lucru arată lipsă de judecată, în timp ce ultimul îl va întrista și pe el.

Arată-i cinste și respect atât cât poți și fii de acord cu el atât cât poți, și el se va bucura de tovărășia ta și de conversație.

Să știi, fata mea, că nu vei reuși ceea ce îți vei dori până nu vei pune plăcerile lui înaintea plăcerilor proprii și dorințele lui înaintea dorințelor proprii, în orice lucru care îți place sau nu. Fie ca Allah să aleagă pentru tine ceea ce e mai bun și să te ocrotească!»²⁴⁸

Ea a fost dusă la soțul ei și căsătoria a fost una foarte reușită; ea a dat naștere la regi care au stăpânit după el.

În această povăț sunt incluse în mod evident toate

²⁴⁷ *Kohl* – praf negru folosit la machiajul ochilor, specific țărilor orientale. În trecut era folosit atât de bărbați, cât și de femei.

²⁴⁸ *Jamhara Khutab al-'Arab*, 1/145.

lucrurile folositoare ce țin de o creștere bună, toate lucrurile bune la care se poate gândi o persoană și pe care o tânără trebuie să le cunoască, pentru a se purta așa cum se cuvine cu soțul ei și pentru a-i fi o bună tovarășă. Cuvintele acestei mame înțelepte merită să fie luate drept model de orice tânără care urmează să se căsătorească.

Dacă este înstărită, adevărata femeie musulmană nu lasă ca averea și independența ei financiară să pună în umbră importanța respectării drepturilor pe care soțul le are asupra ei. Și în această situație ea se îngrijește de el și îl cinstește, indiferent cât de bogată este ori poate deveni. Ea știe că are obligația să arate mulțumire față de Allah pentru binecuvântările pe care El le-a pogorât asupra ei, și astfel ea își sporește milosteniile pentru Allah.

Prima persoană căreia trebuie să îi ofere cu generozitate este chiar propriul soț, dacă acesta este sărac; în acest caz ea va primi două răsplăți, una pentru îngrijirea unui membru al familiei, cealaltă, pentru milostenie, așa cum a afirmat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în *hadis*-ul citat de Zainab Az-Zaqafii, soția lui 'Abdullah ibn Mas'ud: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne-a spus: «O, femeilor, oferiți milostenie, chiar dacă e vorba de câteva bijuterii de-ale voastre.» Ea a zis: „M-am întors la 'Abdullah ibn Mas'ud și i-am zis: «Ești un bărbat cu avere puțină și Profetul ne-a poruncit să oferim milostenie, așa că mergi și-l întreabă dacă mi-e permis să-ți dau ție milostenie. Dacă este, așa voi face, iar dacă nu, voi oferi milostenie altcuiva.» Abdullah a zis: «Ba nu, du-te tu și întreabă!» Așa că m-am dus și am găsit la ușa Profetului o femeie dintre „ajutoare” (*Ansar*) care dorea să întrebe același lucru. Ne era prea rușine să intrăm, din respect, iar atunci Bilal a ieșit și noi l-am rugat: «Du-te și spune-i Trimisului lui Allah că sunt la ușă două femei care întreabă dacă

le este permis să le ofere milostenie soților lor și orfanilor care se află în grija lor. Însă nu-i spune cine suntem.» Atunci Bilal a intrat și i-a transmis Profetului acest mesaj. El a întrebat: «Cine sunt?» Bilal a zis: «O „ajutoare” (*Ansar*) și Zainab». Profetul a întrebat: «Care Zainab?» Bilal a zis: «Soția lui 'Abdullah.» Profetul a zis: «Ele vor avea două răsplăți: răsplata pentru susținerea relației și răsplata pentru oferirea milosteniei.»²⁴⁹

Potrivit unei alte relatări de Bukhari, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Soțul și copilul vostru sunt cei mai demni de milostenie.”²⁵⁰

Dacă viața ei este ușoară, adevărata femeie musulmană are întotdeauna grijă să fie recunoscătoare pentru binecuvântările lui Allah și nu își pierde niciodată cumpătul dacă întâmpină greutăți. Ea nu uită niciodată de avertismentul pe care Profetul l-a dat în general femeilor atunci când a văzut că majoritatea locuitorilor ladului vor fi femei. Din acest motiv ea caută adăpost la Allah ca nu cumva să devină una dintre acestea.

Bukhari și Muslim au relatat de la Ibn 'Abbas – Pacea fie asupra sa! – că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „O, femeilor, oferiți milostenie, căci am văzut cu adevărat că voi formați majoritatea locuitorilor ladului.” Ele au întrebat: „De ce e așa, o, Trimis al lui Allah?” El a zis: „Deoarece blestemați prea mult și sunteți nerecunoscătoare pentru purtarea bună (a soților voștri).”²⁵¹

Potrivit unei alte relatări de Bukhari, Profetul a zis: „Deoarece ele nu sunt recunoscătoare pentru purtarea

²⁴⁹ *Fath al-Baari*, 3/328, *Kitab Az-Zakat*, *baab az-zakat 'ala az-zawj wal-aitaam fil-hijr*; Muslim, 7/86, *Kitab az-Zakat*, *baab az-zakat 'ala al-aqaarib*.

²⁵⁰ *Fath al-Baari*, 3/325, *Kitab az-Zakat*, *baab az-zakat 'ala al-aqaarib*

²⁵¹ Ibid; Muslim, 2/65, *Kitab al-Imam*, *baab baiaan naqsaan al-imaan bi naqs at-ta'at wal-'aşir az-zawj*.

frumoasă. Chiar dacă o viață întreagă vă purtați frumos cu una dintre ele (femeile nerecunoscătoare), atunci când a văzut vreo greșeală la voi, ea spune: «N-am văzut niciodată nimic bun de la tine.»²⁵²

Potrivit unei alte relatări de Ahmad, un bărbat a zis: „O, Trimis al lui Allah, nu sunt ele mamele și surorile și soțiile noastre?” El a zis. „Ba da, bineînțeles, însă atunci când sunt tratate cu generozitate ele sunt nerecunoscătoare, iar când sunt puse la încercare nu au răbdare.”²⁵³

Când se gândește la aceste relatări autentice care descriu credința celor mai multe femei în Ziua de Apoi, adevărata femeie musulmană este întotdeauna atentă ca nu cumva să cadă în păcatul nerecunoștinței față de soțul ei, sau al blestemelor prea des spuse, sau al negării comportamentului frumos pe care soțul ei îl are față de ea, sau să uite să mulțumească în vremuri de alinare, sau să nu reușească să fie răbdătoare în vremuri de restriște. În orice situație, ea se grăbește să ofere milostenii, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a îndemnat pe femei să facă, având speranța că acest lucru le va salva de la soarta îngrozitoare pe care o vor avea cele mai multe dintre femeile care s-au abătut de la adevăr și care au lăsat treburile neînsemnate să le abată atenția și să nu își amintească de Allah și de Ziua de Apoi; și aceste defecte le vor conduce în cele din urmă în Focul Iadului.

Trecutul femeilor musulmane este plin de istorisiri care reflectă această atitudine și această recunoaștere a minunatelor calități pe care le are soțul. Una dintre aceste istorisiri este cea a Asmei bint 'Umais, una dintre cele mai de seamă femei în

²⁵² *Fath al-Baari*, 1/83, *Kitab al-Imam*, *baab kufraan al-'așir*

²⁵³ Ahmad, 3/428, povestitorii sunt *rijaal as-sahih*.

islam și una dintre primele femei care au migrat la Medina. Ea a fost căsătorită cu Ja'far ibn Abu Talib, apoi cu Abu Bakr As-Siddiq, apoi cu Ali – Allah să fie mulțumit de ei toți! Odată, cei doi fii ai ei, Muhammed ibn Ja'far și Muhammed ibn Abu Bakr, se întreceau între ei și fiecare zicea: „Sunt mai bun decât tine și tatăl meu este mai bun decât tatăl tău.” 'Ali i-a zis: „Judecă între ei, o, Asma.” Ea a zis: „N-am văzut niciodată printre arabi un tânăr care să fie mai bun decât Ja'far și n-am văzut niciodată un bărbat matur care să fie mai bun decât Abu Bakr.” Ali a zis: „N-ai lăsat nimic pentru mine. Dacă ai fi zis altceva decât ai zis, te-aș fi urât!” Asma' a spus: „Aceștia sunt cei mai buni trei și tu ești unul dintre ei, chiar dacă ești ultimul.”²⁵⁴

Ce răspuns inteligent și elocvent a dat această femeie înțeleaptă! Ea a acordat fiecăruia dintre cei trei soți dreptul pe care îl merita și l-a mulțumit pe 'Ali, chiar dacă era ultimul dintre ei, deoarece ea i-a inclus pe toți în grupul celor mai buni.

Ea se poartă cu mama lui și cu familia lui cu blândețe și respect

O modalitate prin care soția își exprimă respectul față de soț este prin cinstirea și respectarea mamei lui.

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile religiei ei știe că ființa care are cel mai mare drept asupra unui bărbat este mama lui, așa cum am văzut în *hadis-ul A'îșei*. Astfel, ea îl ajută pe el să își cinstească și să își respecte mama, cinstind-o și respectând-o ea însăși. În acest fel ea îi va face soțului și își va face sieși o favoare, pentru că îl va ajuta să împlinească fapte bune și să se teamă de Allah, așa cum se

²⁵⁴ *At-Tabaqat al-Kubra*, 7/208-209.

poruncește în Coran. În același timp, ea se va face plăcută soțului ei, pentru că el va aprecia cinstea și respectul față de familia lui în general, și față de mama lui, în special. Nimic nu poate să îl încânte mai mult pe un bărbat bun, drept-credincios și respectuos decât vederea unor legături puternice de dragoste și respect între soție și familia lui și nimic nu poate să îi fie mai neplăcut decât vederea acelor legături destrămate de forțele răului, de ură și de uneltire. Familia musulmană care este călăuzită de credința în Allah și care urmează învățăturile pure ale islamului nu poate să cadă în capcana unui astfel de comportament păgân, care de obicei apare într-un mediu foarte îndepărtat de învățăturile acestei religii.

Soția musulmană poate fi pusă la încercare de mama-soacră sau de alte rude prin alianță, dacă acestea nu au un caracter bun. Dacă se întâmplă așa, ea este obligată să se poarte în cel mai bun mod cu putință, ceea ce necesită multă înțelepciune, politețe, diplomație, îndepărtând astfel întotdeauna răul cu ceea ce este mai bun. De aceea, ea va menține un echilibru între relația cu rudele prin alianță și relația cu soțul ei și își va apăra căsătoria de orice efecte adverse care pot rezulta în lipsa acestui echilibru.

Femeia musulmană nu trebuie să creadă că numai ei i se cere să fie o tovarășă bună și grijulie pentru soțul ei, iar soțului nu îi este cerut nimic asemănător. Să nu creadă că nu este nimic rău dacă el se poartă urât cu ea sau dacă nu reușește să își îndeplinească unele dintre responsabilitățile pe care le presupune o căsnicie. Islamul a potrivit relația de căsătorie așa încât a acordat ambilor parteneri atât drepturi, cât și îndatoriri. Îndatoririle soției de a-și cinste și îngriji soțul sunt echilibrate de drepturile pe care ea le are asupra lui, ceea ce înseamnă că el trebuie să îi apere cinstea și demnitatea de orice batjocură și umilință, de orice gen de încercări sau asupriri. Aceste drepturi

ale soției includ îndatoririle pe care soțul le are față de ea. El are obligația de a le onora și de a le îndeplini cât mai complet cu putință.

Una dintre îndatoririle soțului musulman este de a-și îndeplini rolul său de întreținător și protector așa cum se cuvine. Acest rol nu poate fi îndeplinit cum trebuie decât de un bărbat care în gospodăria și în familia lui este un conducător priceput, un bărbat care posedă minunate calități. Un astfel de bărbat are un comportament nobil și demn, este îngăduitor, trece cu vederea greșelile mărunte, are control asupra vieții conjugale și este generos, fără a fi extravagant. El respectă sentimentele soției lui și o face să simtă că împarte cu ea responsabilitatea de a conduce treburile gospodărești, de a crește copiii și de a munci alături de el pentru a înălța o familie musulmană puternică, așa cum îi cere islamul.

Ea se face plăcută soțului și este dornică să-l mulțumească

Adevărata femeie musulmană este întotdeauna dornică să câștige dragostea soțului și să-l mulțumească. Nimic nu trebuie să-i strice lui fericirea sau bucuria de a trăi. Ea i se adresează cu vorbe plăcute și se abține să spună vreun lucru dureros sau supărător. Ea îi aduce vești bune și ocolește atât cât poate veștile rele sau amână să-i spună până găsește un timp potrivit, când vestea rea nu-l va mai supăra atât de mult. Dacă își dă seama că nu are altă soluție decât să-i spună veștile rele, ea caută cea mai potrivită cale ca să i le dezvăluie. Acesta este comportamentul femeii înțelepte, însă este foarte dificil de atins și numai foarte puține femei virtuose reușesc să facă asta.

Una dintre femeile musulmane care au atins acest nivel înalt a fost Umm Sulaim bint Milhaan, soția lui Abu Talha

Al-Ansari. Fiul ei a murit în timp ce Abu Talha se afla într-o călătorie și comportamentul ei a fost fără seamăn, iar dacă imamul Muslim nu ar fi relatat această poveste, am fi considerat-o doar o simplă legendă.

Fiul ei, Anas ibn Malik, a spus povestea admirabilei sale mame și a descris comportamentul ei unic: „Un fiu al lui Abu Talha și al lui Umm Sulaim a murit. Umm Sulaim i-a spus familiei lui: «Nu-i spuneți lui Abu Talha despre fiul lui până nu-i spun eu.» Abu Talha a venit acasă și ea i-a pregătit masa și el a mâncat și a băut. Apoi s-a înfrumusețat cum nu o făcuse niciodată mai înainte și el s-a culcat cu ea. Când a văzut că era satisfăcut, ea a zis: «O, Abu Talha, ce crezi atunci când cineva împrumută un lucru unei persoane, apoi îl cere înapoi? Ar fi drept să nu-l înapoieze?» El a spus: «Nu.» Ea a zis: «Atunci resemnează-te pentru fiul tău (care a murit).» Abu Talha s-a mâniat și a zis: «Îmi faci pe plac și apoi îmi spui de fiul meu?» El a mers la Trimisul lui Allah și i-a spus ce se întâmplase. Trimisul lui Allah a zis: «Fie ca Allah să vă binecuvânteze pe amândoi pentru această noapte!» Umm Sulaim a rămas însărcinată. Trimisul lui Allah a mers într-o călătorie și ea l-a însoțit. Ori de câte ori se întorcea dintr-o călătorie, Trimisul lui Allah nu intra niciodată în Medina noaptea. Când ei (călătorii) s-au apropiat de Medina, au început durerile facerii. Abu Talha a rămas cu ea și Trimisul lui Allah s-a îndreptat spre Medina. Abu Talha a zis: «O, Doamne, Tu știi cât de mult îmi place să ies cu Trimisul lui Allah atunci când el iese și să mă întorc atunci când el se întoarce, dar am fost reținut, după cum vezi!» Umm Sulaim a zis: «O, Abu Talha, nu simt dureri la fel de mari ca înainte, așa că hai să mergem.» Când au ajuns la Medina, au început din nou durerile facerii și ea a dat naștere unui băiat. Mama mea mi-a zis: «O, Anas, nimeni să nu-l hrănească până nu îl duci dimineață la Trimisul lui Allah.» Și atunci am dus pruncul la

Trimisul lui Allah în dimineața următoare. Când am ajuns, el căra o unealtă de fier. M-a văzut și a zis: «Sper că Umm Sulaim a născut.» Eu am zis: «Da.» Atunci el a pus unealta jos, iar eu i-am adus copilul și l-am pus în poala sa (a Profetului). Trimisul lui Allah a cerut niște curmale din Medina. Le-a mestecat până au devenit moi, apoi le-a pus în gura copilului și pruncul a început să plescăie din buze. Trimisul lui Allah a zis: «Vezi cât de mult iubește *Ansar-ul* curmalele!» Apoi a șters chipul copilului și i-a pus numele 'Abdullah.²⁵⁵

Cât de puternică a fost credința lui Umm Sulaim și cât de mărețe au fost răbdarea și virtutea ei! Cu cât curaj și-a ascuns de soț durerea și s-a făcut plăcută lui. A reușit să-și ascundă de el mâhnirea cauzată de pierderea fiului ei iubit și și-a petrecut acel timp cu soțul ei, sperând că datorită faptului că era o soție bună putea să câștige mulțumirea lui Allah. Aceasta este credința adevărată!

Allah a răspuns rugăciunii pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a făcut-o pentru Umm Sulaim și pentru soțul ei și ea a rămas în acea noapte însărcinată. Când era într-o lună înaintată a sarcinii, ea l-a văzut pe soțul ei, Abu Talha, pregătindu-se să plece într-o altă expediție militară alături de Trimisul lui Allah. A insistat să ia parte la *jihad* alături de el și de Trimisul lui Allah, chiar dacă se afla în ultimele luni de sarcină. Soțului ei i s-a făcut milă de ea din cauza călătoriei dificile și a căldurii din deșert, dar cu toate acestea i-a cerut Profetului permisiunea să o ia cu el. Profetul i-a acordat permisiunea, deoarece cunoștea puterea ei de caracter și iubirea pentru lupta sfântă (*jihad*).

Umm Sulaim a fost prezentă atunci când musulmanii au ieșit învingători la Mecca și când au fost aspru încercați la

²⁵⁵ Muslim, 16/11, *Kitab Fadaa'il As-Sahaba, baab fadaa'il Umm Sulaim*

Hunain. Ea a rămas fermă, tare ca piatra, alături de soțul ei și de micul grup de credincioși din jurul Profetului, chiar dacă era însărcinată. Atunci când mulți alții fugiseră, ea a rămas acolo până ce Allah a adus victoria de partea credincioșilor.

A îndurat durerile facerii atunci când luptătorii pentru cauza lui Allah care ieșiseră învingători se apropiau de Medina în timpul călătoriei de întoarcere. Când durerile s-au intensificat, ea și soțul ei au rămas o vreme în urmă, dar soțul ei s-a rugat la Allah în liniștea nopții, căci dorea să intre în Medina alături de Profet. Deodată durerile au încetat și ea i-a spus soțului să urmeze oastea care o luase înainte. I-au prins din urmă și după ce au intrat în Medina, au început din nou durerile facerii. Ea a născut un băiat și Anas, fratele lui din partea mamei, l-a adus la Profet, care l-a hrănit cu câteva curmale mestecate și l-a numit 'Abdullah. Rugăciunea pe care a făcut-o Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – pentru acest copil s-a împlinit, de vreme ce printre descendenții lui s-au numărat zece mari învățați.²⁵⁶

Fără îndoială că Allah, Atotputernicul, Atotștiutorul, cunoștea puterea credinței lui Umm Sulaim și i-a transmis vestea cea bună a Paradisului prin intermediul Profetului: „Am intrat în Paradis și am auzit niște pași. Eu am zis: «Cine este?» Ei mi-au spus: «Este Al-Ghumaisa', fiica lui Milhaan, mama lui Anas ibn Malik.»”

Un alt exemplu referitor la modul în care se poate face o soție plăcută soțului poate fi găsit în cuvintele A'îșei: „Ea a vorbit cu Profetul atunci când el s-a întors la soțiile lui după ce se ținuse departe de ele timp de o lună. El spusese: «Nu voi merge la ele timp de o lună», deoarece era foarte mânios pe ele. După ce au trecut douăzeci și nouă de zile, el a venit mai întâi la

²⁵⁶ Muslim, 16/11, *Kitab Fadaa'il As-Sahaba, baab fadaa'il Umm Sulaim*

A'îșa. A'îșa i-a zis: «Ai jurat că nu vei veni la noi vreme de-o lună și au trecut numai douăzeci și nouă de zile; le-am numărat.» Profetul a zis: «Această lună are douăzeci și nouă de zile.» Acea lună a avut numai douăzeci și nouă de zile.²⁵⁷

Faptul că A'îșa i-a spus Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – că numărase douăzeci și nouă de zile este un indiciu clar al iubirii pe care i-o purta soțului ei și al modului în care așteptase, zi după zi, oră după oră, ca el să vină din nou la ea. Acest lucru ne arată cât de mult îl iubea și cât îi lipsise soțul ei. Acest lucru a făcut-o pe A'îșa și mai dragă în ochii lui și atunci când s-a întors la soțiile lui a început cu ea.

Femeia musulmană credincioasă știe care sunt plăcerile, neplăcerile și obiceiurile soțului ei și încearcă să se îngrijească de ele atât cât poate, din dorința de a exista înțelegere reciprocă și armonie conjugală, dar și pentru a-și ocroti căsnicia de plictiseala rutinei. Așa face orice soție înțeleaptă! S-a relatat că judecătorul și juristul Șuraih s-a căsătorit cu o femeie din neamul Hanzala. În noaptea nunții, amândoi au făcut două unități de rugăciune și i-au cerut lui Allah să-i binecuvânteze. Apoi mireasa s-a întors spre Șuraih și i-a zis: „Îți sunt străină și nu știu prea multe despre tine. Spune-mi ce-ți este pe plac și eu voi face așa și spune-mi ce nu iubești, să pot să mă feresc de acel lucru.” Șuraih a zis: „A stat cu mine douăzeci de ani și nu a trebuit să-i interzic nimic, în afară de o singură dată, și atunci am greșit eu.”

Aceasta este femeia cuviincioasă și iubitoare, așa cum islamul dorește să fie, răspunzătoare pentru casa ei, credincioasă față de soțul ei și întotdeauna atentă să întrețină relații bune între ei. Dacă se întâmplă vreun lucru care să le

²⁵⁷ Dintr-un hadis foarte lung relatat de Bukhari și Muslim; vezi *Fath al-Baari*, 5/116, *Kitab al-Mazaalim, baab al-ghurfa wal-'aliia al-mușrifa*; Muslim, 7/195, *Kitab as-Siiaam, baab bayan an aș-șahr yakun tis'an ua 'ișrin*

tulbure liniștea conjugală, ea se grăbește să liniștească situația cu iubirea ei sinceră și înțelegerea ei înțeleaptă. Ea nu dă ascultare ispitelor Satanei care o îndeamnă să facă rău. Niciodată nu se grăbește să-i ceară soțului ei divorțul. Legătura conjugală trebuie să fie foarte puternică și să nu fie desfăcută de certuri trecătoare sau de neînțelegeri ocazionale. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a avertizat pe acele femei fără minte care cer soților divorțul că nu vor avea parte nici măcar de mireasma Paradisului: „Orice femeie care cere soțului ei divorțul fără a avea un motiv îndreptățit va fi lipsită chiar și de mireasma Paradisului.”²⁵⁸

Ea nu dezvăluie secretele lui

Femeia musulmană virtuoasă nu dezvăluie secretele soțului ei și nu vorbește cu nimeni despre tainele și celelalte treburi care pot exista între ei. Adevărata femeie musulmană se află mai presus de aceste lucruri, ea nu se va înjosi niciodată să rostească astfel de vorbe ieftine și nerușinate. Timpul ei este prea prețios pentru a fi irosit pe un astfel de comportament vulgar. Ea nu va accepta niciodată să fie socotită una dintre acei oameni pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a descris ca fiind cei mai răi dintre oameni: „Printre cei mai răi oameni înaintea lui Allah în Ziua Judecății se află bărbatul care se bucură de tovărășia intimă a soției lui și ea se bucură de tovărășia lui intimă, apoi unul dintre ei se duce și dezvăluie secretul celuilalt.”²⁵⁹

²⁵⁸ Tirmizi, 2/329, *Abwaab at-Talaaq*, 11; Ibn Hibban, 9/490, *Kitab an-Nikaah, baab ma'aşirat az-zawjain*.

²⁵⁹ Muslim, 10/8, *Kitab an-Nikaah, baab tahrim ifşa' sirr al-mar'ah; At-Tarhib wal-Tarhib*, 3/86, *Kitab an-Nikaah, baab at-tarhib min ifşa' as-sirr baina al-zawjain*

Dezvăluirea secretelor care privesc lucrurile intime și personale dintre soț și soție reprezintă cel mai neplăcut lucru. Este făcut numai de cei mai netrebniți dintre oameni. Există unele secrete a căror divulgare nu este atât de rea cum este dezvăluirea acestui secret. Însă, în orice situație, dezvăluirea unui secret nu este plăcută. Păstrarea secretelor reprezintă o faptă vrednică de laudă și virtuoasă, în timp ce dezvăluirea lor reprezintă un lucru rău. Nimeni nu poate fi ferit de greșeli și defecte în afară de infailibilul Profet – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! Dezvăluirea unui secret pe care Profetul i-l spusese Hafsei, care i l-a spus A'isei, a cauzat intrigi în familia sa. Acest lucru l-a făcut să se țină departe de soțiile lui timp de o lună, căci era foarte supărat pe ele.²⁶⁰ Referitor la acest lucru, a fost revelat următorul verset:

„Când Profetul i-a încredințat o taină uneia dintre soațele lui, iar ea a povestit-o și Allah i-a vestit lui aceasta, atunci el a înștiințat despre o parte și a neglijat o altă parte. Și când el i-a spus, atunci a zis ea: „Cine te-a înștiințat despre aceasta?” A răspuns el: „M-a înștiințat Atoateștiutorul [și] Bineștiutorul [Al-'Alim, Al-Khabir]!”

[Coran 66:3]

Cele două femei în cauză au fost apoi confruntate cu greșeala lor și chemate să se căiască, să se apropie de Allah după ce s-au distanțat de El prin fapta lor; altminteri, Allah va fi Ocrotitorul său (al Profetului) și Gavriil, drept-credincioșii și îngerii îl vor susține de asemenea:

„Și de vă veți întoarce, căindu-vă voi amândouă la Allah,

²⁶⁰ Relatat de Bukhari, de Muslim și de alții; *Fath al-Baari*

inimile voastre sunt astfel înclinate. Însă de vă veți susține una pe alta împotriva lui, atunci Allah este Ocrotitorul lui; iar Gavriil și dreptcredincioșii evlavioși și îngerii îi vor fi peste aceasta ajutoare.”

[Coran 66:4]

Și apoi sunt avertizate că dacă vor stăruii în greșeala lor poate vor pierde cinstea de a fi soțiile Profetului:

„Și dacă va divorța el de voi, s-ar putea ca Domnul lui să-i dea în locul vostru soațe mai bune decât voi: musulmane, dreptcredincioase, ascultătoare, tânguitoare, adoratoare, postitoare, desfeciorite și fecioare.”

[Coran 66:5]

Acest incident oferă femeii musulmane o lecție folositoare despre importanța păstrării tainelor soțului și despre efectul pe care această confidență îl are în stabilitatea individului și a familiei. Una dintre cele mai mari binecuvântări pe care Allah le-a pogorât asupra musulmanilor în particular, și asupra omenirii, în general, este că a făcut viața publică și personală a Trimisului Său o carte deschisă, în care pot fi citite învățăturile acestei credințe și aplicarea lor practică în viața de zi cu zi. Nimic nu este tănuit sau ascuns: lucruri și evenimente care de obicei sunt păstrate în secret sunt discutate fățiș în Coran și în *Sunna*, dezvăluind chiar slăbiciunea umană. Toate aceste lucruri sunt prezentate pentru a-i învăța pe oameni să deosebească tot ceea ce e bine de ceea ce e rău.

Companionii Profetului – Allah să fie mulțumit de ei toți! – au înțeles că viața Profetului a fost în întregime dedicată lui Allah și mesajului Său, așadar de ce să tănuiască sau să ascundă vreun aspect al vieții lui? Istorisirile referitoare la viața

lui, la familia lui și la soțiile lui reprezintă o aplicare practică a vorbelor pe care el le-a predicat și, din acest motiv, companionii Profetului – Fie ca Allah să-i răsplătească cu tot ce e bun! – au transmis cele mai precise detalii și au reușit să relateze fiecare aspect al vieții lui cotidiene, indiferent dacă era major sau minor.

Aceasta reprezintă numai o parte a felului în care Allah a făcut ca viața Profetului să fie consemnată, fiind incluse aici și detalii referitoare la modul precis în care învățăturile islamice au fost aplicate în viața sa. Aceste lucruri sunt în plus față de referirile pe care Coranul le face la viața Profetului, care formează o consemnare care va rămâne până când cerul și pământul se vor sfârși.

Ea stă alături de el și îl sfătuiește

Una dintre legile pe care Allah le-a hotărât pentru această viață este că bărbații și femeile trebuie să muncească împreună ca să cultive și să populeze pământul, precum și să se îngrijească de treburile acestei vieți. Bărbații nu se pot descurca fără femei și nici invers. Din acest motiv, legile islamice îi învață pe bărbați și pe femei să coopereze în toate treburile. Islamul îl îndeamnă pe bărbat să își ajute soția, atât cât îi stă în putere. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, care este un exemplu pentru toți musulmanii, obișnuia să își ajute și să își susțină familia până când mergea să se roage, așa cum a zis A'îșā, „mama credincioșilor”.

Așa cum islamul dorește ca bărbatul să își ajute soția în treburile gospodărești și în îndeplinirea sarcinilor casnice, tot așa dorește ca și femeia să își ajute soțul să se ocupe de treburile lumești, oferindu-și părerea și povața și fiind alături de el.

Trecutul istoric ne spune că femeile musulmane au

participat la lupta sfântă alături de bărbați, au mășăluit alături de ei în bătălii, aducând apă celor însetați, îngrijind răniții, așezând oase rupte, împiedicând vărsarea de sânge, încurajând soldații și uneori participând la luptă, alergând încoace și încolo printre săbii și lănci, rămânând ferme atunci când unii dintre viteji căzuseră. Purtarea lor vitejească a fost lăudată de Profet, așa cum am menționat mai înainte.

Cu toate acestea, contribuția femeilor la viața publică nu s-a limitat numai la câmpul de luptă. Femeile au stat alături de bărbați și în vremuri de pace, oferindu-le povețele lor prețioase, mângâindu-i în vremuri apăsătoare și susținându-i în vremuri de restriște.

Istoria a consemnat multe nume de bărbați musulmani de seamă care obișnuiau să caute și să urmeze povața soțiilor lor. Pe primul loc se află însuși Profetul, care urma uneori sfatul Khadijei, pe cel al lui Umm Salama, pe cel al A'isei și pe cel al altor neveste. 'Abdullah ibn Az-Zubair obișnuia să urmeze sfatul mamei lui, Asma'; Al-Walid ibn 'Abdul-Malik obișnuia să urmeze sfatul soției lui, Umm Al-Banin bint 'Abdul 'Aziz ibn Maruan, iar Harun Ar-Rashid obișnuia să urmeze sfatul soției lui, Zubaida; și există multe asemenea exemple în trecutul islamic.

Adevărata femeie musulmană înțelege dificila povara pe care islamul a așezat-o pe umerii ei, îndemnând-o să fie o soție bună pentru soțul ei, să-l înconjoare cu grijă și să răspundă tuturor nevoilor lui, să îi facă inimii lui pe plac, mulțumindu-l și revigorându-i energia pentru ca el să-și poată îndeplini misiunea pe care o are în această viață. Ea nu își tăinuiește povețele atunci când vede că el are nevoie de ele și nu ezită niciodată să fie alături de el, susținându-l, oferindu-i povața și mângâierea ei.

Prima femeie musulmană, Khadija bint Khuailid, oferă cel mai bun exemplu al femeii care și-a influențat soțul. Profetul

– Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a venit la ea în ziua primei Revelații, neliniștit, tremurând din toate încheieturile. El i-a spus: „Acoperă-mă, acoperă-mă!” Ea s-a grăbit să-i ofere sprijinul ei, sfătuindu-l și gândindu-se la o metodă practică de a-l ajuta.

Bukhari și Muslim relatează povestea spusă de A'îșa referitoare la cum a început Revelația și la modul minunat în care Khadija a răspuns, susținându-și soțul: „Revelația a început sub forma unei viziuni care s-a adevărit; el nu avea niciodată un vis fără ca acesta să nu se adevărească. Apoi a fost făcut să-i placă solitudinea, astfel că mergea și ședea singur în peștera Hira, rugându-se și slăvindu-L pe Allah mai multe nopți, mai înainte de a se întoarce la familia sa pentru a lua merinde pentru o altă perioadă de solitudine. Apoi Adevărul a venit deodată, pe când se afla în peștera Hira. Îngerul a venit la el și a zis: «Citește!» El a zis: «Nu știu să citesc.» (Profetul a zis:) «Îngerul m-a apucat și m-a scuturat până ce aproape am leșinat, apoi m-a eliberat și a zis: „Citește!” Eu am zis: „Nu știu să citesc.” Îngerul m-a apucat pentru a doua oară, m-a scuturat până ce aproape am leșinat, apoi m-a eliberat și a zis: „Citește!” Eu am zis: „Nu știu să citesc.” Îngerul m-a apucat a treia oară și m-a scuturat până ce aproape am leșinat, apoi m-a eliberat și a zis:

„Citește! În numele Domnului Tău care a creat, / Care l-a creat pe om din sânge închegat! / Citește! Domnul tău este cel mai Nobil, / Este Cel care l-a învățat cu calemul, / L-a învățat pe om ceea ce el nu a știut!”

[Coran 96: 1-5]

Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a întors la Khadija, tremurând din toate

încheieturile, și a zis: «Acoperă-mă, acoperă-mă!» Ea l-a acoperit până ce s-a liniștit, apoi el i-a zis Khadijei: «O, Khadija, ce se întâmplă cu mine?» El i-a spus ce se întâmplase, apoi a zis: «Mă tem pentru mine.» Khadija a zis: «Nu, mai degrabă înveselește-te, căci, pe Allah, El nu te va părăsi niciodată. Pe Allah, tu susții legăturile de rudenie, grăiești adevărul, cheltuiești bani cu cei nevoiași, dăruiești bani celor săraci, îți cinstești oaspeții și îi ajuți pe cei aflați în dificultate.» L-a dus la Uaraqa ibn Naufal ibn Asad ibn 'Abdul 'Uzza, care era vărul ei, fiul fratelui tatălui ei. Acesta îmbrățișase creștinismul în perioada de dinaintea islamului. El putea să scrie în limba arabă și scrisese Evanghelia în arabă atât cât voise Allah. Era un bătrân care își pierduse vederea. Khadija i-a zis: «O, unchiule, ascultă-l pe nepotul tău.» Uaraqa ibn Naufal a zis: «O, fiu al fratelui meu, ce s-a întâmplat?» Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a spus ce se întâmplase. Uaraqa a zis: «Acesta este Gavriil (*An-Namus*) care a fost trimis la Moise. Aș vrea să fiu mai tânăr și să pot trăi în ziua în care poporul tău se va lepăda de tine.» Trimisul lui Allah a întrebat: «Mă vor alunga ei?» Uaraqa a zis: «Da. Oricine a venit cu ceea ce tu ai adus a fost tratat cu dușmănie de neamul lui. Dacă voi mai apuca acea zi, te voi sprijini cu putere.»²⁶¹

Această relatare stă mărturie clară a înțelepciunii, tăriei de caracter, statorniciei, înțelegerii și adâncii perspicacități a Khadijei. În ea se întruchipau calitățile pe care trebuie să le aibă o soție. Ea cunoștea caracterul admirabil al Profetului, buna conduită și puritatea sufletului lui și acest lucru a făcut-o să fie sigură că Allah nu va părăsi niciodată un om ca Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și nici nu va

²⁶¹ *Fath al-Baari*, 1/23, *Kitab Bada' al-Wahi*, baab hadis 'A'isha auual ma bade'a bihi al-wahi; *Muslim*, 2/197, *Kitab al-Imam*, baab bada' al-wahi

permite ca asupra lui să se abată vreo soartă amară. Ea știa că în spatele acestei minunate întâmplări care îl copleșise pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – se afla un lucru mareț pe care Allah îl pregătise pentru Trimisul Său. Din acest motiv, ea i-a spus cuvinte blânde, încurajatoare, dându-i astfel încredere, liniște și o siguranță de neclintit: „Înveselește-te, o, vărul, și rămâi ferm. Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul Khadijei, sper că tu vei fi Profetul acestei națiuni.”²⁶²

Apoi l-a dus la vărul ei, Uaraq ibn Naufal, care cunoștea Tora și Evanghelia, și i-a spus ce se întâmplase Profetului.

Prima „mamă a credincioșilor”, Khadija, a fost o bună sfătuitoare pentru Profet. Ea câștigase deja un statut înalt și un renume nemuritor, deoarece a fost prima persoană care a crezut în Allah și în Trimisul Său și a rămas alături de soțul ei, Profetul, susținându-l și ajutându-l să îndure cele mai grele asupri și persecuții pe care le-a avut de înfruntat la începutul misiunii sale. A îndurat alături de el toate greutățile cu care s-a confruntat.

Ibn Hișam spune în cartea sa „*Sirah*”: „Khadija avea credință și credea în ceea ce el a adus de la Allah. În acest fel, Allah l-a ajutat pe Profetul Său. Ori de câte ori auzea vreun cuvânt de respingere sau necredință care îl supăra, Allah îl făcea să-și înalțe sufletul (și se însuflețea) când se întorcea la ea. Ea îl încuraja și îl sfătuia să fie atent, să creadă în el și îl făcea astfel să-i fie mai ușor să înfrunte ceea ce oamenii spuneau sau făceau. Fie ca Allah să se îndure de ea!”²⁶³

Era o femeie care grația întotdeauna adevărul și purta această povară cu credință. Nu e de mirare că ea a câștigat mulțumirea lui Allah și că a meritat să fie cinstită de El.

²⁶² Ibn Hișam, *As-Sirah*, 1/254

²⁶³ Ibid, 1/257

Atotputernicul i-a transmis salutări (*salaam*) prin intermediul Trimișilor Lui, Gavriil și Muhammed, și i-a dat vestea bună a unei locuințe în Paradis, așa cum se spune în *hadis*-ul relatat de Abu Huraira: „Gavriil a venit la Trimisul lui Allah și a zis: «O, Trimis al lui Allah, Khadija vine spre tine cu vase pline cu mâncare și băutură. Când vine la tine, transmite-i de la Domnul ei și de la mine salutări (*salaam*) și dă-i vestea bună a unei locuințe de mărgăritare în Paradis, în care nu există zgomot sau trudă.»»²⁶⁴

Adevărata femeie musulmană se străduiește să împlinească fapte bune, se gândește mult și își sfătuiește soțul atunci când poate el are cea mai mare nevoie de o povață. Prin acest lucru, ea îi face o mare favoare soțului și acesta este unul dintre modurile prin care ea poate să se poarte frumos cu el.

O altă asemenea poveste care vorbește despre povața potrivită oferită de o femeie se referă la reacția pe care au avut-o musulmanii în timpul tratatului de la Hudaibiia. Această povață a fost oferită de „mama credincioșilor”, Umm Salama, ceea ce arată adâncă înțelegere și înțelepciunea ei.

Umm Salama – Pacea fie asupra sa! – era una dintre cei care se aflau alături de Profet, atunci când el a mers la Mecca pentru a înfăptui pelerinajul mic (*'umra*) în cel de-al șaselea an după Hegira. Această călătorie a fost întreruptă de cei din neamul Quraiș. Ei i-au împiedicat pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și pe companionii săi să intre în Sfânta Casă (*Bait al-Haram*), Ka'aba. Tratatul de la Hudaibiia a fost întocmit între Profet și cei din Quraiș. Acesta era un tratat de pace menit să pună capăt luptelor, timp de zece ani. Se convenise de asemenea că dacă vreunul din Quraiș ajungea la Muhammed fără permisiunea păzitorului său, acesta să fie

²⁶⁴ Bukhari și Muslim; vezi *Șarh As-Sunna*, 14/155, *Kitab Fada'il As-Sahaba*, *baab manaaqib Khadija*

înapoiat, dar dacă vreunul dintre musulmani ajungea la cei din Quraiș, acesta să nu fie înapoiat, iar în acel an musulmanii trebuiau să se întoarcă, fără a intra în Mecca.

Datorită adâncii lui înțelegeri care provenea din călăuzirea lui Allah, Profetul a înțeles că acest tratat, care părea destul de nedrept față de musulmani, era de fapt un lucru bun și reprezenta o mare victorie pentru islam și pentru musulmani.

Cu toate acestea, companionii Profetului au fost îngroziți atunci când au aflat conținutul acestui tratat. L-au considerat a fi nedrept, mai ales că erau dominanți în acea vreme. 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! – a exprimat mânia companionilor Profetului atunci când a mers la Abu Bakr și l-a întrebat: „Nu este el Trimisul lui Allah?” Abu Bakr a zis: „Ba da, bineînțeles că este!” „Nu suntem noi musulmani?” „Ba da, suntem.” „Nu sunt ei politeiști?” „Ba da, asta sunt.” „De ce trebuie să acceptăm acest tratat când este atât de umilitor pentru religia noastră?” Abu Bakr l-a prevenit: „O, 'Umar, urmează porunca lui. Mărturisesc că el este Trimisul lui Allah.” 'Umar a zis: „Și eu mărturisesc că el este Trimisul lui Allah.” Apoi 'Umar a mers la Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și i-a pus întrebări asemănătoare cu cele pe care i le pusese lui Abu Bakr. Dar când a întrebat: „De ce trebuie să acceptăm acest tratat care este atât de umilitor pentru noi?”, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a răspuns: „Eu sunt robul lui Allah și Trimisul Său; Mă voi supune întotdeauna poruncii Sale și El nu mă va abandona niciodată.”²⁶⁵

Atunci 'Umar și-a dat seama că făcuse o greșeală că se grăbise să fie împotriva tratatului. Obişnuia să spună: „Am

²⁶⁵ Ibn Hişam, *As-Sirah*, 3/331, vezi *Fath al-Baari*, 6/281, *Kitab al-Jizia ual-mauaadi'a, baab hadis Sahl ibn Hanif*, Muslim, 12/141, *Kitab al-Jihad uas-Siir, baab sulh al-Hudaibiia*.

continuat să ofer milostenie, să postesc, să mă rog și să eliberez sclavi pentru ce am zis și am făcut în acea zi, până ce am avut speranța că în cele din urmă acest lucru va fi bun pentru mine (deoarece m-a făcut să înfăptuiesc atâtea fapte bune).²⁶⁶

Atunci când Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a validat tratatul, le-a poruncit companionilor lui să se ridice, să jertfească animale și să-și radă capetele, însă nici unul nu s-a ridicat. Le-a spus de trei ori să facă acest lucru, însă nici unul dintre ei nu părea să răspundă. S-a dus la soția sa, Umm Salama, și i-a spus ce se întâmplase. În acel moment, înțelepciunea lui Umm Salama a devenit clară. Ea i-a spus: „O, Trimis al lui Allah, du-te și nu vorbi cu nici unul dintre ei până nu ai jertfit animalul tău și nu ai ras capul tău.”

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a ascultat sfatul și a făcut așa cum l-a sfătuit. Atunci când companionii au văzut acest lucru, s-au grăbit să sacrifice și ei animale, împingându-se unii pe alții, și alții au început să se radă unii pe alții pe cap, până ce aproape au început să se lupte din cauza mâhnirii și a regretului că nu îl ascultaseră pe Profet.²⁶⁷

După aceasta, musulmanii s-au învățat minte și au înțeles înțelepciunea de care a dat dovadă Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – semnând acest tratat, care a reprezentat de fapt o biruință învederată, căci mult mai mulți oameni decât înainte au îmbrățișat islamul.

Muslim a relatat că versetul: „*Noi ți-am dat ție o biruință învederată*” [Coran 48:1] s-a referit la tratatul de la Hudaibiia. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a trimis după 'Umar și i-a recitat acest verset lui. 'Umar a zis: „Este cu

²⁶⁶ Ibid.

²⁶⁷ *Zaad al-Ma'ad*, 3:295, Tabarani, 2/124

adevărat o biruință, o, Trimis al lui Allah?” El a zis: „Da, este!” Atunci 'Umar s-a liniștit.²⁶⁸

Ea își îndeamnă soțul să cheltuiască pentru Allah

Un alt mod prin care adevărata femeie musulmană își susține soțul este prin îndemnul pe care i-l face de a cheltui și de a oferi milostenie pentru Allah și de a nu risipi bani în exces pe lucruri inutile, așa cum vedem că fac multe femei neștiutoare care s-au abătut de la calea cea dreaptă.

Adevărata femeie musulmană își dorește întotdeauna numai reușite pentru soțul ei și, din acest motiv, ea îl îndeamnă să facă tot mai multe fapte bune, deoarece crede că prin acest lucru își va spori cinstea în această lume și își va înmulți răsplata în lumea cealaltă.

Una dintre minunatele povești în care se vorbește despre femeile care își încurajează soții să cheltuiască pentru Allah se referă la Umm Ad-Dahda: „Când soțul ei a venit la ea și i-a spus că a oferit ca milostenie grădina în care locuia ea împreună cu copiii ei, cu speranța că va obține o grămăjoară de curmale²⁶⁹ în Paradis, ea a zis: «Ai făcut un târg bun, ai făcut un târg bun.» Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: «Cât de multe grămăjoare de curmale va avea Abu Ad-Dahda în Paradis!» și a repetat acest lucru de mai multe ori.”²⁷⁰

Ea îl ajută să fie supus înaintea lui Allah

O altă calitate a femeii musulmane este aceea că îl

²⁶⁸ Muslim, 12/141, *Kitab al-Jihad uas-Siir, baab sulh al-Hudaibiia*

²⁶⁹ Muslim, 8/33, *Kitab al-Janaa'iz, baab al-lahd ua nasab al-laban 'alal-maiyit*

²⁷⁰ Ahmad și Tabaraani, povestitorii *hadis*-ului sunt *rijaal as-sahih*. Vezi *Majma' Az-Zauaa'id*, 9/324, *Kitab al-Manaaqib, baab ma jaa' fi Abu Ad-Dahdah*.

sprijină în diferite moduri pe soțul ei să fie supus înaintea lui Allah, ajutându-l mai ales să rămână treaz și să se roage noaptea (*qīaam al-lail*). Prin aceasta, ea îi face o favoare imensă, deoarece îi reamintește să facă un lucru pe care altfel l-ar putea uita sau neglija. În acest fel atât ea, cât și el se vor afla sub Marea Milă a lui Allah.

Ce minunată imagine a zugrăvit Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – soțului și soției care se ajută unul pe altul să fie supuși înaintea lui Allah, să facă fapte bune și să pătrundă împreună sub Marea Sa Milă. Acest lucru se vede în *hadis*-ul relatat de Abu Huraira, care a zis: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: «Fie ca Allah să se îndure de bărbatul care se trezește noaptea să se roage și își trezește soția să se roage, iar dacă ea refuză, el îi stropește chipul cu apă. Și fie ca Allah să se îndure de femeia care se trezește noaptea să se roage și își trezește soțul să se roage, iar dacă el refuză, ea îi stropește chipul cu apă.»²⁷¹

Ea îi umple inima de bucurie

Femeia musulmană înțeleaptă nu uită că una dintre cele mai mari fapte pe care le poate face în această viață, după slăvirea lui Allah, este să reușească să se facă plăcută soțului ei, să-i umple inima de bucurie, pentru ca în adâncul sufletului lui el să fie fericit că este căsătorit cu ea, să îi placă să trăiască alături de ea și să se afle în compania ei. Ea își folosește inteligența pentru a găsi mijloace care să-i lumineze inima, să-i umple sufletul de bucurie și fericire, pentru a deveni astfel crăiasa inimii lui.

Ea înțelege că, pentru un bărbat, femeia este cea mai

²⁷¹ Abu Dawud, 2/45, în *Kitab as-Salat, baab qīaam al-lail* și Al-Hakim, 1/309, *Kitab Salaat at-Tatawwu'*;

mare bucurie în această viață, așa cum se spune în *hadis*-ul citat de 'Abdullah ibn 'Amr ibn Al-Aas – Pacea fie asupra sa! –, în care se relatează că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ar fi spus: „Această lume nu este decât o oportunitate trecătoare și cea mai mare bucurie în această viață este femeia drept-credincioasă.”²⁷²

Femeia nu uită că, în această viață, ea este pentru un bărbat cea mai mare bucurie, dacă știe cum să fie pe placul lui. Dacă nu știe cum să se facă plăcută, atunci, în cele mai multe cazuri, ea va fi pentru soțul ei o sursă de necazuri și suferințe, așa cum a afirmat Profetul: „Trei lucruri îl fac fericit pe fiul lui Adam și trei lucruri îl fac nefericit. Printre lucrurile care îl fac fericit pe fiul lui Adam se numără o soție bună, o casă bună și un mijloc bun de transport; lucrurile care îl fac nefericit sunt o soție rea, o casă rea și un mijloc rău de transport.”²⁷³

Așadar, a fi o bună soție și a fi pe placul soțului reprezintă o parte a religiei. Acest lucru îl apără pe bărbat, ajutându-l să rămână neprihănit, și întărește temelia familiei, aducând în acest fel bucurie soțului și copiilor ei.

Prin firea ei, femeia musulmană se străduiește să fie pe plac soțului. Prin aceasta, ea caută o cale să își desăvârșească feminitatea și tendința de a se face și mai atrăgătoare. Pentru femeia musulmană însă, acest lucru merge chiar și mai departe. Încercând să câștige inima soțului ei, ea încearcă de asemenea să câștige mulțumirea lui Allah, Cel care a făcut din comportamentul desăvârșit pe care trebuie să-l aibă față de soț o parte a religiei, și despre acest lucru va fi întrebată în Ziua de Apoi. Din acest motiv, ea nu precupețește nici un efort în purtarea iubitoare pe care o are față de soțul ei. Ea are o

²⁷² Muslim, 10/56, *Kitab ar-Ridda*, *baab istihbaab nikaah al-bikr*.

²⁷³ Ahmad, 1/168, naratorii sunt *rijaal as-sahih*.

înfățișare plăcută, vorbește frumos, blând, și este o tovarășă agreabilă.

Ea se înfrumusețează pentru el

Ea se înfrumusețează pentru soțul ei cu ajutorul machiajului, a hainelor, etc pentru a părea și mai frumoasă și mai atrăgătoare și pentru a-și mulțumi soțul. Așa făceau femeile drept-credincioase ale înaintașilor care obișnuiau să își dedice timpul slăvirii lui Allah și recitării din Coran. Printre cele mai de seamă dintre acestea se număra A'îșa, dar și altele. Ele obișnuiau să poarte haine fine și bijuterii când erau acasă și când călătoreau cu soții lor, pentru a fi mai frumoase și mai atrăgătoare pentru ei.

Bakra bint 'Uqba a vizitat-o pe A'îșa – Fie ca Allah să fie mulțumit de ele! – și a întrebat-o despre folosirea *henne*²⁷⁴. A'îșa a zis: „Provine dintr-un pom bun și apă pură.” Apoi a întrebat-o despre îndepărtarea părului de pe corp și ea a zis: „Dacă ai soț și dorești să schimbi ceva la tine și să-l înlocuiești cu ceva mai bun pentru el, atunci schimbă [acel lucru].”²⁷⁵

Fie ca femeile nepăsătoare care își neglijează înfățișarea înaintea soților să asculte povața A'îșei și să-și dea seama că frumusețea lor trebuie să fie înaintea de toate pentru soții lor și nu pentru prietene. Acele femei care nu reușesc să se înfrumusețeze pentru soții lor sunt niște păcătoase, deoarece ele nu respectă una dintre cele mai mari îndatoriri ale căsniciei. Faptul că neglijează acest lucru îi poate face pe soți să se îndepărteze de ele și să înceapă să se uite și la alte femei.

Soția al cărei soț o găsește mereu cu părul ciufulit, palidă

²⁷⁴ Henna – o plantă. Când se usucă se face din ea o pudră, care este folosită apoi la colorarea mâinilor, a picioarelor, dar și a părului.

²⁷⁵ Ibn Al-Jawzi, *Ahkaam an-Nisa'*, 343.

la față și îmbrăcată în haine ponosite este o soție nesăbuită și neascultătoare. Nu o va ajuta cu nimic faptul că se grăbește să se înfrumusețeze numai atunci când primește oaspeți sau merge la o petrecere a femeilor, dacă în cea mai mare parte a timpului stă neîngrijită înaintea soțului. Cred că femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de învățăturile islamice se va afla la adăpost de astfel de lipsuri, deoarece ea se poartă așa cum se cuvine cu soțul ei, și este puțin probabil ca o femeie care se poartă cum trebuie cu soțul ei să nu reușească să își îndeplinească datoria față de el.

Una dintre învățăturile islamului spune că femeia trebuie să se înfrumusețeze pentru soțul ei, pentru ca acesta să o vadă așa cum îi place lui. Acesta este motivul pentru care unei femei i se interzice să poarte doliu mai mult de trei zile, în afară de moartea soțului ei, când i se permite să jelească timp de patru luni și zece zile. Vedem acest lucru în *hadis*-ul citat de Bukhari de la Zainab, fiica lui Umm Salama. Ea a zis că a venit la Zainab bint Jahș, soția Profetului, atunci când fratele ei murise. Ea a cerut parfum și s-a parfumat, apoi a zis: „Nu mă parfumez pentru că am nevoie, ci pentru că l-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând de la amvon (*minbar*): «Unei femei care are credință în Allah și în Ziua de Apoi nu îi este permis să jelească mai mult de trei zile, excepție face moartea soțului, (pentru care poate jeli) patru luni și zece zile.»²⁷⁶

Ea este veselă și recunoscătoare atunci când îl vede

O altă modalitate prin care femeia musulmană se face

²⁷⁶ *Fath al-Baari*, 9/484, *Kitab at-Talaaq*, *baab ihdaad al-mutauaffa 'anha zaujuha*.

atrăgătoare pentru soțul ei este să fie fericită, veselă, prietenoasă și blândă, aducând în acest fel bucurie în viața soțului. Atunci când se întoarce acasă extenuat de la muncă, ea îl întâmpină cu un zâmbet și cu vorbe blânde. Își lasă deoparte pentru o vreme propriile griji și îl ajută să uite o parte din grijile lui. I se înfățișează veselă și liniștită și își exprimă recunoștința de fiecare dată când el face un lucru bun pentru ea.

Adevărata femeie musulmană este cinstită și este întotdeauna recunoscătoare față de fiecare persoană, deoarece învățăturile religiei o apără să nu cadă în păcat printr-un comportament depravat și prin nerecunoștință. Cum poate ea atunci să fie nerecunoscătoare față de soțul ei, prea-iubitul ei tovarăș? Ea cunoaște bine învățăturile islamice: „Cel ce nu e mulțumitor față de oameni nu e mulțumitor față de Allah.”²⁷⁷

Prin aceasta, ea înțelege că fiecare persoană care împlinește fapte bune merită mulțumiri și recunoștință; cum poate ea așadar să ezite sau să nu-și arate mulțumirea față de soțul ei, mai ales atunci când aude cuvintele Profetului: „Allah nu va privi la femeia care nu mulțumește soțului ei atunci când nu se poate descurca fără el.”²⁷⁸

Ea împarte cu el bucuriile și necazurile lui

O altă modalitate prin care femeia se poate face plăcută soțului este să împartă cu el bucuriile și necazurile lui. Ea i se alătură în unele dintre activitățile lui de recreere, în munca lui zilnică, ca de pildă: cititul, exercițiile, participarea la discuții și întruniri folositoare și așa mai departe, pentru ca soțul să simtă că nu este singur și că nu se bucură singur de plăcerile pe care le oferă în viață lucrurile bune. El împarte aceste plăceri cu soția

²⁷⁷ Bukhari în *Al-Adab al-Mufrad*, 1/310, *baab man la yaşkur an-naas*.

²⁷⁸ Al-Hakim în *Al-Mustadrak*, 2/190, *Kitab an-Nikaah*.

iubitoare, inteligentă și cinstită.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a întrecut cu A'îșa nu doar o dată și acest lucru indică faptul că islamul îi îndeamnă pe ambii soți să-și împartă unuia altuia bucuriile, deoarece această împărțire are un impact puternic în cimentarea sentimentelor pe care le au unul față de celălalt și în consolidarea legăturilor dintre ei.

Așa cum împarte cu el bucuriile, ea împarte de asemenea grijiile și preocupările lui, îl întâmpină cu vorbe blânde de alinare, cu o povață înțeleaptă și cu un suport emoțional sincer.

Ea nu se uită la alți bărbați

Adevărata femeie musulmană evită să se uite și la alți bărbați în afară de soțul ei. Ea nu se uită la bărbații care nu se înrudesc cu ea (care nu sunt *mahram*), ascultând astfel de porunca lui Allah:

„Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească rușinea lor, să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților lor, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor, sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a muierilor lor, sau a acelor pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căți-vă cu toții, o, voi dreptcredincioșilor, față de Allah, pentru ca voi să izbândiți!”

[Coran 24:31]

Ferindu-se să privească alți bărbați, ea atinge calitatea (după cum se spune în Coran) femeilor neprihănite care își pleacă privirea, calitate pe care bărbații o iubesc cel mai mult la femei. Acest lucru dovedește buna-cuviință și puritatea lor. Aceasta este caracteristica desăvârșită a femeii musulmane neprihănite, cuvioase, pure, menționată mai-sus în Coran atunci când se vorbește despre femeile din Paradis și despre calitățile lor pentru care bărbații le iubesc:

„În ele sunt [hurii] neprihănite, pe care nu le-au atins înainte de ei nici oameni, nici djinni.”

[Coran 55:56]

Ea nu îi descrie lui alte femei

O altă caracteristică a femeii musulmane inteligente este aceea că nu îi descrie niciodată soțului ei o prietenă sau o cunoștință de-a ei, deoarece acest lucru este interzis în islam, după cum a grăit Profetul: „Nici o femeie nu trebuie să vorbească despre o altă femeie sau să i-o descrie soțului ei, (pentru că acest lucru este) ca și cum el ar vedea-o.”²⁷⁹

Islamul vrea ca inimile oamenilor să fie umplute de pace, să pună capăt gândurilor ispititoare și imaginației neobosite, pentru ca oamenii să își poată trăi viața într-un mod decent și liniștit, în care nu există astfel de gânduri și în care să fie capabili să împlinească sarcinile și îndatoririle pentru care au fost creați. Minteaa unui bărbat nu trebuie să fie preocupată de gânduri necugetate, ca de pildă să-și compare soția cu femeia pe care ea i-o descrie sau să se gândească la frumusețea ei,

²⁷⁹ *Fath al-Baari*, 9/338, *Kitab an-Nikaah*, *baab tabaaşir al-mar'at al-mar'ah fatana'at-ha li zawjiha*

așa cum și-o imaginează. El nu trebuie să lase astfel de discuții nesăbuite să-l împiedice să mai meargă la muncă sau la distracțiile obișnuite, ori să-l conducă spre ispită și să-l facă să o apuce pe căi greșite.

Ea încearcă să creeze o atmosferă liniștită pentru soțul ei

Femeia musulmană nu numai că se înfrumusețează pentru soțul ei și împarte cu el treburile și plăcerile lui, dar încearcă de asemenea să creeze o atmosferă de liniște și pace în casă. Ea se străduiește să păstreze casa curată, iar el va vedea în acest lucru disciplină și bun gust, copii curați, bine-crescuți și politicoși și un loc în care se pregătesc mereu mese gustoase. De asemenea, femeia isteată face tot ce îi stă în puteri, bazându-se pe știința ei și pe bun gust. Toate acestea fac parte din caracterul pe care trebuie să-l aibă o adevărată musulmană, așa cum a poruncit islamul.

Adevărata femeie musulmană nu uită că, potrivit islamului, căsătoria este unul dintre semnele lui Allah. Islamul a făcut soția o sursă de liniște, odihnă și mângâiere pentru soțul ei:

Și printre semnele Lui [este acela] că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam [de oameni] care chibzuiesc.”

[Coran 30:21]

Căsătoria este cea mai profundă legătură cu care Allah leagă un suflet de altul, pentru ca acestea să se bucure de pace, liniște, trăinicie și plăceri permise. În căminul conjugal, care este plin de iubire sinceră și îngăduință, soția reprezintă

pentru soțul ei o sursă de adăpost, siguranță și odihnă. Femeia musulmană drept-călăuzită înțelege cel mai bine acest sens ales și îl transformă într-o realitate plăcută și agreabilă.

Femeia musulmană este îngăduitoare și iertătoare

Femeia musulmană este îngăduitoare, iertătoare și trece cu vederea orice greșeală a soțului. Ea nu-i poartă pică pentru greșeli și nici nu i le reamintește din când în când. Nici o calitate a ei nu o va face mai plăcută în ochii soțului decât aceea de a fi îngăduitoare și iertătoare; și nici o altă calitate nu îl va întoarce pe soțul ei mai mult împotriva ei decât resentimentele, numărarea lipsurilor și reamintirea greșelilor.

Femeia musulmană care urmează călăuzirea islamului se supune poruncii lui Allah:

„...Ci să ierte și să miluiască. Oare nu voiți voi ca Allah să vă ierte vouă? Iar Allah este Iertător, Îndurător [Ghafur, Rahim].”

[Coran 24:22]

O astfel de femeie merită să fie crăiasa inimii soțului ei și să-i umple sufletul cu bucurie și fericire.

Ea are un caracter puternic și este înțeleaptă

Printre cele mai de seamă trăsături ale femeii musulmane se numără: tăria de caracter, modul matur de gândire și comportarea chibzuită. Acestea sunt calitățile pe care femeia musulmană le deține atât înainte, cât și după căsătorie, fiindcă acestea rezultă din înțelegerea ei islamică și din conștientizarea misiunii pe care o are în viață.

Ea își arată această tărie de caracter atunci când își alege soțul. Nu se lasă în voia tatălui ei, dacă acesta s-a abătut de la calea cea dreaptă și caută să o forțeze să accepte o căsătorie pe care ea nu o dorește. De asemenea, ea nu îl acceptă pe bărbatul care vine să-i ceară mâna, indiferent cât de bogat sau de puternic ar fi, dacă acesta nu are calitățile unui adevărat musulman.

După căsătorie, caracterul ei rămâne puternic, chiar dacă ea se distinge prin firea ei liniștită, prin comportamentul cumpătat și prin supunerea iubitoare față de soțul ei. Tăria ei de caracter se vede mai ales atunci când ia atitudine în probleme referitoare la religie și credință, așa cum am văzut în unele povestiri menționate mai înainte, precum cea despre Umm Sulaim bint Milhaan, care s-a convertit la islam alături de fiul ei, Anas, cu toate că soțul ei Malik ibn An-Nadar a rămas politeist și era ostil față de soția lui care era musulmană; cea despre Umm Habiba bint Abu Sufian care a rămas statornică în islam atunci când soțul ei 'Ubaidullah ibn Jahș Al-Asadi a devenit apostat și a îmbrățișat religia etiopienilor; despre Barira, care a fost hotărâtă să se despartă de soțul ei pe care nu-l iubea, chiar dacă Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a încercat să intervină pentru el; și despre soția lui Thabit ibn Qais ibn Șammas, care a cerut divorțul de soțul ei pe care nu îl iubea, și Profetul a acceptat dorința ei.

Principalul motiv pentru care aceste femei au adoptat o atitudine atât de puternică a fost preocuparea lor de a adera la islam, de a-și menține credința pură și de a-L mulțumi pe Allah.

Fiecare a căutat numai ceea ce este permis în viața conjugală și s-a temut ca nu cumva să săvârșească vreun păcat, fie că s-a căsătorit cu un bărbat care nu i-a împărtășit convingerile religioase, fie că nu a reușit să își îndeplinească

îndatoririle pe care le avea față de soțul pe care nu-l iubea sau cu care nu putea trăi. Dacă n-ar fi fost tăria lor de caracter și demnitatea sau conștiința de sine și credința, ele ar fi urmat poruncile soților lor rău-călăuziți și atunci s-ar fi trezit și ele că s-au abătut de la calea cea dreaptă, prinse în nefericirea de a trăi alături de un soț pe care nu-l pot accepta cu adevărat. Curajul acestor femei ne arată cum ar trebui să fie adevărata femeie musulmană, indiferent de locul sau timpul în care trăiește.

Tăria de caracter a femeii musulmane nu trebuie să o facă totuși să uite că ea are datoria să fie supusă față de soțul ei și să se poarte cu el cu cinste și respect. Tăria de caracter trebuie să o facă să traseze un echilibru înțelept în felul în care vorbește sau se poartă cu el, fără a fi nepăsătoare sau indiferentă. Chiar și în acele momente de mânie, inevitabile într-o căsnicie, ea trebuie să se controleze și să-și stăpânească limbajul, ca nu cumva să spună ceva care să jignească sentimentele soțului ei. Aceasta este o trăsătură specifică unui caracter puternic și echilibrat.

A'isha – Pacea fie asupra sa! – întruchipează cel mai înalt exemplu în ceea ce privește aceste trăsături minunate și fiecare femeie musulmană trebuie să-i urmeze exemplul. Modul în care a depus jurământ atunci când era fericită cu soțul ei, Profetul, a fost diferit de modul în care a vorbit atunci când era supărată pe el. Acesta este un exemplu de bună creștere și respect. Și acest lucru l-a observat și Profetul, deoarece ea a povestit că el – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Știu când ești fericită cu mine și când ești supărată pe mine.” Ea a zis: „Cum de știi acest lucru?” El a spus: „Când ești fericită cu mine, spui: «Nu, pe Domnul lui Muhammed!» și când ești supărată pe mine, spui: «Nu, pe Domnul lui Avraam!» Ea a zis: «Da, așa este. Pe Allah, o, Trimis al lui Allah, mă feresc numai de numele

tău.»²⁸⁰

Ce purtare minunată și ce iubire adevărată!

Tăria de caracter a A'îșei a devenit chiar și mai evidentă atunci când ea a fost încercată cu acțiunea de defăimare (*al-ifk*) pe care Allah a transformat-o într-o încercare pentru Trimisul Său și pentru întreaga comunitate, înălțând statutul unora și coborându-l pe al altora, sporind credința celor ce erau călăuziți și sporind pierderea celor ce erau abătuți de la calea cea dreaptă.

Tăria de caracter și profunda credință în Allah au devenit și mai vizibile și era evidentă încrederea A'îșei că numai Allah Unicul îi va dovedi nevinovăția. Nu găsesc cuvinte care să redea mai bine și mai frumos profunda și adevărata credință a A'îșei și încrederea pe care o avea în dreptatea lui Allah, nu în cea făcută de Ibn Qaiim Al-Jauziia.

Acesta a zis: „Încercarea a fost atât de aspră, încât Revelația a încetat din cauza asta timp de o lună și, în această perioadă, Trimisului lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu i-a fost revelat nimic referitor la această problemă, pentru ca înțelepciunea care se găsea în ceea ce se întâmplase să poată deveni evidentă în totalitate și credincioșilor adevărați să le fie sporită credința, aderarea la dreptate și să poată să mediteze la Allah, la Trimisul Său, la familia Trimisului și la acei credincioși care grăiau adevărul. Între timp, ipocriților le vor fi sporite numai păcatele și fățărnicile și adevărata lor fire va fi dezvăluită înaintea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a credincioșilor. A'îșa, cea care spusese adevărul, și părinții ei aveau să fie arătați ca niște drepti robi ai lui Allah care primiseră întreaga Sa

²⁸⁰ Muslim, 15/203, *Kitab Fadaa'il as-Sahaba, baab fadaa'il Umm Al-Mu'minin A'îșa*

binecuvântare. Nevoia lor de Allah și dorința de a se apropia de El se va intensifica, se vor simți smeriți înaintea Sa și își vor pune speranța și încrederea în El, în loc să spere la ajutorul altor oameni. A'îșa își va pierde nădejdea că va primi ajutor de la o făptură umană; și ea a trecut de această grea încercare atunci când tatăl ei a zis: «Ridică-te și mulțumește-i!», după ce Allah a trimis o revelație în care era confirmată nevinovăția ei. Ea a zis: «Pe Allah, nu mă voi ridica și nu îi voi mulțumi; Eu mulțumesc numai lui Allah care mi-a dezvăluit nevinovăția.»»

Un alt lucru care demonstrează înțelepciunea care se afla în faptul că Revelația a încetat timp de o lună a fost că oamenii își concentrau atenția numai asupra acestei probleme și o cercetau cu atenție; credincioșii așteptau nerăbdători să audă ce va revela Allah Trimisului Său – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în legătură cu această problemă. Revelația a venit precum o ploaie pe pământ uscat, atunci când Trimisul lui Allah și familia sa, Abu Bakr și familia sa, dar și companionii Profetului aveau cea mai mare nevoie de ea. Le-a adus o mare ușurare și bucurie. Dacă Allah ar fi revelat chiar de la început adevărul în această privință, atunci înțelepciunea care a reieșit de aici ar fi fost necunoscută și o învățătură importantă ar fi fost pierdută.

Allah a vrut să arate statutul Profetului Său – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a familiei lui în Vederea Sa și cinstea pe care a pogorât-o asupra lor. Însuși Allah l-a ocrotit pe Trimisul Său și i-a dojenit pe dușmanii lui, iar Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu a avut nimic de-a face cu acest lucru. Numai Allah l-a răzbunat pe Profetul Său și pe familia lui.

Ținta acestei acțiuni de defăimare a fost Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și cea care a fost acuzată a fost soția sa. Nu era potrivit ca el să-i declare

nevinovăția, deși știa că era nevinovată, și niciodată nu a crezut altfel. Când le-a cerut oamenilor să-l răzbune pentru cei ce răspândiseră acea calomnie, el a zis: „Cine mă poate învinovăți dacă i-aș pedepsi pe cei care mi-au defăimat familia? Pe Allah, întotdeauna am aflat numai bine de la familia mea și ei mi-au zis de un bărbat de la care nu am văzut niciodată altceva decât bine și el nu a intrat niciodată în casa mea decât alături de mine.” El avea o dovadă mai mare decât aveau credincioșii despre nevinovăția A'îșei, dar datorită răbdării, a perseverenței și a încrederii profunde în Allah s-a purtat așa cum se cuvine până ce a fost pogorâtă Revelația, care i-a umplut inima de bucurie și i-a sporit statutul, demonstrând comunității că Allah avea grijă de el.

Atunci când tatăl ei i-a spus A'îșei să se ridice și să mulțumească Trimisului lui Allah, ea a zis: „Nu voi mulțumi decât lui Allah.” Oricine cugetă la acest răspuns își dă seama de nivelul științei ei și de profunzimea credinței ei. Ea atribuie această binecuvântare numai lui Allah și îi mulțumește numai Lui. Ea înțelegea foarte bine mărturisirea de credință și acest lucru arată imensa ei tărie de caracter și încrederea pe care o avea în nevinovăția sa. Atunci când a vorbit, ea nu era curioasă sau nerăbdătoare să afle urmarea acestui lucru, deoarece era sigură că nu săvârșise nimic rău.

Datorită încrederii pe care o avea în iubirea pe care i-o purta Profetul a spus ea ceea ce a spus. Ea i-a devenit lui chiar și mai dragă atunci când a zis: „Nu voi mulțumi decât lui Allah, căci El este Cel care mi-a dezvăluit nevinovăția.” A dat dovadă de o maturitate și de o credință admirabile atunci când soțul ei prea-iubit, de care nu suporta să fie despărțită, a stat departe de ea timp de o lună; apoi, atunci când situația s-a clarificat și el a dorit să se întoarcă la ea, ea nu s-a grăbit să meargă la el, în ciuda iubirii pe care i-o purta. Acesta reprezintă cel mai înalt

nivel de fermitate și tărie de caracter.”²⁸¹

Este într-adevăr cel mai înalt nivel de maturitate și tărie de caracter. Adevărata musulmană este smerită, bună, iubitoare și ascultătoare față de soțul ei, fără a avea însă un caracter slab înaintea lui, chiar dacă el îi este cel mai drag dintre oameni, ori cel mai nobil și mai cinstit dintre toate ființele umane, atâta timp cât ea se află pe calea cea dreaptă și este credincioasă căii lui Allah. A'îșa a stabilit cel mai înalt exemplu în ceea ce privește tăria de caracter a femeii musulmane care este mândră de religia ei și înțelege ce înseamnă să fii un slujitor adevărat, un rob adevărat al Unicului Allah.

Femeia musulmană nu trebuie să interpreteze atitudinea A'îșei ca pe o una de superioritate sau aroganță, dându-și la o parte soțul. Am explicat deja care sunt îndatoririle femeii musulmane față de soțul ei, adică: supunerea, iubirea, blândețea, încercarea de a-l mulțumi, respectând învățăturile islamice. Din atitudinea A'îșei învățăm că islamul o prețuiește și o cinstește pe femeie, atâta timp cât ea este fidelă legilor și învățăturilor islamice. Acest lucru oferă caracterului ei tărie, mândrie, cinste și înțelepciune.

Islamul le acordă femeilor drepturi și un renume pentru care sunt invidiate de femeile din Occident. Acest lucru a fost admis de cele care activau pentru libertatea femeilor din țările arabe, așa cum am văzut. Multe dintre ele nu au mai susținut că femeile musulmane au nevoie să fie eliberate; o astfel de activistă este doctorița Nawaal El Sa'adawi, care a acordat un interviu ziarului „*Al-Watan*” din Kuwait (august, 1989).

Doctorița El Sa'adawi a fost întrebată: „Credeți că femeile din Europa reprezintă un exemplu bun de urmat?” Ea a răspuns: „Nu, chiar deloc. Europenele au avansat în unele domenii, însă

²⁸¹ Ibn Al-Qaiim, *Zaad al-Ma'ad*, 3/261-264.

au dat înapoi în altele. Legile europene privind căsătoria nedreptățesc femeile și acesta este motivul pentru care s-au înființat atâtea mișcări ce privesc libertatea femeilor în acele țări și în America, unde această mișcare este foarte puternică și este uneori chiar nesănătoasă.”

Apoi ea a remarcat: „Religia noastră islamică le-a acordat femeilor mai multe drepturi decât oricare altă religie și le-a asigurat cinstea și mândria, dar uneori s-a întâmplat ca bărbatul să folosească anumite aspecte ale acestei religii pentru a forma un sistem patriarhal, în care bărbații domină femeile.”

Această „dominație patriarhală” menționată de doctorița El Sa’adawi, care a dus la asuprirea femeilor, a fost cauzată de necunoașterea adevăratelor învățături islamice.

Ea este una dintre cele mai de seamă soții

Discuția de mai înainte referitoare la trăsăturile intelectuale, psihologice, sociale și estetice pe care le posedă femeia musulmană înțeleaptă demonstrează că ea este o soție de seamă, poate chiar cea mai de seamă. Cele mai multe dintre ele sunt pentru soții lor un izvor de mare binecuvântare, noroc și fericire.

Datorită faptului că înțelege învățăturile islamice și își îndeplinește îndatoririle pe care le are față de soțul ei, ea devine cea mai mare sursă de fericire din viața lui. Atunci când soțul se întoarce acasă, ea îl salută cu un zâmbet cald și prietenos, cu vorbe blânde și dulci, cu o înfățișare atrăgătoare și îmbietoare, cu o casă curată și îngrijită, o conversație plăcută, cu masa plină de bunătăți, încântându-l și făcându-l fericit.

Ea este supusă, blândă și iubitoare față de soțul ei, fiind întotdeauna nerăbdătoare să îi facă pe plac. Ea nu dezvăluie tainele lui și nici nu îi dejoacă planurile. Este alături de el în

vremuri de restriște, oferindu-și sprijinul și sfatul ei înțelept. Împarte cu el bucuriile și necazurile. Se face plăcută prin modul în care arată, prin care se poartă și îi umple astfel viața de bucurie și fericire. Îl încurajează în mai multe feluri să fie supus față de Allah și îl motivează, alăturându-i-se în numeroase activități. Ea îi respectă mama și familia. Nu se uită după alți bărbați. Nu participă la discuții necugetate și fără rost. Este dornică să asigure soțului și copiilor o atmosferă de liniște și stabilitate. Are un caracter puternic, fără a fi nepoliticoasă sau agresivă, și este blândă, fără a fi slabă de caracter. Ea câștigă respectul celor cu care vorbește. Este îngăduitoare și iertătoare, trece cu vederea greșelile și nu poartă niciodată ranchiună cuiva.

De aceea, femeia musulmană merită să fie cea mai de seamă soție. Ea este cea mai mare binecuvântare pe care Allah i-o poate dăruia unui bărbat și este un izvor nesecat de bucurie în viața soțului. Cu adevărat, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a grăit adevărul atunci când a zis: „Această lume nu este decât o oportunitate trecătoare și cea mai mare bucurie în această lume este femeia drept-credincioasă.”²⁸²

²⁸² Muslim, 10/56, *Kitab ar-Ridaa'*, baab *istihbaab nikaah al-bikr*.

Capitolul V

Femeia musulmană și copiii ei

Introducere

Fără îndoială, copiii reprezintă un izvor de mare bucurie și încântare, ei îndulcesc viața, aduc mai multă bunăstare în viața de familie și dăruiesc nădejde. Tatăl își vede copiii ca pe un viitor sprijin, dar și ca pe o sursă de înmulțire și perpetuare a familiei. Mama își vede copiii ca pe o sursă de sprijin, mângâiere și bucurie în viață, dar și ca pe o nădejde de viitor. Toate aceste speranțe au ca bază o bună creștere a copiilor, o formare și o educație fără cusur, pentru ca ei să poată deveni elemente active și constructive în societate, un izvor de bunătate pentru părinții lor, pentru comunitate și pentru societate. Atunci ei vor fi așa cum i-a descris Allah:

“Averea și copiii sunt podoaba vieții celei lumești...”

[Coran 18:46]

Dacă se neglijează educația și buna lor creștere, ei vor deveni o povară pentru părinții lor, pentru familie, comunitate și pentru omenire, în general.

Ea înțelege că are o mare responsabilitate față de copiii ei

Femeia musulmană nu uită niciodată că responsabilitatea pe care o are o mamă în educarea copiilor și în formarea

caracterului lor este mai mare decât cea a unui tată, deoarece copiii tind să fie mai apropiați de mame și să petreacă mai mult timp cu ele. Ea știe absolut tot despre evoluția lor comportamentală, emoțională și intelectuală atât în perioada copilăriei lor, cât și în anii dificili ai adolescenței.

De aceea, femeia care înțelege învățăturile islamice și propriul rol în viață cunoaște marea responsabilitate pe care ea o are în creșterea copiilor, așa cum se spune în Coran:

“O, voi cei care credeți! Păziți-vă pe voi înșivă și familiile voastre de un Foc ale cărui vreascuri sunt oamenii și pietrele...”

[Coran 66:6]

Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – s-a referit de asemenea la această responsabilitate în următorul *hadis*: „Luați aminte! Fiecare dintre voi este un păstor și fiecare este tras la răspundere cu privire la turma sa. Califul este un păstor al oamenilor și va fi tras la răspundere pentru supușii săi (în funcție de cum și-a condus treburile). Bărbatul este un ocrotitor al membrilor familiei lui și va fi întrebat de ei (despre modul în care a avut grijă de bunăstarea lor fizică și morală). Femeia este ocrotitoarea gospodăriei bărbatului ei și a copiilor lui și va fi întrebată despre acestea (despre cum a îngrijit gospodăria și a crescut copiii). Sclavul are grijă de averea stăpânului său și va fi întrebat de acest lucru (despre cum și-a îndeplinit responsabilitatea). Luați aminte! Fiecare dintre voi este un ocrotitor și fiecare dintre voi va fi întrebat de responsabilitatea lui.”²⁸³

²⁸³ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 10/61, *Kitab al-Imara ual-qada'*, *baab ar-ra'i mas'ul 'an ra'ii 'atihi*

Islamul pune responsabilitatea pe umerii fiecărui individ și nici o persoană nu este exclusă. Părinții – mamele în special – au responsabilitatea de a le asigura copiilor lor o bună creștere și o educație islamică solidă, bazată pe trăsăturile nobile despre care Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a mărturisit că a fost trimis să le desăvârșească și să le răspândească printre oameni: „Am fost trimis numai să desăvârșesc purtarea drept-credincioasă.”²⁸⁴

Nimic nu arată mai mult însemnătatea responsabilității pe care părinții o au față de copii și îndatorirea lor de a le asigura o educație islamică potrivită decât părerea învățaților că fiecare familie trebuie să acorde atenție vorbelor Profetului: „Învățați-vă copiii să se roage atunci când au șapte ani și obligați-i, dacă nu fac asta, atunci când au zece ani.”²⁸⁵

Părinții care cunosc acest *hadis*, însă nu își învață copiii să se roage atunci când ating vârsta de șapte ani sau nu ezită chiar să-i lovească dacă nu fac acest lucru atunci când ajung la zece ani sunt niște păcătoși și nu își îndeplinesc îndatoririle pe care le au; vor răspunde înaintea lui Allah pentru eșecul lor.

Căminul părintesc este un microcosm al societății în care se formează mentalitatea, intelectul, comportamentul și înclinațiile copiilor, atunci când ei sunt încă foarte mici și gata să primească o bună îndrumare. Așadar, este evident cât de important este rolul pe care îl au părinții în formarea caracterului fiilor și fiicelor și în îndrumarea lor spre adevăr și fapte bune.

Femeile musulmane au înțeles mereu care sunt responsabilitățile pe care le au în creșterea copiilor și se știe că ele au format și influențat minți luminate și au insuflat valori nobile în inimile lor. Femeile inteligente și însemnate au format

²⁸⁴ Bukhari în *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/371, *baab husn al-khulq*

²⁸⁵ Ahmad, 2/187, și de Abu Dawud cu un *hasan isnad*, 1/193, *Kitab as-Salat*, *baab mata iu'mar al-ghulaam bis-salat*

mult mai mulți fii nobili decât bărbații inteligenți și măreți, încât cu greu găsești vreun bărbat de seamă al comunității, dintre cei care au controlat cursul evenimentelor în istorie, care să nu fie îndatorat mamei sale.

Zubair ibn Al-'Awaam îi datora însemnătatea lui mamei sale, Safiia bint 'Abdul Muttalib, care i-a insuflat atât calități minunate, cât și o fire deosebită.

'Abdullah, Mundhir și 'Urua, fiii lui Zubair, au crescut purtând în suflet valorile insuflate de mama lor, Asma' bint Abu Bakr. Fiecare a obținut un statut înalt și și-a lăsat inconfundabil amprenta în istorie.

'Ali ibn Abu Talib – Pacea fie asupra sa! – a primit de la deosebita sa mamă, Fatima bint Asad, înțelepciune, virtute și un bun caracter.

'Abdullah ibn Ja'far și-a pierdut tatăl la o vârstă fragedă. Mama sa, Asma' bint 'Umais, a fost cea care a avut grijă de el, i-a insuflat virtuți și calități nobile și ea însăși a devenit una dintre cele mai de seamă femei în islam.

Mu'auia ibn Sufian a moștenit tăria de caracter și inteligența de la mama sa, Hind bint 'Utba, și nu de la tatăl său, Abu Sufian. Când era copil, ea a observat că el avea trăsături deosebite și că era isteț. Cineva i-a zis: „Dacă va trăi, va ajunge conducătorul neamului său.” Ea a răspuns: „Mai bine să nu trăiască dacă va ajunge doar conducătorul neamului său!”

Mu'auia nu a putut să-i insuflă însă propriului fiu și moștenitor, Iazid, inteligența, răbdarea și aptitudinile sale, deoarece mama băiatului era o simplă beduină cu care el se căsătorise pentru frumusețea ei și pentru statutul familiei și tribului ei.

Nici fratele lui Mu'auia, Ziad ibn Abu Sufian, care era un exemplu de inteligență, agerime și viclenie, nu a reușit să transmită aceste calități fiului său, 'Ubaidullah, care atunci când

a crescut a ajuns un neisprăvit, un neîndemânic și un neprețut. Mama lui era Marjana, o persană care nu avea nici una dintre calitățile care o puteau face demnă să fie mama unui bărbat de seamă.

Istoria consemnează numele a doi bărbați de seamă din neamul Umaia: primul, cunoscut pentru tăria sa de caracter, pentru priceperea, inteligența, înțelepciunea și hotărârea sa, iar cel de-al doilea, pentru că a ales calea dreptății, a bunătății, a îndurării și a virtuții.

Primul a fost 'Abdul Malik ibn Maruan. Mama lui era A'îșa bint Al-Mughira ibn Abu Al-Aas ibn Umaia. Ea era bine-cunoscută pentru tăria de caracter, pentru hotărârea și înțelepciunea ei. Cel de-al doilea a fost 'Umar ibn 'Abdul 'Aziz, al cincilea după cei patru califi care au urmat imediat după profetul Muhammed. Mama lui era Umm 'Aasim bint 'Aasim ibn 'Umar ibn Al-Khattab. Dintre femeile din vremea ei, ea avea cel mai ales caracter. Mama ei avea frică de Domnul ei, Îl slăvea cu credință pe Allah și pe ea o alesese califul 'Umar ca soție pentru fiului său, 'Aasim, atunci când aflase că avea credință dreaptă, deoarece nu fusese de acord să adauge apă peste lapte, așa cum o sfătuisese mama ei, spunând că Allah vede tot ce face.

Dacă ne îndreptăm atenția spre Andaluzia, vedem că strălucitul și ambițiosul conducător Abdur Rahman An-Nasir, care își începuse viața ca orfan, pusese în Occident bazele unui imperiu în fața căruia capitulasera conducători și regi din Europa și în care învățați și filozofi din toate națiunile veniseră să caute știință în instituțiile de învățământ de acolo. Acest stat a avut o importantă contribuție la răspândirea culturii islamice în întreaga lume. Dacă am încerca să aflăm care este secretul însemnătății acestui bărbat, am afla că el se află în însemnătatea mamei lui, care a știut cum să-i insuflă spiritul dinamic al ambiției.

În timpul perioadei Abbasiților au existat două femei

însemnate care au sădit în fiii lor semințele ambiției. Prima dintre acestea era mama lui Ja'far ibn Yahia, care era primul-ministru al califului Harun Ar-Rashid. Cea de-a doua era mama imamului Aș-Șafi'i. El nu își văzuse niciodată tatăl, fiindcă acesta murise când el era încă sugar; mama lui se îngrijise de educația sa.

În istorie există multe asemenea exemple care se referă la femei strălucite, femei care le-au insuflat fiilor lor tăria de caracter, sămânța nobleței, și care le-au stat alături în tot ceea ce ei au săvârșit.

Ea se folosește de cele mai bune metode în creșterea copiilor

Femeia musulmană inteligentă cunoaște psihologia copiilor ei și este conștientă de diferențele dintre ei, în ceea ce privește atitudinea și înclinațiile. Ea încearcă să pătrundă în lumea lor nevinovată și să sădească în ea valori nobile și trăsături demne, folosind cele mai bune și cele mai eficiente metode.

Mama este în mod normal drăgăstoasă și apropiată de copiii ei, pentru ca ei să fie deschiși față de ea și să îi împărtășească gândurile și sentimentele. Ea se grăbește să-i corecteze dacă greșesc, ținând cont de vârsta fiecărui copil și de nivelul lui intelectual. Ea se joacă și glumește cu ei câteodată, încurajându-i și spunându-le cuvinte blânde, iubitoare, mângâietoare. Astfel, iubirea lor pentru ea crește și ei ascultă cu nerăbdare cuvintele ei de îndrumare și îndreptare. Ei o ascultă pentru că o iubesc, căci există o mare diferență între ascultarea sinceră care vine din suflet și este bazată pe iubire, respect și încredere, și ascultarea nesinceră, bazată pe asuprire, violență și forță. Primul tip de ascultare este cel care

durează, este puternic și va da roade, în timp ce ultimul este superficial, nu are nici o bază și se evaporă repede atunci când violența și cruzimea ating un nivel extrem.

Ea își arată iubirea și afecțiunea pe care le-o poartă

Femeia musulmană nu uită că pentru a se dezvolta așa cum trebuie, fără să aibă probleme psihologice sau complexe, fiii și fiicele ei au nevoie de o îmbrățișare călduroasă, de iubire adâncă și de afecțiune sinceră. Această creștere sănătoasă îi umple de optimism, de încredere, speranță și ambiție. De aceea, mama musulmană iubitoare își arată cu fiecare ocazie iubirea și afecțiunea pe care le-o poartă copiilor, umplându-le viața cu bucurie și fericire, iar inima, cu încredere și siguranță.

Adevărata femeie musulmană este plină de compasiune față de copiii ei, pentru că mila este o caracteristică islamică fundamentală și a fost încurajată de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – prin cuvinte și fapte, așa cum spune Anas: „Nu am văzut niciodată pe nimeni cu mai multă compasiune pentru copii decât Trimisul lui Allah. Fiul său, Ibrahim, se afla în grija unei doici pe dealurile din jurul Medinei. El obișnuia să se ducă acolo și noi mergeam cu el. El intra în casă, își lua copilul în brațe și îl săruta, apoi se întorcea.”²⁸⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – iubea copiii musulmani atât de mult încât se juca cu ei. El se purta cu ei cu compasiune și afecțiune. Anas a relatat: „Ori de câte ori trecea pe lângă un grup de băieți, Profetul zâmbea blând și îi saluta.”²⁸⁷

Un exemplu referitor la înțelepciunea Profetului – Allah

²⁸⁶ Muslim, 15/75, *Kitab al-Fada'il, baab rahmatihî ua tauaduhî*

²⁸⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh As-Sunna*, 12/264, *Kitab al-Isti'dhan, baab at-taslim 'ala as-subiaan*.

să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – privind creșterea copiilor îl constituie *hadis*-ul următor: „Nu este de-al nostru cel care nu este blând cu micuții noștri și nu recunoaște drepturile bătrânilor noștri.”²⁸⁸

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – l-a sărutat pe Al-Hasan ibn 'Ali. Al-Aqra' ibn Habis a zis: „Am zece copii și niciodată nu l-am sărutat pe nici unul dintre ei.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Celui care nu va arăta îndurare nu i se va arăta îndurare.”²⁸⁹

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, acest mare învățător, a căutat întotdeauna să insufle îndurarea și compasiunea în inimile oamenilor, să le trezească sentimente de iubire și afecțiune, trăsături umane esențiale.

Într-o zi, un beduin a venit și l-a întrebat pe Profet: „Îți săruți fiii? Noi nu facem asta.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Ce pot face pentru voi dacă Allah a îndepărtat de inimile voastre îndurarea?”²⁹⁰

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a relatat: „Ori de câte ori Fatima intra în cameră, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – se ridica, o saluta, o săruta și îi oferea scaunul său, iar ori de câte ori intra el în cameră, ea se ridica, îi lua mâna, îl saluta, îl săruta și îi oferea scaunul ei. Când venea la el în timpul celei din urmă perioade de boală, el o saluta și o săruta.”²⁹¹

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a

²⁸⁸ Ahmad, 2/185, și Al-Hakim, 1/62, *Kitab al-Imam; isnad sahih* (lanțul de relatări este autentic)

²⁸⁹ Bukhari și Muslim, *Șarh as-Sunna*, 13/34, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab rahmat al-ualad ua taqbilihi*

²⁹⁰ *Fath al-Baari*, 10/426, *Kitab al-Adab, baab rahmat al-ualad ua taqbilihi*

²⁹¹ *Fath al-Baari*, 8/135, *Kitab al-Maghazi, baab maraduhu ua uafatuhu*; Abu Dawud, 4/480, *Kitab al-Adab, baab ma jaa' fil-qiaam*

lăudat pe femeile din neamul Quraiș, pentru că ele aveau cea mai mare compasiune față de copiii lor, erau cele mai preocupate să le asigure o creștere potrivită și să facă sacrificii pentru ei, și asta în afară de faptul că aveau și mare grijă de soții lor.

Acest lucru se poate observa în cuvintele relatate de Bukhari de la Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! Acesta a zis: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: «Cele mai de seamă femei ce călăresc cămile sunt femeile din Quraiș. Ele sunt cele mai miloase față de copiii lor și cele mai atente în ceea ce privește bunăstarea soților lor.»»²⁹²

Părinții trebuie să fie pătrunși de iubire, afecțiune și grijă, dispuși să facă sacrificii și tot ce le stă în putință pentru copiii lor.

Fără îndoială, bogăția sentimentelor pe care mama musulmană le simte pentru copiii ei reprezintă una dintre principalele surse de fericire în viața ei. Femeile din Occident au pierdut acest lucru, pentru că ele sunt pătrunse de materialism, epuizate de truda zilnică, ceea ce a dus la pierderea căldurii ce se naște din iubirea pentru familie. Acest lucru a fost foarte clar exprimat de Salma Al-Haffar, membră a unei mișcări siriene privind femeile, după ce a vizitat America: „Este cu adevărat rușinos faptul că femeile au pierdut cel mai de preț lucru pe care li l-a dăruit natura,²⁹³ adică feminitatea, apoi fericirea, deoarece acest ciclu constant de trudă zilnică le-a făcut să piardă micul paradis care este un adăpost natural atât pentru femei, cât și pentru bărbați, paradis care nu poate înflori decât prin grija mamei care stă acasă. Fericirea indivizilor și a societății ca

²⁹² *Fath al-Baari*, 6/472, *Kitab Ahaadis al-Anbiia, baab qaulihi ta'ala*, 45-48 min *Aal 'Imran* [Coran 3:45-48]

²⁹³ De fapt Allah este Cel care dăruiește aceste lucruri, nu natura. Această expresie reflectă unul dintre efectele occidentalizării. (autorul)

întreg trebuie căutată și găsită acasă, în sânul familiei. Familia este un izvor de inspirație, bunătate și creativitate.”²⁹⁴

Ea se poartă la fel cu fiii și fiicele ei

Femeia musulmană înțeleaptă se poartă cu toți copiii ei corect și în același fel. Ea nu face diferențe între ei, pentru că știe că islamul le interzice părinților acest lucru și cunoaște de asemenea faptul că acesta poate avea un impact negativ asupra copiilor care sunt nedreptățiți. Copilul care simte că nu este tratat la fel ca frații și surorile lui va crește plin de complexe și neliniști, zbuciumat de gelozie și ură. Copilul care simte că este tratat la fel ca frații și surorile lui va crește sănătos și nu va fi zbuciumat nici de gelozie, nici de ură; el va fi mulțumit, vesel, îngăduitor și dispus să îi pună pe ceilalți înaintea lui. Acest lucru îl cere islamul de la părinți și așa îi îndeamnă să facă.

Bukhari, Muslim și alții au relatat: „Tatăl lui An-Nu'man ibn Bașir – Pacea fie asupra sa! – l-a adus la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a zis: «I-am dat acestui fiu un slujitor de-al meu.» Profetul a întrebat: «Ai dat fiecăruia dintre copiii tăi același lucru?» El a zis: «Nu.» Profetul i-a zis: «Atunci ia-ți slujitorul înapoi.»”

Într-o altă relatare se spune: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a întrebat: «Ai făcut același lucru pentru toți copiii tăi?» A zis (tatăl meu): «Nu.» Atunci Profetul a zis: «Teme-te de Allah și poartă-te la fel cu toți copiii tăi.»”

Într-o a treia relatare: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a întrebat: «O, Bașir, mai ai și alți copii?» El a zis: «Da.» Profetul a întrebat: «Vei face un dar asemănător

²⁹⁴ Citat dintr-un articol scris de Salma Al-Haffar, apărut în ziarul *Al-Aiiaam*, din Damasc, în data de 03.09.1062

fiecăruia dintre ei?» El a zis: «Nu.» Atunci Profetul a zis: «Nu-mi cere să fiu martor la acest lucru, pentru că nu vreau să fiu martor la nedreptate.» Apoi a adăugat: «Nu ți-ai dori ca toți copiii tăi să te trateze cu același respect?» A zis (Başir): «Ba da, bineînțeles.» Profetul i-a zis: «Atunci nu face asta.»²⁹⁵

Așadar, femeia musulmană care se teme cu adevărat de Allah se poartă cu toți copiii ei în același mod, nu favorizează pe nici unul în detrimentul celorlalți atunci când le oferă daruri sau cheltuiește cu ei. În acest fel, cu toții o vor iubi, se vor ruga pentru ea și se vor purta cu ea cu blândețe și respect.

Ea nu face discriminări între fiii și fiicele ei în ceea ce privește afecțiunea și grija pe care le-o poartă

Adevărata femeie musulmană nu face discriminări între fiii și fiicele ei în ceea ce privește afecțiunea și grija pe care le-o poartă, așa cum fac unele femei care nu s-au eliberat de mentalitatea pe care o aveau cei din perioada de dinaintea islamului. Ea este corectă în egală măsură cu toții copiii ei, băieți și fete, și are grijă de ei cu toată compasiunea și iubirea de care este în stare. Ea înțelege că pentru un părinte copiii sunt un dar de la Allah și că „darurile” ce vin de la Allah, fie băieți, fie fete, sunt de neînlocuit:

„...El creează ceea ce voiește și dăruiește El copilei cui voiește și dăruiește El băieții cui voiește, / Sau dă El și băieți și copile și-i face sterp pe cel pe care El voiește. El este Atoateștiutor [și] Atotputernic [‘Alim, Qadir].”

[Coran 42:49-50]

²⁹⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 8/296, *Kitab al-Ataaya ual-hadaia, baab ar-ruju’ fi hibbat al-uwalad uat-tasuiia baina al-aulaad fin-nahl.*

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de religia ei nu uită de marea răsplată pe care Allah a pregătit-o pentru cei care cresc fiice și au grijă de ele așa cum trebuie, după cum se menționează în numeroase *hadis*-uri autentice (*sahih hadis*), ca de exemplu în *hadis*-ul relatat de Bukhari și Muslim de la A'îșă, în care se spune: „O femeie a venit la mine cu cele două fiice ale ei și mi-a cerut (milostenie). A aflat că nu aveam decât o singură curmală, pe care i-am dat-o. A luat-o, a împărțit-o celor două fiice și ea nu a mâncat deloc, apoi s-a ridicat și a plecat cu fiicele ei. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a venit și eu i-am spus ce se întâmplase. Profetul a zis: «Pentru cel ce este încercat cu fiice și se poartă frumos cu ele, acestea vor fi pentru el ca un scut împotriva Focului Iadului.»²⁹⁶

Potrivit unui alt *hadis* relatat de Muslim de la A'îșă, ea a spus: „O femeie sărmană a venit la mine cu cele două fiice ale ei. I-am dat să mănânce trei curmale. Ea a dat câte una fiecărei copile, iar pe-a treia a ridicat-o spre gură s-o mănânce. Fiicele ei i-au cerut-o și atunci ea a împărțit între ele curmala pe care dorise să o mănânce. Am fost impresionată de ceea ce făcuse și i-am spus acest lucru Trimisului lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a zis: «Allah a hotărât pentru ea Paradisul datorită acestui lucru»; sau a zis: «A fost salvată de Iad datorită acestui lucru.»²⁹⁷

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Pe cel care are trei fiice și le adăpostește, îndurând cu răbdare bucuriile și necazurile lor, Allah îl va primi în Paradis datorită compasiunii pe care o are pentru ele. Un om a întrebat: «Dar dacă are doar

²⁹⁶ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 6/187, *Kitab az-Zakat*, *baab fadl as-sadaqa 'ala al-aulaad ual-aqaarib*.

²⁹⁷ Muslim, 16/179, *Kitab al-Birr uas-silah*, *baab al-ihsaan ila al-banaat*

două fiice, o, Trimis al lui Allah?» El a zis: «Chiar și dacă are două fiice.» Un alt om a întrebat: «Dar dacă are numai una, o, Trimis al lui Allah?» El a zis: «Chiar și dacă are numai una.»²⁹⁸

Ibn Abbas – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Pe cel căruia i s-a născut o fiică și el nu o îngroapă de vie, nu o umilește și nici nu îi preferă pe fiii lui în locul ei Allah îl va primi în Paradis datorită ei.”²⁹⁹

Compasiunea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a extins și asupra femeilor, incluzând surorile și fiicele, așa cum se vede în *hadis*-ul menționat de Bukhari în „*Al-Adab Al-Mufrad*” de la Abu Sa’id Al-Khudri, în care se spune că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cel care are trei fiice sau trei surori și se poartă frumos cu ele va fi primit de Allah în Paradis.”³⁰⁰

Potrivit unei relatări de Tabarani, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Nu există nimeni în comunitatea mea care să aibă trei fiice sau trei surori, pe care să le sprijine până ce cresc, fără ca el să nu se afle cu mine în Paradis așa – și și-a unit degetul arătător cu cel mijlociu.”³⁰¹

O mamă înțeleaptă nu se plânge de creșterea fetelor ei și nici nu îi preferă pe băieții ei în locul lor, dacă ascultă învățăturile Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – care a ridicat statutul fiicelor și a promis Paradisul, la fel de întins ca cerul și pământul, și compania Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – celor care le cresc și se poartă cu ele așa cum se cuvine.

În familia musulmană și în adevărata societate islamică,

²⁹⁸ Ahmad, 2/335, și Al-Hakim, 4/176, *Kitab al-Birr uas-silah; isnad sahih*

²⁹⁹ Al-Hakim *Al-Mustadrak* 4/177, *Kitab al-Birr uas-Silah; isnad sahih*

³⁰⁰ Bukhari în *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/162, *baab man 'ala thalatha ihkwaat*

³⁰¹ Tabarani în *Al-Ausat*; a se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/157.

fetele sunt ocrotite, iubite și respectate. În sânul cald al părinților – al mamei în special – o fată va găsi întotdeauna protecție și îngrijire, indiferent de cât timp stă în casa părintească, în cea a fraților sau a altor membri ai familiei care o susțin, indiferent dacă este sau nu căsătorită. Islamul le-a asigurat fetelor o viață plină de ocrotire, mândrie și respect și le-a scutit de o viață de umilință, nevoie și pierdere, așa cum sunt cele mai multe femei din societățile care s-au abătut de la călăuzirea lui Allah. În unele țări, când ajunge la vârsta de optsprezece ani, fata este lipsită de dulcea ocrotire a părinților și pusă în situația să înfrunte greutățile vieții într-o perioadă când ea are cea mai mare nevoie de protecție, de compasiune și de îngrijire.

Există o mare diferență între legile lui Allah, care au venit să aducă lumii fericire, și legile imperfecte făcute de om care nu au provocat decât suferință. Nu e de mirare că în Occident, drept rezultat al acestor legi materialiste, vedem o puzderie de tineri care trăiesc în promiscuitate și o mulțime de tinere mame nefericite, necăsătorite, al căror număr crește zi de zi.

Ea nu își blesteamă copiii

Femeia musulmană înțeleaptă nu își blesteamă copiii, ci ține seama de vorbele Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – care a interzis astfel de invocări, de teamă ca nu cumva Allah să răspundă la ele. Acest lucru se afirmă în *hadis*-ul lui Jaabir, în care se spune că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Nu vă blestemați, nu îi blestemați pe copiii voștri sau averea voastră, ca nu cumva să spuneți astfel de vorbe într-o vreme în care Allah va răspunde blestemelor voastre.”³⁰²

³⁰² Muslim, 18/139, *Kitab az-Zuhd, baab hadis Jaabir at-tauil*

Blestemul asupra propriilor copii nu este un obicei bun. Nici o mamă nu își blesteamă copiii la mânie, fără ca mai apoi, atunci când se liniștește, să nu se căiască. Nu cred că o mamă care a căutat îndrumarea lui Allah își va pierde cumpătul până într-acolo încât își va blestema copiii, indiferent de ce au făcut aceștia. O astfel de femeie nu își va îngădui să facă un lucru pe care îl fac numai femeile necugetate, iuți la mânie.

Ea este atentă la orice lucru care i-ar putea influența

Mama musulmană inteligentă este foarte atentă la tot ceea ce are legătură cu copiii ei. Ea știe ce citesc ei și ce scriu, hobby-urile și activitățile pe care le au, prietenii pe care i-au ales și locurile în care merg în timpul liber. Ea știe toate acestea fără ca proprii copii să simtă că îi supraveghează. Dacă vede vreun lucru nedorit în hobby-urile pe care ei le au, în materialele pe care le citesc, etc sau dacă vede că își petrec timpul cu prieteni dubioși, sau merg în locuri nepotrivite, sau apucă obiceiuri proaste, cum ar fi fumatul, sau își irosesc timpul și energia în jocuri interzise care îi învață să se obișnuiască doar cu lucruri mărunte, ea se grăbește să-și îndrepte copiii într-un mod blând și înțelept și îi convinge să se întoarcă pe drumul cel drept. Mama poate mai mult decât tatăl să facă acest lucru, pentru că ea petrece mult mai mult timp cu copiii și este mult mai probabil ca ei să-i împărtășească mai degrabă ei gândurile și sentimentele decât tatălui lor. Așadar, este foarte clar că mama are o mare responsabilitate: aceea de a-și crește copiii așa cum trebuie și de a le forma un bun caracter moral, conform principiilor, valorilor și obiceiurilor islamice.

Fiecare copil se naște într-o stare de „puritate înnăscută” (*fitra* – firea înnăscută a omului) și părinții sunt cei care îl fac să devină evreu, creștin sau mag, așa cum a zis

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în relatarea autentică (*sahih hadis*) făcută de Bukhari.

Este cunoscut impactul imens pe care părinții îl au asupra personalității și dezvoltării psihice a copilului încă din primii ani și până ajunge la maturitate.

Cărțile pe care copiii le citesc trebuie să le lărgescă orizontul, să le formeze o personalitate frumoasă, oferindu-le cele mai bune exemple pe care ei să le urmeze; acestea nu trebuie să le corupă mințile sau să stingă lumina bunătății din sufletele lor.

Hobby-urile pe care le au trebuie să dezvolte aspectele pozitive ale firii copilului, să le formeze bunul gust și să nu le încurajeze tendințele negative.

Prietenii trebuie să fie dintre cei care conduc spre Paradis, și nu spre Iad. Ei trebuie să influențeze copilul într-un mod pozitiv și să-l încurajeze să facă bine, să-l facă să devină mai bun și să reușească în viață; aceștia nu trebuie să-l tragă în jos spre păcat, neascultare și eșec. Câți oameni nu au fost aduși de prieteni în pragul pieirii, în timp ce mamele și tații lor nu aveau nici cea mai mică idee de ce se întâmplă cu copiii lor! Cât de înțelepte sunt cuvintele poetului 'Adiyi ibn Zaid al-'Ibaadi referitor la prieteni: „Dacă vă aflați printre oameni, faceți-vă prieteni pe cei mai buni dintre ei. Nu vă împrieteniți cu cei de spiță joasă, ca nu cumva să ajungeți la fel de josnici ca ei. Nu întrebați de un om, ci întrebați de prietenii lui, căci fiecare om e influențat de prieteni.”³⁰³

Adevărata mamă musulmană se interesează de cărțile și de revistele pe care copiii ei le citesc, de hobby-urile pe care le au, de școală, de profesori, de cluburile în care se duc și de celelalte interese, precum și de toate lucrurile care pot avea

³⁰³ Adiyi ibn Zaid al-'Ibaadi: *Aş-Şaa'ir al-Mubtakir*

impact asupra personalității, minții, sufletului și credinței lor. Ea intervine ori de câte ori este necesar, fie să-i încurajeze, fie să le interzică un lucru, pentru ca educația copiilor să nu fie afectată de imoralitate sau de boală.

Buna educație a copiilor depinde de o mamă atentă și inteligentă, care înțelege responsabilitatea pe care o are față de copiii ei, și astfel ea va face o treabă bună și își va crește bine copiii, pentru ca ei să fie de folos părinților, dar și societății în general. Sunt familii care nu reușesc să-și crească copiii așa cum trebuie și de obicei se întâmplă așa pentru că mama nu înțelege responsabilitatea pe care o are față de copiii ei. Ea îi neglijează și ei vor crește cu răutate în suflet și vor deveni un chin pentru părinții lor și pentru ceilalți.

Copiii nu vor deveni o sursă a răului, dacă părinții și în special mamele își cunosc responsabilitățile și le iau în serios.

Ea le insuflă copiilor un caracter bun și un comportament ales

Femeia musulmană încearcă din răspuțeri să le insuflă copiilor cele mai bune calități, ca de pildă: iubirea pentru ceilalți, păstrarea legăturilor de rudenie, ajutorarea celor nevoiași, respectarea bătrânilor, duișia pentru cei mici, satisfacții prin împlinirea faptelor bune, ținerea promisiunilor, judecata corectă și toate celelalte trăsături bune și demne de laudă.

Femeia musulmană înțeleaptă știe cum să ajungă la inima copiilor ei și cum să le insuflă aceste calități demne de laudă, folosind cele mai bune și mai eficiente metode, ca de exemplu: constituie pentru ei un bun exemplu, se coboară la nivelul lor, se poartă frumos cu ei, îi încurajează, îi sfătuiește, le corectează greșelile și este blândă, îngăduitoare, iubitoare și corectă. Este blândă cu ei, fără a fi însă prea îngăduitoare, și este exigentă,

fără a fi prea aspră. Din acest motiv, copiii primesc o educație eficientă și cresc lipsiți de prejudecăți, credincioși, deschiși, buni, capabili să dăruiască și pregătiți să aducă o contribuție majoră în toate aspectele. Deloc surprinzător, educația oferită de mama musulmană produce cele mai bune rezultate, așa cum spune poetul: „Mama este o școală: pregătește-o cum trebuie și vei pregăti un neam întreg! Mama este prima învățătoare, cea mai de seamă dintre ele și cea mai bună dintre învățători.”³⁰⁴

³⁰⁴ *Diwaan Hafiz Ibrahim*, 282, editată de Daar Al-Kutub Al-Misriiah

Capitolul VI

Femeia musulmană și fiii și nurorile ei

Nora ei

Atitudinea ei față de noră

Femeia musulmană care înțelege învățăturile religiei ei și care are un caracter puternic își privește nora așa cum își privește fiicele. Soarta a făcut-o pe această femeie soția fiului ei, iar ea s-a alăturat familiei și a devenit una dintre membrii acesteia. De asemenea, atunci când tânăra musulmană care a fost crescută în spiritul valorilor și obiceiurilor islamice părăsește casa părintească, merge la soțul ei și începe noua viață conjugală, ea o privește pe soacra ei ca pe propria mamă.

Ea știe cum să facă o alegere bună atunci când își alege nora

Înainte de căsătorie, este foarte important ca ambele părți (atât potențiala soacră, cât și potențiala noră) să fie foarte atente să facă alegerea corectă. Atunci când caută parteneri de viață pentru fiii sau fiicele lor, mama trebuie să cerceteze caracterul religios și moral al fiecărui candidat și să caute o educație fără cusur și o bună reputație.

Atunci când caută o soție pentru fiul ei, femeia musulmană înțeleaptă va avea întotdeauna în vedere faptul că familiei i se va alătura o nouă fiică și aceasta trebuie să se bucure de același respect și de aceeași iubire de care au parte fiicele ei.

Ea trebuie să îi dorească noii nurori numai reușită, fericire și stabilitate în căsnicie. Așadar, înțeleapta mamă nu va fi atrasă numai de frumusețea fizică a fetelor. În primul rând, și cel mai important, ea va cere viitoarei nurori să aibă o credință puternică și un caracter ales și echilibrat. Întocmai cu învățătura Profetului: „O femeie poate fi căsătorită pentru patru motive: averea ei, descendența ei, frumusețea ei sau credința ei; alegeți-o pe cea credincioasă și veți izbândi!”³⁰⁵

Ea își cunoaște locul

Pentru că înțelege care este locul pe care îl ocupă nora în căsnicie și locul pe care îl ocupă ea în noua familie, soacra își tratează, în orice împrejurare și în orice moment, nora așa cum trebuie.

Soacra musulmană care este pătrunsă de valorile islamice nu se va gândi niciodată că această femeie i-a furat fiul pe care ea s-a trudit ani de zile să-l crească doar ca să fie luat de lângă ea, tocmai când a ajuns la vârsta bărbăției și a devenit capabil să muncească și să facă sacrificii. Nu se va gândi niciodată că fiul i-a fost furat de o soție care îl va conduce într-un cămin fericit, unde el va uita tot ce a făcut vreodată mama lui pentru el. Astfel de gânduri necurate nu îi trec niciodată prin minte musulmanei drept-credincioase, deoarece ea înțelege legile lui Allah referitoare la această viață și știe că fiul ei, pe care încă din fragedă copilărie l-a învățat valorile islamice, nu poate fi făcut de frumoasa lui soție să își uite mama, așa cum nora, pe care ea a ales-o pentru fiul ei dintre tinerele blânde și credincioase, nu va accepta niciodată ca soțul ei să își uite mama în acest mod, interzis în islam.

³⁰⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 9/8, *Kitab an-Nikaah*, *baab ikhtiiar dhat ad-din*

Dacă într-un moment de slăbiciune umană simte vreo urmă de gelozie, ea caută adăpost în credința ei și în teama de Allah. Înlătură aceste sentimente pline de ură și își formează despre nora ei o părere corectă. Aceasta este atitudinea drept-credincioșilor, bărbați și femei: atunci când îi atinge vreun gând necurat se întorc spre Allah:

„Aceia care au frică [de Allah], când îi atinge ceva rău din partea lui Șeytan, își aduc aminte și iată cum ei văd [primejdia].”

[Coran 7:201]

Așadar, între noră, soacră și fiu se creează un echilibru și lucrurile își pot urma cursul lor firesc, neatins de dorințe deșarte, ci îndrumat de religie și de înțelepciune.

Ea îi sfătuiește, dar nu intervine în viața lor personală

Din momentul în care nora este adusă ca mireasă fiului ei, femeia musulmană înțeleaptă își amintește că nora are dreptul să trăiască viața conjugală sub toate aspectele – atâta timp cât acestea se află în limitele permise de învățăturile islamice – și că nimeni nu are dreptul să intervină în viața intimă a soților, decât în cazul în care acest lucru este necesar, căci fiecărui musulman i se cere să îndrume, conform vorbelor Profetului: „Religia este îndrumare (*nasiha*).”³⁰⁶

În ceea ce privește comportamentul față de noră, soacra musulmană se poartă cu ea la fel ca și cu propria fiică. Tot așa cum dorește ca fiica ei să fie fericită, să aibă o căsnicie reușită și independentă, netulburată de nici o greutate, ea dorește

³⁰⁶ Muslim, 2/37, *Kitab al-Imam, baab baian un ad-din an-nasiha*.

același lucru și pentru nora ei, fără excepție.

Ea o respectă și se poartă frumos cu ea

O bună soacră musulmană își respectă nora, se poartă frumos cu ea și o face să se simtă iubită și apreciată. Ea ține seama de părerile și de opiniile ei, aprobând-o, încurajându-i-le pe cele bune și corectându-i-le cu blândețe pe cele greșite. În toate acestea, scopul soacrei musulmane este acela de a fi cinstită și corectă. Ea o judecă pe nora ei întocmai cum ar judeca-o pe fiica ei, dacă aceasta s-ar afla în locul ei, și își spune părerea ca și cum ar fi o mamă, conform cuvintelor din Coran:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu frică de Allah și spuneți vorbe adevărate”

[Coran 33:70]

Din când în când, ea nu uită să își exprime bucuria pe care o simte atunci când vede că fiul ei este fericit alături de soția lui. Acest sentiment de iubire se numără printre cele mai frumoase pe care le pot împărtăși fiul și nora ei. De asemenea, ea nu uită să o invite pe nora ei la diferite ocazii, așa cum se gândește și la fiicele ei, și o lasă să le însoțească, o face să simtă că este una dintre ele și că din momentul în care s-a căsătorit cu fiul ei iubit și ea a devenit un membru drag al familiei.

În acest fel, soacra devine dragă nurorii ei, pentru că îi arată că îi este dragă. Această purtare se află în direct contrast cu practicile acelor societăți din trecut, dinainte de islam, care s-au abătut de la călăuzirea lui Allah și în care ura și urzeala vrednică de dispreț dintre soacră și noră erau un fel de etalon,

ajungându-se până într-acolo încât această dușmănie a devenit o tradiție, un fenomen inevitabil, despre care există încă multe proverbe și cântece populare. Nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla dacă atât soacra, cât și nora ar fi respectat cu adevărat drepturile celeilalte, așa cum sunt acestea schițate de islam, și dacă ar fi respectat limitele stabilite de Allah. De aceea, această dușmănie tradițională dintre soacră și noră a dispărut în acele societăți care au îmbrățișat cu adevărat islamul și au aderat la învățăturile și la valorile lui.

Ea este înțeleaptă și dreaptă când își spune părerea despre nora ei

O soacră poate fi pusă la încercare de o noră care nu are un caracter bun și care nu se poartă frumos cu ceilalți. De aceea, este necesar ca soacra să își exerseze înțelepciunea și experiența, respingând fapta cea rea cu una mai bună, așa cum se spune în Coran:

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat. / Însă nu le va fi dat decât acelora care sunt răbdători și nu-i va fi dat decât aceleia care va avea parte de mare noroc.”

[Coran 41:34,35]

O modalitate prin care o soacră poate respinge fapta cea rea cu una mai bună este să nu îi dezvăluie, pe cât posibil, fiului ei trăsăturile negative pe care le are nora ei și nici greșelile pe care aceasta le face, sfătuind-o în schimb pe nora ei, de una

singură, și explicându-i cât de dornică este ca această căsnicie să continue și să fie întemeiată pe iubire și fapte bune. Soacra ar trebui să continue să își sfătuiască nora până când aceasta din urmă se descotorosește de acele trăsături negative sau cel puțin până când le reduce ca număr. În acest fel, nora va simți că are o soacră cinstită, iubitoare, și nu o dușmancă de moarte care abia așteaptă ca ea să facă un pas greșit.

Soacra musulmană înțeleaptă rămâne cinstită și corectă atunci când judecă între nora și fiul ei, dacă vede că fiul ei nu se poartă frumos cu nora. Înțelegerea și teama de Allah o împiedică să fie de partea fiului dacă acesta nu are dreptate și din acest motiv ea nu îl susține dacă își asuprește nevasta sau face lucruri rele. Acest lucru este potrivit versetelor din Coran:

„...Iar când spuneți [ceva], fiți drepti, chiar când este vorba de o rudă apropiată...”

[Coran 6:152]

„...iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate!...”

[Coran 4:58]

Femeia musulmană care urmează cu adevărat această călăuzire nu va săvârși niciodată păcatul asupririi și nu va fi niciodată mulțumită să dea altă judecată decât cea dreaptă, chiar dacă acest lucru înseamnă să judece în favoarea nurorii și împotriva fiului.

Ginerele ei

Atitudinea pe care o are femeia musulmană

drept-călăuzită față de ginerele ei nu diferă de atitudinea pe care o are față de nora ei. Ea se poartă cu nora la fel ca și cu propriile fiice, și, în mod asemănător, se poartă cu ginerii la fel ca și cu proprii fii. Așa cum își dorește ca propriul ei fiu să fie unul dintre cei mai de seamă oameni, la fel își dorește ca și ginerele ei să fie unul dintre cei mai de seamă.

Știe cum să facă o bună alegere în privința ginerelui

Ea face o bună alegere în privința ginerelui ei, acceptându-l numai pe cel care este credincios, bine crescut și are un renume bun, așa cum i-a încurajat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – pe musulmani în următorul *hadis*: „Dacă vine la voi unul care vă mulțumește cu caracterul și cu devotamentul lui religios, atunci măritați-o pe fiica voastră cu el; dacă nu faceți așa, acest lucru va constitui motiv pentru ispite (*fitna*) și va răspândi nedreptatea pe pământ.”³⁰⁷

În căutarea unui soț pentru fiica ei, mama nu este atrasă numai de o înfățișare plăcută, de un statut înalt sau de bunăstare, pentru că ea știe că măritând-o pe fiica ei cu acest bărbat va câștiga un fiu, căruia îi va încredința cinstea, viața și fericirea fiicei ei; și de acestea nu poate avea grijă așa cum trebuie decât un bărbat bine crescut, credincios, nobil, cavalier și de o înaltă ținută morală.

Ea îl respectă și îl cinstește

Deloc surprinzător, ginerele se bucură de cinstea, respectul și aprecierea mamei. Cu orice prilej care se ivește, ea îl face să simtă că, prin căsătoria cu fiica ei, el a devenit un

³⁰⁷ Un *hasan hadis* relatat de Tirmizi, 2/274, *Abuab an-Nikah*, 3; Ibn Majah, 1/633, *Kitab an-Nikah, baab al-akfa'*

membru al familiei și din acest motiv ea le dorește fericire și reușită în viața lor comună. Ea îl înștiințează că el este cel căruia i-a încredințat prețioasa cinste a fiicei ei și că în el și-a pus speranțele că îi va îndeplini fiicei ei toate dorințele. Ea îl face să simtă că este ca o a doua mamă pentru el, îi dă povață și face orice lucru care îi poate aduce fericire lui, dar și soției și copiilor lui.

Ea o ajută pe fiica ei să fie o soție bună pentru soțul ei

Femeia musulmană înțeleaptă nu contenește niciodată să își sfătuiască fiica în ceea ce privește lucrurile care îi vor fi de folos în îngrijirea gospodăriei, a soțului și a copiilor ei. Îi atrage întotdeauna atenția fiicei sale asupra lucrurilor care îl încântă și îl fac fericit pe soțul ei și o încurajează să își împlinească, în cel mai bun mod cu putință, îndatoririle de soție și de mamă.

Dacă observă vreo neglijență din partea fiicei ei, ea se grăbește să o corecteze și să-i dea povață, o ajută să compenseze într-un fel acea neglijență, pentru ca ginerele să nu aibă nici un motiv să o disprețuiască. Ea nu uită să pomenească din când în când de trăsăturile bune ale ginerelui ei, astfel ca fiica ei să se atașeze și mai mult de el și să fie și mai mulțumită de ceea ce i-a dăruit Allah. În acest fel, mama devine cel mai de seamă ajutor pentru fiica ei, sprijinind-o în consolidarea unei căsnicii fericite.

Ea este corectă și nu este niciodată de partea fiicei ei, dacă aceasta nu are dreptate

Soacra musulmană este întotdeauna corectă atunci când între fiica și ginerele ei apar neînțelegeri sau atunci când observă că fiica ei fie nu își îndeplinește așa cum trebuie

îndatoririle de soție sau treburile casnice, fie nu se îngrijește de dorințele soțului așa cum trebuie. Ea nu îi ține partea fiicei, ci mai degrabă spune adevărul, așa cum a poruncit Allah:

„...Iar când spuneți [ceva], fiți drepti, chiar când este vorba de o rudă apropiată...”

[Coran 6:152]

„...Iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate!...”

[Coran 4:58]

Dacă vede că fiica ei are tendința să ia o grămadă de bani de la soțul ei sau să cheltuiască peste măsură și că nu ascultă de îndemnul ei, atunci ea nu mai păstrează tăcerea, ci îi explică fiicei greșelile pe care le face, arătându-i că a încălcat limitele stabilite de islam cu privire la cheltuire, așa cum se spune în Coran atunci când sunt descriși robii lui Allah cinștiți și drept-călăuziți:

„Aceia care, când cheltuiesc, nu sunt nici risipitori nici zgârciți, ci fac aceasta cu măsură”

[Coran 25:67]

Dacă observă la fiica ei tendința de a slăbi onoarea și autoritatea soțului, ea se grăbește să-i explice fiicei, în termeni cât mai clari, că bărbații sunt „*proteguitori ai muierilor*”, așa cum se spune în Coran:

„Bărbații sunt proteguitori ai muierilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care

le fac din bunurile lor...”

[Coran 4:34]

Și bărbaților le-a fost dat rolul de a le proteja și de a le ocroti pe femei din două motive esențiale pe care femeile nu trebuie să le uite: întâietatea oferită bărbaților și averea pe care o cheltuiesc ei pentru femei:

...Dar bărbații au o treaptă peste ele. Și Allah este Atotputernic, Înțelept [‘Aziz, Hakim].”

[Coran 2:228]

Soacra care urmează calea islamului, care este înțeleaptă și corectă, nu face nici o diferență între fiul și ginerele ei. Așa cum dorește ca fiul ei să își îplinească pentru soția lui rolul de protector și să își dirijeze căsnicia cu înțelepciune și seriozitate, tot așa își dorește și pentru ginerele ei, chiar dacă acest lucru înseamnă că fiica ei trebuie să aibă parte de unele restricții, căci judecata dreaptă îi cere fiecărei femei care crede în Allah și în Ziua de Apoi acest lucru.

Așa cum soacra musulmană își va critica, dacă este necesar, nora, pentru fiecare risipă pe care o observă, la fel își va critica și propria fiică, dacă aceasta depășește măsura, fiind în acest fel corectă și dreaptă și ascultând de cuvintele din Coran:

....Iar când spuneți [ceva], fiți dreapți, chiar când este vorba de o rudă apropiată...”

[Coran 6:152]

Ea tratează problemele cu înțelepciune

Un ginere poate să aibă anumite concepții cu care soția și mama-soacră să nu fie de acord, care pot duce la resentimente reciproce și la certuri. În astfel de situații, datoria soacrei care înțelege învățăturile islamului este să se apropie de ginere cu diplomație, să țină cont de această mentalitate și de această fire a lui, să se poarte cu el cu înțelepciune și să nu își piardă speranța că își va atinge scopul cu un dram de răbdare și perseverență.

Ea are întotdeauna grijă să nu amplifice în fața fiicei laturile negative ale ginerelui, ci mai degrabă atâta timp cât aceste laturi negative nu îi afectează lui religia sau caracterul moral și nu duc la destrămarea căsniciei, ea încearcă să le facă să pară cât mai neînsemnate, dar în același timp se străduiește să le trateze prin mijloace permise și căi înțelepte.

De aceea, soacra care este cu adevărat călăuzită de islam devine o binecuvântare și un izvor de bunătate pentru fiica ei și pentru soțul acesteia. Ea este un sprijin de seamă în căsnicia lor și, prin obiectivitatea și evlavie ei, dovedește că este într-adevăr o mamă pentru ginerele ei, și nu dușmanul legendar al cuplului, așa cum a fost adesea descrisă în trecut, în societățile de dinaintea islamului. Comedianții spun încă povestioare nostime referitoare la această dușmănie nemuritoare, care ilustrează de fapt eșecul musulmanilor de a pune în practică legile și valorile religiei lor.

Ne putem închipui imensa fericire pe care o simt ambele familii – familia fiului și familia fiicei – față de această soacră înțeleaptă, sensibilă și cuviincioasă, atunci când ea este cinstită și iubită atât de gineri, cât și de nurori; și această iubire se reflectă în fericirea ambelor familii.

Datorită evlaviei, a corectitudinii și a bunătății față de fiul ei

și față de noră, ea sporește fericirea fiicei și a fiului ei și contribuie la confortul și liniștea familiilor lor.

Cât de minunate sunt faptele unei soacre înțelepte și credincioase și cât de mare nevoie au de ea familiile fiilor și ale fiicelor ei!

Capitolul VII

Femeia musulmană și rudele ei

Femeia musulmană care este călăuzită de învățăturile religiei pe care o urmează nu uită niciodată că rudele ei au drepturi asupra ei și că ea are obligația să păstreze legăturile de rudenie și să se poarte frumos cu ele. Rudele (în limba arabă „*arhaam*”, care ad litteram înseamnă „pântece”) sunt acele persoane cu care un om se înrudește prin sânge, indiferent dacă sunt moștenitorii lui sau nu.

Perspectiva islamică asupra legăturilor de rudenie

Islamul a recunoscut legăturile de rudenie într-un mod total diferit de celelalte religii și doctrine; le poruncește musulmanilor să păstreze legăturile de rudenie și îi condamnă pe cei care rup această legătură.

Nu există dovadă mai mare referitoare la accentul pe care islamul l-a pus pe legătura de rudenie decât ilustrația vie oferită de Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – care a descris rudenia (*rahm*) ca situându-se în vasta sferă a creației și căutând adăpost la Allah ca să nu fie desfăcută.

Acest lucru se vede în relatarea autentică (*sahih hadis*) oferită de Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! –, care a spus că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Allah a creat universul și, când a sfârșit, legătura de rudenie (*rahm*) s-a ridicat și a zis: «În locul acesta caut adăpost la Tine de toți cei care mă distrug (care desfac legăturile de rudenie).» Allah a grăit: «Ai fi mulțumită dacă Eu voi avea grijă de aceia

care au grijă de tine și voi rupe legătura cu aceia care te rup pe tine?» Ea a zis: «Da, aș fi!» Allah a grăit: «Atunci rugăciunea ți-e ascultată [aceasta este starea ta].»

Apoi Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Recitați, dacă doriți:

„Și dacă vă întoarceți voi, nu s-ar putea să semănați voi stricăciune pe pământ și să rupeți legăturile voastre de rudenie? / Aceștia sunt cei pe care i-a blestemat Allah și i-a făcut pe ei surzi și le-a orbit vederile lor.”

[Coran 47:22,23]³⁰⁸

Multe versete din Coran amintesc adesea de locul pe care îl ocupă în islam legătura de rudenie. Musulmanii sunt îndemnați să păstreze aceste legături, să recunoască drepturile pe care le impune legătura de rudenie și să evite să le desfacă; sunt de asemenea avertizați să nu se folosească abuziv de ele. Unul dintre aceste versete este:

„Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie...”

[Coran 4:1]

Acest verset îi poruncește omului ca, înainte de toate, să aibă frică de Allah, apoi să respecte legăturile de rudenie, imediat după evlavie (*taqua*), pentru a scoate în evidență importanța acestora. Pentru musulmanul adevărat, faptul că legătura de rudenie este adesea menționată în legătură cu credința în Allah și cu purtarea frumoasă față de părinți este de

³⁰⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/20, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab thauaab silat ar-rahm ua ithm man qata'aha*

ajuns pentru a confirma statutul și importanța acesteia:

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri...”

[Coran 17:23]

„Și dă-i celui care ți-e rudă ceea ce i se cuvine, ca și sărmanului și călătorului de pe drum [aflat la nevoie], însă nu risipi peste măsură”

[Coran 17:26]

„Adorați-L pe Allah și nu-l asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat și cu vecinul străin, cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte, căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros!”

[Coran 4:36]

Așadar, pe scara relațiilor dintre oameni, purtarea bună față de rude se situează cu o treaptă mai jos decât purtarea bună față de părinți, așa cum se spune în Coran. Pornind de aici, bunătatea și respectul se extind așa încât să îi împresoare pe toți acei membri nevoiași din vasta familie umană. Acest lucru se potrivește firii omului, căci omul are tendința să se poarte frumos mai întâi cu cei care îi sunt mai apropiați. Acest lucru se potrivește de asemenea cu sistemul islamic de organizare socială și îndatoriri reciproce, care vizează înainte de toate familia, apoi se extinde către rude, apoi, spre întreaga societate, într-un spirit de îngăduință și prietenie care face viața mai plăcută și mai frumoasă pentru omenire.³⁰⁹

³⁰⁹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 51, *baab as-sidq*

Păstrarea legăturilor de rudenie reprezintă unul dintre principiile majore ale islamului, unul dintre fundamentele pe care această religie le-a susținut încă din prima zi în care Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a început să predice mesajul cu care a fost trimis. Aceasta este una dintre trăsăturile legii islamice. Acest lucru reiese clar din îndelungatele tratative purtate de împăratul roman Hercule cu conducătorul Meccăi, Abu Sufian. Când împăratul l-a întrebat pe Abu Sufian: „Ce vă poruncește Profetul vostru să faceți?”, el a răspuns: „El (Profetul) ne-a spus: «Slăviți-L pe Allah și nu îi faceți Lui asociați. Lepădați-vă de religia strămoșilor voștri.» Ne-a spus să ne rugăm, să spunem numai adevărul, să fim cinstiți și să păstrăm legăturile de rudenie.”

Păstrarea legăturilor de rudenie este socotită a fi una dintre trăsăturile de bază ale acestei religii, împreună cu credința monoteistă în Allah Unicul, stabilirea rugăciunilor, aderarea la credință și neprihănire. Abu Sufian a considerat acest lucru ca fiind o trăsătură specifică islamului, atunci când a răspuns la întrebările lui Hercule, care era nerăbdător să înțeleagă chiar de prima dată islamul.

Într-un *hadis* de 'Amr ibn 'Abasah, care cuprinde multe dintre învățăturile de bază ale islamului, el a zis: „L-am întâlnit pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în Mecca (la începutul Profeției) și l-am întrebat: «Ce ești tu?» El a zis: «Profet.» Eu am întrebat: «Ce este un profet?» El a zis: «Allah m-a trimis pe mine.» Am întrebat: «Cu ce anume te-a trimis El?» A zis: «M-a trimis să păstrez legăturile de rudenie, să distrug idolii și să propovăduiesc că Allah este Unul și El nu are nici un asociat...»³¹⁰

În acest rezumat referitor la cele mai importante trăsături

³¹⁰ Muslim, 6/115, *Kitab Salat al-Musafirin*, baab al-auqaat allati nuhiia an as-salat fiha

islamice, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a dat în mod evident întâietate păstrării legăturilor de rudenie și a menționat acest lucru printre caracteristicile de bază ale credinței. Acest lucru indică statutul înalt pe care ele îl ocupă în această religie pe care Allah a revelat-o ca o îndurare pentru lumi. Izvoarele islamice ating dimensiuni foarte mari pentru a încuraja păstrarea legăturilor de rudenie și avertizează împotriva desfacerii acestora. Abu Aiub Al-Ansari – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Un bărbat a zis: «O, Trimis al lui Allah, spune-mi o faptă bună care îmi va asigura drumul spre Paradis!» Profetul a zis: «Slăvește-L pe Allah și nu-l face Lui asociați, împlinește rugăciunile zilnice, plătește dania (*zakaat*) și păstrează legăturile de rudenie.»³¹¹

Cât de importantă este legătura de rudenie și cât de greu va cântări ea pe talerul în care sunt puse faptele (în Ziua Judecării)! Și ea apare în același context cu slăvirea lui Allah, cu credința în unicitatea Sa, împlinirea rugăciunilor zilnice și plățirea daniei. Așadar, este una dintre cele mai importante fapte bune care va garanta intrarea în Paradis și va salva omul de lad. Anas – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cel care dorește ca belșugul său să se înmulțească și viața sa să se prelungească trebuie să păstreze legăturile de rudenie.”³¹²

Așadar, aceasta este o binecuvântare pentru cel care păstrează legăturile de rudenie, o binecuvântare care va influența atât belșugul său, cât și viața sa: averea lui se va înmulți și el va duce o viață lungă și binecuvântată.

Ibn 'Umar obișnuia să spună: „Viața i se va prelungi,

³¹¹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 195, *baab birr al-ualidain ua silat al-arhaam*

³¹² Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/19, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab thauaab silat ar-rahm*

averea i se va înmulți și familia îl va iubi și mai mult pe cel care se teme de Domnul său și păstrează legăturile de rudenie.”³¹³

Femeia musulmană nu uită că păstrarea legăturilor de rudenie este o îndatorire care este cerută femeilor, tot așa cum este cerută și bărbaților, și că acele cuvinte care se referă la legătura de rudenie sunt adresate fiecărui musulman, fie bărbat, fie femeie, așa cum se întâmplă cu toate îndatoririle generale ale islamului. Așadar femeia musulmană păstrează legăturile de rudenie cu sinceritate și cu toată convingerea și nu lasă treburile și responsabilitățile zilnice să o împiedice să facă acest lucru.

Femeia musulmană care înțelege învățăturile religiei ei își dă seama că păstrarea legăturilor de rudenie aduce binecuvântare în bunăstarea și viața unei femei, aduce îndurarea lui Allah în această lume și în cea ce va să vină și îi face pe oameni să o iubească și să o aprecieze. La polul opus, desfacerea legăturilor de rudenie îi vor aduce ei nenorociri și suferință, îi vor aduce nemulțumirea lui Allah și a oamenilor și o vor ține departe de Paradis în Ziua de Apoi. Pentru o asemenea femeie este destulă suferință atunci când aude cuvintele Profetului: „Cel ce desface legăturile de rudenie nu va intra în Paradis.”³¹⁴

Este de ajuns să știe că îndurarea lui Allah i se va refuza celui ce desface legăturile de rudenie; mai mult decât atât, aceasta va fi refuzată unui grup în interiorul căruia se află o persoană care desface legăturile de rudenie, așa cum se spune în *hadis*-ul citat de Bukhari în „*Al-Adab Al-Mufrad*”³¹⁵: „Îndurarea nu se va coborî asupra unui neam în care se află unul care

³¹³ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/140, *baab man uasala rahmahu ahabbahu Allah*

³¹⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 13/26, *Kitab al-Birr uas-Silah*, *baab thauab silah ar-rahm ua ithm man qata'aha*

³¹⁵ *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/144, *baab la tanzil ar-rahmah ala qaum fihim qaati' rahm*.

desface legăturile de rudenie.”

De aceea, marelui companion al Profetului, Abu Huraira, nu îi plăcea să se roage la Allah într-o adunare în care se afla o persoană care desfăcuse legăturile de rudenie, pentru că acest lucru împiedica pogorârea îndurării și ascultarea rugii. Într-o adunare, într-o noapte de joi, el a zis: „Îl îndemn pe cel care a desfăcut legăturile de rudenie să se ridice și să plece.” Nu s-a ridicat nimeni până nu a repetat acest lucru de trei ori. Atunci un tânăr s-a ridicat și a mers să vadă o mătușă din partea tatălui cu care nu mai vorbise de doi ani. Când a intrat, ea a zis: „O, fiu al fratelui meu, ce te aduce la mine?” El a zis: „L-am auzit pe Abu Huraira spunând cutare lucru.” Ea i-a zis: „Întoarce-te la el și întreabă-l de ce a spus asta.” A zis (Abu Huraira): „L-am auzit pe Profet spunând: «Faptele fiilor lui Adam sunt arătate lui Allah în fiecare seară de joi, în noaptea de dinainte de vineri, și faptele celui ce desface legăturile de rudenie nu sunt acceptate.»”³¹⁶

Femeia musulmană care speră să câștige mulțumirea Domnului ei și să obțină în Ziua de Apoi izbăvirea de păcate va fi profund zguduită de veștile pe care le oferă aceste texte, și anume că desfacerea legăturilor de rudenie va face ca îndurarea să fie îndepărtată de ea și ruga să nu îi fie ascultată. Să se afle într-o astfel de situație va fi o sursă de mare suferință pentru ea, să îplinească fapte care nu îi sunt de nici un folos, să caute mila Domnului ei și să nu o primească. Este de neînchipuit ca o adevărată musulmană să desfacă vreodată legăturile de rudenie.

Desfacerea legăturilor de rudenie reprezintă un păcat pe care femeia musulmană a cărei inimă este umplută de adevărata călăuzire, de dorința de a se supune lui Allah și de a

³¹⁶ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/142, *baab birra al-aqrab fal-aqrab*

câștiga mulțumirea Sa nu îl va săvârși niciodată, pentru că acesta este unul dintre păcatele despre care Allah a spus că vor aduce pedeapsa. Cu adevărat, este unul dintre păcatele pentru care Allah îl va pedepsi pe cel ce se face vinovat de el atât în această lume, cât și în cea de apoi, așa cum se afirmă în *hadis*-ul: „Nu există păcat mai îngrozitor pentru care Allah va grăbi pedeapsa celui ce-l săvârșește în această lume – în afară de ceea ce îl așteaptă în Ziua de Apoi – decât asuprirea celorlalți și desfacerea legăturilor de rudenie.”³¹⁷

Asuprirea celorlalți și desfacerea legăturilor de rudenie sunt asemănătoare. Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a menționat pe amândouă în acest *hadis*, pentru că desfacerea legăturilor de rudenie reprezintă un fel de asuprire, o fărădelege, și ce asuprire poate fi mai rea decât desfacerea relațiilor cu propria rudă și întreruperea legăturilor de iubire și afecțiune?

Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a descris asuprirea ce cade asupra legăturilor de rudenie atunci când acestea sunt desfăcute: „Legătura de rudenie (*rahm*) reprezintă o relație unită ce vine de la Allah, Cel Milostiv (*Ar-Rahman*).”³¹⁸ Ea spune: «O, Stăpâne! Am fost asuprită, o, Stăpâne al meu! Am fost desfăcută.» El răspunde: «Ai fi mulțumită dacă voi rupe legătura cu cel ce te rupe pe tine și voi avea grijă de cel ce are grijă de tine?»³¹⁹

Allah a ridicat statutul legăturii de rudenie și l-a cinstit prin derivarea numelui ei, „*rahm*”, dintr-unul din propriile Lui nume, *Ar-Rahman*, pentru că El a grăit (într-un *hadis qudsi*): „Eu sunt

³¹⁷ Ahmad, 5/38, și Ibn Majah, 2/37, *Kitab az-Zuhd, baab al-baghy; isnad sahih*

³¹⁸ În limba arabă este foarte clară această legătură, pentru că *rahm* (legătura de rudenie) și *Ar-Rahman* (Cel Milostiv) provin din aceeași rădăcină. (traducătorul)

³¹⁹ Bukhari, *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/146, *baab ithm qaati' ar-rahm*

Ar-Rahman (Cel Milostiv) și eu am creat *rahm* (legătura de rudenie) și am derivat acest nume din numele Meu. De cel ce are grijă de aceasta, voi avea Eu grijă, iar pe cel ce o va desface, îl voi părăsi.³²⁰

Aceste scrieri ne arată clar că acela care păstrează legăturile de rudenie va fi fericit, iubit, cinstit și se va bucura de dulcea răcoare a îndurării lui Allah. Celui ce desface aceste legături i se va refuza această răcoare; acesta va fi părăsit și abandonat și nu va avea parte de îndurarea, iertarea și mulțumirea Domnului său.

Femeia musulmană păstrează legăturile de rudenie, conform învățăturilor islamice

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de învățăturile religiei ei nu neglijează să mențină legăturile de rudenie și nu lasă niciodată ca îndatoririle de mamă sau responsabilitatea de a se îngriji de casă și de soț să îi abată atenția de la păstrarea acestor legături. Ea își organizează timpul în așa fel încât să își poată vizita rudele, urmând învățăturile islamice, care stabilesc aceste legături și le aranjează în ordinea priorității și a gradului de rudenie, începând cu mama, apoi cu tatăl și apoi cu celelalte rude, de la cele mai apropiate până la cele mai depărtate.

Un bărbat a venit la Profet – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – și a întrebat: „O, Trimis al lui Allah! Cine merită mai mult tovarășia mea?” El a zis: „Mama ta, apoi mama ta, apoi mama ta, apoi tatăl tău, apoi cele mai apropiate rude ale tale.”³²¹

³²⁰ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/132, *baab fadl silat ar-rahm*

³²¹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 189, *baab birr al-uaalidain uas-silat ar-rahm*.

Femeia musulmană câștigă două răsplăți atunci când se poartă cu rudele ei cu blândețe și respect: o răsplată pentru menținerea legăturii și o altă răsplată pentru milostenie, dacă ea este înstărită și cheltuiește bani cu ele. Acest lucru o încurajează și mai mult să dăruiască rudelor, dacă acestea au nevoie. Prin acest lucru, ea va câștiga două răsplăți de la Allah și va câștiga de asemenea afecțiunea rudelor ei. Așa i-a încurajat Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – pe musulmani în *hadis*-ul relatat de Zainab Az-Zaqafia, soția lui 'Abdullah ibn Mas'ud – Pacea fie asupra sa! –, care a spus că Trimisul lui Allah – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a zis: „O, femeilor, oferiți milostenie, chiar dacă e vorba de câteva bijuterii de-ale voastre.” Ea a zis: „M-am întors la 'Abdullah ibn Mas'ud și i-am zis: «Ești un bărbat cu puțină avere și Profetul ne-a poruncit să oferim milostenie, așa că mergi și-l întreabă dacă mi-e permis să-ți fac ție milostenie. Dacă este, așa voi face, iar dacă nu, voi oferi milostenie altcuiva.» Abdullah a zis: «Ba nu, du-te tu și întreabă!» Așa că m-am dus și am găsit la ușa Profetului o femeie dintre „ajutoare” (*Ansar*) care dorea să întrebe același lucru. Ne era prea rușine să intrăm, din respect, și atunci Bilal a ieșit și noi l-am rugat: «Du-te și spune-i Trimisului lui Allah că sunt la ușă două femei care întreabă dacă le este permis să le ofere milostenie (*sadaqa*) soților lor și orfanilor care se află în grija lor. Însă nu-i spune cine suntem.» Atunci Bilal a intrat și i-a transmis Profetului acest mesaj. El a întrebat: «Cine sunt?» Bilal a zis: «O „ajutoare” (*Ansar*) și Zainab». Profetul a întrebat: «Care Zainab?» Bilal a zis: «Soția lui 'Abdullah.» Profetul a zis: «Ele vor avea două răsplăți: răsplata pentru păstrarea legăturii și răsplata pentru dăruirea milosteniei.»³²²

³²² Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 6/187, *Kitab az-Zakat, baab fadl as-Sadaqa ala al-aulad ual-aqarib*

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Milostenia dăruită persoanelor nevoiașe este milostenie și milostenia dăruită unei rude câștigă două răsplăți: una, pentru dăruirea milosteniei, iar cealaltă, pentru păstrarea legăturilor de rudenie.”³²³

Maimuna bint Umm Al-Harith, „mama credincioșilor”, a relatat că l-a eliberat pe sclavul ei, dar nu a cerut permisiunea. Atunci când era rându ei, Profetul a vizitat-o și ea a zis: „Ai observat, o, Trimis al lui Allah, că mi-am eliberat sclavul?” El a zis: „Așa ai făcut?” Ea a răspuns: „Da, așa am făcut.” El a zis: „Dacă l-ai fi oferit vreunuia dintre unchii tăi pe linie maternă ai fi câștigat o răsplată și mai mare.”³²⁴

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să vorbească despre importanța purtării frumoase față de rude cu fiecare ocazie pe care o avea.

Atunci când versetul „*Voi nu veți ajunge la [adevăratea] evlavie decât dacă veți face daruri din ceea ce vă este drag...*” [Coran 3:92] a fost revelat, Abu Talha a mers la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a zis: „O, Trimis al lui Allah, Allah spune: *Voi nu veți ajunge la [adevăratea] evlavie decât dacă veți face daruri din ceea ce vă este drag.* [Coran 3:92] Și cea mai dragă proprietate a mea este Bairaha (o livadă de curmali), pe care acum o donez ca milostenie pentru Allah, cu speranța că voi obține răsplată de la El. O, Trimis al lui Allah, folosește-o după cum ți-e voia.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Prea bine! Ai făcut cel mai bun târg pentru proprietatea ta. Am auzit ce ai spus și cred că ar trebui să o împarți între rudele tale.” Abu Talha a zis: „Așa am să fac, o, Trimis al lui

³²³ Tirmizi, 2/84, *Abuab az-Zakat*, 26; el a spus că este un *hasan hadis*

³²⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 6/195, *Kitab az-Zakat, baab fadl as-sadaqa ala al-aqarib*

Allah!”³²⁵

El a împărțit-o între rudele și verii lui (pe linie paternă).

Atunci când a descris comportamentul frumos al poporului egiptean, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a aruncat o privire spre trecut și a reamintit că legăturile de rudenie existau cu secole în urmă, așa cum este consemnat în *hadis*-ul de Muslim. El – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Veți cuceri Egiptul, care este cunoscut ca pământul *al-qirat* (unde sunt fabricate monedele) și când îl veți cuceri, purtați-vă bine cu locuitorii, pentru că ei au protecție (*dhimma*) și legături de rudenie (*rahm*).” Sau a zis: „...protecție și legături prin căsătorie (*sahr*).”³²⁶

Învățații au explicat că în acest context legătura de rudenie (*rahm*) se referă la Hajar, mama lui Ismail, și legătura prin căsătorie se referă la Maria, mama fiului Profetului, Ibrahim, – ambele erau din Egipt.

Femeia musulmană care aude aceste înțelepte învățături ale Profetului nu poate decât să își întărească și mai mult legăturile cu rudele ei, dăruindu-le iubirea ei sinceră, fiind mereu aproape de ele și purtându-se frumos și respectuos.

Ea păstrează legăturile chiar și cu rudele ei care nu sunt musulmane

Atunci când cercetează călăuzirea islamică, femeia musulmană vede că aceasta atinge noi praguri ale blândeții și umanității, îndemnându-și adepții să păstreze legăturile de rudenie, chiar dacă unele rude urmează o altă religie decât cea islamică. 'Abdullah ibn 'Amr ibn Al-'Aas – Pacea fie asupra sa! –

³²⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh As-Sunna*, 6/189, *Kitab az-Zakat*, *baab fadl as-sadaqa ala al-aqarib*.

³²⁶ Muslim, 16/97, *Kitab fada'il as-Sahaba*, *baab uasiia an-Nabi bi ahl misr*

a zis: „L-am auzit pe Profet spunând în public: «Cei din familia lui Abu cutare nu îmi sunt prieteni, căci prieteni îmi sunt Allah și drept-credincioșii. Dar aceștia au legături de rudenie cu mine, pe care eu le voi recunoaște și le voi susține.»”³²⁷

Când versetul: „*Și să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați!*” [Coran 26:214] a fost revelat, Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a convocat pe cei din Quraiș. Ei s-au adunat și s-a adresat lor atât în general, cât și în particular: „O, neam Ka’b ibn Lu’aii, salvează-te de Foc! O, neam Murra ibn Ka’b, salvează-te de Foc! O, neam ’Abd Şams, salvează-te de Foc! O, neam ’Abd Manaf, salvează-te de Foc! O, neam Haşim, salvează-te de Foc! O, neam ’Abdul Muttalib, salvează-te de Foc! O, Fatima, salvează-te de Foc! Nu pot să fac nimic ca să vă apăr de pedeapsa lui Allah, dar între noi există legături de rudenie pe care le voi recunoaște și le voi susține.”³²⁸

Această învățătură profetică sublimă a ajuns la urechile primei generații de musulmani și a avut un impact major asupra modului de comportare cu rudele care nu erau musulmane. Ei s-au purtat foarte frumos cu acestea. Printre mărturiile relatate de Ibn ’Abdul Barr în „*Al-Isti’aab*” și de Ibn Hajar în „*Al-Isaaba*” se numără una în care se spune că o sclavă a „mamei credincioșilor” Safiia a venit la califul ’Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra lui! – și i-a zis: „O, conducător al credincioșilor, Safiia iubește sâmbăta (*sabat*) și se poartă frumos cu evreii.” ’Umar a trimis după Safiia și a întrebat-o despre acest lucru. Ea a răspuns: „În ceea ce privește sâmbăta, nu o mai iubesc de când Allah a înlocuit-o cu ziua de vineri

³²⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh As-Sunna*, 13/29, *Kitab al-Birr uas-silah, baab thauaab silat ar-rahm*

³²⁸ Muslim, 3/79, *Kitab al-Imam, baab man maata ’ala al-kufr la talhaquhu aş-şafaa’a*.

(*juma'a*). În ceea ce-i privește pe evrei, am rude printre ei cu care păstrez legăturile de rudenie.” Apoi ea s-a întors către sclava ei și a întrebat-o ce anume a făcut-o să spună așa o minciună. Sclava a răspuns: „Satana.” Atunci Safia i-a răspuns: „Du-te, ești liberă.”³²⁹

În mod asemănător, 'Umar nu a văzut nimic rău în a dăruii fratelui său vitreg (după mamă), care era politeist, un veșmânt³³⁰ pe care îl trimisese Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Femeia musulmană vede că izvorul sentimentelor umane nu seacă atunci când o persoană rostește mărturisirea de credință, ci mai degrabă inima acelei persoane este inundată de iubire și purtare bună față de rude, chiar dacă acestea nu sunt musulmane. Expresia nobilului Profet, „dar între noi există legături de rudenie pe care le voi recunoaște și le voi susține (ad litteram: „le voi umezi”)”, este un exemplu de elocvență arabă, o metaforă prin care legătura de rudenie (*rahm*) este asemănată cu pământul care este „irigat” de păstrarea ei, astfel încât produce roade ale iubirii și purității; dacă este desfăcută, ea [legătura] devine neroditoare și produce numai ură și dușmănie. Adevărata musulmană se află în relații bune cu toată lumea și este plăcută de toată lumea, pentru că în ea se văd trăsăturile minunate pe care le întruchipează.

Islamul încurajează purtarea bună și respectuoasă față de părinți, chiar dacă ei sunt politești, tot așa cum încurajează și purtarea bună față de rude, chiar dacă acestea nu sunt musulmane, purtare bazată pe blândețea, omenia și îndurarea pe care această religie o aduce întregii lumi.

Allah grăiește:

³²⁹ Ibn 'Abdul-Barr, *Al-Isti'aab*, 4/1872, Ibn Hajar, *Al-Isaaba*, 8/127.

³³⁰ *Fath al-Baari*, 10/414, *Kitab al-Adab, baab silat al-akh al-mușrik*.

„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi.”

[Coran 21:107]

Ea înțelege ce înseamnă păstrarea legăturilor de rudenie

Pentru femeia musulmană, legătura de rudenie are mai multe înțelesuri. Câteodată poate include cheltuirea unor sume pentru evitarea sărăciei și pentru ușurarea greutăților; altădată se poate referi la vizite făcute pentru întărirea legăturilor de iubire; sau la o vorbă bună, un surâs cald, o urare blândă de bun venit, sau o povață, o compătimire sau un gest dezinteresat..., adică fapte bune care vor trezi și vor spori sentimentele umane de iubire, compasiune și sprijin reciproc între cei ce se înrudesc.

Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a îndemnat pe musulmani să mențină legăturile de rudenie, chiar și prin cea mai simplă cale: „Păstrează legătura de rudenie chiar și numai cu un simplu salut (spunând „*As-Salaam Aleikum!*”)”³³¹

Ea menține legăturile de rudenie, chiar dacă rudele ei nu fac asta

Femeia musulmană al cărei suflet este pătruns de adevăratele învățături ale acestei religii menține legăturile de rudenie și nu le desface. Ea nu se comportă așa cum se comportă rudele ei, menținând legătura atunci când ele o mențin

³³¹ Al-Bazzar de la Ibn 'Abbas, așa cum este consemnat de Al-Haizami în *Kașf al-Astaar*, 2/373.

și desfăcând-o, atunci când ele o desfac. Femeia musulmană păstrează mereu legătura cu rudele, căci, făcând acest lucru, ea caută să aibă parte de mulțumirea și răsplata lui Allah, și nu de același tratament. În acest fel, oferă cel mai minunat exemplu în ceea ce privește acel comportament minunat pe care islamul dorește să-l însușească în sufletele musulmanilor, bărbați și femei. Acesta este, de fapt, un nivel destul de greu de atins, excepție fac aceia pe care Allah i-a îndrumat și care caută întotdeauna mulțumirea Sa. Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de învățăturile religiei ei face parte din acest grup de femei dornice să se poarte frumos cu rudele, potrivit învățăturilor Profetului, care a spus: „Cel care menține legătura cu rudele numai pentru că acestea mențin legătura cu el nu menține cu adevărat legătura de rudenie. Cel care menține cu adevărat aceste legături este cel care face acest lucru chiar și atunci când rudele desfac legătura.”³³²

Islamul dorește ca aceasta să fie atitudinea la care să aspire toți musulmanii, atât bărbați, cât și femei, în ceea ce privește purtarea față de rude. Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a întărit aceste trăsături privind blândețea, răbdarea și toleranța în sufletul musulmanilor, în special în cazul celor care păstrează legăturile de rudenie și nu primesc în schimb decât asprime și cruzime. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus că Allah este alături de cel care menține legăturile de rudenie și nu are parte de același tratament și a zugrăvit o imagine înfricoșătoare despre pedeapsa care îi așteaptă pe cei cu inima împietrită care nu recunosc și desfac legăturile de rudenie.

Un bărbat a venit la Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a zis: „O, Trimis al lui Allah,

³³² *Fath al-Baari*, 10/423, *Kitab al-Adab*, *baab laisa al-uaasil bil-mukaafi'*

am rude cu care încerc să păstrez legătura, dar care mă resping. Mă port frumos cu ele, dar ele mă asupresc. Eu sunt răbdător și bun cu ele, dar ele mă insultă.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Dacă ești așa cum spui, Allah te va sprijini atâta timp cât vei continua să faci așa.”³³³

Cât de importantă este legătura de rudenie și cât de mult va cântări ea pe talerul credinciosului! Cât de nefericiți sunt cei ce o neglijează și desfac aceste legături de iubire și rudenie! Cât de mare va fi răsplata femeii care menține legătura de rudenie și suportă asprimea rudelor ei cu răbdare, astfel că Allah o va sprijini împotriva lor, umplându-i inima cu răbdare atunci când ei se comportă urât cu ea și ajutând-o să persevereze în atitudinea ei nobilă. Cât de mare este păcatul acelor bărbați și al acelor femei care desfac legăturile de rudenie, încât Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a asemuit o astfel de persoană cu una care mănâncă pământ încins drept pedeapsă că a desfăcut legăturile de rudenie, în timp ce alții încearcă să le mențină.

Adevărata femeie musulmană este cea care păstrează legăturile de rudenie indiferent de împrejurări; ea nu desface legăturile cu rudele ei, chiar dacă acestea le desfac. Prin aceasta, ea caută mulțumirea Domnului ei, trecând peste nimicurile care pot apărea din când în când între rude și evită lucrurile neînsemnate care ocupă mintea celor de spiță joasă și le umplu inima de ură. Ea crede că se află mai presus de acel nivel de josnicie care anulează faptele bune și afectează puritatea legăturii de rudenie. Nici prin gând nu îi trece să ajungă la un astfel de nivel, atunci când ascultă vorbele

³³³ Muslim, 16/115, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab tahrir at-tahasud uat-tabaaghud*

Profetului: „Legătura de rudenie (*rahm*) este atârnată de tronul lui Allah și spune: «Pe cel care mă susține Allah îl va susține și pe cel care mă distruge Allah îl va distruge.»³³⁴

³³⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 191, *baab birr al-uaalidain uas-silat ar-rahm*

Capitolul VIII

Femeia musulmană și vecinii ei

Femeia musulmană este bună și prietenoasă cu vecinii

Una dintre calitățile femeii musulmane care înțelege învățăturile religiei ei este aceea că se comportă frumos cu vecinii și îi respectă.

Ea respectă învățăturile islamice care se referă la un comportament bun față de vecini

Adevărata femeie musulmană înțelege învățăturile islamice care îndeamnă la un comportament frumos față de vecini și dăruiesc vecinilor un statut înalt pe scara relațiilor interumane, statut care nu a fost niciodată egalat de o altă religie sau doctrină mai înainte sau după islam.

În Coran, Allah a poruncit în mod clar un comportament frumos față de vecini:

„Adorați-L pe Allah și nu-l asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat și cu vecinul străin, cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte...”

[Coran 4:36]

„Vecinul apropiat” este acela cu care o persoană are legături de rudenie sau de religie; „vecinul străin” este acela cu

care nu există astfel de relații și „*tovarășul de alături*” este un prieten, un coleg sau un tovarăș de drum.

Toți cei care au locuința în vecinătatea casei voastre au drepturi de vecini asupra voastră, chiar dacă nu există legături de rudenie sau de religie între voi. Această cinste pe care islamul le-o acordă vecinilor este un exemplu de îngăduință.

Există multe relatări ale Profetului – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – în care se îndeamnă la un comportament frumos față de vecini în general, indiferent de relația de rudenie sau de religie, și în care se afirmă importanța relației de vecinătate în islam.

De exemplu, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a zis: „Gavriil (*Jibril*) a îndemnat atât de mult la o purtare bună față de vecini, încât am crezut că va include vecinii printre moștenitori.”³³⁵

Islamul acordă un statut atât de înalt vecinilor, încât atunci când Gavriil a vorbit din nou despre importanța buneii purtări față de ei, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a crezut că va ridica vecinii la nivelul de rudenie și le va acorda drepturi similare de moștenire.

Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a urmat porunca lui Gavriil și i-a încurajat pe musulmani să își cinstească vecinii și să se poarte frumos cu ei. În cuvântarea pe care a ținut-o în timpul pelerinajului de adio, în care a făcut un rezumat ale celor mai importante puncte din învățăturile sale, el nu a uitat să pomenească și de vecini și a accentuat atât de mult drepturile acestora încât înțeleptul companion al Profetului, Abu Umama, s-a gândit de asemenea că Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – îi va face pe vecini

³³⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/71, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab haqq al-jaar*

moștenitori: „L-am auzit pe Profet spunând în timp ce stătea pe cămila lui în timpul pelerinajului de adio: «Vă poruncesc să vă purtați bine cu vecinii!» și a accentuat acest lucru atât de mult, încât m-am gândit că avea să le acorde lor drepturi de moștenire.”³³⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia uneori să le creeze emoții companionilor săi atunci când îi încuraja să săvârșească fapte bune, pentru că începea prin a spune: „Cel ce crede în Allah și în Ziua de Apoi să facă asta și asta...”. Folosea această expresie pentru a le porunci un lucru sau pentru a încuraja unele fapte bune sau unele calități dorite. Printre relatările care folosesc această metodă de a transmite un mesaj se numără și acesta: „Cel ce crede în Allah și în Ziua de Apoi să se poarte frumos cu vecinii, cel ce crede în Allah și în Ziua de Apoi să-și cinstească oaspetele, cel ce crede în Allah și în Ziua de Apoi să grăiască adevărul sau dacă nu, să tacă.”³³⁷

Potrivit unei relatări de Bukhari, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cel ce crede în Allah și în Ziua de Apoi să nu îl deranjeze sau să îi facă rău vecinului său...”³³⁸

Purtarea bună față de vecini este poruncită chiar la începutul acestui *hadis* și este socotită ca numărându-se printre semnele și urmările cele mai folositoare ale credinței în Allah și în Ziua de Apoi.

³³⁶ Tabarani cu un *jayyid isnad*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/165

³³⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 185, *baab fi haqq al-jaar ual-uasiia bihi*

³³⁸ *Fath al-Baari*, 10/445, *Kitab al-Adab*, *baab man kaana iu'min billah ual-iaum al-aakhir fa laa iu'dhi jaarahu*

Ea iubește pentru vecinul ei ce iubește și pentru ea

Femeia musulmană care cunoaște învățăturile religiei ei este înțelegătoare, liniștită și îngăduitoare. Ea își iubește vecinii, este atentă la orice lucru care i-ar putea deranja, supăra sau jigni. Ea le dorește lor numai bine, așa cum își dorește sieși numai bine, și împarte cu ei bucuriile și necazurile lor, așa cum spune Profetul: „Nici unul dintre voi nu crede cu adevărat până ce nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește pentru el.”³³⁹

Potrivit unei alte relatări făcute de Muslim de la Anas, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, nici un rob nu crede cu adevărat până nu iubește pentru vecinul său ori, a spus el, pentru fratele său ceea ce iubește și pentru el.”³⁴⁰

Adevărata femeie musulmană nu uită să se gândească și la vecinii săi care pot înfrunța greutatea și, din când în când, le face unele daruri. Ea își dă seama că pe ei îi poate deranja mirosul de mâncare sau grătar care vine dinspre locuința ei și că ei pot pofti la mâncarea delicioasă pe care poate nu și-o pot permite, astfel că le trimite și lor o porție, împlinindu-și în acest fel datoria socială, așa cum l-a sfătuit Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – pe Abu Dharr: „O, Abu Dharr, dacă faci fiertură, adaugă mai multă apă și ai grijă și de vecinul tău.”³⁴¹

Potrivit unei alte relatări, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Dacă faceți vreo fiertură, adăugați mai multă apă, apoi gândiți-vă la vecinii voștri

³³⁹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/60, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab haqq al-jaar*

³⁴⁰ Muslim, 2/17, *Kitab al-Imam, baab min khisaal al-imam an tuhibb li akhika ma tuhibbu li nafsika*

³⁴¹ Muslim, 2/177, *Kitab al-Adab, baab al-uasiia bil-jaar ual-ihsaan ilaihi*

și trimiteți-le și lor o porție.”³⁴²

Conștiința femeii musulmane nu o va lăsa să ignore sărăcia și greutățile vecinilor ei, fără să încerce să facă bine și să le ofere unele daruri generoase, constând în hrană și în alte lucruri, mai ales dacă este înstărită și duce o viață ușoară, bucurându-se de bunătățile cu care Allah a binecuvântat-o. Cum ar putea să facă altfel, când în urechi îi răsună vorbele Profetului? „Acela care mănâncă până se satură, în timp ce vecinul de lângă el este flămând și el știe acest lucru, nu crede în mine.”³⁴³ „Nu este credincios cel care se satură, în timp ce vecinul său este flămând.”³⁴⁴

Ea se poartă în cel mai frumos mod cu vecina ei

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile religiei ei nu consideră niciodată că o favoare este prea neînsemnată încât să nu merite să fie făcută pentru vecina ei; ea face tot ce consideră necesar pentru ea, indiferent cât de nesemnificativ ar putea părea lucrul respectiv. Ea nu lasă sfiala sau dorința de a ieși în evidență să o împiedice să facă puținul pe care și-l poate permite sau să nu mai facă un lucru cu gândul că acesta nu este destul de bun, așteptând până când are posibilitatea să ofere mai mult. O astfel de atitudine o lipsește atât pe ea, cât și pe vecina ei de mult bine, deoarece, așteptând să se întâmple un lucru care poate nu se va întâmpla niciodată, irosește posibilitatea de a face un bine. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a atras, în special femeilor, atenția asupra importanței chiar și a celor mai mici daruri și

³⁴² Ibid

³⁴³ Tabarani și Al-Bazaar cu un *hasan isnad*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*.

³⁴⁴ Tabarani și Abu Ya'la; naratorii săi sunt *thiqaat*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/167

favoruri făcute între vecini: „O, musulmanelor, să nu credeți că vreun dar este prea lipsit de importanță pentru a fi dăruit unui vecin, chiar de este și un picior de oaie.”³⁴⁵

„Un picior de oaie” se referă la un lucru nesemnificativ, dar care este mai bun decât nimic, și nici o femeie nu trebuie să considere că vreun cadou nu merită să fie dăruit vecinei sale. Allah a grăit:

„Cel care a făcut un bine cât un grăunte de colb, îl va vedea”

[Coran 99:7]

Și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Salvați-vă de Foc, făcând milostenie chiar și cu o jumătate de curmală și dacă nu găsiți (jumătate de curmală), atunci spuneți măcar o vorbă bună.”³⁴⁶

Dar *hadis*-ul de mai înainte, care de obicei este pus în practică, poate fi de asemenea considerat că înseamnă că acela care primește darul nu trebuie să îl nesocotească. Atunci înțelesul este acesta: „Nici o vecină nu trebuie să ia în derâdere cadoul primit de la o altă vecină, chiar de este și un picior de oaie. Mai degrabă, ea trebuie să îi mulțumească, pentru că această mulțumire dă naștere la prietenie și încurajează sprijinul și ajutorul reciproc; asta, în afară de faptul că a mulțumi oamenilor pentru un favor anume este o regulă de bază a islamului, pe care Profetul a încurajat-o din răspuțeri: «Cel care nu mulțumește oamenilor nu mulțumește lui Allah.»”³⁴⁷

³⁴⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 6/141, *Kitab az-Zakat*, *baab at-tasadduq biș-șai' al-iasir*

³⁴⁶ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 6/140, *Kitab az-Zakat*, *baab at-tasadduq biș-șai' al-iasir*

³⁴⁷ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/310, *baab man lam iașkur an-naas*

Islamul dorește să răspândească iubirea și afecțiunea reciprocă printre vecini. Căile prin care oamenii pot face acest lucru sunt numeroase și includ schimbul de cadouri. De aceea Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a interzis, în special femeilor, să disprețuiască vreun cadou pe care îl dăruiesc sau îl primesc de la vecina ei, indiferent cât de mic ar fi acesta, deoarece femeile sunt foarte sensibile în astfel de probleme și acest lucru le poate afecta sentimentele pe care le au față de vecinele lor. De aceea, el le-a atras femeilor atenția că ceea ce contează este intenția nobilă care se află în spatele cadoului și nu valoarea materială a acestuia. Femeia musulmană nu trebuie să uite acest lucru și nu trebuie să considere vreun cadou nesemnificativ, deoarece în islam gândurile și intențiile sunt mai importante decât valorile materiale.

Ea se poartă frumos cu vecinii, chiar dacă aceștia nu sunt musulmani

Adevărata femeie musulmană nu se poartă frumos doar cu vecinii care se înrudesc cu ea sau care sunt musulmani, ci se poartă la fel și cu vecinii care nu sunt musulmani, urmând astfel învățăturile îngăduitoare ale islamului care încurajează bunătatea față de toți oamenii, indiferent de rasă sau religie, atâta timp cât aceștia nu săvârșesc vreun act de dușmănie sau agresiune față de musulmani:

„Allah nu vă oprește să faceți bine acelor care nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nu v-au alungat din căminele voastre, [ba din contră] să fiți foarte buni și dreپți, căci Allah îi iubește pe cei dreپți.”

[Coran 60:8]

Pe baza acestui lucru, strălucitul companion al Profetului, 'Abdullah ibn 'Amr, l-a întrebat pe slujitorul său, după ce a înjunghiat o oaie: „I-ai dat o bucată și vecinului nostru evreu? I-ai dat o bucată și vecinului nostru evreu? Pentru că l-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: «Gavriil (*Jibril*) a îndemnat atât de mult la o purtare bună față de vecini, încât am crezut că va include vecinii printre moștenitori.»³⁴⁸

Cât de mare este îndurarea islamului față de oameni și cât de îngăduitoare este preocuparea lui pentru cei care trăiesc la umbra lui! Trecutul stă mărturie că oamenii Cărții au trăit alături de musulmani în multe regiuni ale lumii islamice, având încrederea că atât ei, cât și cinstea și averea lor erau în siguranță, bucurându-se de o relație bună de vecinătate, de un tratament bun și de libertatea de a se închina. Bisericile lor străvechi mai există încă în satele musulmane de pe munți, înconjurate de mii de musulmani care mențin bunăstarea vecinilor lor evrei și creștini.

Ea începe cu vecinul a cărui locuință este cea mai apropiată de a ei

Adevărata femeie musulmană nu uită care este sistemul exact pe care islamul l-a stabilit atunci când a hotărât purtarea bună față de vecini. Islamul a învățat-o să dea prioritate celor ce se află cel mai aproape de casa ei, apoi celui de lângă aceștia, și așa mai departe. Se ia în calcul și gradul de apropiere al vecinilor ale căror case sunt una lângă alta, unde adesea se pot ivi diverse neînțelegeri, precum și importanța menținerii prieteniei și armoniei.

³⁴⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/71, *Kitaab al-Birr uas-Silah, baab haqq al-jaar*

A'īṣa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „O, Trimis al lui Allah! Eu am doi vecini. Căruia dintre ei să-i ofer un dar?” El a zis: „Celui a cărui ușă este mai apropiată de a ta.”³⁴⁹

Acest sistem de priorități care privește purtarea bună față de vecini nu înseamnă că femeia musulmană trebuie să nesocotească vecinii care se află la o distanță mai mare de casa ei. Toți cei care se află în jurul casei ei sunt considerați a fi vecinii ei și de aceea ea se bucură de drepturile pe care le are un vecin. Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a încurajat pe oameni să aibă grijă de cei mai apropiați vecini, deoarece cu aceștia ei intră de obicei în legătură.

Adevărata femeie musulmană este cea mai bună vecină

Nu e de mirare că femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile religiei ei este cea mai bună vecină, deoarece purtarea bună față de vecini este o atitudine islamică fundamentală, adânc întipărită în conștiința femeii musulmane care a fost crescută în spiritul islamic.

Învățăturile islamice afirmă că acela care este bun cu vecinii săi este cel mai bun vecin în fața lui Allah. S-a relatat: „Cel mai bun dintre tovarăși în fața lui Allah este cel care este cel mai bun cu tovarășul său și cel mai bun dintre vecini în fața lui Allah este cel care este cel mai bun cu vecinul său.”³⁵⁰

Călăuzirea profetică a accentuat faptul că un vecin bun și drept-credincios este un stâlp de fericire în viața unui musulman. Și asta deoarece vecinul – bărbat sau femeie – asigură confort și siguranță.

³⁴⁹ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/198, *baab tahdi ila aqrabahim baaban*

³⁶⁰ Tirmizi, 3/224, *Abuaab al-birr uas-Silah*, *baab ma jaa' fi haqq al-jiuaar*

Într-un *hadis* se spune: „Printre lucrurile care îl fac fericit în această viață pe musulman se număra vecinul drept-credincios, casa spațioasă și armăsarul bun.”³⁵¹

Înaintașii drept-credincioși au prețuit vecinii buni atât de mult încât au considerat că a avea un vecin bun este o binecuvântare. Într-o poveste care reflectă acest lucru se spune că vecinul lui Sa'id ibn Al-'Aaas dorea să își vândă casa cu o sută de mii de *dirhami* și i-a spus cumpărătorului: „Acesta este prețul casei, dar ce veți da ca să-l aveți pe Sa'id drept vecin?” Când Sa'id a auzit acest lucru, i-a trimis vecinului său prețul pe casă și i-a spus să rămână acolo.

Acesta este statutul de care se bucură vecinul în islam! Aceasta este atitudinea și purtarea unui bun vecin musulman! Dar ce se spune despre vecinul rău?

Vecinul rău

A avea un vecin rău este un lucru îngrozitor și femeia musulmană nu se poate gândi la acest lucru fără să se înfioare și fără să fie cuprinsă de teamă, dezgust și groază.

Vecina rea este o persoană care nu are parte de binecuvântarea credinței

Pentru vecina rea este destulă suferință să știe că ea este lipsită de binecuvântarea credinței, care este cea mai mare binecuvântare din viața unui om. Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a confirmat faptul că această binecuvântare nu este acordată celui care continuă să se poarte urât cu vecinii, acesta fiind socotit un vecin rău și necuviincios. S-a consemnat că el a jurat pe Allah de trei ori că o astfel de

³⁵¹ Al-Haakim, 4/166, în *Kitab al-Birr uas-Silah*

persoană va fi lipsită de binecuvântarea credinței. El a zis: „Pe Allah, el nu crede. Pe Allah, el nu crede. Pe Allah, el nu crede.” A fost întrebat: „Cine, o, Trimis al lui Allah?” El a zis: „Cel din cauza ale cărui răutăți (sau necazuri) vecinul său nu se simte în siguranță.”³⁵²

Conform unei relatări făcute de Muslim: „Nu va intra în Paradis cel din cauza ale cărui răutăți (sau necazuri) vecinul său nu se va simți în siguranță.”³⁵³

Cât de mare trebuie să fie nelegiuirea pe care o săvârșește vecinul rău, dacă purtarea urâtă față de vecinul său îl lipsește de binecuvântarea credinței și nu i se acordă lui intrarea în Paradis!

Adevărata femeie musulmană, care are sufletul curat, se gândește la înțeleșurile acestor scrieri și la puternica impresie pe care acestea o lasă asupra ei. Nici măcar nu-i trece prin minte să se poarte urât cu vecinul ei, indiferent de împrejurări, deoarece comportamentul urât sau certurile și disputele cu vecinii nu sunt lucruri de nesocotit: acestea reprezintă un păcat major care distruge credința și pune în pericol soarta omului. Aceasta ar fi cea mai mare pierdere și numai gândul la acest lucru o face pe musulmana drept-credincioasă să se înfioare.

Faptele bune ale vecinei necuviincioase nu sunt acceptate

Vecina necuviincioasă este o persoană care și-a pierdut credința, așa cum se spune în relatarea de mai sus; este de asemenea o persoană ale cărei fapte bune sunt în zadar. Nici un act de slăvire, nici o faptă bună nu îi va fi de folos, atâta timp

³⁵² Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 185, *baab fi haqq al-jaar ual-uasiia bihi*.

³⁵³ Muslim, 2/18, *Kitab al-Imam*, *baab baiaan tahrir idha' al-jaar*

cât continuă să se poarte urât cu vecinii ei. Faptele bune se bazează mai presus de toate pe credința în Allah și credința în Allah nu înseamnă doar simple cuvinte: ceea ce contează este împlinirea lucrurilor pe care Allah le cere robilor săi. Dacă o vecină necuviincioasă și-a pierdut credința pentru că a continuat să se poarte urât cu vecinii ei, atunci nu mai este nici o șansă ca Allah să-i accepte faptele bune, indiferent cât de mari sau cât de numeroase sunt acestea. Ele vor fi în întregime șterse, chiar dacă ea își petrece nopțile și zilele împlinind fapte bune (rugăciunile, postul, etc)

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a fost întrebat: „O, Trimis al lui Allah, cutare femeie își petrece nopțile în rugăciune, postește ziua, și tot așa, și face milostenie, însă își jignește vecinii cu limba ei ascuțită.” Profetul a zis: „Faptele bune nu-i vor fi de nici un folos; ea se numără printre locuitorii Iadului.” Ele au zis: „Și cutare face numai rugăciunile obligatorii, face milostenie numai cu resturi, dar nu jignește pe nimeni.” Profetul a zis: „Ea este printre locuitorii Paradisului.”³⁵⁴

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a descris vecinul rău ca numărându-se printre cele mai rele tipuri de oameni: „Există cele mai rele trei tipuri de oameni: conducătorul care, dacă faci bine, nu apreciază, iar dacă faci rău, nu te iartă; vecinul rău care dacă vede ceva bun, îl tăinuiește, iar dacă vede ceva rău, îl dă în vileag; și soția care, atunci când ești de față, te supără, iar când ești plecat, te trădează.”³⁵⁵

Acest *hadis* zugrăvește o imagine îngrozitoare vecinului rău, încât femeia musulmană va fi atât de înfiorată, că va evita să comită păcatul de a se purta urât cu vecinii; și este puțin probabil ca ea să lase vreo ceartă sau neînțelegere să apară

³⁵⁴Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/210, *baab laa iu'dhi jarahu*

³⁵⁵Tabarani în *Al-Kabir*, 18/267, povestitorii lui sunt *thiqaat*

între ea și vecinul ei sau să ia parte la vreo intrigă sau la vreun complot. Avertismentul Profetului împotriva certurilor sau neînțelegerilor cu vecinii răsună întotdeauna ca un ecou în urechile ei și ea nu uită acest lucru atunci când se simte cuprinsă de mânie sau dușmănie față de vecinul ei: „Cele dintâi părți ce au avut neînțelegeri care vor apărea înaintea lui Allah în Ziua Judecării vor fi doi vecini.”³⁵⁶

Comportamentul frumos față de vecini nu trece neobservat

Femeia musulmană nu numai că se abține să îi facă vreun rău sau să își deranjeze vecina, dar nu precupețește nici un efort să își ajute vecina, deschizând larg porțile grijii, prieteniei și generozității. Ea are grijă să își îndeplinească îndatoririle ori de câte ori este chemată să aibă grijă de vecinele ei, să le cinstească sau să se poarte frumos cu ele, ca nu cumva cuvintele Profetului referitoare la vecinul care nu sare în ajutor să se refere și la ea: „Câți oameni se vor ține scai de vecinii lor în Ziua Judecării, spunând: «O, Doamne! Mi-a închis ușa în față și mi-a refuzat purtarea sa bună și ajutorul!»”³⁵⁷

Ce poziție îngrozitoare va avea vecinul nepăsător în Ziua Judecării!

Potrivit islamului, musulmanii și musulmanele sunt precum un zid înalt, ale cărui cărămizi sunt oamenii acestei comunități. Fiecare cărămidă trebuie să fie tare și puternic legată de celelalte, pentru a face acest zid solid și durabil, dacă nu, el va deveni slab și va fi predispus oricând să se prăbușească. De aceea, islamul împrejmuește acest zid cu puternice legături spirituale, pentru a-i conserva integritatea și tăria, ca să nu fie

³⁵⁶ Ahmad și Tabarani. A se vedea *Majma' az-Zawaa'id*, 8/170

³⁵⁷ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/200, *baab man aghlaqa al-baab 'ala al-jaar*

clintit indiferent de ce se va abate asupra lui.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a făcut o minunată metaforă referitoare la solidaritatea și sprijinul reciproc dintre musulmani și musulmane: „Credincioșii sunt precum o structură în care unele părți susțin alte părți.”³⁵⁸

„Credincioșii, în prietenia lor reciprocă, în compasiunea și afecțiunea lor, sunt precum un trup: dacă o parte a lui suferă, întregul trup resimte durerea.”³⁵⁹

Dacă religia pune atâta accent pe solidaritatea adepților săi, este normal să întărească relațiile de vecinătate și să se bazeze pe o temelie solidă de prietenie, bunătate, sprijin reciproc și purtare frumoasă.

Ea trece peste greșelile vecinei ei și peste comportamentul ei urât

Femeia musulmană care este călăuzită de religia ei este răbdătoare cu vecina ei, nu se enervează și nici nu-i poartă pică atunci când aceasta face vreo greșeală sau are unele lipsuri. Ea este îngăduitoare și iertătoare față de vecina ei, sperând astfel să câștige răsplată de la Allah și să obțină iubirea și mulțumirea Sa.

Acest lucru este dovedit de *hadis*-ul lui Abu Dharr. Atunci când l-a întâlnit, Mutarrif ibn 'Abdullah a zis: „O, Abu Dharr! Am auzit ce ai spus și am dorit să te cunosc.” Abu Dharr a zis: „Tatăl tău era un om înțelept! Acum m-ai întâlnit.” Mutarrif a zis: „Am auzit că ai spus că Trimisul lui Allah a zis: «Allah iubește trei (tipuri de oameni) și urăște trei.»” Abu Dharr a zis: „Nu cred că aș spune minciuni despre Trimisul lui Allah.” Mutarrif a zis:

³⁵⁸ Bukhari și Muslim; a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/47, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab ta'aawun al-mu'minin ua tarahumuhum*

³⁵⁹ Ibid

„Atunci cine sunt cei trei pe care Allah îi iubește?” Abu Dharr [citându-l pe Profet] a zis: „Un om care luptă de dragul lui Allah, cu perseverență și speranță la răsplata lui Allah și luptă până ce este ucis, și acest lucru îl găsești în Cartea lui Allah”, și apoi a recitat:

„Allah îi iubește pe aceia care luptă pe calea Sa într-o linie [de luptă], de parcă ei ar fi o zidire întărită.”

[Coran 61:4]

Mutarraf a întrebat: „Și apoi cine (este următorul)?” El a zis: „Un om care are un vecin rău care îl supără și îl deranjează, dar el suportă totul cu răbdare, până ce Allah pune capăt acestei situații în timpul vieții lui sau după moartea amândurora.”³⁶⁰

Una dintre caracteristicile femeii musulmane, al cărei suflet a fost curățat și modelat de islam, este aceea că ea suportă cu răbdare supărarea cauzată de vecina ei, atât cât îi stă în puteri. Ea răspunde comportamentului ei urât cu un lucru care este mai bun, și prin faptul că este răbdătoare și se poartă cum se cuvine ea stabilește cel mai bun exemplu de comportament frumos față de vecini și îndepărtează din sufletele acestora rădăcinile răutății și urii. Un lucru și mai important, ea se poartă conform învățăturilor Profetului: „Cel ce crede în Allah și în Ziua de Apoi să nu facă rău sau să își supere vecinul...”³⁶¹

De-ar auzi ele acest lucru, acele femei care își pierd mințile atunci când copiii lor se bat cu cei ai vecinilor, care nu văd greșelile copiilor lor și își insultă vecinele cu vorbe urâte și

³⁶⁰ Ahmad și Tabarani. A se vedea *Majma' az-Zawaa'id*, 8/171

³⁶¹ *Fath al-Baari*, 10/445, *Kitab al-Adab*, baab man kaana iu'min billahi ual-iaum al-aakhir fa laa iu'dhi jaarahu

învinuiri pline de ură, distrugând astfel relațiile de vecinătate și prietenie într-un moment de mânie! Să știe ele că purtarea lor contravine tuturor învățăturilor islamice care se referă la un comportament bun față de vecini.

Fie ca acele femei înțelepte, politicoase și iertătoare, care se poartă frumos cu vecinii, să se veselească, pentru că ele se află printre vecinele drept-credincioase de a căror conduită bine-călăuzită Allah este mulțumit!

Capitolul IX

Femeia musulmană față de prietenele și surorile ei în islam

Ea le iubește ca pe niște surori, de dragul lui Allah

Modul în care adevărata femeie musulmană se înrudește cu prietenele și surorile ei în islam este diferit de modul în care celelalte femei își conduc treburile sociale. Relația cu surorile ei este bazată pe *taakhi* (frăție) de dragul lui Allah. Această iubire de dragul lui Allah este cea mai înaltă legătură care poate exista între oameni, fie bărbați, fie femei. Este legătura de credință pe care Allah a stabilit-o între toți credincioșii atunci când El, Atotputernicul, Îndurătorul, a grăit:

„Dreptcredincioșii sunt frați...”

[Coran 49:10]

Frăția în credință este cea mai puternică legătură dintre inimă și rațiune. Nu e de mirare că surorile musulmane se bucură de o relație strânsă bazată pe iubire, de dragul lui Allah, Preamăritul. Aceasta este cea mai nobilă și mai pură formă de iubire care există între ființele umane. Această iubire nu este otrăvită de interese lumești sau de alte gânduri ascunse. Este iubirea în care musulmanii și musulmanele găsesc dulceața credinței: „Există trei lucruri pe care oricine le va obține va găsi dulceața credinței: dacă Allah și Trimisul Său îi sunt mai dragi lui decât oricine și orice pe lumea asta; dacă iubește o persoană numai de dragul lui Allah; dacă urăște să se întoarcă la

necredință după ce Allah l-a salvat de aceasta, așa cum urăște să fie aruncat în Foc.”³⁶²

Statutul celor ce se iubesc de dragul lui Allah

Multe relatări descriu statutul celor doi oameni care se iubesc de dragul lui Allah, fie bărbați, fie femei, și descriu poziția înaltă pe care Allah a pregătit-o pentru aceștia în Paradis și marea cinste ce va fi pogorâtă asupra lor în Ziua în care omenirea va fi înviată pentru a-L întâlni pe Stăpânul lumilor.

Pentru cei care se iubesc de dragul lui Allah, bărbați și femei în egală măsură, este de ajuns să știe că Atotputernicul lor Stăpân va avea grijă de ei în Ziua Judecării și va zice: „Unde sunt cei care M-au iubit pentru gloria Mea? Astăzi îi voi umbri cu umbra Mea și aceasta este o Zi în care nu există altă umbră în afară de-a Mea.”³⁶³

Aceasta este strălucita cinste și imensa răsplată care, în acea copleșitoare Zi, va fi pogorâtă asupra celor care se iubesc cu adevărat pentru Allah.

Iubirea pentru Allah, și nu pentru un alt lucru din această viață, este foarte greu de atins și nimeni nu o poate obține în afară de cel cu inima curată, pentru care această lume și toate plăcerile ei sunt nimic în comparație cu mulțumirea lui Allah. Nu e deloc surprinzător că Allah le-a dat lor un statut și o binecuvântare proporțională cu poziția lor în această viață, căci ei s-au ridicat mai presus de preocupările acesteia. Vedem o dovadă a acestui lucru în *hadis*-ul lui Mu’adh, care a spus că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Allah a grăit: «Cei care se iubesc pentru Mine vor avea

³⁶² Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 1/49, *Kitab al-Imam*, baab *halauat al-iman*

³⁶³ Muslim, 16/123, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Adab*, baab *fadl al-hubb fi Allah*

amvoane [*minbar*] de lumină și profeții și martirii își vor dori să aibă la fel.»³⁶⁴

Allah a pogorât asupra celor care se iubesc de dragul Său un dar chiar și mai mare decât acest statut și această binecuvântare, adică prețioasa Sa iubire, care este foarte greu de obținut. Acest lucru este dovedit de *hadis*-ul relatat de Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Un om a mers să-și viziteze un frate dintr-un alt sat. Allah a trimis un înger să-l aștepte în drum. Când bărbatul a venit, îngerul l-a întrebat: «Încotro te duci?» El a zis: «Mă duc să vizitez un frate care locuiește în acest sat.» Îngerul l-a întrebat: «I-ai făcut vreo favoare (și acum cauți să-ți plătească)?» El a zis: «Nu, îl iubesc doar pentru Allah.» Îngerul i-a spus: «Sunt un Trimis venit la tine de la Allah ca să îți spun că El te iubește așa cum tu îl iubești pe fratele tău pentru El.»³⁶⁵

Ce minunată este această iubire care îl înalță pe om într-un loc unde Allah îl iubește și este mulțumit de el!

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a înțeles impactul pe care această iubire puternică și pură îl are în formarea societăților și a națiunilor, astfel că el nu a lăsat niciodată să treacă vreo ocazie fără să susțină această iubire și fără să le poruncească musulmanilor să își manifeste iubirea unii față de alții, pentru a deschide inimile și pentru a răspândi iubirea și puritatea în rândurile comunității.

Anas – Pacea fie asupra sa! – a spus că un bărbat se afla alături de Profet, atunci când un alt om a trecut pe lângă ei. Primul bărbat a zis: „O, Trimis al lui Allah, cu adevărat îl iubesc pe acest om.” Profetul l-a întrebat: „Și el știe asta?” El a spus:

³⁶⁴ Tirmizi, 4/24, *baab maa jaa' fil-hubb fi-Allah*; el a zis că acesta este un *sahih hasan hadis*;

³⁶⁵ Muslim, 16/124, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Adab, baab fadl al-hubb fi-Allah*

„Nu.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Spune-i.» Acesta l-a ajuns din urmă și i-a spus: «Cu adevărat, te iubesc pentru Allah!», iar omul a zis: «Fie ca Allah să te iubească pe tine care mă iubești pe mine pentru El.»³⁶⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – făcea și el acest lucru, învățându-i pe musulmani cum să construiască o societate întemeiată pe iubire adevărată și frăție. Într-o zi, l-a luat pe Mu’adh de mână și i-a zis: „O, Mu’adh, pe Allah, te iubesc, așa că te povățuiesc, o, Mu’adh, să nu uiți niciodată să reciti, după fiecare rugăciune: «O, Allah, ajută-mă să te pomenesc, să-ți aduc mulțumiri și să te slăvesc așa cum se cuvine [*Allahumme, a’inni ’ala dhikrika ua şukrika ua husni i’ibaadatika*].»³⁶⁷

Mu’adh a început să răspândească această iubire curată printre musulmani, pretutindeni pe teritoriile musulmane, spunându-le ceea ce învățase de la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – despre marea răsplată pe care Allah a pregătit-o pentru cei care se iubesc de dragul Său și despre marea Sa iubire pentru ei.

În „*Al-Muwatta*”, imamul Malik face o relatare, care are un lanț autentic de transmitători (*sahih isnad*), de la Abu Idris Al-Khaulani, care a zis: „Am intrat în moscheea din Damasc și am văzut acolo un tânăr cu un surâs senin și am văzut oameni adunați în jurul lui. Când nu se înțelegeau asupra unui lucru, i se adresau lui și îi acceptau părerea. Am întrebat cine era și ei mi-au spus: „Acesta este Mu’adh ibn Jabal.” A doua zi de dimineață, am mers la moschee și am văzut că el venise chiar și mai devreme. Se ruga și am așteptat până ce a terminat, apoi m-am apropiat de el, l-am salutat și i-am zis: „Pe Allah, te

³⁶⁶ Abu Dawud, 4/452, *Kitab al-Adab, baab ikhbaar ar-rajul bi mahabbatihi ilaih*

³⁶⁷ Relatare cu *sahih isnad* de Ahmad, 5/245

iubesc!” El a întrebat: „Pentru Allah?” Eu am zis: „Pentru Allah!” El a repetat: „Pentru Allah?” Și eu am zis: „Pentru Allah.” Atunci m-a apucat de guler, m-a tras spre el și a zis: „Am vești bune pentru tine. L-am auzit pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând că Allah a grăit: «Iubirea Mea este dăruită celor care se iubesc unii pe alții pentru Mine, care se vizitează unii pe alții pentru Mine și care cheltuiesc unii pentru alții pentru Mine.»”³⁶⁸

Efectele pe care iubirea pentru Allah le are în viața musulmanilor și a musulmanelor

Islamul a construit o societate ideală, întemeiată pe iubire sinceră și frăție, așa că a trebuit să sădească în inimile indivizilor din care este formată societatea sămânța iubirii. Din acest motiv, a făcut această iubire dintre credincioși și credincioase una dintre condițiile credinței și aceasta le va asigura lor intrarea în Paradis. Acest lucru poate fi văzut în *hadis*-ul relatat de imamul Muslim de la Abu Huraira, în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, nu veți intra în Paradis până nu veți crede și nu veți crede până nu vă veți iubi unii pe alții. Să nu vă zic eu oare un lucru pe care dacă îl faceți vă veți iubi unii pe alții? Răspânziți printre voi salutul islamic.”³⁶⁹

Cu adâncă și strălucita sa înțelegere, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a înțeles că nimic nu putea înlătura ura, gelozia și rivalitatea din inimile oamenilor în afară de adevărata frăție, bazată pe iubire sinceră, prietenie și

³⁶⁸ Malik: *Al-Muwatta*, 2/953, *Kitab aș-Și'r*, *baab maa jaa' fil-muthaabbain fi-Allah*

³⁶⁹ Muslim, 2/35, *Kitab al-Iman*, *baab baiaan annahu la iadkhul al-janna illa al-mu'minin*.

povățuire reciprocă, în care să nu existe ceartă, ură, fățărnicie și invidie. Modul de a atinge acest lucru este prin răspândirea salutarilor (*salaam*), astfel încât inimile să fie deschise pentru iubire sinceră și prietenie.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a vorbit adesea companionilor săi despre aceste învățături, în dorința de a sădi în inimile lor sămânța iubirii, de-a le hrăni inimile până când se vor vedea roadele acelei iubiri mărețe pe care islamul o dorește pentru musulmani, bărbați și femei în egală măsură.

Cu această iubire sinceră, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a clădit prima generație de musulmani care a pus bazele durabilei fundații pe care a fost zidită structura islamică și care a luminat calea pentru ca restul oamenilor să o urmeze.

Cu această iubire sinceră, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a putut să clădească o societate model, întemeiată pe frăția credinței, o societate care s-a făcut remarcată atât prin tăria, durabilitatea și abilitatea ei de a face sacrificii pentru a răspândi islamul în întreaga lume, cât și prin solidaritatea membrilor săi, pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a descris în cel mai minunat mod: „Credincioșii sunt precum o structură în care unele părți susțin alte părți.”³⁷⁰

„Credincioșii, în prietenia lor reciprocă, în compasiunea și afecțiunea lor, sunt precum un trup: dacă o parte a lui suferă, întregul trup resimte durerea.”³⁷¹

Încă de la început și de-a lungul istoriei, femeia musulmană a participat întotdeauna la formarea societății

³⁷⁰ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/47, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab ta'awun al-mu'minin ua taraahumuhum*

³⁷¹ Ibid

islamice, care este întemeiată pe frăția credinței, și ea face încă tot posibilul să răspândească în societatea musulmană binecuvântata virtute a iubirii pentru Allah, întorcându-se spre surorile și prietenele ei, având în suflet dorința de a întări legăturile de iubire și frăție pentru Allah.

Ea nu își părăsește sora

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile islamice nu ignoră faptul că islamul, care încurajează iubirea frățească și afecțiunea reciprocă, este de asemenea religia care le-a interzis fraților și surorilor în islam să se urască sau să se părăsească unii pe alții. Islamul a explicat că doi oameni care se iubesc pentru Allah nu vor fi despărțiți de prima ofensă pe care o poate aduce unul dintre ei, deoarece legătura de iubire pentru Allah este prea puternică pentru a fi desfăcută de astfel de lucruri minore.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Doi oameni care se iubesc pentru Allah, sau pentru islam, nu vor lăsa ca prima neînțelegere minoră să intervină între ei.”³⁷²

În momente de slăbiciune umană, mânia o poate cuprinde pe femeie și ea își poate răni sora, ceea ce poate duce la resentimente și la discuții aprinse. În astfel de situații, femeia musulmană nu trebuie să uite că islamul ține cont de firea omului și de vulnerabilitatea de a-și schimba sentimentele. Din acest motiv, islamul a stabilit o durată de timp în care mânia să se domolească. Această durată este de trei zile. După ce acest timp a trecut, cele două părți conflictuale au obligația să caute să se împace.

³⁷² Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/493, *baab hijrat al-Muslim*

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Unui musulman nu îi este permis să se înstrăineze de fratele său mai mult de trei zile, întorcându-și unul altuia spatele atunci când se întâlnesc. Cel mai bun dintre ei este cel care îl salută primul pe celălalt.”³⁷³

Atunci când se stabilesc reguli care guvernează viața indivizilor, a familiilor și a societăților în lumea islamică, termenul „musulman” se referă bineînțeles atât la bărbați, cât și la femei.

De aceea, vedem că femeia musulmană al cărei suflet a fost modelat de islam nu ține dușmănie față de sora ei, indiferent de motiv. Ea se va grăbi mai degrabă să ajungă la împăcare și o va saluta (cu salutul islamic), pentru că știe că cea mai bună dintre ele este cea care o salută prima pe cealaltă. Dacă sora ei îi răspunde la salut, amândouă vor împărți răsplata pentru împăcare, dar dacă aceasta nu răspunde la salut, atunci cea care a salutat va fi absolvită de păcatul de a-și fi părăsit sora, în timp ce aceea care a refuzat să răspundă la salut va trebui să poarte singură povara aceluia păcat.

Acest lucru devine evident în *hadis*-ul în care Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a zis că l-a auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: „Unui om nu-i este permis să se înstrăineze de un credincios mai mult de trei zile. Dacă au trecut trei zile, atunci trebuie să meargă și să îl salute (*salaam*); dacă răspunde la salut, atunci amândoi vor împărți răsplata, dar dacă nu răspunde, atunci cel care a salutat va fi absolvit de păcatul înstrăinării.”³⁷⁴

Nu mai este necesar să spunem că, în acest *hadis*, cuvântul „om” se referă atât la bărbați, cât și la femei. Cu cât perioada de înstrăinare este mai mare, cu atât păcatul săvârșit

³⁷³ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/100, *Kitab al-Birr uas-Silah*, *baab an-nahi 'an hijraan al-ikhuan*

³⁷⁴ Bukhari: *Al-Adab al-Mufrad*, 1/505, *baab innas salaam iujzi' min as-sarm*

de ambele părți devine mai mare, așa cum a spus Profetul: „Cel care își părăsește fratele pentru un an este ca și cum ar fi vărsat sângele acestuia.”³⁷⁵

Cât de mare este păcatul de a-ți părăsi fratele sau sora, după cum se spune în islam! Cât de grea este povara aceluia care se face vinovat de această „crimă” care este asemănată cu vărsarea de sânge! Sistemul islamic de educație se bazează pe iubire reciprocă, pe afecțiune și contact neîntrerupt. Din acest motiv, islamul dorește ca musulmanii și musulmanele să înlăture din viețile lor ura și invidia și să nu lase loc pentru trăsături negative care contravin frăției credinței. Islamul este plin de învățături care descriu cele mai bune etici cunoscute vreodată: „Nu desfaceți legăturile dintre voi, nu vă întoarceți spatele unul altuia, nu vă urâți unul pe altul, nu vă invidiați unul pe altul. Fiți frați, așa cum v-a poruncit Allah.”³⁷⁶

„Feriți-vă de suspiciuni, pentru că vorbele pline de suspiciune reprezintă cea mai mare minciună. Nu căutați greșeli, nu vă pândiți unii pe alții, nu vă luați la întrecere unii cu alții, nu vă urâți unii pe alții, nu vă întoarceți spatele unii altora. O, robi ai lui Allah, fiți frați!”³⁷⁷

„Nu vă invidiați unii pe alții, nu oferiți unul mai mult decât altul (pentru a ridica prețurile), nu vă urâți unul pe altul, nu vă întoarceți spatele unul altuia, nu începeți negocieri, când alții le-au început mai înainte. O, robi ai lui Allah, fiți frați! Un musulman este fratele unui musulman. El nu-l asuprește, nu-l umilește și nu-l disprețuiește. Evlavia se află aici.” – și spunând asta a arătat spre pieptul (inimă) său de trei ori. „Este destul de

³⁷⁵ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/497, *baab man hajara akhaahu sanah*

³⁷⁶ Muslim, 16/120, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Adab, baab tahrim az-zann uat-tajassus uat-tanaafus*

³⁷⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 13/109, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab maa la iajuz min az-zann.*

rău pentru un om să-l disprețuiască pe fratele său musulman. Întreaga ființă a unui musulman este sacră pentru un alt musulman – sângele său, averea sa și onoarea sa sunt inviolabile.”³⁷⁸

Femeia musulmană care a primit o educație islamică puternică se gândește foarte mult la aceste învățături ale Profetului, care conțin cele mai nobile trăsături, cum ar fi: iubire, prietenie, frăție, sinceritate, compasiune și altruism. Ea nu va putea ține ură față de o persoană, pentru că nimeni nu poate să facă acest lucru în afară de cel care este rău și îngust la minte sau care are o inimă bolnavă și o fire ciudată. Adevărata femeie musulmană se îndepărtează de toate aceste trăsături negative.

Din acest motiv, islamul i-a avertizat aspru pe acei oameni cu inima de piatră, bărbați și femei în egală măsură, care s-au abătut de la adevărata cale a islamului și de la spiritul său de toleranță, insistând să rămână înstrăinați. Aceștia sunt în primejdie să aibă o soartă înfricoșătoare în Ziua de Apoi; faptele lor îi pot împiedica să obțină mila și îndurarea lui Allah și le pot închide lor porțile Paradisului.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Porțile Paradisului sunt deschise luna și joia și fiecare slujitor care nu-l face asociați lui Allah va fi iertat, în afară de omul care poartă dușmănie fratelui său.” Se va zice: «Să fie așteptați și aceștia doi până se împacă; să fie așteptați și aceștia doi până se împacă; să fie așteptați și aceștia doi până se împacă.»³⁷⁹

Marele companion al Profetului, Abu Ad-Darda' – Pacea fie asupra sa! –, obișnuia să spună: „Oare să nu vă spun eu de

³⁷⁸ Muslim, 16/120, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab tahrim zulm al-Muslim, ua khadhaluhu ua ihtiqarahu*

³⁷⁹ Muslim, 16/122, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab an-nahi an aș-șahnaa'*

un lucru care este mai bun pentru voi decât milostenia și postul? Împăcați-vă cu frații voștri, pentru că ura micșorează răsplata.”³⁸⁰

Cât de important este pentru femei să înțeleagă și să mediteze la această pătrunzătoare vedere a acestui mare companion referitoare la spiritul acestei religii, întemeiate pe frăție și iubire, atunci când există certuri sau conflicte. Abu Ad-Darda', în înțelepciunea și judecata căruia Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să se încreadă, a înțeles că ura ascunde faptele bune și distruge răsplata, așa că împăcarea musulmanului înstrăinat cu fratele său este mai bună pentru el decât milostenia și postul, pentru că dacă ține în continuare dușmănie pe fratele său el anulează orice răsplată pe care o poate primi pentru acele acte de slăvire.

Ea este tolerantă și iertătoare

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de islam este tolerantă față de prietenele și surorile ei și nu le poartă pică. Dacă se ceartă cu una dintre surorile ei, ea își stăpânește mânia și o iartă pe cea care a făcut vreo greșeală, fără a vedea vreo rușine în acest lucru. De fapt, ea vede acest lucru ca pe o faptă bună care o va aduce mai aproape de Allah:

„...care-și stăpânesc mânia și care iartă oamenilor, căci Allah îi iubește pe cei care plinesc fapte bune”

[Coran 3:134]

Dacă un om clocotește de mânie și nu este dispus să ierte, atunci acea mânie se va transforma în resentimente și

³⁸⁰ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/505, *baab aș-šahnaa'*

ranchiună, care sunt chiar mai periculoase decât mânia. Atunci când o persoană iartă și uită, focul mâniei se stinge, iar sufletul este curățat de efectele lăsate de mânie și ură. Acesta este nivelul de *ihsaan*³⁸¹ care câștigă iubirea lui Allah pentru acei care îl ating:

„...căci Allah îi iubește pe cei care plinesc fapte bune”

[Coran 3:134]

Femeia musulmană care aderă cu adevărat la învățăturile islamului se află în acest grup al făcătorilor de bine. Ea nu permite ca inima ei să clocotească de mânie, pentru că sentimentele reprimite sunt o grea povară pentru suflet; ea se grăbește mai degrabă să ierte și să uite, eliberându-se astfel de această povară și umplându-și sufletul de liniște.

Un lucru care o poate ajuta pe femeia musulmană să ajungă la acest nivel greu de atins este cunoașterea faptului că iertarea surorii ei nu este un lucru de care să se rușineze, ci este un lucru care îi va ridica statutul și cinstea înaintea lui Allah, așa cum a spus Profetul: „Allah nu îl va înălța pe robul Său atunci când iartă decât în cinste. Nimeni nu se umilește pentru Allah, fără ca Allah să-i ridice lui statutul.”³⁸²

Femeia musulmană care a înțeles cu adevărat învățăturile islamice nu poate să aibă în inima ei nici măcar vreo urmă de ură sau vreun resentiment față de o persoană, deoarece ea înțelege exact care este valoarea iertării și a purității inimii, dar și importanța pe care acestea o au atunci când caută iertarea și mulțumirea lui Allah, așa cum Profetul – Allah să-l

³⁸¹ *Ihsaan* – cel mai înalt nivel pe care îl poate atinge cel care împlinește fapte bune și îl slăvește pe Allah

³⁸² Muslim, 16/141, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab istihbaab al-afw uat-tawaadu'*

binecuvânteze și să-l miluiască! – a explicat: „Există trei păcate și dacă un om moare fără să le fi înfăptuit va fi iertat de orice altceva, dacă Allah voiește: a-l face asociați lui Allah, practicarea magiilor și a vrăjitoriilor, dușmănia față de un frate.”³⁸³

Ea le întâmpină cu zâmbetul pe buze

Adevărata femeie musulmană are întotdeauna chipul luminat de o expresie binevoitoare, întâmpinându-și mereu surorile cu căldură și cu un zâmbet, așa cum a spus Profetul: „Să nu considerați neînsemnată nici o faptă bună, chiar dacă este numai salutarea fratelui vostru cu o expresie binevoitoare.”³⁸⁴

Un chip binevoitor și prietenos reprezintă o caracteristică frumoasă pe care islamul o încurajează și o consideră a fi o faptă bună care va aduce răsplată, pentru că un chip binevoitor oglindește un suflet pur. Această puritate interioară și exterioară este una dintre trăsăturile distincte ale musulmanului cinstit.

Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Zâmbetul adresat fratelui vostru este o milostenie.”³⁸⁵

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – avea pe chip o expresie binevoitoare, întâmpinându-și mereu companionii cu căldură și zâmbind, ori de câte ori îi vedea, așa cum a descris marele companion Jarir ibn 'Abdullah: „Din momentul în care am îmbrățișat islamul, Trimisul lui Allah nu a refuzat niciodată să mă primească și m-a întâmpinat

³⁸³ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/505, *baab aș-șahnaa'*

³⁸⁴ Muslim: 16/177, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab istihbaab talaqat al-uajd 'ind alliqa'*.

³⁸⁵ Tirmizi, 3/228, *Abuaab al-Birr*, 36. A spus că este *hasan gharib*.

întotdeauna cu zâmbetul pe buze.”³⁸⁶

Islamul dorește ca legăturile de prietenie și frăție să rămână strânse între musulmani, așa că îi încurajează să răspândească salutul islamic, să aibă pe chip o expresie binevoitoare, să vorbească blând și să se salute unii pe alții cu căldură, astfel ca inimile să rămână curate și deschise, pregătite să lucreze împreună pentru a împlini fapte bune și a duce la împlinire îndatoririle islamului, indiferent de sacrificiile necesare.

Ea le îndrumă cu dreptate

Una dintre virtuțile femeii musulmane este aceea că ea îndrumă în totalitate pentru Allah, pentru Profetul Său, pentru conducători și pentru masele musulmane, așa cum se spune în această relatare autentică (*hadis sahih*): „Religia este îndrumare [*nasihah*].”³⁸⁷ Noi (companionii) am întrebat: „Față de cine?” El (Profetul) a zis: „Față de Allah (prin a te supune Lui, a-l atribui ceea ce I se cuvine și a înfăptui *jihad* pentru El); față de Cartea Sa (citind-o, înțelegând-o și aplicând învățăturile ei în viața de zi cu zi); față de Profetul Său (respectându-l, luptând în numele lui atât în timpul vieții sale, cât și după moarte sa, și urmând tradiția sa [*Sunna*]); față de conducătorii musulmani (ajutându-i în îndeplinirea lor de a-i conduce pe musulmani pe calea cea dreaptă și atrăgându-le atenția dacă sunt nepăsători); față de cei din comunitatea lor (fiind milostivi față de ei).”³⁸⁸

³⁸⁶ *Fath al-Baari*, 10/504, *Kitab al-Adab*, *baab at-tabassum uad-Dahk*; Muslim, 16/35, *Kitab Fadaa'il as-Sahaba*, *baab fadaa'il Jarir ibn 'Abdullah*

³⁸⁷ *Nasihah*, în limba arabă, poate fi tradus printr-un număr mare de cuvinte. Traducerea obișnuită este „îndrumare”, dar se poate traduce și prin „povață”, „îndreptare”, „a face dreptate”.

³⁸⁸ Muslim, 2/37, *Kitab al-Imam*, *baab baiaan an ad-din nasiha*. Explicațiile care apar în paranteză sunt adaptate după cele apărute în „*Sahih Bukhari*” de dr. Muhammed Muhsin Khan (versiunea în limba engleză), vol. 1, p. 48.

Această atitudine o face pe femeia musulmană să le îndrume pe surorile ei cu dreptate. Ea nu le înșeală, nu le îndrumă greșit și nici nu ascunde vreun lucru bun de ele. Ea le îndrumă nu doar de dragul curtoaziei sau ca să își arate buna creștere, ci se poartă în acest fel deoarece îndrumarea este una dintre bazele fundamentale ale islamului, iar primii credincioși obișnuiau să își ia angajamentul să o respecte în jurământul de credință față de Profet, așa cum a consemnat Jarir ibn 'Abdullah: „Am făcut jurământ înaintea Profetului și am jurat să respect rugăciunile zilnice, să plătesc dania (*zaka*t) și să îl îndrum pe fiecare musulman.”³⁸⁹

În *hadis*-ul de mai sus, putem observa că Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a rezumat islamul într-un cuvânt, „*nasih*a” [îndrumare], arătând că aceasta este temelia centrală a credinței. Fără îndrumare, credința unui om este goală și islamul lui este lipsit de valoare. Acesta este sensul *hadis*-ului Profetului: „Nici unul dintre voi nu crede cu adevărat până nu iubește pentru fratele său ce iubește pentru el.”³⁹⁰

Acest lucru este imposibil de atins dacă o persoană nu îl iubește cu adevărat pe fratele său.

Nu este ușor să iubești pentru fratele tău ceea ce iubești pentru tine. Acesta este un lucru greu de obținut și un bărbat sau o femeie nu îl poate obține, în afară de cel care a primit o educație islamică puternică, a cărui inimă a fost curățată de egoism, ură, invidie și răutate și a cărui inimă este pătrunsă de iubirea pentru ceilalți.

Adevărata femeie musulmană, care în adâncul sufletului simte că iubirea pe care le-o poartă surorilor ei este una dintre

³⁸⁹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 1/63, *Kitab al-Imam*, *baab al-bai'a 'al al-Islam*

³⁹⁰ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/60, *Kitab al-Birr uas-Silah*, *baab iuhibbu li akhihi maa iuhibbu li nafsih*

condițiile adevăratei credințe și că religia se bazează pe îndrumare, are mai multe șanse să atingă acest nivel greu de obținut; cu adevărat, ea are un comportament firesc față de prietenele și surorile ei. Ea este ca o oglindă fidelă pentru ele, le îndrumă cu dreptate, le îndreaptă și le dorește numai binele, așa cum obișnuia să spună Abu Huraira: „Credinciosul este o oglindă a fratelui său. Dacă vede vreo greșeală la el, o îndreaptă.”³⁹¹

În aceste cuvinte, Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – reflectă *hadis*-ul Profetului: „Credinciosul este oglinda fratelui său. Credinciosul este fratele unui credincios: îl apără de pieire și îi păzește spatele.”³⁹²

Este firesc ca adevărata femeie musulmană să aibă această atitudine nobilă față de sora ei. Ea nu ar putea să se poarte altfel, chiar dacă ar dori; persoana care ajunge la un nivel atât de înalt de puritate, iubire, loialitate și frăție nu se poate coborî la un nivel de ură, trădare, răutate, egoism și gelozie. Unele lucruri așa au fost hotărâte: vasul să verse mereu conținutul său, moscul să răspândească mireasmă plăcută, iar pământul roditor să scoată numai roade alese.

Ea este loială și blândă față de ele

Islamul nu contenește să îi îndemne pe musulmani să își respecte prietenii și să fie buni cu ei; îi îndeamnă de asemenea să fie buni și cu părinții lor, ca o recunoaștere a virtuții pe care o întruchipează bunătatea și loialitatea, dar și pentru a stabili aceste virtuți ca o parte importantă a vieții islamice. Cărțile privind moștenirea noastră islamică sunt pline de relatări care vorbesc despre loialitatea și bunătatea pe care o întruchipau

³⁹¹ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/333, *baab al-Muslim mir'atu akhihi*

³⁹² Ibid

primele generații de musulmani, așa încât ei să devină un exemplu demn de urmat pentru întreaga lume.

Un exemplu în acest sens îl constituie *hadis*-ul relatat de imamul Muslim în cartea sa „*Sahih*”, de la Ibn 'Umar, în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cel mai bun exemplu de bunătate este că un om ar trebui să țină legătura și să-l respecte pe prietenul tatălui său.”³⁹³

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să hrănească sufletele musulmanilor și să sădească sămânța credinței în inimile lor ori de câte ori găsea vreo ocazie să le vorbească despre călăuzirea sa. Un om din neamul Salama a venit la el și l-a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, există vreo faptă bună și plină de respect pe care pot să o împlinesc pentru părinții mei după ce ei se sfârșesc?” El a zis: „Da, roagă-te pentru ei, cere iertare pentru ei, împlinește-le promisiunile după ce mor, păstrează legătura cu rudele tale – căci nu ai alte rude decât prin ai tăi părinți – și cinstește-le prietenii.”³⁹⁴

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a stabilit cel mai înalt exemplu de credință și prietenie, îngrijindu-se de prietenele Khadijei, după ce ea a murit. El nu le-a uitat niciodată și nici nu a neglijat să se poarte frumos cu ele. Preocuparea Profetului pentru prietenele Khadijei a supărat-o pe A'îșă, care era geloasă pe ea. Acest lucru reiese clar din cuvintele A'îșei: „Nu am fost geloasă pe nici una dintre soțiile Profetului așa cum am fost pe Khadija, cu toate că nu am văzut-o niciodată. Dar el vorbea adesea de ea și uneori jertfea o oaie, tranșa carnea și o trimitea prietenelor Khadijei. Odată i-am zis: «E ca și cum n-ar mai exista pe lume altă femeie în afară de

³⁹³ Muslim, 16/110, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab*

³⁹⁴ Ibn Hibban în cartea sa *Sahih*, 2/162, *Kitab al-Birr ual-ihsaan, baab haqq al-uaalidain*

Khadija.» El a zis: «Ea era în așa fel și am avut copii cu ea.»³⁹⁵

Potrivit unei alte relatări: „Obişnuia să jertfească o oaie și să le trimită prietenelor ei (ale Khadijei) o mare cantitate.”³⁹⁶

Prin acest exemplu, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-l miluiască! – a extins înțelesul credinței și bunătății, incluzând și prietenii îndepărtați ai părinților sau soțiilor decedate. Cum rămâne însă cu proprii noștri prieteni care sunt încă în viață?

Ea este bună cu ele

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de islam nu este niciodată arogantă față de surorile și prietenele ei, nu este niciodată aspră cu ele și nici nu le zice cuvinte urâte. Este întotdeauna bună, amabilă, prietenoasă și se poartă și vorbește frumos cu ele.

Cuvintele lui Allah care îi descriu pe credincioși, bărbați și femei, ca fiind: „...blânzi față de dreptcredincioși și aspri cu necredincioșii...” [Coran 5:54] sunt de ajuns pentru a ilustra o imagine vie a modului în care femeia musulmană trebuie să se poarte cu prietenele și surorile ei.

Când aude învățăturile Profetului, femeia musulmană găsește o puternică dovadă ce susține bunătatea față de ceilalți. Bunătatea este descrisă ca un lucru care poate înfrumuseța fiecare aspect al vieții, așa cum a zis Profetul: „Nu există bunătate într-un lucru fără ca aceasta să nu îl înfrumusețeze, iar lipsa bunătății urăște un lucru.”³⁹⁷

Când studiază viața Profetului, femeia musulmană este

³⁹⁵ *Fath al-Baari*, 7/133, *Kitab Manaaghib al-Ansaar*, baab tazwij an-Nabi Khadija ua fadliha; Muslim, 15/201, *Kitab al-Fadaa'il Khadija*

³⁹⁶ Ibid

³⁹⁷ Muslim, 16/146, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab*, baab fadl ar-rifq

impresionată de firea caracterului său măreț, de bunătatea sa imensă, de blândețea sa în comportamentul față de oameni. Niciodată nu a fost văzut încruntându-se, sau vorbind cu cruzime, sau lipsit de blândețe și aspru la inimă. Cu adevărat, Allah a grăit adevărul atunci când a zis:

„...Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta...”

[Coran 3:159]

Anas – Pacea fie asupra sa! –, slujitorul și companionul său, a descris astfel caracterul său nobil: „L-am slujit pe Trimisul lui Allah vreme de zece ani și niciodată nu a zis despre mine: «Of! (cel mai mic cuvânt de nemulțumire)» Dacă am făcut ceva, el nu a zis niciodată: «De ce ai făcut asta?» și dacă nu am făcut un lucru, el nu a zis niciodată: «De ce nu ai făcut asta?»»³⁹⁸

De asemenea, Anas a zis: „Profetul nu folosea niciodată cuvinte urâte, sau blesteme sau insulte. Dacă dorea să dojenească pe cineva, el spunea: «Ce s-a întâmplat cu el, fie-i fruntea lipită de pământ!»^{399»400}

Ea nu clevetește împotriva lor

Femeia musulmană prevăzătoare nu își permite să clevetească sau să participe la întruniri unde se pun la cale

³⁹⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad as-Salihin*, 336, *baab husn al-khalq*

³⁹⁹ S-a sugerat că, prin această expresie, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – se ruga ca persoana respectivă să își înmulțească *sujud*-ul, adică să se roage mai mult, ca și cum acest lucru l-ar călăuzi și l-ar îndrepta (autorul)

⁴⁰⁰ *Fath al-Baari*, 10/452, *Kitab al-Adab*, *baab lam yakun an-Nabi faahişan ua laa mutafhişan*

clevetiri. Ea este cumpătată la vorbă și se stăpânește în general să nu clevetească și, în particular, evită să își vorbească de rău prietenele și surorile. Ea consideră de datoria ei să împiedice aceste întruniri să ajungă să se scufunde la un nivel de clevetire ieftină, deoarece clevetirea (bârfa) este bineînțeles un lucru interzis, potrivit cuvintelor din Coran:

„O, voi cei care credeți! Feriți-vă cu strășnicie de bănuieli, căci unele bănuieli sunt păcat! Nu vă iscodiți și nu vă ponegriți unii pe alții! Oare voiește vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort? [Nu!] Voi ați urât aceasta! Și fiți cu frică de Allah, fiindcă Allah este Iertător și Îndurător [Tawwab, Rahim].”

[Coran 49:12]

Femeia musulmană este atentă ca nu cumva să ia parte la discuții care pot duce la bârfă. Din înțelegerea pe care o are despre islam, ea știe că limba este cea care-i poate conduce pe stăpânii ei spre lad, așa cum se spune în *hadis*-ul în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – l-a avertizat pe Mu'adh ibn Jabal.

„El (Profetul) l-a apucat de limbă și a zis: «Stăpânește-o!» Mu'adh a zis: «O, Trimis al lui Allah, vom fi trași la răspundere pentru ceea ce spunem?» Profetul a zis: «Să vă piardă maica voastră! Oare e ceva care face ca oamenii să fie aruncați în lad pe brânci în afară de lucrarea limbii lor?»⁴⁰¹

Bârfa este o trăsătură negativă care nu se potrivește femeii musulmane care a fost și este călăuzită de islam. O asemenea femeie nu dorește să fie fățarnică, ipocrită sau schimbătoare, bârfindu-și prietenele și surorile când nu sunt de

⁴⁰¹ Un *sahih hasan* relatat de Ibn Majah, 2/1315, *Kitab al-fitan*

față, și când le întâlnește, zâmbindu-le cu căldură și arătându-se prietenoasă. Ea știe că o astfel de nestatornicie este interzisă de islam, care este întemeiat pe lipsa de prefăcătorie, pe cinste și îndrumare. Aceste calități frumoase reprezintă un lucru firesc pentru credincioși și credincioase, pentru că islamul i-a făcut să disprețuiască inconsecvența, nestatornicia și prefăcătoria. Islamul urăște atât de mult aceste trăsături, încât cel care le posedă este descris ca fiind fățarnic și fățarnicii, bărbați și femei în egală măsură, se numără printre cei mai josnici oameni în fața lui Allah, așa cum a zis Profetul: „În Ziua Judecării veți găsi printre cei mai josnici oameni în fața lui Allah pe cei fățarnici, care se poartă cu unii oameni într-un fel și cu alții, în alt fel.”⁴⁰²

Adevărata femeie musulmană este cinstită și consecventă, niciodată fățarnică. Ea este întotdeauna veselă și voioasă și se comportă cu toți oamenii în același mod. Ea nu uită niciodată că femeia fățarnică este o prefăcută: islamul și prefăcătoria nu au același drum, și femeia prefăcută se va afla în străfundul Iadului.

Ea evită să se certe cu ele, făcând glume de prost gust și încălcând promisiunile

Printre trăsăturile pozitive ale adevăratei femei musulmane se numără simțul cumpătării, înțelepciunea și tactul. Ea nu își obosește prietenele cu argumente neplăcute, nu le supără cu glume de prost gust și nu își încalcă vreo promisiune pe care a făcut-o. Ea urmează călăuzirea Profetului: „Nu vă certați cu fratele vostru, nu faceți prea multe glume cu el, nu-i

⁴⁰² *Fath al-Baari*, 10/474, *Kitab al-Adab*, baab maa qila fi zil-uajhain; Muslim, 16/157, *Kitab al-Birr uas-Silah ua al-Aadaab*, baab zamm zil-uajhain

faceți o promisiune pe care apoi o încălcați.”⁴⁰³

Cearța multă este un obicei neplăcut care le umple oamenilor inima de ură și dezgust; glumele de prost gust distrug puritatea prieteniei dintre două surori; încălcarea promisiunilor slăbește legăturile de frăție și prietenie și distruge respectul reciproc. Femeia musulmană prevăzătoare evită să se poarte în acest mod care îl face pe om vrednic de dispreț.

Ea este generoasă și cinstită cu surorile ei

Femeia musulmană care înțelege învățăturile religiei ei este generoasă și dăruiește cu mărinimie prietenelor și surorilor ei. Modul în care se poartă este prietenos și sincer. Când le invită la ea, le întâmpină cu căldură și le oferă mâncare din belșug.

Întâlnirile prietenoase la masă întăresc legăturile de frăție și prietenie dintre surori, umplându-le viața cu sentimente nobile, pe care femeile din Occident, care au fost crescute într-o lume materialistă, plină de oportunism, egoism și individualism, le-au pierdut. Femeia occidentală suferă de o sărăcie a sufletului și de un gol emoțional care are ca rezultat lipsa unei prietenii adevărate și a prietenelor sincere. Aceasta este, în general, situația occidentalilor și a occidentalelor și ei compensează acest lucru prin grija pe care o au față de câinii lor, înlocuind în acest fel lipsa sentimentelor umane care au fost distruse de filozofia lor materialistă.

Într-un reportaj se afirmă că în Franța, o țară în care sunt cincizeci și două de milioane de oameni, există șapte milioane de câini. Acești câini trăiesc cu stăpânii lor, ca și cum ar fi

⁴⁰³ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/485, *baab laa ta'id akhaaka şai'an fa tukhlifahu*

membri ai familiei. În restaurantele franțuzești nu mai este nimic ciudat să vezi un câine împreună cu stăpânul lui mâncând la aceeași masă. Când un funcționar de la Organizația pentru Protecția Animalelor a fost întrebat: „De ce francezii se poartă cu câinii așa cum se poartă între ei?”, el a răspuns: „Pentru că își doresc să aibă pe cineva pe care să îl iubească, însă nu găsesc pe nimeni!”⁴⁰⁴

Omul materialist, fie în Occident, fie în Orient, nu își mai poate găsi în societatea în care trăiește un prieten adevărat și sincer asupra căruia să își reverse iubirea și afecțiunea. Din acest motiv, își îndreaptă atenția asupra acestor animale în care găsește mai multă bunătate și loialitate decât în oamenii care îl înconjoară. Oare, din punct de vedere emoțional vorbind, ar putea omul să decadă și mai mult decât această iubire excesivă pentru animale, atunci când a pierdut binecuvântarea credinței și a călăuzirii?

Această decădere emoțională de care suferă occidentalii și care le-a secat sufletele de sentimente reprezintă unul dintre primele lucruri care le atrag atenția scriitorilor arabi emigranți, atât musulmani, dar nu numai. Aceștia au observat că acest stil de viață materialist care a pus stăpânire pe societățile din Occident au transformat oamenii în niște roboți, care nu știu altceva în afară de muncă, productivitate și competiție și care nu știu cum să zâmbescă blând unui prieten. Aceștia sunt copleșiți de ritmul de viață alert în care trăiesc. Toate aceste lucruri i-au alarmat pe scriitorii arabi care au crescut în lumea arabă, au respirat spiritul ei de toleranță și ale căror inimi au fost pătrunse de iubirea frățească. Ei au început atunci să îi îndrume pe occidentali să își îndrepte atenția către iubire și frăție. Unul

⁴⁰⁴ Profesor Wahiduddin Khan, *Wujub tatbiq aș-șari'a al-Islamiia fi kulli zamaan ua makaan* (Necesitatea aplicării legii (*șari'a*) islamice în orice timp și loc), în *Al-Mujtama'*, nr. 325, Kuwait, 24 Zul-Qada 1396/16.11.1976

dintre aceștia a fost Nasib 'Arida, care a făcut în acest sens un apel către acei occidentali cu sufletul plin de materialism ce au fost orbiți și înfrânți de vuietul mașinilor:

O, prietene, însoțitoare, tovarășe,
Nu te iubesc din curiozitate, nici din dorința de-a te amăgi,
Răspunde-mi cu „O, fratele meu!”,
O, prietene,
Și repetă, căci îmi sunt cele mai dulci cuvinte.
De vrei să mergi singur pe drum,
De te plictisești de mine
Atunci du-te, dar glasul mi-l vei auzi
Strigând: „Fratele meu!”, ducând mesajul,
Și ecoul iubirii mele te va ajunge
Oriunde te-ai duce,
Și atunci vei înțelege frumusețea
Și fala ce-o poartă!

Povara vieții materialiste din Occident a devenit mult prea grea de suportat pentru Iusuf As'ad Ghaanim. El nu a mai putut îndura această viață plină de probleme, care se scufunda într-un ocean de materialism și care era lipsită de atmosfera proaspătă a spiritualității, a frăției și a afecțiunii. Și a început să tânjească după țările arabe ale lumii islamice, tărâmurile ale profeției și ale spiritualității, adăpost al iubirii, frăției și purității. El și-a dorit să trăiască într-un cort pe pământ arab, să părăsească lumea civilizată cu toate strălucirile ei zgomotoase: „De-ar fi să trăiesc o viață scurtă în orice pământ arab, i-aș mulțumi lui Allah pentru scurta, dar bogata viață trăită într-o lume în care El este iubit în sufletul oamenilor. M-am săturat de Occident atât de mult, încât însăși plictiseala s-a plictisit de mine. Luați-vă mașinile și avioanele și dați-mi o cămilă și un cal. Luați lumea

occidentală, pământul, apa și cerul și dați-mi un cort arăbesc pe care să-l pun pe unul dintre munții patriei mele Liban, sau pe malurile Baradei, sau pe țărmurile Tigrului și Eufratului, în suburbiile Amman-ului, în deșerturile Arabiei Saudite, în regiunile necunoscute ale Yemen-ului, pe povârnișurile piramidelor, în oazele Libiei... Dați-mi un cort arăbesc și pentru mine va cântări mai mult decât întreaga lume și voi fi biruitor...”⁴⁰⁵

Multe dintre scrierile acelor scriitori arabi emigranți împărtășesc același ton, dar este de-ajuns să oferim numai câteva exemple. Toate aceste scrieri exprimă dorul emigranților după bogățiile sufletești de care nu au avut parte atunci când au venit în Occident, o experiență care trezește în ei dorul de Orient, acolo unde islamul a răspândit iubirea, frăția, afecțiunea reciprocă și solidaritatea.

Islamul a sădit sămânța iubirii și frăției în sufletele adepților săi și i-a încurajat să își facă prieteni, să dea curs invitațiilor și să facă vizite. Cei care îi invită pe alții la acest fel de întâlniri sunt descriși ca fiind printre cei mai buni oameni: „Cel mai bun dintre voi este cel care oferă mâncare gratuit și răspunde salutului (*salaam*).”⁴⁰⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a dat vești bune celor ce sunt generoși, bărbați și femei, că se vor număra printre cei ce vor intra în Paradis fără grijă: „Răspândiți salutul (*salaam*), oferiți mâncare din belșug, păstrați legăturile de rudenie, rămâneți în rugăciune noaptea când oamenii dorm și intrați în Paradis fără grijă.”⁴⁰⁷

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a încurajat pe acești oameni generoși cu promisiunea unor

⁴⁰⁵ Isa an-Na’uri: *Adab al-Mahjar*, Daar al-Ma’arif, Egipt, p. 527

⁴⁰⁶ Un *hasan hadis* relatat de Ahmad, 6/16.

⁴⁰⁷ Ahmad, 2/295, și Al-Hakim 4/129, *Kitab al-At’ama*

încăperi speciale în Paradis: „În Paradis sunt încăperi al căror exterior se poate vedea din interior și al căror interior se poate vedea din exterior. Allah le-a pregătit pentru cei care-i hrănesc cu generozitate pe alții, care sunt blânzi la vorbă, care postesc mereu și rămân în rugăciune și noaptea, atunci când oamenii dorm.”⁴⁰⁸

Ea se roagă pentru surorile ei atunci când ele nu sunt de față

Femeia musulmană cinstită a cărei inimă este pătrunsă de dulceața credinței iubește pentru sora ei musulmană ceea ce iubește și pentru ea. Ea nu uită niciodată să îplinească pentru ea, atunci când nu e de față, o rugă, care este plină de căldura iubirii și prieteniei ei sincere. Ea știe că rugile de acest fel primesc cel mai repede răspuns, datorită sincerității cu care au fost făcute și a intenției nobile ce se află în spatele lor. Acest lucru este confirmat de cuvintele Profetului: „Rugăciunea care va primi cel mai repede răspuns este ruga omului pentru fratele său, făcută în absența acestuia.”⁴⁰⁹

Companionii Profetului au înțeles acest lucru și obișnuiau să le ceară fraților lor să se roage pentru ei ori de câte ori se aflau într-o situație în care rugăciunile lor să primească răspuns. Atât bărbații, cât și femeile împărtășeau această virtute, care indică nivelul înalt al întregii societăți în acea perioadă de aur a istoriei noastre.

În cartea sa „*Al-Adab Al-Mufrad*”, Bukhari face o relatare de la Safuan ibn 'Abdullah ibn Safuan, a cărui soție era Darda'

⁴⁰⁸ Ahmad, 5/343, și Ibn Hibban, 2/262, *Kitab al-Birr ual-Ihsaan, baab ifşa' as-salaam ua it'aam at-ta'aam*

⁴⁰⁹ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/83, *baab du'aa' al-akh bi zahr al-ghaib*

bint Abu Ad-Darda'. El a zis: „Am venit să-i vizitez în Damasc și am găsit-o acasă pe Umm Ad-Darda', dar Abu Ad-Darda' nu era acolo. Ea a zis: «Veți merge să împliniți pelerinajul (*hajj*)?» Eu am zis: «Da.» Ea a zis: «Rugați-vă pentru mine, căci Profetul obișnuia să spună: „Se va răspunde rugăciunii pe care o face musulmanul pentru fratele său care nu e de față. Un înger se află la capul său și, ori de câte ori se roagă pentru fratele său, el spune: „*Amin!*” [Facă-se Voia lui Allah!] și voi veți avea la fel.”»”

El (Safuan) a zis: „M-am întâlnit cu Abu Ad-Darda' în târg și el mi-a spus ceva asemănător, relatând de la Profet.”⁴¹⁰

Cu orice prilej pe care îl avea, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – insufla în sufletele musulmanilor și musulmanelor spiritul de echipă, întărind legăturile iubirii pentru Allah, răspândind printre ei o atitudine altruistă, îndepărtând înclinația spre individualism și egoism, pentru ca societatea musulmană să fie pătrunsă de sentimente de iubire, legături apropiate, solidaritate și altruism.

Una dintre modalitățile extraordinare prin care a insuflat acest spirit de echipă a fost răspunsul pe care l-a dat omului care se ruga cu voce tare: „O, Allah, iartă-mă numai pe mine și pe Muhammed.” El i-a spus: „Ai refuzat-o [ruga] multor oameni.”⁴¹¹

În acest fel, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu numai că l-a corectat pe acest om, dar a reușit să transmită spiritul de echipă întregii comunități islamice și l-a învățat pe fiecare musulman, bărbat și femeie, indiferent de timpul sau de locul în care trăiau, că nu este drept ca acela care a rostit mărturisirea de credință să păstreze bunătatea numai pentru el, deoarece credinciosul trebuie să iubească întotdeauna pentru fratele său ceea ce iubește și pentru el.

⁴¹⁰ Ibid, 2/84

⁴¹¹ Ibid, 2/85

În concluzie, așa trebuie să fie femeia musulmană care a primit o puternică educație islamică: ea le iubește pe surorile ei pentru Allah și dragostea ei de soră față de ele este sinceră, ea iubește pentru ele ceea ce iubește și pentru ea, este dornică să păstreze legăturile de iubire și prietenie (ca niște surori) dintre ele, nu desface legăturile dintre ele, este tolerantă și le iartă greșelile, nu ține ură, nu este invidioasă sau răutăcioasă cu ele, le salută întotdeauna cu un chip vesel și zâmbitor, este blândă și loială față de ele, nu le bârfește, nu le rănește sentimentele, fiind ostilă sau certându-se cu ele, este generoasă, se roagă pentru ele atunci când nu sunt de față.

Nu este de mirare că femeia musulmană a cărei personalitate a fost curățită și modelată de islam trebuie să aibă astfel de trăsături nobile. Aceasta este minunea pe care islamul a făcut-o în educarea și formarea caracterului uman, indiferent de locul și de timpul în care bărbatul și femeia trăiesc.

Capitolul X

Femeia musulmană și societatea/comunitatea în care ea trăiește

Introducere

Când vine vorba de îndatoririle islamice, femeia musulmană este asemenea unui bărbat: ea are o misiune în viață și ei i se cere să fie pe cât de practică, de activă și de sociabilă îi permit împrejurările și posibilitățile; să intre pe cât poate în legătură cu celelalte femei și să se poarte cu ele potrivit cerințelor și comportamentului islamic care o deosebesc de celelalte femei. Indiferent de locul în care se află, femeia musulmană devine, atât prin vorbe, cât și prin fapte, o rază de călăuzire și un real izvor de îndreptare și învățare.

Femeia musulmană care a fost cu adevărat călăuzită de Coran și de „Tradiția Profetică” (*Sunna*) are o personalitate distinsă, care o îndreptățește să își împlinească datoria de a chema și alte femei la islam, deschizându-le inimile și mințile spre călăuzirea acestei mărețe religii care a înnobilat statutul femeii într-o minunată etapă din istoria lor și le-a dăruit cele mai bune trăsături, reliefate în Coran și *Sunna*. Islamul a făcut din dobândirea acestor trăsături o îndatorire religioasă pentru care o persoană va obține răsplătă sau, dacă nu reușește să le obțină, va fi trasă la răspundere. Aceste scrieri au reușit să facă din personalitatea femeii care îndrumă la Allah un minunat exemplu al femeii decente, neprihănite, binevoitoare, distinse, sociabile și cu frică de Allah.

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice

iese în evidență la fiecare întâlnire la care participă, pentru că dă dovadă de adevăratele valori ale religiei ei. Ea pune în practică aceste valori, însușindu-și calitățile corespunzătoare unui drept-credincios. Caracterul ei social deosebit reprezintă un depozit imens al acelor valori islamice, care pot fi văzute în conduita ei socială și în comportamentul față de ceilalți oameni. Din această sursă bogată și pură, femeia musulmană își ia propriile obiceiuri și modalități de a se purta cu ceilalți, își purifică sufletul și își formează propria personalitate musulmană.

Ea are un comportament frumos față de ceilalți

Femeia musulmană are un caracter bun și nobil, este prietenoasă, smerită, vorbește frumos și este chibzuită. Ea îi place pe ceilalți și este plăcută de ei. Prin acest lucru, ea urmează exemplul Profetului, care, așa cum a relatat slujitorul său, Anas, era: „cel mai bun dintre oameni în comportamentul față de ceilalți.”⁴¹²

Anas – Pacea fie asupra sa! – a văzut mai mult decât oricine altcineva comportamentul frumos al Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a fost martor al acestor calități minunate pe care nimeni nu putea să își imagineze că ar exista la o ființă umană. El ne-a vorbit despre unul dintre aspectele acelei nobile purtări pe care o avea Profetul: „L-am slujit pe Trimisul lui Allah vreme de zece ani și niciodată nu a zis despre mine „Of!” (cel mai mic cuvânt de nemulțumire). Dacă am făcut un lucru, el nu a zis niciodată: «De ce ai făcut asta?» Și dacă nu am făcut un lucru, el nu a zis niciodată: «De ce nu ai făcut cutare lucru?»”⁴¹³

⁴¹² Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/235, *Kitab al-Fada'il*, *baab husn al-khulqihî*

⁴¹³ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 336, *baab husn al-khulq*

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – avea cel mai bun caracter, așa cum a grăit Allah, Preamăritul, Preaînaltul:

„Și tu ai o fire minunată”

[Coran 68:4]

În repetate ocazii, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a vorbit companionilor săi despre rolul pe care un caracter bun îl are în formarea unei personalități islamice și în înălțarea statutului unei persoane înaintea lui Allah și a celorlalți oameni: „Printre cei mai buni dintre voi sunt cei care au cel mai frumos comportament (față de ceilalți).”⁴¹⁴

„Cei mai dragi și cei mai apropiați de mine în Ziua Învierii vor fi aceia dintre voi care au cea mai bună purtare. Și cei mai nesuferiți și cei mai îndepărtați de mine în Ziua Învierii vor fi aceia dintre voi care sunt palavragii, lăudăroși și *al-mutafaihqun*.” Companionii lui Allah au zis: „O, Trimis al lui Allah, înțelegem cine sunt palavragii și lăudăroșii, dar cine sunt cei *al-mutafaihqun*?” El a zis: „Trufașii și aroganții.”⁴¹⁵

Companionii Profetului – bărbați și femei în egală măsură – auzeau învățăturile morale deosebite ale Trimisului lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și vedeau cu proprii lor ochi modul minunat în care obișnuia să se poarte cu oamenii. Ei îi ascultau cuvintele și îi urmau exemplul. În acest fel a fost întemeiată societatea lor, societate care nu a fost niciodată egalată de alta în istoria omenirii.

Anas – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Profetul era milostiv.

⁴¹⁴ *Fath al-Baari*, 10/456, *Kitab al-Adab, baab husn al-khulq*; Muslim, 15/78, *Kitab al-Fada'il, baab kathrat haia'ih*

⁴¹⁵ Tirmizi, 3/249, în *Abwaab al-Birr, hadis-ul nr. 70*. El a spus că acesta este un *hasan hadis*

Nimeni nu a venit la el fără să primească vreo promisiune că îl va ajuta, și el o îndeplinea dacă avea mijloacele necesare. Odată, după ce fusese făcută chemarea la rugăciune (*iqama*), un beduin a venit la el, l-a apucat de veșmânt și a zis: «Am încă o problemă de rezolvat și nu vreau să uit.» Și atunci Profetul a mers cu el și a rezolvat acea problemă, apoi s-a întors și s-a rugat.⁴¹⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu a văzut nimic rău în faptul că l-a ascultat pe acel beduin și i-a rezolvat problema, cu toate că fusese făcută deja chemarea la rugăciune (*iqama*). Nu s-a supărat că acel om l-a tras de veșmânt și nici nu a obiectat să rezolve acea problemă înainte de rugăciune, pentru că el a clădit o societate dreaptă, învățându-i prin propriul său exemplu pe musulmani cum trebuie să se poarte un musulman cu fratele său, dezvoltându-le în același timp principiile morale care trebuie să predomine în comunitatea musulmană.

Dacă pentru cei care nu sunt musulmani bunele maniere și purtarea frumoasă sunt rezultate ale unei bune creșteri și ale unei educații temeinice, pentru musulmani, astfel de purtări bune au venit, mai presus de toate, din călăuzirea islamului, care face din comportamentul frumos o trăsătură de bază a musulmanului și aceasta îi va înălța statutul în această viață și va atârna greu în favoarea lui în Ziua de Apoi. Nici o faptă nu va conta mai mult în Ziua Judecății decât purtarea frumoasă, așa cum a spus Profetul: „Nimic nu va cântări mai greu pe talerul credinciosului în Ziua Învierii decât purtarea frumoasă (față de ceilalți). Cu adevărat, Allah nu-i iubește pe cei care rostesc cuvinte nerușinate și vorbe urâte.”⁴¹⁷

⁴¹⁶ Bukhari: *Al-Adab al-Mufrad*, 1/375, *baab sakhaawat an-nafs*

⁴¹⁷ Tirmizi, 3/244, în *Abuaab al-Birr*, *baab husn al-khulq*. El a zis că acesta este un *hasan sahih hadis*

Islamul a făcut această purtare față de ceilalți o parte esențială a credinței și cei care au cea mai bună purtare față de ceilalți au credința cea mai desăvârșită, așa cum a spus Profetul: „Cei mai desăvârșiți în credință dintre credincioși sunt cei care sunt cei mai buni în purtarea lor față de ceilalți.”⁴¹⁸

Islamul i-a descris de asemenea pe cei care au cea mai frumoasă purtare față de ceilalți ca fiind, dintre robii Săi, cei mai iubiți de Allah. Acest lucru se poate vedea în *hadis*-ul lui Usama ibn Șuraik, care a zis: „Ședeam alături de Profet ca și cum am fi avut ceva pe cap [fără zgomot]: nici unul dintre noi nu vorbea. Unii oameni au venit la el și l-au întrebat: «Care dintre robii Săi este cel mai iubit de Allah?» El a zis: «Cei care se poartă cel mai frumos cu ceilalți.»”⁴¹⁹

Nu e de mirare că acela care are cel mai frumos comportament față de ceilalți ar trebui de asemenea să fie cel mai iubit de Allah, căci purtarea bună față de ceilalți este o trăsătură importantă a legii islamice. Așa cum am văzut, aceasta este cea mai importantă faptă care poate fi pusă pe talerul musulmanului în Ziua Judecării. Este echivalentă cu rugăciunea și postul, cele două mari baze islamice, așa cum a spus Profetul: „Și nu va fi pusă pe taler faptă mai mare decât purtarea bună față de ceilalți. O purtare bună față de ceilalți va aduce o persoană până la nivelul [pe care îl atinge prin] post și rugăciune.”⁴²⁰

Conform unei alte relatări, el – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Prin virtutea purtării bune față de ceilalți,

⁴¹⁸ Tirmizi, 2/315, în *Abwaab ar-Rida'*, 11. El a spus că acesta este un *hasan sahih hadis*

⁴¹⁹ Tabarani: *Al-Kabir*, 1/181, 183. Bărbații care au transmis sunt demni de încredere.

⁴²⁰ Tirmizi, 3/245, *Abwaab al-Birr uas-Silah*, 61. Șirul de transmițători este *thiqaat*

o persoană poate să ajungă la nivelul celui care în mod obișnuit postește (în timpul zilei) și rămâne în rugăciune (noaptea).”

De nenumărate ori, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a subliniat importanța pe care o are purtarea bună și i-a încurajat pe companionii săi să o adopte, folosind diverse metode să o întipărească în inimile lor prin vorbele și faptele sale. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a înțeles care este impactul măreț pe care această purtare o are în curățirea sufletelor și în sporirea bunei morale și a unei bune creșteri.

De exemplu, el i-a spus lui Abu Dharr: „O, Abu Dharr, să nu vă spun eu de două calități care sunt ușor de obținut, dar care vor atârna foarte greu pe taler?” El a zis: „Ba da, desigur, o, Trimis al lui Allah!” El a spus: „Să vă purtați frumos cu ceilalți și să păstrați tăcerea perioade mari de timp. Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, nimic din ce au obținut vreodată oamenii nu este mai bun decât acestea două.”⁴²¹

Și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „O purtare bună este o binecuvântare și o purtare rea este o nenorocire. Pietatea prelungește viața și milostenia va împiedica o moarte urâtă.”⁴²²

Una dintre rugile pe care le făcea era: „*Allahumme ahsanta khalqi fa ahsin khulqi* [O, Allah, mi-ai dăruit o constituție fizică bună, fă-mi de asemenea și purtarea bună].”⁴²³

Rugăciunea Profetului, prin care îi cere lui Allah să îi dăruiască o purtare bună, când Allah l-a descris în Coran ca având „o fire minunată” [Coran 68:4], este un indiciu clar al profunde sale preocupări și dorințe ca musulmanii să continue să încerce să se poarte și mai frumos, indiferent de înălțimile pe

⁴²¹ Abu Ya'la și Tabarani: *Al-Awsat*, a se vedea *Majma' az-Zawaa'id*, 8/22.

⁴²² Ahmad, 3/502; cei care au relatat sunt *thiqaat*.

⁴²³ Ahmad, 1/403, cei care au relatat sunt demni de încredere.

care le-au escaladat deja, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – lor a continuat să își sporească purtarea bună prin această rugă. „Purtarea bună” este un termen cuprinzător în care sunt incluse toate trăsăturile bune care pot fi dobândite de oameni, cum ar fi: modestia, răbdarea, blândețea, îndurarea, îngăduința, veselia, corectitudinea, îndrumarea, cinstea, puritatea sufletească și multe altele.

Cel care își propune să cerceteze învățăturile islamice referitoare la problemele sociale se va confrunța cu o mulțime de învățături care încurajează fiecare dintre aceste purtări nobile. Acest lucru indică în mod clar preocuparea pe care o are islamul de a-i forma musulmanului o personalitate socială deosebită. Islamul nu se referă numai la generalități, ci se referă la fiecare lucru minor care poate forma o personalitate puternică. Această înțelegere nu există în alte sisteme sociale, așa cum există în islam.

Cel care dorește să cerceteze caracterul femeii musulmane nu are decât să examineze toate aceste texte și să înțeleagă călăuzirea și legislația pe care ele le conțin. Numai atunci va fi capabil să înțeleagă personalitatea unică a adevăratului musulman, bărbat sau femeie.

Ea este corectă

Femeia musulmană este corectă cu toți oamenii, pentru că ea și-a însușit învățăturile islamice care încurajează corectitudinea și aceasta este considerată cea mai de seamă dintre virtuți, în timp ce minciuna este interzisă și este considerată sursa tuturor răutăților și faptelor rele. Femeia musulmană crede că, în mod firesc, corectitudinea conduce spre fapte bune, care îl vor duce pe cel ce le înfăptuiește în

Paradis, în timp ce minciuna conduce spre păcat, care îl va duce pe cel ce o înfăptuiește în lad.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Corectitudinea conduce spre pietate și pietatea conduce spre Paradis. Un om continuă să spună adevărul până când este înscris înaintea lui Allah ca un iubitor sincer al adevărului. Minciuna conduce spre păcat și păcatul conduce spre lad. Un om va continua să spună minciuni până ce este înscris înaintea lui Allah ca mincinos.”⁴²⁴

Așadar, femeia musulmană dorește să fie o iubitoare sinceră a adevărului, făcând tot ce îi stă în putere să fie dreaptă în vorbe și în fapte. Acesta este un statut sublim care nu este atins decât de femeile musulmane cu teamă de Allah prin cinste și puritate sufletească. Și datorită acestui lucru ea este înscrisă înaintea lui Allah drept o iubitoare a adevărului.

Ea evită să facă mărturie mincinoasă

Adevărata femeie musulmană a cărei personalitate a fost modelată de învățăturile islamice nu face mărturie mincinoasă, pentru că acest lucru este interzis:

„...și feriți-vă de vorbele mincinoase.”

[Coran 22:30]

Mărturia mincinoasă, în afară de faptul că este interzisă, nu se potrivește femeii musulmane. Îi afectează cinstea și credibilitatea și o face să pară în fața celorlalți drept o persoană care nici nu știe ce vrea și nici nu are valoare. Coranul le interzice în totalitate această atitudine robilor aleși ai lui Allah,

⁴²⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 50, *baab as-sidq*

atât bărbați, cât și femei, așa cum interzice și alte păcate majore:

„Aceia care nu fac mărturie mincinoasă și dacă trec pe lângă clevetiri, trec cu vrednicie”

[Coran 25:72]

Nimic nu indică mai mult imensitatea acestui păcat decât faptul că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus că va veni după două dintre cele mai grave păcate pe scara păcatelor majore: a-l face asociați lui Allah și a nu asculta de părinți. Apoi le-a repetat musulmanilor acest lucru, avertizându-i cu mult zel.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Să nu vă spun eu de cele mai grave dintre păcatele majore?” Noi am zis: „Ba da, desigur, o, Trimis al lui Allah.” El a zis: „A-l face asociați lui Allah și a fi neascultător față de părinți.” Era întins, dar apoi s-a ridicat și a zis: „Și mărturia mincinoasă”, și a continuat să repete acest lucru, până ce ne-am dorit să se oprească (ca să nu istovească de atâta zel).⁴²⁵

Ea le îndrumă cu dreptate

Adevărata femeie musulmană nu se străduiește doar să se elibereze de trăsăturile negative, ci caută de asemenea să o îndrume pe fiecare femeie cu care intră în legătură și care s-a abătut de la adevărata călăuzire a lui Allah – și cât de multe femei au greșit și au mare nevoie de cineva care să le îndrume, care să le aducă din nou pe calea cea dreaptă pe care Allah ne-a poruncit tuturor să o urmăm.

⁴²⁵ Bukhari și Muslim *Riyad as-Salihin*, 689, *baab ghalaz tahrim șahadat az-zur*

Pentru adevărata musulmană, o îndrumare nu înseamnă numai un lucru făcut din propria inițiativă cu generozitate, ci este o îndatorire islamică, așa cum a spus Profetul: „Religia este îndrumare.” Companionii Profetului au întrebat: „Față de cine?” El a zis: „Față de Allah, de Cartea Sa, de Trimisul Său, de conducătorii musulmani și de oamenii obișnuiți.”⁴²⁶

Atunci când au făcut înaintea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – mărturisirea de credință, companionii săi au jurat să împlinescă rugăciunea și dania, să îi îndrume pe toți musulmanii, așa cum se observă în afirmația lui Jarir ibn 'Abdullah: „Am făcut mărturisirea de credință față de Profet, mărturisind că voi face rugăciunile zilnice, voi plăti dania și îl voi îndruma pe fiecare musulman.”⁴²⁷

Cât de minunat a exprimat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – sensul cuvântului „*nasihah*” când a zis: „Religia este îndrumare!” A rezumat întreaga religie într-un singur cuvânt, „*nasihah*” [îndrumare], indicându-i astfel fiecărui musulman care este adevărata valoare a îndrumării, dar și impactul deosebit pe care aceasta îl are în viața indivizilor, a familiilor și a societăților. Când oamenii se îndrumă unii pe alții, atunci ei sunt călăuziți pe calea cea dreaptă; dacă nu există îndrumare, ei se vor pierde în rătăcire.

Așadar, îndrumarea a reprezentat un lucru de seamă pe care musulmanii au jurat să îl mențină atunci când au făcut mărturisirea de credință față de Profet: ea se situează după rugăciune și danie, așa cum am văzut mai înainte în *hadis*-ul lui Jarir ibn 'Abdullah.

În mărturisirea de credință pe care a făcut-o marele companion al Profetului, Jarir ibn 'Abdullah, îndrumarea este

⁴²⁶ Muslim, 2/37, *Kitab al-Imam, baab baiaan 'an ad-din an-nasiba*

⁴²⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh as-Sunna*, 13/92, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab an-nasihah*

menționată alături de rugăciune și danie, iar acest lucru indică importanța pe care aceasta o are în islam și în hotărârea sorții unei persoane în Ziua de Apoi. Aceasta este așadar o trăsătură de seamă pentru adevăratul musulman care se gândește la soarta care îl așteaptă în Ziua Judecării.

În islam, responsabilitatea este o datorie generală, referindu-se în egală măsură atât la bărbați, cât și la femei, și fiecare persoană are responsabilități în cadrul sferei sociale în care trăiește, așa cum a explicat Profetul: „Fiecare dintre voi este un păstor și fiecare va fi responsabil pentru turma lui. Conducătorul este un păstor și va fi responsabil pentru turma lui, un bărbat este păstor pentru familia sa și va fi responsabil pentru turma lui, o femeie este păstorită pentru casa soțului ei și este responsabilă pentru turma ei, slujitorul este păstor pentru bunăstarea stăpânului lui și este responsabil pentru asta. Fiecare dintre voi este păstor și este responsabil pentru turma lui.”⁴²⁸

Dacă înțelegem acest lucru, ne dăm seama că în responsabilitatea pe care o are o femeie este inclusă și îndrumarea față de toți cei care se află în jurul ei și care pot avea multe foloase de pe urma acesteia.

Ea îi îndrumă pe alții să împlinească fapte bune

Femeia musulmană al cărei suflet a fost purificat de islam și curățat de urme de egoism și fățarnicie îi îndrumă pe ceilalți să împlinească fapte bune, așa încât bunătatea să iasă la lumină și oamenii să aibă de câștigat de pe urma îndrumării ei. Pentru ea este același lucru dacă faptele bune sunt făcute de ea

⁴²⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 10/61, *Kitab al-Imaara ual-qada'*, *baab ar-raa'i mas'ul an raii'atihi*

sau de alții, căci ea știe că acela care îi îndrumă pe alții să împlinescă fapte bune va fi răsplătit la fel ca acela care face de fapt acea faptă bună, așa cum a spus Profetul: „Cel care-i îndrumă pe alții să facă bine va avea răsplată la fel ca acela care împlinește fapta bună.”⁴²⁹

Este puțin probabil ca femeia musulmană să păstreze bunătatea numai pentru ea sau să se laude la alții cu faptele ei bune. Aceasta este atitudinea femeilor egoiste cărora le place lauda de sine. Pentru femeia musulmană care îi îndrumă pe alții să facă bine este de ajuns să știe că va fi răsplătită de Allah în ambele situații și, pentru adevărata musulmană, acumularea de răsplată de la Allah este mai importantă decât faima și buna reputație. Astfel, asupra comunității se răspândește binele și fiecare om va avea posibilitatea să facă ceea ce Allah îl va ajuta să facă.

Cât de multe tulburări de acest fel împiedică binele să fie răspândit în societate! Și oamenii care suferă de acestea speră ca numai ei să împlinescă fapte bune, lăsându-i la o parte pe ceilalți, însă împrejurările îi împiedică să facă acest lucru. Din acest motiv, bunătatea și foloasele rămân undeva închise, așteptând o ocazie care nu mai vine. Adevăratul musulman și adevărata musulmană care caută să-L mulțumească pe Allah și să câștige răsplata Sa sunt feriți de astfel de tulburări. Adevăratul musulman îi îndrumă pe oameni să facă bine ori de câte ori are ocazia și din acest motiv el câștigă de la Allah răsplată egală cu a aceluia care împlinește fapta bună.

Ea nu înșală și nici nu ponegrește

Adevărata femeie musulmană pentru care cinstea a

⁴²⁹ Muslim, 13/38, *Kitab al-Imara, baab fadl i'aaanat al-ghaazi fi sabiillah*

devenit o trăsătură adânc înrădăcinată nu înșeală și nici nu ponegrește, pentru că aceste trăsături fără valoare nu se regăsesc în personalitatea ei. Acestea contravin valorilor credinței și nu sunt demne de femeia musulmană. Cinstea necesită un comportament plin de onestitate, loialitate și nepărtinire, ceea ce nu lasă loc de înșelăciune, minciună sau trădare.

Femeia musulmană care urmează călăuzirea islamică este cinstită prin firea ei și are o aversiune totală față de înșelăciune, pe care o vede ca pe un semn al celui care nu urmează calea islamică, așa cum a afirmat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în *hadis*-ul lui Muslim: „Cel care întoarce armele împotriva noastră nu este unul de-al nostru și cel care ne înșeală nu este unul de-al nostru.”⁴³⁰

Potrivit unei alte relatări, făcute tot de Muslim: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a trecut pe lângă o stivă cu mâncare (în piață), a pus mâna pe ea și a simțit umezeală (deși exteriorul stivei era uscat). El a zis: «Tu, care ai această mâncare, ce înseamnă asta?» Omul a spus: «A fost stricată de ploaie, o, Trimis al lui Allah.» El a zis: «Și de ce nu ai pus mâncarea stricată deasupra ca să o vadă oamenii? Cel care ne înșeală nu este unul de-al nostru!»⁴³¹

Societatea musulmană este întemeiată pe puritatea sentimentelor umane, pe îndrumarea față de fiecare musulman, pe împlinirea promisiunilor față de fiecare membru al societății. Dacă în această societate se găsesc și trădători, atunci cu siguranță aceștia reprezintă niște elemente străine al căror caracter se află în contrast direct cu caracterul nobil al adevăraților musulmani.

⁴³⁰ Muslim, 2/108, *Kitab al-Imam, baab qaul an-Nabi man ghașana fa laisa minna*

⁴³¹ Muslim, 2/109, *Kitab al-Imam, baab man ghașana fa laila minna*

Islamul consideră înșelăciunea și ponegrirea drept niște crime monstruoase, care vor reprezenta o sursă de rușine pentru părțile vinovate, atât în această lume, cât și în cea ce va să vină. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus că în Ziua Învierii fiecare trădător va fi înălțat purtând flamura trădării lui și cel care cheamă va striga în vasta sală a judecății, indicând spre el și atrăgându-i atenția: „Fiecare trădător va avea o flamură în Ziua Învierii și se va zice: «Acesta este trădătorul lui cutare om.»”⁴³²

Cât de mare va fi rușinea acelor trădători, bărbați și femei, care au crezut că trădarea lor a fost de mult uitată și, uite-o acum, răspândită ca toți să o vadă și înălțată pe flamuri, ținute chiar de cei care au săvârșit-o.

În Ziua Judecății, rușinea lor va crește când vor vedea că Profetul, care reprezintă o speranță de mijlocire în acea zi înfricoșătoare, nu se află de partea lor, pentru că au săvârșit îngrozitoarea crimă a trădării, crimă care este atât de mare încât îi va lipsi pe ei de îndurarea lui Allah și de mijlocirea Profetului: „Allah, Preamărit fie El, a grăit: «Există trei [tipuri de oameni] împotriva cărora mă voi afla în Ziua Învierii: un om care și-a dat cuvântul și apoi l-a încălcat; un om care a vândut un sclav eliberat și a păstrat banii; și un om care a angajat pe cineva, a avut foloase de pe urma muncii lui și apoi nu i-a plătit lefa.»”⁴³³

Femeia musulmană care a fost cu adevărat călăuzită de islam se ține departe de orice tip de înșelăciune care poate exista sub multe forme în lumea femeilor moderne. Femeia musulmană nici nu concepe să se afle printre acele femei pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a considerat a fi fățarnice: „Există patru trăsături și cel care le

⁴³² Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 10/71-73, *Kitab al-Imaara ual-qada'*, *baab ua'id al-ghadr*; *Riyad as-Salihin*, 705, *baab tahrim al-ghadr*

⁴³³ *Fath al-Baari*, 4/417, *Kitaab al-Buia'*, *baab ithm man ba'a hurran*

deține pe toate patru este un adevărat fățarnic, iar cine are una dintre acestea deține o trăsătură a fățarnicului până când renunță la aceasta: atunci când i se acordă încredere, trădează; când vorbește, spune minciuni; când face o promisiune, o încalcă; și când are dispute, recurge la defăimare.⁴³⁴

Ea își păstrează promisiunile

Una dintre trăsăturile nobile ale femeii musulmane este aceea că își păstrează promisiunile. Acest comportament dă dovadă de cinste și, cu adevărat, acesta este un lucru firesc pentru ea.

Păstrarea promisiunilor este o atitudine demnă de laudă, care indică nivelul înalt de civilizație pe care l-a atins femeia care își păstrează promisiunea. Acest lucru o ajută să reușească în viață și să câștige iubirea, respectul și aprecierea celorlalți.

Este cunoscut faptul că această atitudine reușește să le insufle tinerelor și tinerilor numeroase virtuți morale și psihologice; cel mai bun exemplu care li se poate da copiilor este atunci când își văd mama că își ține întotdeauna promisiunea.

Pentru femeia musulmană, păstrarea promisiunilor nu înseamnă doar un lucru cu care să se fălească înaintea prietenelor și a cunoștințelor ei, ci este una dintre trăsăturile fundamentale ale islamului și un indicator clar al unei credințe puternice și adevărate.

Multe scrieri din Coran și *Sunna* subliniază importanța acestei calități:

⁴³⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 1/74, *Kitab al-Imam*, baab 'alamat an-nifaaq

„O, voi cei care credeți! Țineți-vă cu statornicie învoielile!...”

[Coran 5:1]

„...Și țineți legământul, căci cu privire la legământ veți fi întrebați!”

[Coran 17:34]

Aceasta este porunca lui Allah pentru robii Săi credincioși, atât bărbați, cât și femei: să își păstreze promisiunile și să își îndeplinească toate obligațiile pe care acele promisiuni le presupun. Nu au cum să scape de această responsabilitate. Această purtare nu se potrivește musulmanului care a făcut o promisiune, apoi încearcă să scape ca să nu o păstreze. Este datoria lui să își țină cuvântul.

„Țineți-vă legământul față de Allah, după ce l-ați făcut...”

[Coran 16:91]

Islamul nu îi iubește pe acei palavragii care fac promisiuni pe care nu le păstrează și care nu își țin cuvântul:

„O, voi cei care credeți! De ce spuneți voi ceea ce nu faceți? / Este [o pricină de] mare mânie pentru Allah să spuneți ceea ce nu faceți!”

[Coran 61:2,3]

Allah nu dorește ca robii Săi credincioși să ajungă să spună cuvinte goale, să facă promisiuni fără să aibă intenția să le respecte și să inventeze tot felul de scuze ca să evite să își respecte angajamentele luate. O astfel de purtare nu se

potrivește credincioșilor și credincioaselor. Întrebarea pusă în versetul de mai înainte [„*De ce spuneți voi ceea ce nu faceți?*”] arată dezaprobarea totală față de acei credincioși care săvârșesc păcatul de a spune un lucru pe care nu îl fac.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Semnele unui fățarnic sunt trei: când vorbește, spune minciuni; când face o promisiune, o încalcă; și când i se încredințează un lucru, el înșeală acea încredere.”⁴³⁵

Conform unei relatări făcute de Muslim, el a adăugat: „Chiar dacă el postește, se roagă și se gândește că este musulman.”⁴³⁶

Credința unei femei nu se măsoară numai în acte de slăvire și în ritualuri, ci și în gradul în care caracterul ei este influențat de învățăturile și de înaltele valori ale islamului. Ea face numai lucruri care Îl mulțumesc pe Allah. Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice nu își încalcă promisiunea, nu îi înșeală pe ceilalți, nu îi trădează, căci astfel de fapte contravin moralei și valorilor adevăratei religii; și astfel de atitudini se găsesc numai la fățarnici și fățarnice.

Să se facă acest lucru cunoscut lor, acelor femei care spun minciuni propriilor copii, care fac promisiuni și apoi își încalcă propriul cuvânt, sădind astfel în inima copiilor sămânța necinstei și a promisiunilor încălcate.

Să se facă acest lucru cunoscut lor, acelor femei care fac promisiuni fără sens și care nu dau importanță cuvântului pe care și l-au dat, ca nu cumva să devină chiar ele fățarnice și să aibă parte de pedeapsa cuvenită fățarnicilor, după cum se prea știe, într-un loc din străfundul ladului.

⁴³⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 1/72, *Kitab al-Imam*, baab '*alamat an-nifaaq*

⁴³⁶ Muslim, 2/48, *Kitab al-Imam*, baab *baian khisaal al-munaafiq*

Ea nu este fățarnică

Adevărata femeie musulmană este deschisă și sinceră la vorbă și se ține departe de fățarnicie, linguşeală și idolatrie, pentru că știe din învățăturile islamice că fățarnicia este interzisă și că nu se potrivește adevăratei musulmane.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne-a ferit să nu cădem cumva în mocirla fățarniciei și a linguşelii. „Când neamul 'Amir a venit la el și l-a lăudat, spunând: «Tu ești stăpânul nostru», el a zis: «Unicul Stăpân este Allah.» Când ei au zis: «Tu ești cel mai bun și cel mai măreț», el a zis: «Spuneți ce doriți, sau numai cât doriți, dar nu vorbiți la fel ca acoliții Satanei. Nu vreau să mă puneți mai presus de statutul pe care Allah l-a hotărât pentru mine. Eu sunt Muhammed ibn 'Abdullah, robul și Trimisul Său.»⁴³⁷

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a interzis oamenilor să exagereze în lauda lor față de alții – și unii poate nici nu merită să fie lăudați – atunci când le-a interzis să-l descrie ca „stăpân”, „cel mai bun” și „cel mai măreț”, într-o vreme când fără îndoială era cel mai de seamă dintre trimiși, stăpânul musulmanilor și cel mai măreț și mai bun dintre ei. A făcut acest lucru, deoarece a înțeles că, dacă porțița laudei ar fi deschisă la maximum, ar putea duce la diverse tipuri foarte periculoase de fățarnicie, care sunt de neacceptat pentru un suflet islamic curat. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a interzis companionilor săi ca în prezența lui să laude un alt om, ca nu cumva acela care aduce laude să fie fățarnic sau ca acela care primește laudele să fie cuprins de sentimente de mândrie, de aroganță, superioritate și auto-admirație.

⁴³⁷ *Haiat As-Sahaba*, 3/99

Bukhari și Muslim au relatat că Abu Bakr – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Un om l-a lăudat pe altul în prezența Profetului. El a zis de mai multe ori: «Vai ție! Ai tăiat gâtul tovarășului tău!» Apoi a zis: «Cel ce insistă să-și laude fratele să spună: „Cred că acesta este în așa fel și Allah știe tot adevărul și eu nu adevăresc buna purtare a nimănui înaintea lui Allah, dar cred că el este în așa fel”; și să spună așa dacă știe că aceasta este situația.»”⁴³⁸

Dacă laudarea unei persoane nu poate fi evitată, atunci trebuie ca această laudă să fie sinceră și fondată pe adevăr. Lauda trebuie să fie cumpătată, rezervată și fără a depăși măsura. Aceasta este unica modalitate prin care o societate se poate elibera de boala fățarniciei, a minciunii, a înșelăciunii și a adulației.

În cartea „*Al-Adab Al-Mufrad*”, Bukhari a relatat de la Rajaa’, care a relatat de la Mihjan Al-Aslami: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și Mihjan se aflau în moschee, când Profetul a văzut un om rugându-se și prosternându-se și a întrebat: «Cine e?» Mihjan a început să-l laude pe acel om astfel: «O, Trimis al lui Allah, el este cutare și este în așa fel.» Profetul a spus: «Oprește-te! Să nu te audă, căci asta va însemna pieirea lui!»”⁴³⁹

Conform unei relatări făcute de Ahmad, Mihjan a zis: „O, Trimis al lui Allah, acesta este cutare, unul dintre cei mai buni locuitori din Medina” sau „unul dintre locuitorii care se roagă cel mai mult în Medina.” Profetul a spus: „Să nu te audă, căci asta va însemna pieirea lui!” – de două sau trei ori – „Voi sunteți o națiune pentru care doresc ușurare.”⁴⁴⁰

⁴³⁸ *Fath al-Baari*, 10/476, *Kitab al-Adab*, baab maa yukrah min at-tamaduh; Muslim, 18/126, *Kitab az-Zuhd*, baab an-nahi an ifraat fil-madh

⁴³⁹ *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/433, baab yuhtha fi wujuh al-maddahin

⁴⁴⁰ Ahmad, 5/32, *isnad sahih*

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a descris auzirea laudei ca însemnând pieirea unei persoane, din cauza impactului psihologic puternic pe care aceasta îl are asupra minții omului, care prin firea lui iubește cuvintele de laudă. Astfel, cel care este lăudat începe să se simtă superior și să-i desconsidere pe ceilalți. Dacă fățarnicii și lingușitorii – și mulți de acest gen se află împrejurul celor ce ocupă poziții importante – aduc mereu laudă unei persoane, atunci acest lucru îi va satisface acesteia o dorință puternică și va dori să audă constant acest lucru. Apoi nu va mai dori să audă critici sau sfaturi și nu va accepta și altceva în afară de laudă, mulțumiri și lingușiri. Nu este de mirare că, în acel moment, nu va mai exista adevăr, dreptatea va fi spulberată, moralitatea va fi năruită și societatea va fi coruptă.

Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a poruncit companionilor săi să arunce țărână în ochii celor care îi slăvesc pe ceilalți, ca nu cumva numărul acestora și, pornind de aici, fățarnicia să se înmulțească, lucru care ar avea consecințe dezastruoase asupra întregii societăți musulmane.

Companionii Profetului – Allah să fie mulțumit de ei toți! – se supărau atunci când îi auzeau pe alții cum îi laudă, cu toate că meritau din plin, căci se temeau de consecințe dezastruoase și urmau învățăturile islamului care dezaprobă aceste expresii ieftine.

Nafi' – Pacea fie asupra sa! – și alții au zis: „Un om i-a spus lui Ibn 'Umar: «O, tu, care ești cel mai bun dintre oameni!» sau «O, fiu al celui mai bun dintre oameni!» Ibn 'Umar a zis: «Nu sunt cel mai bun dintre oameni și nici nu sunt fiul celui mai bun dintre oameni. Sunt numai unul dintre robii lui Allah. Mă rog la El (pentru mila Sa) și mă tem de El (de mânia Sa). Pe Allah, vei continua să convingi un om (cu lauda ta) până vei aduce

pieirea lui.»⁴⁴¹

Aceasta este înțeleapta afirmație a unui strălucit companion care a urmat cu adevărat învățăturile islamice atât în taină, cât și fățiș.

Companionii Profetului – Allah să fie mulțumit de ei toți! – au înțeles exact învățăturile Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – referitoare la faptul că în vorbe și în fapte nu trebuie să existe fățarnicie. Marea diferență dintre cele ce sunt făcute cu adevărat pentru Allah și cele ce sunt făcute din fățarnicie era foarte clară pentru ei.

Ibn 'Umar a spus că unii oameni i-au zis: „Când ne vizităm conducătorii le spunem altceva decât ceea ce spunem după ce plecăm de la ei.” Ibn 'Umar a zis: „Pe vremea Profetului, consideram acest lucru a fi fățarnicie.”⁴⁴²

Adevărata femeie musulmană este ocrotită de religia ei ca nu cumva să se coboare până la acel nivel josnic de fățarnicie în care s-au afundat multe femei în ziua de azi, gândindu-se că nu au depășit limitele lingușelii făcute din politețe. Ele nu realizează că există un tip de lingușeală care este interzis și că fără să-și dea seama pot atinge acel prag de jos și pot cădea în păcatul fățarniciei care poate duce la pieirea lor. Acest lucru se întâmplă atunci când păstrează tăcerea și se abțin să spună adevărul sau atunci când îi laudă pe cei care nu merită acest lucru.

Ea este caracterizată prin sfială

Prin firea lor, femeile sunt sfoase și, prin sfială, mă refer aici la definiția pe care au dat-o învățații: conduita nobilă care

⁴⁴¹ *Haiat as-Sahaba*, 3/103

⁴⁴² *Fath al-Baari*, 13/170, *Kitab al-Ahkaam*, *baab maa yukrah min thanaa' as-sultan*

motivează întotdeauna o persoană să se ferească de ceea ce este neplăcut și să încerce să își împlinească îndatoririle față de cei ce au drepturi asupra lor. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – reprezenta cel mai înalt exemplu de sfială, așa cum l-a descris marele său companion, Abu Sa'id Al-Khudri: „Trimisul lui Allah era mai sfios decât o fecioară care se ascunde în camera ei. Dacă vedea vreun lucru care nu-i plăcea, știam numai după expresia chipului său.”⁴⁴³

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a lăudat în numeroase *hadis*-uri această purtare sfioasă și a explicat că aceasta este o virtute adevărată atât pentru cel care este înzestrat cu această calitate, cât și pentru societatea în care acesta trăiește.

Imran ibn Husain – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Sfiala nu aduce decât bine.”⁴⁴⁴

Potrivit unei relatări de Muslim, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Sfiala este numai bine.”⁴⁴⁵

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Credința are peste șaptezeci de ramuri. Cea mai înaltă dintre ele este să spui „*La ilaha ill-Allah!*” [Nu există altă divinitate în afară de Allah!] și cea mai joasă dintre ele este îndepărtarea unui lucru dăunător din cale. Sfiala este una dintre ramurile credinței.”⁴⁴⁶

Adevărata musulmană este sfioasă, politicoasă, blândă și

⁴⁴³ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 364, *Kitab al-Adab*, *baab fil-haia' ua fadluhu*

⁴⁴⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 363, *Kitab al-Adab*, *baab fil-haia' ua fadluhu*

⁴⁴⁵ Muslim, 2/7, *Kitab al-Imam*, *baab al-haia'*, *șu'ba min al-Iman*

⁴⁴⁶ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 363, *Kitab al-Adab*

sensibilă la sentimentele celorlalți. Ea nu spune și nici nu face vreun lucru care să facă rău celorlalți sau să le știrbească demnitatea.

Această purtare sfioasă care este adânc înrădăcinată în firea ei este întărită de înțelegerea conceptului islamic referitor la sfială, care o ferește să săvârșească păcate sau să se abată de la învățăturile islamice în comportamentul pe care îl are față de ceilalți. Ea nu este sfioasă numai în prezența oamenilor, ci este sfioasă și înaintea lui Allah. Ea are grijă ca nu cumva credința ei să fie întinată de fapte rele, căci sfiala este una dintre ramurile credinței. Acesta este cel mai înalt nivel la care poate ajunge o femeie care este caracterizată prin sfială. În acest fel, ea se deosebește de femeile din Occident, care au pierdut această calitate.

Ea are demnitate și nu cerșește

Una dintre trăsăturile care o deosebesc pe femeia musulmană care a înțeles cu adevărat călăuzirea islamică este aceea că are demnitate și că nu cerșește. Dacă întâmpină greutăți sau este năpăstuită de sărăcie, ea caută adăpost în răbdare și în demnitate, în timp ce își dublează eforturile de a găsi o cale să scape de sărăcie în care a căzut. Nici măcar o clipă nu se gândește să înceapă să cerșească sau să strige după ajutor, pentru că islamul nu dorește ca adevărata musulmană să se afle vreodată în această situație.

Femeia musulmană este îndemnată să aibă demnitate, să fie independentă și răbdătoare – și atunci Allah o va ajuta și îi va dărui ei independență și răbdare: „Pe cel care se stăpânește să ceară ajutorul oamenilor, Allah îl va ajuta. Pe cel care încearcă să fie independent, Allah îl va îmbogăți. Celui care încearcă să fie răbdător, Allah îi va dărui răbdare și nimănui nu îi este dat un

dar mai bun sau mai bogat decât răbdarea.”⁴⁴⁷

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice știe că islamul i-a dăruit sărmanului unele drepturi asupra averii celui înstărit, care trebuie să dăruiască fără să ceară nimic în schimb, fără să îi reamintească de acest lucru sau să îl jignească în vreun fel. În același timp însă, islamul dorește ca sărmanul să fie independent și să nu conteze pe acest drept.

Mâna generoasă este mai bună decât mâna zgârcită, așa că toți musulmanii, bărbați și femei în egală măsură, trebuie să muncească întotdeauna ca să nu recurgă la cerșit. Acest lucru le este mai de folos lor și îi cinstește mai mult. Acei bărbați și acele femei care au puțin trebuie să își înmulțească eforturile și să nu depindă de milostenii și de cerșit. Acest lucru îi va salva pe ei. Ori de câte ori Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ținea de la amvon (*minbar*) o cuvântare despre milostenie și despre abținerea de la cerșit, el le reamintea musulmanilor că: „generosul este mai bun decât zgârcitul, generosul este cel care cheltuiește, în timp ce zgârcitul este cel care cerșește.”⁴⁴⁸

Ea nu intervine în lucruri care nu o privesc

Adevărata femeie musulmană este înțeleaptă și chibzuită; ea nu intervine în lucruri care nu o privesc și nici nu se preocupă de viața personală a femeilor din jurul ei. Nu își bagă nasul în treburile lor și nici nu le presează în vreun fel, pentru că acest lucru ar putea duce la păcat. Evitând să intervină în lucruri care nu o privesc, ea se ferește de discuții inutile, urmând astfel niște principii islamice solide care îi înalță pe musulmani mai presus

⁴⁴⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 35, *baab as-sabr*

⁴⁴⁸ Muslim, 7/124, *Kitab az-Zakat*, *baab baiian an al-yad al-ullia khair min al-yad as-suffa*

de astfel de nimicuri. Acest lucru îl înobilează pe musulman cu cele mai bune calități și îl îndrumă spre cel mai bun mod de a se purta cu ceilalți: „Semnul unui bun musulman este că ar trebui să lase la o parte ceea ce nu îl privește.”⁴⁴⁹

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Allah dorește pentru voi trei lucruri și nu dorește trei lucruri. Dorește ca voi să-L slăviți, să nu-l faceți Lui asociați și să postiți, toate la un loc, să vă țineți de Frânghia lui Allah (pe care o întinde pentru voi) și să „*nu vă scindați*” [Coran 3:103]. Și El nu dorește ca voi să vă apucați de povești și de bârfe, să puneți prea multe întrebări și să risipiți avere.”⁴⁵⁰

„*Și țineți-vă cu toți strâns de Frânghia lui Allah și nu vă scindați!*...”

[Coran 3:103]

Societatea care a fost îndrumată de Allah și care a fost modelată de islam nu are timp de depănat povești sau de bârfă, nu are timp să pună prea multe întrebări sau să intervină în treburile personale ale celorlalți, pentru că membrii unei astfel de societăți sunt prea ocupați cu lucruri mai importante, și anume cu răspândirea Cuvântului lui Allah pe pământ, cu ducerea flamurii islamice în cele patru colțuri ale lumii și cu transmiterea valorilor islamice printre oameni. Cei care sunt angajați într-o astfel de misiune măreață nu au timp să se afunde în astfel de păcate.

⁴⁴⁹ Tirmizi, 3/382, *Abwaab az-Zuhd*, 8; Ibn Majah, 2/1316, *Kitab al-Fitan*, *baab kaff al-lisaan an al-fitna*

⁴⁵⁰ Muslim, 12/10, *Kitab al-Aqdiia*, *baab an-nahi an kathrat al-masaa'il min ghairi haaja*

Ea nu se dedă la bârfă și nici nu caută greșelile lor

Femeia musulmană cu teamă de Allah este atentă la vorbele pe care le spune, nu le caută oamenilor greșeli, nici nu bârfește și nu dorește ca astfel de purtări să se răspândească în comunitatea musulmană.

Femeia musulmană se poartă conform călăuzirii Coranului și a „Tradiției Profetice” (*Sunna*), care i-au avertizat aspru pe acei oameni, bărbați și femei, nelegiuți și abătuți de la calea cea dreaptă, care se dedau la bârfă și care vor suferi o osândă dureroasă în această lume și în cea ce va să vină:

„Aceia care vor ca printre dreptcredincioși să se răspândească ticăloșia vor avea parte de osândă dureroasă atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi. Allah știe, în vreme ce voi nu știți.”

[Coran 24:19]

Cel care se dedă la bârfă și răspândește în societate bârfa este precum acela care săvârșește o ticăloșie, așa cum 'Ali ibn Abu Thalib – Pacea fie asupra sa! – a afirmat: „Cel care spune o bârfă și cel care răspândește o bârfă sunt la fel de păcătoși.”⁴⁵¹

Adevărata femeie musulmană înțelege că slăbiciunea umană a acelor femei nepăsătoare nu poate fi îndreptată prin căutarea greșelilor lor și prin răspândirea acestora în comunitate. Felul în care poate să le ajute este să le îndrume cu dreptate, încurajându-le să fie supuse înaintea lui Allah, învățându-le să urască nesupunerea și să fie întotdeauna cinstite, fără să rănească totuși sentimentele celorlalți.

Vorba bună și modul blând de abordare în explicarea unui

⁴⁵¹ Bukhari; *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/419, *baab man sami'a bi faahișā fa afșaha*

adevăr deschide inimile și mințile și duce spre o supunere sufletească și fizică. Din acest motiv, Allah le-a interzis musulmanilor să se iscodească unii pe alții și să se ponegrească:

„Nu vă iscodiți și nu vă ponegriți unii pe alții!”

[Coran 49:12]

Dezvăluirea slăbiciunilor celorlalți, ponegrirea, iscodirea și defăimarea lor sunt fapte care nu numai că rănesc oamenii despre care se vorbește, dar fac rău și măreței societăți în care ei trăiesc. De aceea, Coranul i-a avertizat pe cei cărora le place să răspândească în societate ticăloșia, căci, ori de câte ori în societate au loc defăimări, demnitatea oamenilor este rănită și zvonurile, comploturile și suspiciunile se înmulțesc, și atunci se răspândește boala promiscuității, oamenii devin imuni la acte de nesupunere și la păcate, legăturile de frăție sunt desfăcute și ura, dușmănia, conspirațiile și nelegiuirea sunt în floare. La acest lucru s-a referit Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – atunci când a zis: „De căutați să dezvăluiți greșelile musulmanilor, îi veți corupe sau aproape îi veți corupe.”⁴⁵²

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a avertizat pe musulmani de pericolul defăimării demnității oamenilor și al dezvăluirii greșelilor lor. El a amenințat că acela care privește aceste probleme cu ușurință va fi el însuși dat în vileag, chiar dacă se ascunde în cele mai tainice colțuri ale casei lui: „Nu răniți sentimentele robilor lui Allah, nu-i faceți de ocară, nu căutați să le dezvăluiți greșelile. Pentru acela care caută să dezvăluie greșelile fratelui său musulman Allah va căuta să dezvăluie greșelile lui și să îl dea în vileag, chiar dacă

⁴⁵² Abu Dawud, 4/375, *Kitab al-Adab, baab fi an-nahi an at-tajassus*

se ascunde în cele mai tainice colțuri ale casei.”⁴⁵³

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – era profund rănit de cei ce își vârău nasul în toate, de cei ce erau bănuitori sau neîncrezători, ori care încercau să compromită reputația și demnitatea oamenilor. Se mânia tare atunci când auzea de astfel de răufăcători care îi răneau pe ceilalți. Ibn 'Abbas – Pacea fie asupra sa! – a descris mânia Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și aversiunea lui față de cei care defăimau demnitatea celorlalți: „Profetul a ținut o cuvântare care a ajuns chiar și la urechile fecioarelor care se aflau în camerele lor. El a zis: «O, voi care ați rostit cuvintele de credință, dar credința nu a pătruns în inimile voastre! Nu răniți sentimentele credincioșilor și nu le căutați lor greșeli. Pentru acela care caută să dezvăluie greșelile fratelui său musulman Allah va căuta să dezvăluie greșelile lui și să îl dea în vileag, chiar dacă se ascunde în cele mai tainice colțuri ale casei.»”⁴⁵⁴

Aceste cuvinte aspre, care au fost auzite chiar și de fecioarele retrase în propriile lor camere, reflectă mânia pe care o simțea Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Și-a început cuvântarea cu aceste cuvinte: „O, voi care ați rostit cuvintele de credință, dar credința nu a pătruns în inimile voastre!” Cât de mare este păcatul celor care se află printre cei a căror inimă este lipsită de binecuvântarea credinței!

Ea nu se fălește, nici nu se laudă

Femeia musulmană nu cade în păcatul mândriei, al falei sau al laudei, deoarece învățăturile pe care le are despre islam o apără de astfel de greșeli. Ea înțelege că esența acestei religii

⁴⁵³ Relatare cu *hasan isnad* de la Ahmad, 5/279

⁴⁵⁴ Tabarani (lanțul de transmițători este *thiqaat*). A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/94

este credința în Allah atât în vorbe, cât și în fapte; orice dorință cât de mică de a se făli va îndepărta răsplata, va anula faptele bune și va aduce umilință în Ziua Judecării.

Slăvirea lui Allah este scopul care se află în spatele creației oamenilor și a *djinn*-ilor, așa cum se spune în Coran:

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.”

[Coran 51:56]

Dar această slavă nu poate fi acceptată decât dacă este făcută cu adevărat pentru Allah:

„Și nu li s-a poruncit decât să-L adore pe Allah, cu credință curată și statornică în religia Lui, să împlinescă Rugăciunea [As-Salat] și să achite Dania [Az-Zakat]. Și aceasta este credința [comunității] celei drepte.”

[Coran 98:5]

Când faptele femeii musulmane sunt întinate de dorința de a se făli, sau de a se mândri, sau de a căuta faimă și renume, atunci acestea vor fi anulate. Răsplata va fi îndepărtată și ea se va afla într-o stare clară de pierdere.

În Coran se găsește un avertisment clar față de cei care cheltuiesc din averea lor și apoi le reamintesc acelor cărora le-au făcut milostenii sau daruri de generozitatea lor, într-un mod care le rănește acestora sentimentele și demnitatea:

„O, voi, cei care credeți! Nu faceți deșarte milosteniile voastre prin pomenirea lor și prin necăjire, ca acela care cheltuiește din averea lui de ochii lumii, fără să creadă în Allah și în Ziua de Apoi, căci pilda lui este ca pilda unei stânci

acoperite de colb peste care vine o ploaie abundentă și o lasă goală. Ei nu au nici un folos din ceea ce au dobândit. Allah nu-i călăuzește pe cei necredincioși.”

[Coran 2:264]

Faptul că ei le reamintesc sărmanilor de generozitatea lor anulează răsplata pentru milosteniile făcute, tot așa cum apa care curge șterge toate urmele de colb de pe o stâncă. Ultima parte a versetului vorbește despre îngrozitoarea veste dată acelor care se fălesc, căci ei nu merită călăuzirea lui Allah și sunt socotiți niște necredincioși: *„Allah nu-i călăuzește pe cei necredincioși!”*

Principala preocupare a acestora este să apară în fața oamenilor ca făcători de bine; ei nu se gândesc să câștige mulțumirea lui Allah. Allah i-a descris pe aceștia ca fiind niște fățarnici:

„Cei fățarnici încearcă să-L înșele pe Allah, dar El întoarce înșelătoria lor [împotriva lor înșiși!] Când se ridică pentru Rugăciune [As-Salat], se ridică ei cu lene, ca să fie văzuți de oameni, și nu pomenesc numele lui Allah decât foarte puțin.”

[Coran 4:142]

Și atunci faptele le vor fi aruncate înapoi în fețele lor, pentru că ei i-au făcut asociați lui Allah și Allah nu acceptă alte fapte decât cele ce sunt împlinite numai pentru El, așa cum s-a menționat în *hadis*-ul lui Abu Huraira, în care se spune că l-a auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – zicând: „Allah a grăit: «Eu sunt de ajuns pentru Mine și nu am nevoie de asociați. Cel care împlinește o faptă pentru altcineva, precum și pentru Mine va avea acea faptă

anulată de Mine pentru acela pe care Mi l-a asociat.»⁴⁵⁵

Adevărata femeie musulmană este atentă atunci când împlinește fapte bune, ca nu cumva să alunece în periculoasa capcană în care au căzut, chiar fără să-și dea seama, atâtea femei care au căutat să facă bine pentru a fi laudate.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a explicat acest lucru foarte clar și s-a referit la îngrozitoarea umilință pe care o vor îndura cei care se fălesc în acea zi înfricoșătoare „*în care nu vor folosi nici avere, nici copii, / Afară de acela care vine la Allah cu inima curată!*” [Coran 26:88,89]

Acest lucru este menționat într-un alt *hadis* în care Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a zis că l-a auzit pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: „Prima persoană care va fi judecată în Ziua Învierii va fi cel care a murit ca un martir. El va fi adus înaintea și Allah îi va reaminti de binecuvântările Lui și omul le va recunoaște. Apoi va fi întrebat: «Ce ai făcut ca să-ți arăți recunoștința pentru acestea?» El va spune: «Am luptat pentru cauza Ta până când am devenit martir.» Allah va grăi: «Ai mințit! Ai luptat numai ca oamenii să spună: „El este curajos și viteaz”, și ei așa au spus.» Apoi El va porunci ca acesta să fie târât pe brânci și aruncat în Foc. Apoi va veni un om care a studiat mult, și i-a învățat pe alții, și a recitat din Coran. El va fi adus înaintea și Allah îi va reaminti de binecuvântările Lui și omul le va recunoaște. Apoi va fi întrebat: «Ce ai făcut ca să-ți arăți recunoștința pentru acestea?» El va zice: «Am studiat mult, și i-am învățat pe alții și am recitat Coranul pentru Tine.» Allah va grăi: «Ai mințit. Ai studiat numai ca oamenii să zică: „El este un mare învățat” și ai recitat din Coran, pentru ca ei să spună: „El este recitator”, și ei așa au

⁴⁵⁵ Muslim, 18/115, *Kitab az-zuhd, baab tahrim ar-riya'*

spus.» Apoi El va porunci ca acesta să fie târât pe brânci și aruncat în Foc. Apoi va veni un om căruia Allah i-a dăruit din belșug din toate felurile de avere. Va fi adus înaintea și Allah îi va reaminti de binecuvântările Lui și omul le va recunoaște. Apoi va fi întrebat: «Ce ai făcut ca să-ți arăți recunoștința pentru acestea?» El va spune: «Nu am uitat să cheltuiesc pentru Tine din belșug pentru toate lucrările cu care Tu ai fost de acord.» Allah va grăi: «Ai mințit. Ai făcut așa pentru ca oamenii să spună: „El este generos”, și ei așa au spus.» Apoi El va porunci ca omul să fie târât pe brânci și aruncat în Foc.⁴⁵⁶

Femeia musulmană inteligentă care este cu adevărat călăuzită de Coran și de „Tradiția Profetică” (*Sunna*) se ferește ca nu cumva să alunece în aceste păcate. Întotdeauna ea săvârșește orice faptă numai pentru Allah, căutând mulțumirea Sa, și ori de câte ori mândria sau lauda îi dau târcoale își amintește de învățăturile Profetului: „Pentru acela care se fălește cu faptele lui bune ca oamenii să-l respecte, Allah va arăta ce se află cu adevărat în inima lui.”⁴⁵⁷

Ea judecă cu dreptate

Femeia musulmană poate fi pusă în situația de a-și forma o opinie sau de a-și spune părerea despre o persoană sau despre o anumită problemă. În această situație se văd credința ei, buna creștere și evlavie. Adevărata musulmană judecă cu dreptate și nu este niciodată nedreaptă, părtinitoare ori influențată de propriile dorințe, indiferent de împrejurări, deoarece ea știe din învățăturile islamice că dreptatea și evitarea nedreptății stau la baza credinței ei, așa cum se

⁴⁵⁶ Muslim, 13/50, *Kitab al-Imara, baab man qatala lir-riiaa' uas-sum'a*

⁴⁵⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 10/323, *Kitab ar-Riqaaq, baab ar-riiaa' uas-sum'a*

menționează atât de clar în textele din Coran și din „Tradiția Profetică” (*Sunna*) și cum se spune în poruncile care nu lasă loc de ambiguități:

„Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate!...”

[Coran 4:58]

Dreptatea, așa cum este ea cunoscută de musulmani și de societatea islamică, este absolută și neîntinată. Nu este influențată nici de prietenie, nici de ură și nici de legăturile de rudenie:

„O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Allah și martori drepti! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepti! Fiți drepti, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este Bine Știutor [Khabir] a ceea ce faceți voi!”

[Coran 5:8]

„...Iar când spuneți [ceva], fiți drepti, chiar când este vorba de o rudă apropiată...”

[Coran 6:152]

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a stabilit cel mai înalt nivel de dreptate atunci când Usama ibn Zaid a venit să intervină pentru femeia din neamul Makhzumi care furase, iar Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – hotărâse să îi fie tăiată o mână: „Intervii cu privire la una dintre pedepsele hotărâte de Allah, o, Usama? Pe Allah, chiar și dacă Fatima, fiica lui Muhammed, ar fi furat, i-aș fi tăiat

mâna.”⁴⁵⁸

Aceasta este dreptatea absolută, generală, care se aplică pentru mari și mici, pentru prinți și oameni obișnuiți, pentru musulmani și pentru cei care nu sunt musulmani. Nimeni nu poate scăpa de ea și acest lucru deosebește dreptatea din societățile islamice de dreptatea din alte societăți.

Scrierile istorice consemnează o poveste impresionantă care a câștigat respectul instituțiilor juridice din întreaga lume și din toate timpurile: califul Ali ibn Abu Thalib – Pacea fie asupra sa! – se afla în curtea de judecată alături de dușmanul său evreu, care îi furase scutul. Judecătorul Șuraia nu a lăsat ca respectul pe care i-l purta califului să îl împiedice să îi ceară acestuia să aducă dovezi că evreul îi furase scutul. Atunci când califul nu a putut aduce astfel de dovezi, judecătorul a decis în favoarea evreului. Istoria islamică este plină de astfel de exemple care indică gradul în care adevărul și dreptatea au pătruns în societatea musulmană.

Așadar, femeia musulmană care aderă cu adevărat la învățăturile religiei ei este dreaptă în vorbe și în fapte și această atitudine este întărită de faptul că adevărul și dreptatea sunt o parte străveche a moștenirii ei, iar cinstea este o parte sacră a credinței ei.

Ea nu-i asuprește pe ceilalți

Femeia musulmană dorește să fie dreaptă în toate vorbele și faptele ei și evită tot ce înseamnă asuprire, pentru că asuprirea este întunericul în care se vor pierde asupritorii și asupritoarele, așa cum a explicat Profetul: „Stați departe de

⁴⁵⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 10/328, *Kitab al-Hudud*, *baab qat' yad aș-șarif ual-mar'ah ua'ș-șafaa'a fil-hadd*

asuprire, căci asuprirea este întunerice în Ziua Învierii.⁴⁵⁹

Următorul *hadis qudsi* (relatare sfântă) vorbește despre faptul că Allah a interzis definitiv asuprirea într-un mod care nu lasă loc de ambiguități: „O, robi ai Mei, am interzis asuprirea pentru Mine și am interzis-o printre voi, așa că nu vă asupriți unii pe alții.”⁴⁶⁰

Dacă Allah, Creatorul, Stăpânul, Preaînaltul, Preamăritul, Cel care este Omniprezent, Atotputernicul – fie Numele Lui preamărit! – a interzis pentru El asuprirea și a interzis-o și pentru supușii Săi, se cuvine oare ca robul Său muritor și neputincios să săvârșească împotriva fratelui său păcatul asuprii?

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a interzis musulmanilor și musulmanelor să săvârșească împotriva fraților și surorilor lor în credință păcatul asuprii, indiferent de motivele și împrejurările existente. Este de neconceput ca un musulman care aderă la legăturile puternice ale frăției să poată săvârși un astfel de păcat: „Un musulman este fratele unui alt musulman: el nu îl asuprește și nici nu îl părăsește atunci când este asuprit. Pe acela care îl ajută pe fratele său, Allah îl va ajuta; pe acela care îl ușurează pe fratele său de unele necazuri, Allah îl va ușura de unele necazuri în Ziua Învierii; acela care tăinuiește greșelile unui musulman, Allah îi va tăinui greșelile în Ziua Învierii.”⁴⁶¹

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu s-a limitat doar să le interzică musulmanilor să nu îi asuprească pe ceilalți musulmani, bărbați și femei, ci le-a interzis de asemenea să nu îl părăsească pe un frate în credință care este

⁴⁵⁹ Muslim, 16/134, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab tahrim az-zulm*

⁴⁶⁰ Op. cit, 16/132

⁴⁶¹ *Fath al-Baari*, 5/97, *Kitab al-Mazaalim, baab laa iazlum at-Muslimu al-Muslima ua laa iuslimuhu*

asuprit, deoarece și acest act este o formă de asuprire.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a încurajat pe musulmani să aibă grijă de nevoile fraților lor, să le ușureze acestora suferința și să le tăinuiască greșelile, indicând astfel faptul că neglijarea acestor virtuți constituie asuprire, eșec și nedreptate față de legăturile de frăție care îl leagă pe un musulman de un alt musulman.

Am citat mai înainte unele scrieri care se referă la faptul că adevărata dreptate nu poate fi influențată de iubire, de ură, de preferințe sau de legături de sânge. Acest lucru înseamnă că dreptatea se aplică pentru toți oamenii și că nedreptatea trebuie evitată, chiar dacă persoanele în cauză nu sunt musulmane.

Allah le-a poruncit tuturor să judece cu dreptate, să aibă un comportament frumos și le-a interzis tuturor asuprirea și faptele rele:

„Allah nu vă oprește să faceți bine acelor care nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nu v-au alungat din căminele voastre, [ba din contră] să fiți foarte buni și drepecți, căci Allah îi iubește pe cei drepecți.”

[Coran 60:8]

Ea este corectă chiar și față de cei pe care nu îi place

Uneori viața o pune pe femeia musulmană în situația de a fi nevoită să trăiască sau să umble cu femei pe care nu le place, ca de exemplu să trăiască în aceeași casă cu o rudă de-a ei sau cu alte femei cu care nu are nimic în comun și cu care nu se înțelege bine. Această situație se întâlnește în multe case și este un fapt care nu poate fi negat, căci sufletele sunt precum niște recruți: dacă se recunosc unul pe celălalt, vor deveni prieteni, iar dacă nu se plac unul pe celălalt, vor merge pe căi

diferite, așa cum a explicat Profetul într-un *hadis* a cărui autenticitate este convenită. Cum ar trebui femeia musulmană care a primit o educație islamică adevărată să se poarte într-o astfel de situație? Ar trebui să fie nedreaptă în treburile ei, în judecata și în reacțiile pe care le are sau să fie blândă, plină de tact, corectă și înțeleaptă, chiar și cu femeile pe care ea nu le place?

Răspunsul este unul singur: femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de islam trebuie să fie corectă, înțeleaptă, blândă și plină de tact. Ea nu trebuie să își dezvăluie adevăratele sentimente față de femeile pe care nu le place sau să își facă simțite sentimentele prin modul în care se poartă cu ele. Ea trebuie să le salute cu căldură pe aceste femei, să se poarte frumos cu ele și să le vorbească blând. Aceasta era atitudinea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a companionilor săi.

Abu Ad-Darda' – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Le zâmbim oamenilor, chiar dacă în inimile noastre îi blestemăm.”⁴⁶²

'Urua ibn Az-Zubair a relatat că A'îșa – Pacea fie asupra sa! – i-a spus: „Un om a cerut permisiunea să-l vadă pe Profet și el a zis: «Poftește-l înăuntru. Ce fiu rău al neamului său (sau „frate rău al neamului său”) este el!» Când omul a intrat, Profetul i-a vorbit cu blândețe. Eu am zis: «O, Trimis al lui Allah, ai zis ce-ai zis, apoi ai vorbit frumos cu el.» El a spus: «O, A'îșa, cel mai rău om înaintea lui Allah este acela de care ceilalți se feresc sau cu care se poartă frumos, căci se tem de limba lui ascuțită.»”⁴⁶³

Printre calitățile credincioșilor și credincioaselor se numără tovărășia, prietenia și blândețea. Caracterul smerit,

⁴⁶² *Fath al-Baari*, 10/527, *Kitab al-Adab*, *baab al-madaarat ma'a an-naas*

⁴⁶³ *Ibid*, 10/528

vorba blândă și evitarea cruzimii sunt calități care îi fac pe oameni să se placă unul pe altul și să se apropie și mai mult, așa cum a poruncit islamul, care îi încurajează pe musulmani să adopte aceste atitudini în comportamentul față de ceilalți.

Adevărata femeie musulmană nu este influențată de sentimente atunci când vine vorba de iubire și ură. Ea este cumpătată, obiectivă, corectă și realistă în comportamentul pe care îl are față de acele femei pe care nu le place. Ea se lasă influențată numai de rațiune, de religie, de noblețe și de o bună conduită. Ea nu depune decât mărturie dreaptă și nu judecă decât cu dreptate, urmând exemplul „mamelor credincioșilor”, care considerau unele despre altele că reprezentau cel mai bun exemplu de cinste, dreptate și evlavie.

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a fost, dintre soțiile Profetului, cea mai apropiată de inima lui și principala ei rivală în acest sens era Zainab bint Jahș – Pacea fie asupra sa! Era normal ca între ele să existe gelozie, însă această gelozie nu a împiedicat-o pe nici una dintre ele să spună numai adevărul cu privire la cealaltă și să recunoască pe deplin calitățile celeilalte.

În „*Sahih Muslim*”, A'îșa – Pacea fie asupra sa! – spune despre Zainab – Pacea fie asupra sa!: „Ea a fost cea care era într-un fel egală cu mine în ochii Trimisului lui Allah. Nu am văzut femeie mai evlavioasă decât Zainab, sau cu mai multă teamă de Allah, sau mai exactă la vorbă, sau mai loială în păstrarea legăturilor de rudenie, sau mai generoasă în oferirea milosteniilor, sau îndeajuns de smerită, încât să lucreze cu mâinile ei pentru a câștiga sume de bani pe care să le cheltuiască pentru Allah. Cu toate acestea, era iute la mânie, dar se liniștea de îndată și nu mai continua acel lucru.”⁴⁶⁴

În „*Sahih Bukhari*”, când se vorbește despre acțiunea de

⁴⁶⁴ Muslim, 15/206, *Kitab Fadaa'il as-Sahaba, baab fadaa'il Umm al-Mu'minin A'îșa*

defăimare, când Însuși Allah a confirmat nevinovăția ei, A'îșa s-a referit la mărturisirea lui Zainab referitoare la ea: „Trimisul lui Allah a întreat-o pe Zainab bint Jahș despre mine astfel: «O, Zainab, ce ai văzut? Ce ai învățat?» Ea a zis: «O, Trimis al lui Allah, îmi apăr auzul și văzul (ferindu-mă să spun minciuni). Nu știu decât lucruri bune despre ea.» Atunci A'îșa a spus: «Ea era principala mea rivală, însă Allah a ferit-o (să spună minciuni) datorită evlaviei ei.»⁴⁶⁵

Oricine citește cărțile care vorbesc despre biografia Profetului și despre cele ale companiilor lui Allah va găsi multe relatări referitoare la soțiile Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! În acestea sunt descrise cinstea și respectul reciproc pe care și-l purtau nevestele Profetului.

Pintre aceste relatări se numără și comentariul lui Umm Salama despre Zainab: „Zainab era foarte dragă Profetului și lui îi plăcea să-și petreacă timpul cu ea. Era credincioasă și adesea își petrecea noaptea în rugăciune și postea în timpul zilei. Era iscusită (la artizanat) și obișnuia să dăruiască tot ce câștiga ca milostenie săracilor.”

Când Zainab – Pacea fie asupra sa! – a murit, A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „A plecat dintre cei vii vrednică de laudă, limanul orfanilor și al văduvelor.”⁴⁶⁶

Când Maimuna – Pacea fie asupra sa! – a murit, A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Pe Allah, s-a dus Maimuna... Însă pe Allah, ea a fost una dintre cele mai evlavioase dintre noi și una dintre cele mai loiale în păstrarea legăturii de rudenie.”⁴⁶⁷

Nevestele Profetului au dat dovadă de nepărtinire și

⁴⁶⁵ *Fath al-Bari*, 8/455, *Kitab al-Tafsir, baab lao laa idh sami'timuhu zann al-mu'minuna ual-mu'minaat bi anfusihim khairan* [Coran 24:12]

⁴⁶⁶ *As-Samt ath-Thamin*, 110; *Al-Isti'aab*, 4/1851; *Al-Isaaba*, 8/93

⁴⁶⁷ *Al-Isaaba*, 8/192

dreptate în purtarea pe care o aveau una față de cealaltă, în ciuda geloziei, a competiției și a sensibilității care exista între ele. Ne putem numai imagina cât de nobilă era atitudinea lor față de alte femei. Prin purtarea lor, ele au stabilit cel mai înalt exemplu pentru femeile musulmane în ceea ce privește coexistența, înlăturând toate sentimentele de ură prin sporirea puterii rațiunii, prin stăpânirea geloziei – dacă aceasta exista –, prin întărirea sentimentelor de cinste, bună purtare și printr-un simțământ care le făcea să fie mai presus de aceste trăsături negative.

Astfel, femeia musulmană este cinstită cu acele femei pe care nu le place, indiferent de gradul de apropiere dintre ele, este cinstită atunci când le judecă și este înțeleaptă, rațională și plină de tact în comportamentul pe care îl are față de ele.

Ea nu se bucură de nefericirea celorlalți

Femeia musulmană care este cu adevărat pătrunsă de învățăturile islamice nu se bucură de nefericirea nimănui, deoarece bucuria răutăcioasă (hazul de necazul altuia) este o atitudine josnică pe care femeia care se teme de Domnul ei și care înțelege învățăturile religiei ei nu ar trebui să o dețină.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a interzis acest lucru și a avertizat împotriva acestuia: „Nu face haz de necazul fratelui tău, căci Allah va avea milă de el și va aduce necazul asupra ta.”⁴⁶⁸

În inima femeii musulmane în care islamul a insuflat o bună purtare nu este loc pentru o astfel de bucurie răutăcioasă. Ea le compătimentește pe cele care înfruntă încercări și greutăți, se

⁴⁶⁸ Tirmizi, 4/662, *Kitab Sifat al-Qiiaama*, 54. A spus că este un *hasan sahih hadis*.

grăbește să le ajute și simte numai compasiune față de suferința lor. Răutatea aparține numai acelor inimi bolnave care sunt lipsite de îndrumarea islamului și care sunt obișnuite cu răzbunarea sau căutarea unor mijloace de a le face rău celorlalți.

Ea evită orice tip de bănuială

O altă calitate a adevăratei femei musulmane este aceea că evită cu strășnicie orice tip de bănuială. Ea evită pe cât poate bănuiala, așa cum a poruncit Allah în Coran:

„O, voi cei care credeți! Feriți-vă cu strășnicie de bănuieli, căci unele bănuieli sunt păcat!...”

[Coran 49:12]

Ea înțelege că bănuiala poate duce la păcat, mai ales dacă dă frâu liber imaginației și se gândește la tot felul de posibilități, acuzându-le pe alte femei de fapte rușinoase, când de fapt ele sunt nevinovate. Acesta este un tip de bănuială care este interzis de islam.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a interzis orice tip de bănuială și de speculație care nu au nici o bază reală. El a zis: „Feriți-vă de bănuială, căci bănuiala este cea mai neadevărată vorbă.”⁴⁶⁹

Așadar, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a considerat bănuiala ca fiind cea mai neadevărată vorbă. Adevărata femeie musulmană care este dornică să spună întotdeauna numai adevărul nu va permite ca vreo vorbă

⁴⁶⁹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/109, *Kitab al-Birr uas-Silah*, *baab maa laa yajuz min az-zann*

de-a ei să conțină chiar și un grăunte de neadevăr. Cum ar putea ea așadar să cadă în capcana de a rosti cea mai neadevărată vorbă?

Când Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a avertizat împotriva bănuielii și a numit-o „cea mai neadevărată vorbă”, el i-a îndemnat pe musulmani, bărbați și femei în egală măsură, să nu îi judece pe oameni după înfățișare, să nu facă speculații în privința lor și nici să nu se îndoiască de ei. Nu stă în firea musulmanului și nici nu este treaba lui să dezvăluie secretele oamenilor, să dea în vileag treburile lor personale sau să îi defăimeze. Numai Allah știe ce se află în inima oamenilor și numai El poate dezvălui sau îi poate trage la răspundere pentru aceasta, căci numai El știe ceea ce este văzut și nevăzut. Omul nu știe nimic despre fratele său în afară de lucrurile pe care vede că acesta le împlinește. Acesta era comportamentul companionilor Profetului și al urmașilor companionilor care au primit adevărata călăuzire a islamului.

'Abdur-Razzaq a relatat de la 'Abdullah ibn 'Utba ibn Mas'ud: „L-am auzit pe 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! – spunând: «Oamenii obișnuiau să urmeze revelația pe vremea Profetului, însă acum revelația a încetat. Acum îi judecăm pe oameni după înfățișarea lor. Dacă cineva ni se pare bun, avem încredere în el și ne împrietenim cu el pe baza faptelor pe care vedem că acesta le face. Nu avem nimic de-a face cu gândurile lui interioare, pe care numai Allah le va judeca. Dacă cineva ni se pare rău, nu avem încredere în el și nici nu îl credem, chiar dacă acesta ne spune că gândurile (intențiile) lui sunt bune.»”⁴⁷⁰

Adevărata femeie musulmană care ține cont de tot ceea

⁴⁷⁰ *Hajjat as-Sahaba*, 2/151.

ce o va ajuta să îl pomenească pe Allah și să împlinească fapte bune va da dovadă de o grijă deosebită în fiecare vorbă pe care o rostește referitor la sora ei musulmană, fie direct, fie indirect. Ea se străduiește să fie sigură de fiecare părere pe care și-o formează despre oameni, amintindu-și întotdeauna cuvintele lui Allah:

„Și nu urma [lucrul despre] care nu ai cunoștință! Auzul și văzul și inima, pentru toate acestea vei fi întrebat!”

[Coran 17:36]

Ea ține cont de această interdicție înțeleaptă și definitivă: nu vorbește decât cu știință [despre o persoană sau un lucru] și nici nu spune un lucru despre o persoană decât atunci când este sigură.

Adevărata femeie musulmană își amintește întotdeauna de îngerul supraveghetor care este însărcinat să îi înregistreze fiecare vorbă pe care o rostește și fiecare părere pe care și-o formează și acest lucru îi sporește teama ca nu cumva să cadă în păcatul bănuielii:

„Și el nu va rosti nici un cuvânt, fără să aibă lângă el un supraveghetor pregătit [să scrie].”

[Coran 50:18]

Femeia musulmană înțelege responsabilitatea pe care o are pentru fiecare vorbă pe care o rostește, căci ea știe că aceste vorbe o pot înălța într-un loc în care Allah este mulțumit de ea sau, prin acestea, poate atrage mânia lui Allah, așa cum a spus Profetul: „Un om poate rosti o vorbă care îl mulțumește pe Allah și el poate nu își da seama de consecințele acestui lucru, căci Allah poate hotărî că El este mulțumit de el datorită acestei

vorbe până în Ziua în care (omul) îl întâlnește. În mod asemănător, un om poate rosti o vorbă care să-L mânie pe Allah și el poate nu își da seama de consecințele acestui lucru, căci Allah poate hotărî că este mânios pe el din cauza acestei vorbe până în Ziua Învierii.”⁴⁷¹

Cât de mare este responsabilitatea pe care o avem pentru vorbele pe care le rostim! Cât de grave sunt consecințele vorbelor pe care limba noastră ascuțită le rostește atât de nechibzuit!

Adevărata musulmană care se teme de Domnul ei nu ascultă palavrele oamenilor și nici nu dă atenție zvonurilor și speculațiilor care sunt atât de răspândite în ziua de azi în comunitatea noastră, mai ales printre grupurile formate din femei necugetate și nesăbuite. Prin urmare, ea nu pleacă urechea la astfel de zvonuri, decât dacă este sigură că acestea sunt adevărate. Ea crede că dacă ar face acest lucru s-ar cufunda în minciună, care a fost în mod clar interzisă de Profet: „Este îndeajuns de mincinos omul care repetă tot ce aude.”⁴⁷²

Ea se ferește să ponegrească vreo persoană și să răspândească vorbe răutăcioase

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile islamice este conștientă de prezența lui Allah și se teme de El atât în taină, cât și netăinuit. Ea se ferește să rostească vreo vorbă defăimătoare sau să ponegrească pe cineva pentru că acest lucru L-ar putea mânia pe Domnul ei și ea ar putea fi inclusă în categoria aceluia care răspândesc vorbe răutăcioase și care sunt aspru condamnați în Coran și în „Tradiția Profetică”.

⁴⁷¹ O relatare autentică (*sahih hadis*) de imamul Malik în „*Al-Muwatta*”, 2/975, *Kitab al-kalaam, baab maa yu'mar bihi min at-tahaffuz fil-kalaam*

⁴⁷² Muslim, 1/73, Introducere, *baab an-nahi an al-hadis bi kulli maa sami'a*

„...Nu vă iscodiți și nu vă ponegriți unii pe alții! Oare voiește vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort? [Nu!] Voi ați urât aceasta! Și fiți cu frică de Allah, fiindcă Allah este Iertător și Îndurător [Tawwab, Rahim].”

[Coran 49:12]

Atunci când citește Cuvintele lui Allah, ea simte numai repulsie pentru orice gen de ponegrire, care a fost asemuită cu mâncarea cărnii surorii ei moarte. Ea se grăbește să se căiască, așa cum poruncește Allah la sfârșitul versetului, încurajându-l pe cel care a căzut în păcatul ponegririi să se căiască de îndată pentru aceasta.

Ea ține de asemenea seama de cuvintele Profetului, care a zis: „Musulman este acela în a cărui limbă și mână musulmanii se află în siguranță.”⁴⁷³

Ea știe că bârfa este un păcat care nu se cuvine femeii musulmane care a rostit mărturisirea de credință și că femeia care obișnuiește să bârfească la adunările sociale nu se numără printre drept-credincioase.

A'isha – Pacea fie asupra sa! – a zis: „I-am spus Profetului: «Este de-ajuns pentru tine că Safia este așa.» Unii povestitori au spus că s-a referit că era mică de statură. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Ai grăit așa o vorbă, că de-ar fi fost amestecată cu apele mării le-ar fi întinat.»”⁴⁷⁴

Femeia musulmană este atentă la descrierea celor șapte fapte care pot duce o persoană la osândă și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a îndemnat pe oameni să

⁴⁷³ Muslim, 2/12, *Kitab al-Imam, baab baiaan tafaadul al-Islam*

⁴⁷⁴ Abu Dawud, 4/371, *Kitab al-Adab, baab fil-ghiba*; Tirmizi, 4/660, *Kitab Sifat al-Qiyaamah*, 51; a spus că este un *hasan sahih hadis*.

evite acest lucru. În această listă, ea găsește un lucru care este chiar și mai grav decât simpla bârfă, și anume defăimarea femeilor nevinovate; și acesta este un păcat în care alunecă unele femei atunci când se întâlnesc: „Evitați (cele) șapte păcate care pot duce la pierzanie.” S-a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, care sunt acestea?” El a zis: „A-I face asociați lui Allah, vrăjitoriile, uciderea unui lucru (sau a unei ființe) pentru care Allah a interzis crima, în afara curții de justiție, cheltuirea averii orfanilor, camăta, fuga de pe câmpul de luptă și defăimarea femeilor nevinovate.”⁴⁷⁵

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat aceste învățături nici nu bârfește și nici nu îi îngăduie vreunei alte persoane din preajma ei să bârfească. Ea le apără pe surorile ei de ponegrire și respinge toate lucrurile urâte care sunt spuse la adresa acestora, așa cum a zis Profetul: „Pe acela care apără carnea fratelui său în absența lui Allah îl va salva de Foc.”⁴⁷⁶

Adevărata femeie musulmană se ferește de asemenea să împrăștie vorbe răutăcioase, căci ea înțelege rolul periculos pe care acestea îl joacă în răspândirea răului, în coruperea societății și în desfacerea legăturilor de iubire și prietenie dintre membrii societății, așa cum a spus Profetul: „Cei mai buni dintre robii lui Allah sunt aceia care, atunci când se văd, Allah este pomenit (adică sunt foarte evlavioși). Cei mai răi dintre robii lui Allah sunt aceia care împrăștie vorbe răutăcioase, despart prieteni și caută să le facă necazuri celor nevinovați.”⁴⁷⁷

Pentru femeia care împrăștie vorbe răutăcioase, care provoacă necazuri între prieteni și care îi desparte este de ajuns să știe că, dacă stăruie în această purtare rea, atunci să aștepte

⁴⁷⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 1/86, *Kitab al-Imam*, *baab al-kabaa'ir*

⁴⁷⁶ Relatat de Ahmad cu un *hasan hadis*, 6/461

⁴⁷⁷ Relatat de Ahmad cu un *sahih isnad*, 4/227

umilința ei în această viață și o soartă înfricoșătoare în viața de apoi, așa cum a afirmat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – atunci când a spus că de binecuvântările Paradisului nu vor avea parte cei care împrăștie vorbe răutăcioase.

Acest lucru este exprimat cu claritate într-un *hadis sahih*: „Cel care spune vorbe răutăcioase nu va intra în Paradis.”⁴⁷⁸

Ceea ce umple inima femeii credincioase cu frică și groază atunci când se gândește la consecințele pe care le are împrăștierea vorbelor răutăcioase este faptul că Allah îl va pedepsi pe acela care a săvârșit acest păcat din momentul în care va zace în mormânt. Vedem acest lucru în *hadis*-ul pe care Bukhari, Muslim și alți l-au relatat de la Ibn 'Abbas: „Trimisul lui Allah a trecut pe lângă două morminte și a zis: «Ei sunt pedepsiți, dar nu sunt pedepsiți pentru vreun păcat major. Unul dintre ei împrăștia vorbe răutăcioase și celălalt nu se curăța cum trebuie după ce urina.» El (Ibn 'Abbas) a zis: «A cerut o ramură verde și a rupt-o în două, apoi a sădit o bucată pe fiecare mormânt și a zis: „Fie ca pedeapsa lor să se ușureze, atâta timp cât acestea rămân verzi” .»⁴⁷⁹

Ea evită blestemele și vorbele necugetate

Femeia musulmană care și-a însușit o bună creștere islamică nu rostește niciodată vreun cuvânt nerușinat sau vreo vorbă necugetată, nu îi jignește pe oameni cu insulte și blesteme, pentru că ea știe că învățăturile islamului interzic în totalitate astfel de vorbe. Blestemul este văzut ca un păcat care a afectat calitatea unei persoane care urmează călăuzirea

⁴⁷⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/147, *Kitab al-Birr uas-Silah*, *baab ua'id an-nammaam*

⁴⁷⁹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 1/370, *Kitab at-Tahaara*, *baab al-istitaar inda qadaa' al-haaja*

islamului și cel spurcat la vorbă nu este iubit de Allah.

Ibn Mas'ud – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Blestemarea unui musulman este păcat și uciderea lui este necredință.”⁴⁸⁰

Cu o altă ocazie, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Allah nu iubește pe nimeni care este spurcat la vorbă și spune cuvinte nerușinate.”⁴⁸¹

„Allah îl va urî pe cel respingător și spurcat la vorbă.”⁴⁸²

Acest lucru nu se potrivește femeii musulmane care a fost călăuzită de adevărul islamic și a cărei inimă a fost pătrunsă de dulceața credinței. Și din acest motiv ea se ferește de dispute și certuri în care se spun vorbe urâte și blesteme. Femeia musulmană este încurajată să se ferească de această decădere morală ori de câte ori își amintește de minunatul exemplu pe care l-a oferit Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – prin cuvintele și faptele sale. Este cunoscut faptul că el nu a rostit niciodată vreun cuvânt care să jignească sentimentele vreunei persoane, care să îi strice reputația sau să îi rănească onoarea.

Anas ibn Malik – Pacea fie asupra sa! –, care l-a însoțit îndeaproape pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – vreme de mulți ani, a zis: „Profetul nu folosea niciodată cuvinte necugetate, sau blesteme, sau jurăminte. Atunci când dorea să dojenească vreo persoană, spunea: «Ce se întâmplă cu el, să-i fie fruntea lipită de pământ?»”⁴⁸³

⁴⁸⁰ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 1/76, *Kitab al-Imam*, *baab alamaat an-nifaaq*

⁴⁸¹ Ahmad și Tabarani, șirul de transmițători este *thiqaat*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/64

⁴⁸² Tabarani, șirul de transmițători este *thiqaat*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/64

⁴⁸³ *Fath al-Baari*, 10/452, *Kitab al-Adab*, *baab lam yakun an-Nabi faahișan ua laa mutafahhișan*

El nu îi blestema nici măcar pe necredincioșii care își împietriseră inima la mesajul pe care îl adusese. El nu le-a adresat niciodată vreun cuvânt urât, așa cum a spus strălucitul companion Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! „S-a spus: «O, Trimis al lui Allah, roagă-te împotriva politeiștilor!» El a zis: «Nu sunt trimis ca blestem, ci sunt trimis ca milostenie.»⁴⁸⁴

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a excelat în înlăturarea rădăcinilor răului, urii și dușmăniei din inimile oamenilor, atunci când le-a explicat musulmanilor că acela care nu este cumpătat la vorbă și care îi ponegrește pe oameni sau averea și onoarea acestora este cu adevărat nimicuit în această viață și în cea ce va să vină. Această purtare rea față de ceilalți va anula orice faptă bună pe care el a făcut-o în această viață, iar în Ziua Judecării el va fi părăsit și nu va avea nici o pavăză împotriva Focului.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Știți voi care va fi cel nimicuit?” Ei au zis: „Este acela care nu are averi sau proprietăți.” El a spus: „Cel care va fi nimicuit din comunitatea mea este acela care vine în Ziua Învierii cu rugăciuni, post și danie, însă l-a insultat pe acesta, l-a defăimat pe acela, a cheltuit averea acestuia, a vărsat sângele aceluia și l-a lovit pe acela. Și o parte din răsplata lui va fi dăruită acestuia și o parte aceluia... Și dacă răsplata lui se sfârșește mai înainte ca toate victimele lui să fie despăgubite, atunci unele dintre păcatele acestora vor fi luate și adăugate la cele ale lui, iar apoi va fi aruncat în Iad.”⁴⁸⁵

Așadar, nu este de mirare că toate aceste lucruri rele sunt excluse din viața adevăratei femei musulmane. Disputele și certurile care ar putea duce la blesteme și insulte sunt rare

⁴⁸⁴ Muslim, 16/150, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Adab, baab man la'anahu an-Nabi*

⁴⁸⁵ Muslim, 16/135, *Kitab al-Birr as-Silah ual-Adab, baab tahrim az-zulm.*

printre adevăratele musulmane care trăiesc într-o comunitate bazată pe o bună creștere, pe respect față de sentimentele celorlalți și pe o interacțiune socială foarte bună.

Ea nu râde de nimeni

Femeia musulmană a cărei personalitate a fost influențată de un simț de smerenie și împotrivire la trufie și aroganță nu râde de alte persoane. Călăuzirea din Coran care i-a insuflat aceste virtuți o apără ca nu cumva să disprețuiască alte femei:

„O, voi cei care credeți! Să nu rîdă un neam de alt neam, care s-ar putea să fie mai bun decât el, nici muierele [să nu rîdă] de alte muieri, care s-ar putea să fie mai bune decât ele! Nu vă ocărăți și nu vă batjocoriți cu porecle unii pe alții. Ce rău este numele urât și rușinos, după credință! Iar cei care nu se căiesc, aceia sunt nelegiuți.”

[Coran 49:11]

Femeia musulmană are un comportament modest și blând, urmând astfel exemplul Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Ea se ferește să fie arogantă sau să îi privească pe alții cu dispreț atunci când citește cuvintele Profetului, așa cum au fost relatate de Muslim, în care se afirmă că disprețuirea tovarășei ei musulmane este o faptă rea: „Este îndeajuns de rău pentru un om să îl disprețuiască pe fratele său musulman.”⁴⁸⁶

⁴⁸⁶ Muslim, 16/121, *Kitab al-Birr, baab tahrir zulm al-Muslim ua khazlihi ua ihtiqarihi*

Ea este blândă și bună cu oamenii

Stă în firea femeilor să fie blânde și bune, lucru care li se potrivește de minune. Din acest motiv, femeile sunt cunoscute ca „sexul frumos”.

Femeia musulmană care a fost cu adevărat călăuzită de islam este chiar și mai blândă față de femeile din jurul ei, deoarece bunătatea și blândețea sunt caracteristici pe care Allah Preaînaltul dorește să le vadă la robii Lui drept-credincioși și aceste calități îi fac pe ceilalți să îi îndrăgească pe cei care le dețin:

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat. / Însă nu le va fi dat decât acelora care sunt răbdători și nu-i va fi dat decât acei care va avea parte de mare noroc.”

[Coran 41:34,35]

Multe versete și *hadis*-uri întăresc mesajul că blândețea și bunătatea sunt calități care trebuie încurajate. Acestea sunt virtuți nobile care trebuie să fie predominante în comunitatea musulmană și care trebuie să îl caracterizeze pe fiecare musulman din această comunitate care înțelege cu adevărat călăuzirea islamică. Pentru femeia musulmană este de ajuns să știe că bunătatea reprezintă unul dintre atributele lui Allah și că El i-a încurajat pe robii Săi să o adopte în toate treburile lor.

„Allah este Bun și iubește bunătatea în toate treburile.”⁴⁸⁷

⁴⁸⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 340, *baab al-hilm ual-anah uar-rifq*

Bunătatea este o calitate minunată pe care Allah o răsplătește într-un mod diferit de toate celelalte: „Allah este Bun și iubește bunătatea și El o răsplătește într-un mod în care nu răsplătește cruzimea și într-un mod diferit de toate celelalte.”⁴⁸⁸

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a lăudat bunătatea, privind-o ca pe o podoabă care înfrumusețează, și i-a încurajat pe ceilalți să își însușească această trăsătură: „Nu există bunătate într-un lucru fără ca aceasta să nu îl înfrumusețeze și lipsa bunătății dintr-un lucru îl face pe acesta neplăcut.”⁴⁸⁹

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a învățat pe musulmani să fie buni în modul în care se poartă cu oamenii și să se poarte într-un mod exemplar care se potrivește musulmanului care îi cheamă pe oameni la religia lui Allah, Cel Bland și Milostiv, indiferent cât de neplăcute ar fi împrejurările.

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Un beduin a urinat în moschee și oamenii s-au ridicat să îl dea afară. Dar Profetul a zis: «Lăsați-l! Aruncați un vas cu apă unde a urinat, căci ați fost învățați să vă purtați frumos cu oamenii, nu să-i asupriți.»”⁴⁹⁰

Blândețea, bunătatea și îngăduința, nu cruzimea, agresiunea și dojana, sunt cele care deschid inimile oamenilor spre mesajul adevărului. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să îi povățuiască pe musulmani: „Fiți voioși, nu amenințatori, și ușurați lucrurile, nu le îngreunați.”⁴⁹¹

Oamenii sunt în mod firesc dezgustați de obrăznicie și cruzime, însă sunt atrași de blândețe și bunătate. De aceea a

⁴⁸⁸ Muslim, 16/146, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Adab, baab fadl ar-rifq*

⁴⁸⁹ Ibid.

⁴⁹⁰ *Fath al-Baari*, 1/323, *Kitab al-udu', baab sabb al-maa' ala al-bole fil-masjid*

⁴⁹¹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh As-Sunna*, 10/67, *Kitab al-Imaara ual-qadaa', baab maa ala al-uulaat min at-taisir*

grăit Allah către Profetul Său:

„Și datorită îndurării lui Allah, tu, [Muhammed], ai fost așa de blând cu ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta...”

[Coran 3:159]

Aceasta se referă la fiecare femeie care caută să cheme și alte femei la islam. Ea trebuie să găsească o modalitate bună de a ajunge la inimile lor și, pentru a atinge acest scop, ea face uz de toate mijloacele de blândețe, bunătate și tact pe care le are la dispoziție. Dacă întâlnește ostilitate sau împotrivire, atunci fără îndoială un cuvânt blând va ajunge la inimile lor și va avea efectul dorit asupra femeilor cărora le vorbește.

Așa a grăit Allah către profetul Său, Moise (Musa), și către fratelui lui, Aaron (Harun), atunci când i-a trimis la Faraon:

„Duceți-vă la Faraon, căci el a întrecut orice măsură! / Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme!”

[Coran 20:43,44]

Deloc surprinzător, blândețea, potrivit islamului, este bunătate. Celui care deține această calitate i-a fost dăruită bunătate și celui care i-a fost negată această calitate i-a fost negată întreaga bunătate. Vedem acest lucru în *hadis*-ul lui Jarir ibn 'Abdullah, care a zis: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – că a spus: «Cel căruia i-a fost negată blândețea i-a fost negată întreaga bunătate.»”⁴⁹²

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a

⁴⁹² Muslim, 16/145, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab fadl ar-rifq*

explicat că această bunătate va fi pogorâtă asupra indivizilor, asupra familiilor și a oamenilor atunci când blândețea devine predominantă în viețile acestora și atunci când este una dintre trăsăturile lor de bază. Vedem acest lucru în *hadis*-ul relatat de A'îșa, în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a spus: „O, A'îșa, fii blândă, căci dacă Allah dorește binele unei familii El o îndrumă spre blândețe.”⁴⁹³

Potrivit unei alte relatări, el a zis: „Dacă Allah voiește binele unei familii, El le insuflă [membrilor ei] blândețe.”⁴⁹⁴

Jaabir – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Dacă Allah dorește binele unui neam, El le insuflă [membrilor lui] blândețe.”⁴⁹⁵

Ce bunătate mai mare poate exista decât o trăsătură care îl va apăra pe om de lad? Așa a spus Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – într-un alt *hadis*: „Să nu vă spun eu oare cine va fi iertat de Foc și pentru cine Focul va fi interzis? Va fi interzis pentru fiecare persoană blândă, îngăduitoare și bună.”⁴⁹⁶

Învățăturile Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – îl duc pe om un pas mai înainte, prin faptul că îi insuflă această atitudine blândă și îi cer să fie blând chiar și cu animalele pe care le jertfește. Acest nivel este socotit a fi unul dintre cele mai înalte la care poate ajunge omul evlavios și drept-credincios: „Allah a prescris binele (*ihsaan*)⁴⁹⁷ în toate lucrurile. Așadar, dacă ucideți, ucideți cum trebuie, și dacă

⁴⁹³ Ahmad, 6/104, șirul de transmițători este *rijaal as-sahih*

⁴⁹⁴ Ibid.

⁴⁹⁵ Al-Bazzar, șirul de transmițători este *rijaal as-sahih*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/18, *baab maa jaa' fir-rifq*

⁴⁹⁶ Tirmizi, 4/654, *Kitab Sifah al-qiiama*, 45; el a spus că este un *hasan hadis*

⁴⁹⁷ Cuvântul din limba arabă „*ihsaan*” poate fi tradus prin „bine”, cel mai înalt nivel de fapte bune și slăvire (atunci când îl slăviți pe Allah sau împliniți fapte bune, considerați că îl vedeți, iar dacă nu puteți atinge un asemenea nivel, atunci gândiți-vă că El vă vede)

jertfiți, jertfiți cum trebuie. Fiecare dintre voi să își ascută tăișul și să cruțe de suferință animalul pe care îl jertfește.”⁴⁹⁸

Blândețea față de necuvântătoarele care sunt pe cale să fie jertfite indică blândețea omului care le sacrifică și îndurarea acestuia față de toate făpturile existente. Cu cât o persoană înțelege mai bine acest lucru și cu cât se poartă mai bine cu toate făpturile, cu atât este mai bună și mai blândă. Acesta este țelul din urmă la care îl împinge islamul pe musulman: să fie blând chiar și față de animale.

Adevărata femeie musulmană poate numai să își imagineze cât de cuprinzătoare sunt învățăturile islamice care îi îndeamnă pe fiii lui Adam să fie blânzi chiar și față de animale.

Ea este milostivă și îndurătoare

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice este milostivă și îndurătoare, căci ea înțelege că milostenia oamenilor pe pământ va face ca asupra lor să se reverse îndurarea din ceruri. Ea știe că acela care nu este milostiv cu ceilalți nu va avea parte de îndurarea lui Allah și că îndurarea lui Allah nu este luată decât de la cel care este pierdut și osândit, așa cum a spus Profetul: „Fiți milostivi cu cei ce se află pe pământ și atunci Cel ce se află în ceruri va fi îndurător cu voi.”⁴⁹⁹

„Față de cel care nu se arată milostiv față de oameni, Allah nu va arăta îndurare.”⁵⁰⁰

„Milostenia nu este luată decât de la cel care este osândit.”⁵⁰¹

⁴⁹⁸ Muslim, 13/106, *Kitab al-Said, baab al-'amr bi ihsaan adh-dhabh*

⁴⁹⁹ Tabarani, șirul de transmițători este *rijaal as-sahih*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/187, *baab rahmat an-naas*

⁵⁰⁰ Ibid.

⁵⁰¹ Bukhari: *Al-Adab al-Mufrad*, 1/466, *baab irham man fil-ard*

Adevărata femeie musulmană nu este milostivă numai față de familia ei, față de copii, de rude, de prieteni, ci și față de ceilalți oameni. Acest exemplu îl găsim în învățăturile Profetului, care se referă la toți oamenii; și el a făcut din compasiune o condiție a credinței: „Nu veți crede până nu veți fi milostivi unii față de alții.” Ei au zis: „O, Trimis al lui Allah, cu toții suntem milostivi.” El a zis: „Nu mă refer la compasiunea pe care o simțiți față de un prieten, ci la compasiunea față de toți oamenii și la cea față de oamenii obișnuiți.”⁵⁰²

Aceasta este o mila pe care Allah a trezit-o în inimile musulmanilor, bărbați și femei, și a făcut-o una dintre trăsăturile distinctive ale acestora, astfel încât comunitatea musulmană – adică bărbații și femeile, bogații și săracii, toți membrii ei – să poată deveni una iubitoare, în care să predomină mila, dragostea frățească și adevărata afecțiune.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – reprezintă un exemplu de seamă în ceea ce privește adevărata compasiune. Dacă atunci când îi conducea pe oameni în rugăciune auzea vreun copil plângând, el scurta rugăciunea, din respect pentru sentimentele mamei și din îngrijorare pentru copilul ei.

Bukhari și Muslim au relatat de la Anas că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Am început rugăciunea și intenționez să o prelungesc, însă am auzit un copil plângând, așa că am scurta rugăciunea, din pricina îngrijorării pe care știam că trebuie s-o fi simțit mama lui.”⁵⁰³

Un beduin a venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a întrebat: „Îți săruți copiii, pentru că noi nu-i

⁵⁰² Tabarani; șirul de transmițători este *rijaal as-sahih*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/186, *baab rahmat an-naas*.

⁵⁰³ Bukhari și Muslim; a se vedea *Şarh as-Sunna*, 3/410, *Kitab as-Salat*, *baab at-takhfif li amr iahduth*

sărutăm?” El a zis: „Ce pot să fac eu pentru tine, când Allah ți-a îndepărtat compasiunea din inimă?”⁵⁰⁴

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – l-a sărutat pe Al-Hasan ibn 'Ali când Al-Aqra' ibn Haabis at-Tamimi ședea alături de el. Al-Aqra' a zis: „Am zece copii și nu i-am sărutat niciodată pe nici unul dintre ei.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a uitat la el și a zis: „Celui care nu arată compasiune nu i se va arăta îndurare.”⁵⁰⁵

'Umar – Pacea fie asupra sa! – a dorit să îl numească pe un om într-o funcție de mare autoritate peste musulmani, apoi l-a auzit spunând un lucru asemănător cu ceea ce a zis Al-Aqra' ibn Haabis, că nu își săruta copiii. Atunci 'Umar s-a răzgândit în privința numirii lui și a zis: „Dacă inima ta nu este plină de compasiune pentru proprii tăi copii, cum ar putea să fie pentru ceilalți oameni? Pe Allah, nu te voi numi niciodată.” Apoi a rupt documentul pe care îl pregătise pentru acel om.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a dorit ca în inima musulmanilor și musulmanelor îndurarea să cuprindă, atât animalele, cât și oamenii. Acest lucru se poate vedea în multe relatări autentice (*sahih hadis*), precum în cea relatată de Bukhari și de Muslim de la Abu Huraira, în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Un om mergea pe un drum, când deodată i s-a făcut sete. A văzut o fântână, așa că a coborât în ea, a băut până s-a săturat, apoi a ieșit. A văzut un câine aproape mort de sete și și-a zis: «Setea acestui câine este la fel de mare cum a fost a mea.» Și atunci a intrat din nou în fântână, și-a umplut pantoful cu apă, l-a ținut cu gura (în timp ce se cățara) și i-a dat câinelui să bea. Allah a fost mulțumit de el și l-a iertat. Ei au întrebat: «O, Trimis al lui Allah,

⁵⁰⁴ Bukhari și Muslim; a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/34, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab rahmat al-uwalad ua taqbilih*

⁵⁰⁵ Ibid.

vom fi răsplătiți pentru blândețea față de animale?» El a zis: «În fiecare făptură există o răsplată.»⁵⁰⁶

Bukhari și Muslim au relatat de asemenea de la Ibn 'Umar că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „O femeie a fost osândită pentru o pisică pe care a încuiat-o până ce a murit de foame. A fost aruncată în lad. S-a spus – și Allah știe cel mai bine – «Nu ai hrănit-o, nu i-ai dat apă când ai încuiat-o și nici nu i-ai lăsat spațiu ca să poată mânca insecte din pământ.»⁵⁰⁷

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a atins un nivel atât de înalt în ceea ce privește îndurarea, încât odată, „când el și companionii săi s-au oprit într-un loc, o pasăre a apărut deasupra capului său, ca și cum ar fi căutat ajutorul său și s-ar fi plâns de fapta rea a unui om care îi luase oul. El a zis: «Care dintre voi a necăjit-o luându-i oul?» Un om a zis: «O, Trimis al lui Allah, eu l-am luat.» Profetul a zis: «Pune-l înapoi, îndură-te de ea.»⁵⁰⁸

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a dorit să întipărească în conștiința musulmanilor, bărbați și femei în egală măsură, un puternic simț al îndurării, așa încât să fie milostivi prin firea lor, chiar și față de animale, deoarece cel care este blând față de animale nu va fi aspru față de fratele său.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – era foarte milostiv și față de oameni, și față de animale. El nu a încetat niciodată să îi îndemne pe oameni să fie milostivi și a căutat să întipărească acest sentiment adânc în inimile lor, afirmând că aceasta era cheia către îndurarea, iertarea și

⁵⁰⁶ Bukhari și Muslim; a se vedea *Șarh as-Sunna*, 2/229, *Kitab as-Salat*, baab *fadl salat al-’ișa ual-fajr fil-jama’ah*

⁵⁰⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 6/171, *Kitab az-Zakat*, baab *fadl saqi al-maa’*

⁵⁰⁸ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/472, baab *akhdh al-baid min al-hammara*

răsplata lui Allah. Allah îi va ierta pe cei care au fost milostivi, chiar dacă au păcătuit.

În „*Sahih Muslim*”, Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Trimisul lui Allah a zis: «Un câine se învârtea în jurul unei fântâni, aproape mort de sete, când o evreică cu moravuri ușoare l-a văzut. Și-a scot pantoful, a scos apă și i-a dat să bea. A fost iertată datorită acestei fapte.»”⁵⁰⁹

Cât de mare este binecuvântarea oferită oamenilor pentru compasiune și îndurare! Ce atribute minunate! Este suficientă cinste ca ea să știe că Stăpânul Gloriei și al Măreției și-a derivat Propriile Nume din „*rahmah*” (îndurare, milostivire) și este numit „*Ar-Rahim*” [Îndurător], „*Ar-Rahman*” [Cel Milostiv].

Ea se străduiește să obțină foloase pentru oameni și încearcă să-i apere de ceea ce e rău

Femeia musulmană care a fost cu adevărat călăuzită de islam este dornică să fie constructivă și activă în tot ceea ce este bun și folositor, nu numai pentru ea, ci pentru toți oamenii. În acest fel, ea caută întotdeauna oportunități de a face bine și se grăbește să facă tot ceea ce poate, ascultând astfel cuvintele Coranului:

„...și faceți bine! Poate că voi veți izbândi!”

[Coran 22:77]

Ea știe că a face bine celorlalți este un act de slăvire, atâta timp cât acest lucru este făcut numai pentru Allah. Poarta spre faptele bune este deschisă pentru toți musulmanii, ca ei să

⁵⁰⁹ Muslim, 14/242, *Kitab Qatl al-Haiaat ua Nahuahaa, baab fadl saqi al-bahaa'im*

între oricând doresc și să câștige îndurarea și mulțumirea lui Allah. Există multe aspecte ale bunătății și evlaviei și ele îmbracă multe forme. Bunătatea îi include pe toți cei care muncesc pentru Allah și fiecare faptă bună care este împlinită pentru Allah va fi răsplătită ca o milostenie: „Fiecare faptă bună este milostenie.”⁵¹⁰

„O vorbă bună este milostenie.”⁵¹¹

Îndurarea lui Allah se revarsă asupra fiecărei femei musulmane a cărei inimă este curată și a cărei intenție sinceră este să-L mulțumească pe Allah. Se revarsă asupra ei dacă împlinește fapte bune și dacă nu împlinește fapte bune, atâta timp cât se abține de la fapte rele.

Abu Musa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: «Fiecare musulman trebuie să ofere milostenie.» Cineva a întrebat: «Dar dacă nu are nimic de oferit ca milostenie?» El a spus: «Să muncească cu propriile mâini și să aibă foloase și să facă milostenie (din ceea ce a câștigat).» Cineva a zis: «Și dacă nu face asta?» El a spus: «Să ajute pe cineva care se află într-o situație grea.» Cineva a zis: «Și dacă nu face asta?» El a spus: «Să îndemne ceea ce este bine.» Cineva a zis: «Și dacă nu face asta?» El a spus: «Să se abțină de la ceea ce este rău și acesta va fi un act de milostenie.»⁵¹²

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și-a început relatarea cu aceste cuvinte: „Fiecare musulman trebuie să ofere milostenie” și apoi a continuat să enumere diferite fapte bune prin intermediul cărora musulmanii, bărbați și femei în egală măsură, pot să obțină răsplată pentru milosteniile făcute.

⁵¹⁰ Bukhari și Muslim; a se vedea *Șarh As-Sunna*, 6/142, *Kitab az-Zakat*, baab *kullu ma'ruf sadaqa*

⁵¹¹ *Șarh as-Sunna*, 6/145.

⁵¹² *Șarh as-Sunna*, 6/143, *Kitab az-Zakat*, baab *kullu ma'ruf sadaqa*

Milostenia este o datorie pentru femeia musulmană, ceea ce înseamnă că ea trebuie să înfăptuiască fapte care sunt constructive pentru comunitatea în care trăiește. Dacă nu poate să facă acest lucru sau dacă nu face acest lucru fără nici un motiv anume, atunci poate cel puțin să fie chibzuită la vorbă și să se abțină de la ceea ce este rău; și în acest lucru este de asemenea răsplătită. Musulman este „cel în a cărui limbă și mână musulmanul se află în siguranță.”⁵¹³

Așadar, femeia musulmană este întotdeauna dornică să facă bine și se grăbește să facă acest lucru. Ea se ferește de ceea ce este rău și este hotărâtă să evite să cadă în păcat. Din acest motiv, ea este una dintre cele mai bune musulmane din comunitatea islamică, așa cum a spus Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – într-un *hadis* menționat de imamul Ahmad: „Profetul stătea în picioare în fața unor oameni care ședeau și a spus: «Să nu vă spun eu oare care dintre voi este cel mai bun și care este cel mai rău?» Oamenii păstrau tăcerea și el a spus acest lucru de trei ori, apoi un om a zis: «Ba da, o, Trimis al lui Allah.» El a spus: «Cel mai bun dintre voi este cel de la care oamenii așteaptă să vadă fapte bune și de ale cărui răutăți oamenii se află în siguranță, iar cel mai rău dintre voi este cel de la care oamenii așteaptă fapte bune, dar de ale cărui răutăți ei nu se află în siguranță.»”⁵¹⁴

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat credința ei islamică este una dintre cele de la care oamenii așteaptă să vadă fapte bune și de ale cărei fapte rele oamenii se află în siguranță. Ea este dornică să înfăptuiască în această viață fapte bune și știe că eforturile ei nu vor fi în zadar, căci va fi răsplătită

⁵¹³ *Fath al-Baari*, 1/53, *Kitab al-Imam*, *baab al-Muslim man salima al-Muslimun min lisanihi ua iadihi*

⁵¹⁴ Ahmad, șirul de transmițători este *rijaal as-sahih*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/183, *baab fiman iurja khairahu*

pentru acestea în această viață și în cea ce va să vină: „Pe acela care îl ușurează pe un credincios de unele necazuri în această viață Allah îl va ușura de unele necazuri în Ziua Învierii, iar acela care vine în ajutorul celui ce trece prin greutăți Allah îi va veni în ajutor în această lume și în cea ce va să vină.”⁵¹⁵

Femeia musulmană nu precupețește niciodată nici un efort să împlinească fapte bune, ori de câte ori are această posibilitate. Cum ar putea ea să facă altfel, când știe din învățăturile Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – că dacă nu reușește să facă bine atunci când are posibilitatea este în pericol să piardă binecuvântările lui Allah: „Allah nu binecuvântează niciodată un rob cu bogăție îmbelșugată, căci poate în atenția lui sunt aduse unele nevoi ale oamenilor și el nu va fi dispus să-i ajute, și atunci acea binecuvântare este în pericolul de-a fi pierdută.”⁵¹⁶

Femeia musulmană consideră că nici o faptă bună, oricât de mică, nu este neînsemnată, atâta timp cât este însoțită de intenția de a-L mulțumi pe Allah. Faptele bune îl apără pe musulman de tot ceea ce e rău, așa cum se spune într-un număr mare de *hadis*-uri, ca de exemplu: „Am văzut un om care se bucura de desfătărea Paradisului pentru că a îndepărtat un pom care dăuna oamenilor.”⁵¹⁷

Există două moduri de a face bine și musulmanii au obligația să le împlinească pe amândouă, obținând astfel mulțumirea lui Allah. Acestea sunt prin împlinirea faptelor bune și prin încercarea de a face bine oamenilor, de a-i apăra de ceea ce e rău.

⁵¹⁵ Muslim, 17/21, *Kitab az-Zikr uad-Du'aa'*, baab fadl al-ijtima' 'ala tilaaua al-Qur'an ua 'aladh-dhikr

⁵¹⁶ Relatat de Tabarani cu un *jayyid isnad* în „*Al-Ausat*”. A se vedea *Majma' az-Zauu'id*, 8/192, baab fadl qada' al-hawaa'ij

⁵¹⁷ Muslim, 16/171, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab*, baab fadl izaala al-adha'an at-tariq

Încercarea de a-i apăra pe musulmani de ceea ce e rău nu este mai puțin importantă decât împlinirea faptelor bune și munca în folosul acestora; ambele sunt socotite fapte bune, pentru care o persoană va fi răsplătită. Toate societățile, indiferent de poziția lor geografică sau de era istorică, au nevoie de ambele fapte, care să lucreze în același timp. Când ambele sunt prezente, bunătatea va fi răspândită în societate, iar între membrii ei vor fi stabilite relații de prietenie și nivelul de trai va fi mult îmbunătățit. Acesta este lucrul pe care islamul dorește să îl realizeze atunci când îi încurajează pe musulmani să facă bine oamenilor și să încerce să îi apere de ceea ce e rău.

Printre învățăturile care îi îndeamnă pe musulmani să îi apere pe ceilalți de ceea ce e rău se numără *hadis*-ul relatat de Abu Barza, care a zis: „Eu am spus: «O, Trimis al lui Allah, învță-mă un lucru care să-mi fie de folos.» El a zis: «Îndepărtează orice lucru dăunător din calea musulmanilor.»⁵¹⁸

Potrivit unei alte relatări, Abu Barza a zis: „O, Trimis al lui Allah, vorbește-mi despre o faptă care mă va admite în Paradis.” Profetul a zis: „Îndepărtează orice lucru dăunător din cale; va fi un act de milostenie din partea ta.”⁵¹⁹

Cât de dezvoltată este societatea civilă pe care a clădit-o islamul! În fiecare membru al acestei societăți islamul a infiltrat ideea că faptele bune care îl vor apropia pe om de Allah și îl vor admite în Paradis includ și îndepărtarea lucrurilor dăunătoare din calea oamenilor!

Oamenii din ziua de azi au mare nevoie de această societate civilă foarte dezvoltată pe care a clădit-o islamul, în care fiecare membru simte că acea contribuție pe care o aduce la binele societății îl va aduce și mai aproape de Allah și îi va

⁵¹⁸ Muslim, 16/171, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab fadl izaala al-adha'an at-tariq*

⁵¹⁹ Relatat de Ahmad, 4/423

acorda intrarea în Paradis, chiar dacă în faptele lui bune nu intră decât îndepărtarea unui lucru dăunător din cale.

Există o diferență foarte mare între societatea care formează suflete sensibile precum acestea, care nu suportă să vadă nepăsare și înapoiere, și societatea care nu acordă nici o atenție evoluției membrilor ei. Și din acest motiv vedem că pe aceștia nu îi interesează dacă gunoaiile pe care le aruncă pe drum le fac rău oamenilor, iar autoritățile din aceste societăți înapoiate sunt obligate să emită tot felul de legi și de reguli pentru a-i pedepsi pe cei care săvârșesc astfel de nelegiuiri.

Cât de mare este diferența dintre societatea călăuzită de islam, ai cărei membrii se grăbesc să îndeparteze orice lucru dăunător din cale, ca supunere față de porunca lui Allah și în speranța unui răsplăți de la El, și societatea care s-a abătut de la călăuzirea lui Allah, iar membrilor ei nu le pasă unde aterizează gunoiul lor, atunci când îl aruncă de la balcoane, de la ferestre și de pe acoperișuri.

Lumea civilizată occidentală a reușit să exceleze în astfel de probleme de organizare, prin faptul că a făcut ca indivizii să fie obișnuiți să respecte sistemul și să îl urmeze cu strictețe. Însă acest nivel înalt de organizare socială nu se ridică la înălțimea adevăratului ideal islamic dintr-un motiv întemeiat: musulmanul care a primit o educație islamică este chiar și mai strict și mai sincer în respectarea acestui sistem, deoarece el crede că încălcarea acestor limite reprezintă un act de necredință față de Allah, Cel care îl va pedepsi în ziua: *„...în care nu vor folosi nici avere, nici copii, / Afară de acela care vine la Allah cu inima curată!”* [Coran 26:88,89]

Ea ajută la ușurarea poverii celui strâmtorat

Adevărata femeie musulmană se distinge prin caracterul ei moral și psihologic și prin personalitatea ei îngăduitoare. Dacă sora ei are o datorie și atunci când trebuie să plătească datoria se află într-o situație grea, ea amână plata pentru o altă dată, până când greutățile trec, ascultând astfel de cuvintele din Coran:

„Aceluia care este strâmtorat să i se dea păsuire până îi va fi ușor, iar să faceți milostenie e și mai bine pentru voi, dacă știți!”

[Coran 2:280]

Amânarea unei datorii dă dovadă de generozitate, lucru încurajat de islam, deoarece această atitudine reprezintă un standard în comportarea față de fratele musulman, chiar dacă acesta este strâmtorat.

Femeia musulmană care este pătrunsă de această atitudine umană de păsuire a datoriei surorii ei face acest lucru ca supunere față de porunca lui Allah, înregistrând astfel pentru Ziua de Apoi fapte bune care, în Ziua Judecării, o vor salva de pedeapsă și o vor umbri la umbra Tronului lui Allah în Ziua în care nu va exista altă umbră.

Abu Qatada – Pacea fie asupra sa! – a zis: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: «Cel care vrea să se salveze de greutate în Ziua Învierii să ușureze povara celui strâmtorat⁵²⁰ sau să anuleze (o parte a datoriei).»⁵²¹

⁵²⁰ Amânând data când trebuia să fie făcută plata, dacă lui trebuia să îi fie plătită, sau anulând datoria (autorul)

⁵²¹ Muslim, 10/227, *Kitab al-Musaqa ual-Mazari'a, baab fadl inzaar al-mu'sir.*

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Pe acela care îi permite unui datornic să amâne plata sau îi anulează o parte a datoriei Allah îl va așeza la umbra Tronului Său în Ziua Învierii, Ziua în care nu va exista altă umbră în afară de a Sa.»⁵²²

Adevărata femeie musulmană poate să împlinească o faptă și mai mare și să se înalțe la un nivel și mai înalt, dacă este înstărită, renunțând la întreaga datorie sau la o parte a ei. Acest lucru îi va aduce o răsplată și mai mare, căci Allah o va răsplăti pentru că a anulat datoria surorii ei, anulându-i ei chiar și mai multe, iertând-o pentru greșelile ei și pentru abateri, salvând-o astfel în Ziua Judecării.

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: «Era un om care obișnuia să împrumute bani oamenilor. Obișnuia să le spună angajaților: „Dacă întâlniți vreun strâmtorat care are greutate, iertați-l. Poate Allah ne va ierta și pe noi.” Și când l-a întâlnit, Allah l-a iertat.»⁵²³

Abu Mas'ud Al-Badri – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: «Un om dintre cei care au fost înaintea voastră a fost chemat să dea socoteală și în scrierea lui nu a fost găsită nici o faptă bună în afară de faptul că obișnuia să încheie socoteli cu oamenii, iar el era înstărit, și obișnuia să le spună angajaților să-i ierte pe acei datornici care se aflau în dificultate. Allah, fie El prea-mărit, a grăit: „Voi trebuie să fiți mai generoși decât el” și l-a iertat.»⁵²⁴

⁵²² Tirmizi, 3/590, în *Kitab al-Buiu'*, *baab maa jaa' fi inzaar al-mu'sir*

⁵²³ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh As-Sunna*, 8/196, *Kitab al-Buiu'*, *baab thauaab man anzara mu'siran*

⁵²⁴ Muslim, 10/226, *Kitab al-Musaaqa ual-Muzari'a*, *baab fadl inzaar al-mu'sir*

Huzaifa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Allah a adus la socoteală pe unul dintre robii Săi căruia îi dăruise avere și l-a întrebat: «Ce ai făcut în lume?» El a zis – și nimeni nu poate ascunde nimic de Allah – «O, Stăpâne, mi-ai dăruit avere și eu obișnuiam să fac negoț cu oamenii. Obișnuiam să fiu îngăduitor, eram răbdător cu cel ce își permitea să plătească datoria și permiteam celui ce avea greutate să mai amâne plata.» Allah a zis: «Eu trebuie să fiu mai generos decât tine! Să fie eliberat.» 'Uqba ibn 'Aamir și Abu Mas'ud Al-Ansari au zis: «Am auzit ceva asemănător de la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!»⁵²⁵

Ea este generoasă

Una dintre trăsăturile femeii musulmane care urmează învățăturile islamice este aceea că este generoasă și dăruiește cu mărinimie; mâinile ei se întind întotdeauna să dăruiască celor care au nevoie. Ea răspunde ori de câte ori aude chemarea celui se întâmpină greutatea.

Ea este sigură că orice lucru pe care îl dăruiește nu va fi în zadar, căci acesta este înregistrat de Cel care are știință despre toate lucrurile:

„...Și orice bine pe care îl dăruiești, desigur Allah îl știe, căci El este Atoateștiutor [Alim].”

[Coran 2:273]

De asemenea, ea crede că, atunci când cheltuiește cu generozitate, orice lucru pe care îl cheltuiește se va întoarce la ea înmulțit și Allah îi va înmulți răsplata în această lume și în

⁵²⁵ Muslim, 10/225, *Kitab al-Musaaqa ual-Muzari'a, baab fadl inzaar al-mu'sir*

cea ce va să vină:

„Pilda acelor care dau [din] averea lor pe calea lui Allah este ca pilda grăuntelui care face șapte spice și în fiecare spic sunt o sută de grăunțe, căci Allah înmulțește [răsplata] celui care voiește El. Allah este Cel cu Har Nemărginit [și] Atoateștiutor [Wasi', 'Alim].”

[Coran 2:261]

„...Și pentru tot ceea ce dăruieți voi El vă va da vouă în schimb, căci El este Cel mai bun dintre dăruitori”.

[Coran 34:39]

„...și orice bunuri dați voi ele sunt pentru sufletele voastre. Voi nu dați decât căutând Fața⁵²⁶ lui Allah. Și pentru toate bunurile pe care le dăruieți veți fi răsplătiți [din timp]. Și voi nu veți fi nedreptățiți.”

[Coran 2:272]

Ea știe de asemenea că dacă nu se va elibera de josnicia firii ei și de dorința de a păstra averi și comori își va pierde în cele din urmă averea și aceasta va fi în zadar, așa cum a zis Profetul: „În fiecare dimineață în care robii lui Allah se trezesc se pogoară doi îngerii. Unul dintre ei spune: «O, Allah, răsplătește-l pe cel care cheltuiește» și celălalt spune: «O, Allah, distruge-l pe cel care este avar.»⁵²⁷

Într-un *hadis qudsi* (relatare sfântă) se spune: „Cheltuiește, o, fiu al lui Adam, și Eu voi cheltui pentru tine.”⁵²⁸

⁵²⁶ Aici se are în vedere Mulțumirea Lui.

⁵²⁷ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 6/155, *Kitab az-Zakat, baab maa iukra min imsaak al-maal*

⁵²⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 301

Adevărata femeie musulmană crede că de cheltuiește bani pentru Allah acest lucru nu îi va micșora averea; mai mult, o va binecuvânta, curăța și înmulți, așa cum a afirmat Profetul: „Milostenia nu micșorează averea...”⁵²⁹

Ea știe că ceea ce cheltuiește pentru Allah este de fapt ceea ce este cu adevărat păstrat, pentru că acest lucru este înregistrat în cartea faptelor ei bune, în timp ce orice altceva în cele din urmă se va spulbera. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a atras musulmanilor atenția asupra acestui lucru atunci când a zis: „El a întrebat-o pe A'îșa despre ce mai rămăsese din oaia pe care o sacrificaseră. Ea i-a spus: «Nimic în afară de pulpă.» El a zis: «Totul, în afară de pulpă, este păstrat.»”⁵³⁰

Adevărata femeie musulmană este motivată de toate acestea să ofere cu generozitate din averea ei.

Un exemplu de generozitate din partea femeilor musulmane îl constituie relatarea făcută de Bukhari de la Ibn 'Abbas – Pacea fie asupra sa! Acesta a zis: „Profetul a ieșit în ziua de 'Aid și s-a rugat două *rak'a* (unități de rugăciune), fără să facă vreo rugăciune nici înainte, nici după acestea (s-a rugat numai două *rak'a*). Apoi s-a îndreptat spre femei și le-a poruncit să ofere milostenii și ele au început să își ofere cerceii și colierele drept milostenie.”⁵³¹

Potrivit unei alte relatări făcute de Bukhari: „S-a îndreptat spre femei și le-a poruncit să ofere milostenii, și ele au început

⁵²⁹ Muslim, 16/141, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab istihbaab al-'afu uat-tauaadu'*

⁵³⁰ Tirmizi, 4/644, *Kitab Sifat al-Qi'aama*, 33. Răsplata pentru toată carnea, în afară de pulpă, va fi înregistrată pentru ei în Ziua de Apoi, pentru că au dăruit-o ca milostenie. Bucata pe care au păstrat-o pentru ei, pulpa, a fost de fapt „cheltuită”, pentru că aceasta nu poartă o astfel de răsplată.

⁵³¹ *Fath al-Baari*, 10/330, *Kitab al-Libaas, baab al-qalaa'id ual-sikhaab lin-nisa'*.

să-și arunce inelele în veșmântul lui Bilal.”⁵³²

O a treia relatare făcută de Bukhari, de la Ibn 'Abbas, spune: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a rugat două *rak'a* în ziua de 'Aid, fără să facă vreo rugăciune nici înainte, nici după acestea, apoi s-a îndreptat spre femei și Bilal îl însoțea; le-a poruncit să ofere milostenie și femeile au început să-și arunce cerceii.”⁵³³

Soțiile Profetului și primele generații de musulmane au oferit cel mai înalt exemplu de generozitate; și faptele lor sunt înregistrate de istorie cu litere de aur.

În cartea sa „*Siiar Aa'lam al-Nubala*”, referitoare la biografia A'îșei, Adh-Dhahabi a afirmat: „Ea a dăruit șaptezeci de mii de *dirhami* ca milostenie, într-o vreme în care avea veșmântul peticit.”

Mu'auia i-a trimis o sută de mii de *dirhami* și ea i-a oferit pe toți ca milostenie, înainte de căderea serii. Slujitoarea ei i-a zis: „De ce nu ai cumpărat cu ei carne în valoare de un *dirham*?” Ea a zis: „De ce nu mi-ai spus să fac așa?”

Mu'auia i-a trimis de asemenea brățări în valoare de o sută de mii de *dirhami*, pe care ea le-a împărțit între celelalte soții ale Profetului. Ibn Az-Zubair i-a trimis bani în două vase, în valoare de o sută de mii de *dirhami*. A cerut o cutie largă și a început să împartă banii printre oameni. Când s-a înserat, a zis: „O, tânără fată, adu-mi *fatur* (mâncarea cu care se întrerupe postul)”, pentru că obișnuia să postească mereu. Tânăra – slujitoarea – i-a zis: „O, „mamă a credincioșilor”, n-ai fi putut să ne aduci carne în valoare de un *dirham*?” Ea a zis: „Nu-mi face reproșuri. Dacă mi-ai fi amintit, așa aș fi făcut.”

Sora ei, Asma', era la fel de generoasă. 'Abdullah ibn

⁵³² *Fath al-Baari*, 10/330, *Kitab al-Libaas, baab al-khaatim lin-nisa'*

⁵³³ *Fath al-Baari*, 10/331, *Kitab al-Libaas, baab al-qurt lin-nisa'*

Az-Zubair – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Nu am văzut niciodată două femei mai generoase decât A’ișa și Asma’, însă ele aveau moduri diferite de a fi generoase. A’ișa strângea lucruri și apoi le împărțea, în timp ce Asma’ nu păstra niciodată ceva pentru a doua zi.”

Soția Profetului, Zainab bint Jahș, obișnuia să muncească cu propriile mâini și să ofere milostenie din câștigurile ei. Ea a fost cea mai generoasă dintre soțiile Profetului în ceea ce privește oferirea lucrurilor cu generozitate și împlinirea faptelor bune. Potrivit unui *hadis* relatat de imamul Muslim de la A’ișa, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – le-a spus soțiilor lui despre Zainab: „Prima dintre voi care mi se va alătura (după moarte) va fi cea care are mâna cea mai lungă.” A’ișa a zis: „Ele au început să își măsoare mâinile ca să vadă cine are cea mai lungă mână și cea care a avut cea mai lungă mână dintre toate a fost Zainab, pentru că ea obișnuia să lucreze cu mâinile și să ofere milostenie din câștigurile ei.”⁵³⁴

’Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! – i-a trimis lui Zainab leafa ei anuală și, atunci când i-a fost adusă, ea a zis: „Fie ca Allah să se îndure de ’Umar! Alte surori de-ale mele sunt mai pricepute decât mine să o împartă.” I-au spus: „Aceasta este numai pentru tine.” Ea a zis: „*Subhan Allah!* [Slavă lui Allah!] Vars-o (într-o cutie) și acoper-o cu un veșmânt.” Apoi i-a spus Barzei bint Raafi’, cea care a povestit această relatare: „Bagă mâna, ia un pumn din ei și du-i la neamul cutare și neamul cutare” – care erau orfani sau erau rude cu ea. Și a repetat așa, până nu a mai rămas decât o cantitate mică sub veșmânt. Barza bint Raafi’ i-a zis lui Zainab: „Allah să se îndure de tine, o, mamă a credincioșilor! Pe Allah, ai dreptul să păstrezi

⁵³⁴ Muslim, 16/8, *Kitab Fadaa’il as-Sahaba, baab fadaa’il umm al-mu’minin Zainab*

o parte.” Zainab a zis: „Ce a mai rămas sub veșmânt este pentru tine.” Ea (Barza bint Raafi’) a spus că a găsit optzeci și cinci de *dirhami* sub veșmânt. Zainab a zis: „O, Allah, nu mă lăsa să trăiesc ca să mai primesc o altă plată precum aceasta de la 'Umar; și a murit înainte să se îplinească timpul pentru cealaltă plată.”⁵³⁵

Ibn Sa'd a relatat că atunci când i-au fost aduși banii, Zainab a început să zică: „O, Allah, nu mă lăsa să mai văd acești bani anul viitor, pentru că ei sunt ispită.” Apoi i-a împărțit între rudele ei și cei care aveau nevoie, până s-au sfârșit. 'Umar – Pacea fie asupra sa! – a auzit acest lucru și a zis: „Această femeie este sortită binelui.” A stat la ușa ei, i-a transmis salutări și a zis: „Am auzit că ai dat la alții.” Atunci el i-a trimis o mie de *dirhami* să-i păstreze pentru ea. Dar ea a făcut același lucru și cu acei bani și nu a păstrat nici măcar un singur *dirham* sau *dinar* pentru ea.

Printre femeile de a căror generozitate istoria depune mărturie se numără Sakina bint Al-Husain, care dăruia cu generozitate din ceea ce avea. Dacă nu avea bani, își scotea bijuteriile și le dădea celor nevoiași.

'Aatika bint Iazid ibn Mu'auia s-a lipsit de toți banii ei și i-a dăruit membrilor sărmani din familia lui Abu Sufian.

Umm Al-Banin, sora lui 'Umar ibn 'Abdul-'Aziz, a reprezentat un minunat exemplu de generozitate. Ea a zis: „Fiecare are o patimă și patima mea este milostenia.” Ea obișnuia să elibereze sclavi în fiecare săptămână și să echipeze călăreții să lupte pentru Allah. Ea spunea: „Vai de zgârșiți! Dacă ar fi o cămașă, nu aș purta-o și dacă ar fi un drum, nu l-aș urma.”⁵³⁶

⁵³⁵ Ibn Sa'd, *At-Tabaqat*, 8/109, 110; *Sifat as-Safua*, 2/48,49; *Siar Aa'laam an-Nubala'*, 2/212

⁵³⁶ Ibn Al-Jauzi, *Ahkaam An-Nisa'*, p. 446.

Zubaida, soția califului Harun Ar-Rașid, avea un canal, săpat pentru a aduce apă din izvoare în Mecca și pentru a asigura apă potabilă locuitorilor orașului și pelerinilor. A fost numit „’Ain Zubaida” (izvorului Zubaidei) și a fost cunoscut ca una dintre minunile lumii la acea vreme. Atunci când vistiernicul a obiectat asupra costului ridicat al acestui proiect, ea i-a spus: „Fă-l, chiar dacă o singură lovitură de topor ar costa un dinar.”

Dacă le-am menționa pe toate femeile din istoria noastră care au fost deschizătoare de drumuri în ceea ce privește milostenia, atunci am putea scrie volume întregi. Este de ajuns să știm că aceste femei generoase, mărinimoase, credincioase nu au pierit niciodată din societățile musulmane, de la începutul islamului și până în ziua de azi. În fiecare eră și în fiecare regiune a lumii islamice, aceste femei au avut o poziție nobilă și însemnată, iar generozitatea lor este păstrată în multe așezăminte culturale, instituții caritabile, școli, moschei, spitale, etc, care se află pe teritoriile musulmane. Aceste femei au căutat zone afectate de sărăcie, lipsuri și mizerie, și și-au arătat generozitatea față de cei mai puțin norocoși, înființând instituții caritabile care să fie de folos musulmanilor. Ele au șters lacrimile orfanilor, au alinat suferința celor nefericiți, au ușurat greutățile celor năpăstuiți și au îmbrăcat trupurile celor dezgoliți.

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile religiei ei nu desconsideră nici o faptă bună, indiferent cât de mică ar fi; ea se străduiește să facă atât cât poate și are convingerea fermă că Allah o va răsplăti pentru faptele ei bune, indiferent cât de mici ar fi, așa cum grăiește Allah:

„Allah nu impune nici unui suflet decât ceea ce este în putința lui...”

[Coran 2:286]

Ea răspunde de asemenea la cuvintele Profetului: „Feriți-vă de Foc, chiar de este și cu o jumătate de curmală.”⁵³⁷

„O, A’ișa, ferește-te de Foc, chiar de este și numai cu o jumătate de curmală, căci aceasta poate fi de folos unui flămând, dar și celui care are mâncare de ajuns.”⁵³⁸

Femeia musulmană poate face milostenie cu orice fel de mâncare pe care îl are în casă sau cu banii soțului ei, atâta timp cât el este de acord ca ea să facă acest lucru. În acest caz, ea va fi răsplătită pentru ceea ce cheltuiește, soțul ei va fi răsplătit pentru ceea ce a câștigat, iar vistiernicul va fi de asemenea răsplătit, așa cum se afirmă în multe *hadis*-uri de Bukhari, Muslim și alții, ca de exemplu: „Dacă o femeie face milostenie cu mâncarea din casa ei (potrivit unui *hadis* de Muslim: din casa soțului ei), fără a cheltui într-un mod care l-ar putea duce pe soțul ei la ruină, atunci ea va fi răsplătită pentru ceea ce el a câștigat, iar vistiernicul va fi de asemenea răsplătit; și răsplata unuia nu va micșora răsplata celuilalt.”⁵³⁹

Islamul dorește ca musulmanii, bărbați și femei, să fie constructivi, membrii folositori ai societății în care trăiesc, ajutându-i, atât cât le stă în putere, pe cei neajutorați și nevoiași. Fiecare faptă bună este descrisă ca un act de milostenie, așa cum a spus Profetul: „Fiecare musulman trebuie să ofere milostenie.” Ei au spus: „O, Trimis al lui Allah, și dacă nu poate să facă asta?” El a zis: „Atunci să-l ajute pe cel care are mare nevoie.” El a zis: „Atunci să facă bine, să se abțină să facă rău și aceasta va fi un act de milostenie din partea lui.”⁵⁴⁰

⁵³⁷ *Fath al-Baari*, 3/283, *Kitab az-Zakat*, *baab ittaqu an-naar ua lau bi šiqq tamara*

⁵³⁸ Relatat cu un *sahih isnad* de Ahmad, 6/79

⁵³⁹ *Fath al-Baari*, 3/293, *Kitab az-Zakat*, *baab man amara khadimahu bis-sadaqa*

⁵⁴⁰ Bukhari și Muslim, a se vedea *Şarh As-Sunna*, 6/143, *Kitab az-Zakat*, *baab kullu ma'rufin sadaqa*

Islamul a deschis larg porțile faptelor bune pentru bărbați și pentru femei, pentru bogați și pentru săraci, în egală măsură, ca fiecare să aibă posibilitatea să facă bine. Tuturor celor care au rostit mărturisirea de credință li se cere să împlinească fapte bune. Cel nevoiaș nu trebuie să simtă că a fost lipsit de posibilitatea de a face bine societății, doar pentru că nu are deloc bani sau pentru că are puțini. Fiecare faptă bună este descrisă ca milostenie și săracul va fi răsplătit pentru o faptă bună, așa cum bogatul va fi răsplătit pentru banii cheltuiți cu generozitate: „Fiecare faptă bună este milostenie.”⁵⁴¹

Islamul garantează că toți membrii societății vor participa în clădirea, servirea și îmbunătățirea societății și vor simți satisfacția acestei participări, care le va readuce mândria și onoarea și va aduce cu sine răsplata lor.

Femeia musulmană generoasă dăruiește sărmanilor și nevoiașilor care sunt prea mândri să ceară ajutor, ceea ce îi face pe oameni să creadă că aceștia nu au nevoie de nimic. Ea încearcă să îi ajute atât cât poate, căci ei sunt primii oameni care ar trebui ajutați. La acești oameni s-a referit Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – atunci când a zis: „Sărmanul nu este acela care ia o curmală sau două, ori o îmbucătură sau două, și apoi pleacă. Sărmanul este acela care este prea mândru să ceară vreun lucru.”⁵⁴²

Femeia musulmană face milostenii, atât cât îi stă în puteri, orfanilor. Dacă este înstărită, ea sprijină un orfan și îl ajută să crească, să aibă o educație, cheltuind pentru el, având grijă de el și sperând la statutul înalt pe care Allah l-a pregătit pentru cel care are grijă de un orfan. Acesta este statutul aceluia care se află în vecinătatea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l

⁵⁴¹ Op.cit, 6/142

⁵⁴² Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 167, *baab mulatafa al-iatim ual-masakin*

miluiască! – în Paradis: „Eu și cel care ajută un orfan vom fi așa în Paradis” și a arătat degetul arătător și pe cel mijlociu și le-a apropiat.⁵⁴³

Femeia musulmană încearcă de asemenea să ajute văduvele și nevoiașii, urmând călăuzirea religiei ei, care a promis o mare răsplată aceluia care are grijă de aceștia, o răsplată care rivalizează cu aceea câștigată de cel care postește întreaga zi și își petrece noaptea în rugăciune sau cu a aceluia care luptă pentru cauza lui Allah, așa cum a spus Profetul: „Cel care încearcă să le ajute pe văduve și pe sărmani este precum acela care luptă pentru cauza lui Allah.” Și eu (povestitorul) cred că a mai spus: „și precum acela care își petrece noaptea în rugăciune, fără odihnă, și postește continuu, fără să-și întrerupă postul.”⁵⁴⁴

Îngrijirea văduvelor, a sărmanilor, sprijinul acordat orfanilor se numără printre cele mai nobile fapte umane și sunt cele mai folosite pentru femeia musulmană, pentru că o înalță în omenie, cinste și blândețe.

Ea nu le reamintește beneficiarilor de milostenia ei

Dacă Allah îi oferă posibilitatea să dăruiască cu generozitate, femeia musulmană nu trebuie să cadă în păcatul de a le reaminti oamenilor de generozitatea ei sau de a le face vreun rău; ea trebuie să fie dornică să facă milostenie cu sufletul curat pentru Allah, ca să se numere printre cei pe care Allah i-a descris în Coran:

⁵⁴³ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/43, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab thauab kafil al-iatim*

⁵⁴⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/45, *Kitab al-Birr uas-Silah, baab as-saa'i 'ala al-armalah*

„Acea care dau [din] averea lor pe calea lui Allah și nu vin, după darul făcut, să se laude cu el și nici cu necăjire, aceia au răsplată de la Domnul lor și teamă pentru ei nu va fi și nici nu vor cunoaște ei mâhnirea.”

[Coran 2:262]

Femeia musulmană nu uită că nimic nu poate duce mai repede la anularea faptelor bune și la înlăturarea răsplății pentru milostenie decât dacă le reamintește celor care le-a făcut milostenie de acest lucru sau dacă le face rău. Allah îi avertizează pe credincioși de aceste fapte într-un asemenea mod, încât credinciosul este zguduit și nici măcar nu se va gândi să le reamintească altora de milostenia lui sau să le facă rău.

„O, voi, cei care credeți! Nu faceți deșarte milosteniile voastre prin pomenirea lor și prin necăjire...”

[Coran 2:264]

A reaminti sărmanului pe care nevoia l-a obligat să accepte ajutorul celorlalți este un lucru umilitor și lipsit de respect. Este un lucru interzis de islam, care îi socotește pe cel care dăruiește și pe cel care primește ca niște frați, între care nu există nici o diferență, decât în evlavia lor și în faptele bune. Un frate nu îi aduce fratelui său aminte de milostenia lui; nu îl umilește și nici nu îi știrbește reputația.

Într-un *hadis* de Muslim de la Abu Dharr, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a avertizat aspru pe cei care le reamintesc celorlalți de milostenia lor și i-a numărat printre acele suflete osândite cărora Allah nici măcar nu le va vorbi în Ziua Judecării: „Sunt trei cărora Allah nu le va vorbi în Ziua Învierii, nici nu se va uita la ei, nici nu-i va lăuda și pedeapsa lor va fi aspră.” Trimisul lui Allah – Allah să-l

binecuvânteze și să-l miluiască! – a repetat acest lucru de trei ori. Abu Dharr – Allah să fie mulțumit de el! – a zis: „Aceștia sunt cu adevărat pierduți și osândiți. Cine sunt, o, Trimis al lui Allah?” El a zis: „Cel care își lasă veșmântul să se târască mai jos de glezne (din mândrie), cel care le reamintește oamenilor de milostenia lui și cel care își vinde bunurile, spunând lucruri neadevărate.”⁵⁴⁵

Ea este răbdătoare

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de islam și este pătrunsă de trăsăturile lui nobile se străduiește să fie răbdătoare, să își stăpânească mânia, să ierte și să răspundă la fapte rele cu fapte mai bune, potrivit cuvintelor din Coran:

„...care-și stăpânesc mânia și care iartă oamenilor, căci Allah îi iubește pe cei care plinesc fapte bune.”

[Coran 3:134]

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat. / Însă nu le va fi dat decât aceluia care va avea parte de mare noroc.”

[Coran 41:34,35]

Stăpânirea mâniei și adoptarea unei atitudini calme și răbdătoare se numără printre cele mai frumoase trăsături pe

⁴⁵⁵ Muslim, 2/114, *Kitab al-Imam, baab tahrir isbaal al-izaar ual-mann bil-'atiia*

care Allah dorește să le vadă la robii Săi drept-credincioși. Acest lucru a fost afirmat de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în *hadis*-ul citat de Ibn 'Abbas: „Profetul i-a spus lui Așajj 'Abdul-Qais: «Deții două calități pe care Allah le iubește: răbdarea și prudența.»⁵⁴⁶

Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a zis omului care venise la el pentru povață numai atât: „Nu te mânia.” Omul a repetat de mai multe ori că dorește o povață și de fiecare dată Profetul a zis: „Nu te mânia.”⁵⁴⁷

Femeia musulmană se poate mânia câteodată, dar mânia ei este pentru Allah, și nu pentru ea. Se poate mânia pentru că vede femei nepăsătoare și insolente față de probleme religioase. În această situație, ea are tot dreptul să fie mânioasă. Așa era Profetul, după cum au relatat Bukhari și Muslim: „Profetul nu s-a răzbunat niciodată pentru el, însă, dacă legile lui Allah erau încălcate, se răzbuna pentru Allah.”⁵⁴⁸

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să se înfurie și chipul i se înroșea dacă auzea vreo ofensă la adresa islamului sau dacă descoperea vreo greșeală sau neglijență în aplicarea legilor lui și în executarea pedepselor lui.

El s-a mâniat în ziua în care un om a venit la el și a zis: „Am întârziat întotdeauna la rugăciunea *fajr* (*salat as-subh*) din cauza lui cutare, care prelungeste mereu rugăciunea.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu a fost văzut niciodată atât de mânios în mustrarea lui ca în acea zi. El a zis: „O, voi oameni, printre voi există unii care îi îndepărtează pe alții de fapte bune. Când cineva îi conduce pe oameni în rugăciune,

⁵⁴⁶ Muslim, 1/189, *Kitab al-Imam*, baab mubaii'a uafd 'Abdul-Qais

⁵⁴⁷ *Fath al-Baari*, 10/519, *Kitab al-Adab*, baab al-hadhr min al-ghadab

⁵⁴⁸ *Fath al-Baari*, 10/519, *Kitab al-Manaqib*, baab sifat an-Nabi; Muslim, 15/83, *Kitab al-Fada'il*, baab mubaa'idatahi lil-aathaam

să o scurteze, căci în spatele lui se află bătrâni, tineri și cei care se grăbesc.”⁵⁴⁹

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a mâniat de asemenea în ziua în care s-a întors dintr-o călătorie și a găsit în casa A'îșei o cortină subțire acoperită de imagini. Când a văzut-o, a rupt-o și chipul i s-a înroșit. El i-a zis: „O, A'îșa, cei care vor fi cel mai aspru pedepsiți de Allah în Ziua Învierii vor fi cei care imită creația lui Allah.”⁵⁵⁰

S-a mâniat de asemenea atunci când Usama ibn Zaid i-a vorbit despre femeia Makhzumi care furase și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – hotărâse să-i fie aplicată pedeapsa potrivită. Oamenii au zis: „Cine va vorbi cu Profetul despre ea?” Atunci ei au zis: „Cine îndrăznește să facă asta în afară de Usama ibn Zaid, pe care el îl îndrăgește?” Și atunci Usama a vorbit cu el și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a zis mânios: „Intervii ca să oprești una dintre pedepsele poruncite de Allah?” Apoi s-a ridicat și s-a adresat oamenilor: „Cei care au fost înaintea voastră au fost nimiciți, căci atunci când unul dintre nobilii lor săvârșea jafuri, îl lăsa în pace, însă, atunci când unul dintre cei fără putere fura, îl pedepseau. Pe Allah, dacă Fatima, fiica lui Muhammed, ar săvârși vreun furt, i-aș tăia mâna.”⁵⁵¹

Pentru acestea se mânia Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și, potrivit islamului, acestea sunt motive întemeiate. Mânia trebuie să fie pentru Allah, nu pentru propria persoană.

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamului și

⁵⁴⁹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 3/409, *Kitab as-Salat*, *baab al-Imam iukhaffif as-salat*; aceasta este versiunea lui Muslim.

⁵⁵⁰ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 12/128, *Kitab al-Libaas*, *baab at-tasaair*; aceasta este versiunea lui Muslim.

⁵⁵¹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh as-Sunna*, 10/328, *Kitab al-Hudud*, *baab qata' yad aș-șarif ual-mar'a uaș-șafaa'a fil-hadd*

urmează exemplul Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ține întotdeauna seama de învățăturile, comportamentul și faptele lui și se stăpânește atunci când simte mânie față de oameni și mânia ei este numai pentru Allah, pentru religia ei și pentru sfințenia legilor Lui.

Ea este îngăduitoare și nu poartă ranchiună nimănui

Femeia musulmană nu poartă nimănui ranchiună și în inima ei nu există loc pentru resentimente, deoarece islamul a eliminat din inima ei ura, a înlăturat flăcările mâniei, i-a curățat sufletul de dușmănie și a sădit sămânța iubirii frățești, a îngăduinței și a iertării.

Islamul a declarat categoric război ignoranței, orânduirii primitive, ostilității, dușmăniei și răzbunării și a făcut iertarea, îngăduința, iubirea și blândețea mai iubite de inimile musulmanilor și musulmanelor.

Allah grăiește:

„...care-și stăpânesc mânia și care iartă oamenilor, căci Allah îi iubește pe cei care plinesc fapte bune”

[Coran 3:134]

Această laudă este pentru cei care își stăpânesc mânia și nu poartă nimănui ranchiună, pentru cei care au ajuns să fie iertători și îngăduitori, adică au ajuns la un nivel foarte greu de atins. Nimeni nu poate să atingă acest nivel, în afară de cei care au inima curată, care s-au lepădat de înclinația spre ostilitate, dușmănie și răzbunare și care au câștigat în acest fel dreptul de a ajunge la nivelul de a face bine; și Allah îi iubește pe cei care fac bine.

Prin această învățătură nobilă, islamul a putut să pătrundă

în inimile credincioșilor, să le curețe și să le purifice, așa încât inimile care au fost stăpânite de mânie și ură să devină pline de iubire și devotament.

Unul dintre exemplele cele mai elocvente referitoare la această schimbare miraculoasă o reprezintă povestea lui Hind bint 'Utba, a cărei inimă, înainte de a îmbrățișa islamul, era otrăvită de ura și dușmănia pe care o simțea față de Profet, față de familia și de companionii săi. În ziua în care a fost cucerită Mecca, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus chiar că sângele ei poate fi vărsat fără teamă, drept pedeapsă că îl mutilase pe unchiul său, Hamza – Pacea fie asupra sa! –, în ziua de Uhud. Când a îmbrățișat islamul și credința a pătruns adânc în inima ei, ea a venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a zis: „O, Trimis al lui Allah, nu exista pe pământ familie pe care să doresc s-o văd mai umilită decât familia ta, însă de acum înainte nu există pe pământ familie pe care să doresc s-o văd mai cinstită decât familia ta.”⁵⁵²

Pentru Allah și pentru religia Sa, dușmănia strămoșească va fi uitată, ura va dispărea, iar cei care înainte s-au urât vor deveni prieteni și înclinația spre dușmănie va fi stârpită.

Coranul înalță, în cel mai minunat mod, sufletul uman la acest nivel înalt și greu de atins. Se spune că acela care a fost tratat cu nedreptate are dreptul să se apere și să se împotrivescă asupririi (ochi pentru ochi), însă celui care a fost nedreptățit nu i se permite să fie copleșit de dorința de răzbunare. Mai mult decât atât, Coranul îl îndrumă pe om spre un nivel de răbdare, de îngăduință și de iertare și se afirmă că pentru acest lucru este nevoie de o mare determinare și stăpânire de sine.

⁵⁵² *Fath al-Baari*, 7/141, *Kitab Mana'iqib al-Ansaar*, baab dhikr Hind bint 'Utba

„Și pentru aceia care, atunci când nedreptatea se abate asupra lor, ei o înfruntă. / Răsplata pentru un rău este un rău deopotrivă cu el. Însă răsplata aceluia care iartă și care caută împăcare se află la Allah. El nu-i iubește pe cei nelegiuți! Cât despre aceia care se ajută și izbândesc, după ce sunt nedreptățiți, împotriva acestora nu este drum [pentru dojană]; / Ci drumul pentru dojană este împotriva aceluia care-i năpăstuiesc pe [ceilalți] oameni și săvârșesc fărădelegi pe pământ, fără de dreptate. Aceștia vor avea parte de chin dureros. / Iar acela care rabdă și iartă, [să știe că] acesta este dintre lucrurile înalte.”

[Coran 42:39-43]

Copleșit de durere din cauza acțiunii de defăimare care fusese plănuită împotriva fiicei lui, A'îșa, Abu Bakr – Pacea fie asupra sa! – s-a jurat să nu-i mai ajute pe acei nerecunoscători care beneficiau de bunătatea lui și care participaseră la acea cleveteală păcătoasă. Însă Allah, Care cunoștea puritatea inimii lui Abu Bakr și devotamentul său față de El și de Trimisul Lui, nu i-a permis să fie copleșit de dorința de răzbunare care îi trecuse prin minte și atunci l-a îndrumat din nou spre firea lui bună și spre puritatea inimii și l-a motivat să se străduiască să atingă cel mai înalt nivel de îngăduință și iertare:

„Să nu jure cei înzestrați cu belșug și cu bogăție dintre voi că ei nu vor mai da [nimic] rudelor, sărmanilor și celor care purced pe calea lui Allah! Ci să ierte și să miluiască. Oare nu voiți voi ca Allah să vă ierte vouă? Iar Allah este Iertător, Îndurător [Ghafur, Rahim].”

[Coran 24:22]

Într-o societate islamică clădită pe frăția credinței, interacțiunile dintre indivizi nu se bazează pe o atitudine de veghere și socotire a greșelilor, sau pe dorința de răzbunare, sau pe o atitudine defensivă; ele se bazează pe frăție, pe o trecere cu vederea a greșelilor și pe îngăduință. Acest lucru este cerut de islam și de frăția în credință. Allah grăiește:

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat. / Însă nu le va fi dat decât acelora care sunt răbdători și nu-i va fi dat decât aceluia care va avea parte de mare noroc.”

[Coran 41:34,35]

Dacă unei fapte rele i se răspunde întotdeauna tot cu una rea, atunci, drept rezultat, ar exista numai ură și răutate. Însă dacă răului i se răspunde cu bine, atunci focul urii se va potoli, oamenii se vor liniști și răutatea va dispărea. Două femei care se dușmăneau vor deveni prietene adevărate, atunci când una dintre ele spune o vorbă bună sau zâmbește binevoitor celeilalte. Aceasta este o mare victorie pentru cea care a respins fapta cea rea cu o faptă mai bună și a transformat dușmănia în prietenie și ura în iubire. Și această stare nu o poate obține decât acela care va avea parte de mare noroc, așa cum se spune în Coran. O astfel de persoană răspunde răului pe care îl întâmpină cu răbdare și respinge fapta cea rea cu o faptă mai bună.

Aceasta este atitudinea femeilor drept-credincioase din comunitatea musulmană care este clădită pe iubire, prietenie și îngăduință. Multe versete și *hadis*-uri întăresc acest mesaj și caută să instaleze această atitudine în inimile credincioșilor,

îndemnându-i mereu să adopte acea atitudine de îndurare care nu va lăsa nici o urmă de ură, resentiment sau răutate:

„...iartă-le lor, [o, Muhammed,] cu frumoasă iertare!”

[Coran 15:85]

Prin vorbele și faptele sale, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – reprezenta un exemplu de îngăduință și iertare demn de urmat și el îi îndemna pe ceilalți să adopte de asemenea aceeași atitudine.

A'îșa a zis: „Profetul nu a lovit niciodată vreo persoană, femeie sau slujitor, cu mâna sa, decât atunci când lupta pentru cauza lui Allah, și niciodată nu s-a supărat de un lucru și a căutat să se răzbune, decât atunci când legile lui Allah erau încălcate, și atunci se răzbuna pentru Allah.”⁵⁵³

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – urma poruncile lui Allah:

„Fii cu iertare, poruncește ceea ce este bun și îndepărtează-te de neștiutori!”

[Coran 7:199]

„...Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună...”

[Coran 41:34]

Urmând porunca lui Allah, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a reprezentat un exemplu unic în ceea ce privește această atitudine sublimă. El nu a răspuns la rău cu rău, ci a răspuns mai degrabă cu iertare,

⁵⁵³ Muslim, 15/84, *Kitab al-Fadaa'il, baab mubaa'idatihi lil-aathaam*

întorcându-și fața de la ignoranță și respingând răul cu o faptă mai bună.

Anas a zis: „Mergeam cu Trimisul lui Allah și el purta un veșmânt Najrani cu un guler tare. Un beduin a venit la el și l-a apucat cu putere, iar eu m-am uitat și am văzut urma lăsată de guler din cauza modului brutal în care îl apucase. Apoi beduinul a zis: «O, Muhammed, poruncește să mi se dea o parte din averea lui Allah pe care o ai tu!» Profetul s-a întors spre el și a zâmbit, apoi a poruncit să i se dea ceva.”⁵⁵⁴

Această atitudine de îndurare era atât de adânc înrădăcinată în inima sa nobilă, încât a iertat-o chiar și pe evreica ce îi trimisese un berbec otrăvit, așa cum au relatat Bukhari, Muslim și alții.

„Această evreică i-a trimis Profetului carne de berbec otrăvită, și el împreună cu câțiva companioni au început să mănânce, apoi el a zis: «Opriți-vă! Este otrăvită!» Femeia a fost adusă înaintea Profetului și el a întrebat-o: «Ce te-a făcut să faci asta?» Ea a zis: «Am vrut să știu dacă ești cu adevărat profet, caz în care Allah te-ar fi prevenit și otrava nu ți-ar fi făcut rău. Dacă n-ai fi fost profet, atunci am fi scăpat de tine.» Companionii au întrebat: «Să o ucidem?» El a zis: «Nu!», și a iertat-o.”⁵⁵⁵

Când cei din tribul Daws s-au răzvrătit și au refuzat să urmeze poruncile lui Allah și ale Trimisului Său, At-Tufail ibn 'Amr Ad-Dawsi a venit la Profet și a zis: „Daws s-a răzvrătit, roagă-te la Allah împotriva lor.” Profetul s-a îndreptat cu fața spre Ka'aba (*qibla*), și-a ridicat mâinile și oamenii au zis: „Sunt

⁵⁵⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 344, *baab al-'afu ual-i'raad 'an al-jaahilin*

⁵⁵⁵ Bukhari și Muslim, a se vedea *Fath al-Baari*, 7/497, *Kitab al-Maghaazi*, *baab aş-şaat al-masmuma* și 5/230, *Kitab al-Hibba*, *baab qabul al-hadiia min al-muşrikin*; Muslim, 14/178, *Kitab as-Salaam*, *baab as-summ*

pierduți!” Dar Profetul, care era iertător și îngăduitor și nu dorea să vadă cum pedeapsa lui Allah cade asupra oamenilor, s-a rugat pentru (tribul) Daws astfel: „O, Allah, călăuzește tribul Daws și adu-l aici! O, Allah, călăuzește tribul Daws și adu-l aici! O, Allah, călăuzește tribul Daws și adu-l aici!”⁵⁵⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a sădit în inimile oamenilor această atitudine de a fi întotdeauna iertători și îngăduitori, chiar și atunci când întâmpinau greutăți și erau boicotați. Cu mintea pătrunzătoare cu care l-a înzestrat Allah, el a înțeles că oamenii răspund mai bine la îngăduință decât la cruzime. Din acest motiv, atunci când 'Uqba ibn 'Aamir l-a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, spune-mi despre cea mai bună faptă”, el a răspuns: „O, 'Uqba, păstrează legăturile cu cel care le desface, dă-i celui care nu-ți dă și nu te răzbuna pe cel care te nedreptățește.” Potrivit unei alte relatări, el a zis: „Iartă-l pe cel care te nedreptățește.”⁵⁵⁷

„Mamele credincioșilor” – Allah să fie mulțumit de ele toate! – au adoptat de asemenea această atitudine minunată. Un exemplu în acest sens îl constituie atitudinea Safiei față de slujitoarea ei care a mers la califul 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! – și a zis: „O, conducător al credincioșilor, Safiia iubește sâmbăta (*sabat*) și păstrează legăturile cu evreii.” 'Umar a trimis după Safiia și a întrebat-o de acest lucru. Ea a răspuns: „În ceea ce privește sâmbăta (*sabat*), nu o mai iubesc de când Allah a înlocuit-o cu ziua de vineri (*jumu'a*). În ceea ce-i privește pe evrei, am rude printre ei cu care păstrez legăturile de rudenie.” Apoi ea s-a întors către sclava ei și a întrebat-o ce anume a făcut-o să spună așa o minciună. Sclava a răspuns:

⁵⁵⁶ Bukhari și Muslim, a se vedea *Șarh As-Sunna*, 5/151, *Kitab ad-Da'uaat*, *baab ad-du'aa' lil-kuffaar bil-hidaia*

⁵⁵⁷ Ahmad și Tabarani; transmițătorii lui Ahmad sunt *thiqaat*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/188, *baab makaarim al-akhlaaq*

„Satana.” Atunci Safiia s-a distins prin faptul că a răspuns unui lucru rău cu un lucru mai bun. I-a spus slujitoarei: „Du-te, ești liberă.”⁵⁵⁸

Fără îndoială, Safiia – Pacea fie asupra sa! – era una dintre cei la care se referă cuvintele Coranului:

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat. / Însă nu le va fi dat decât acelor care sunt răbdători și nu-i va fi dat decât aceluia care va avea parte de mare noroc.”

[Coran 41:34,35]

Ea a fost cu siguranță o persoană care a avut parte de mare noroc.

Ea este blândă cu oamenii, nu aspră

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile islamului este blândă cu oamenii, nu este aspră, pentru că ușurarea lucrurilor celorlalți este cea mai bună atitudine pe care Allah dorește să o vadă la robii Săi drept-credincioși:

„...Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea...”

[Coran 2:185]

Așadar, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a încurajat pe musulmani să fie blânzi cu oamenii

⁵⁵⁸ Ibn 'Abdul-Barr, *Al-Isti'aab*, 4/1872, Ibn Hajar, *Al-Isaaba*, 8/127.

și le-a interzis să împovăreze lucrurile: „Dați lecții și ușurați lucrurile, nu le împovărați. Dacă vreunul dintre voi se mânie, să păstreze tăcerea.”⁵⁵⁹

Femeia care împovărează lucrurile și le complică atunci când învățăturile islamice sunt atât de clare este o femeie care nu este nici evlavioasă, nici curată; nimeni nu face acest lucru, în afară de cea a cărei fire este întortocheată și rău intenționată și care nu a avut parte de educație. Femeia musulmană care este credincioasă, supusă lui Allah și învățăturilor islamice, nu dorește să creeze probleme și să le complice. În acest fel, ea urmează exemplul Profetului, pe care A'îșa – Pacea fie asupra sa! – l-a descris astfel: „Trimisul lui Allah nu s-a confruntat niciodată cu situația de a alege între două lucruri, fără a alege calea cea mai ușoară, atâta timp cât acest lucru nu era păcat. Dacă era păcat, fugea cât mai repede de el. Și Trimisul lui Allah nu se răzbuna niciodată pentru el, dar dacă legile lui Allah erau încălcate se răzbuna pentru Allah.”⁵⁶⁰

Adevărata femeie musulmană urmează învățăturile Profetului; nu depășește limitele stabilite de el și nici nu nesocotește poruncile lui.

Ea nu este invidioasă

Cât de des cade femeia obișnuită în păcatul invidiei atunci când vede multe femei care îi sunt mai prejos ca frumusețe, știință și inteligență, desfătându-se în bogății și belșug, când ea nu are nici măcar cea mai mică parte din ceea ce au ele! Cu toate acestea, femeia musulmană drept-călăuzită nu va cădea în acest păcat, pentru că ea știe, din învățăturile islamice, că tot

⁵⁵⁹ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/342, *baab al-'afu uas-safh 'an an-naas*

⁵⁶⁰ Bukhari și Muslim; a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/260, *Kitab al-Fadaa'il*, *baab ikhtiiarihi aisar al-amrain*

ceea ce se întâmplă în această viață se întâmplă după Voia și Hotărârea lui Allah. Plăcerile acestei vieți, indiferent cât de mari, nu reprezintă nimic în comparație cu răsplata pe care Allah a pregătit-o pentru acele femei credincioase care sunt mulțumite cu ceea ce Allah le-a dăruit. Adevărata valoare a femeii stă în nivelul de evlavie și de fapte bune, nu în câștigurile trecătoare ale lumii.

Cu cât aceste valori sunt mai bine înrădăcinate în sufletul femeii, cu atât mai curat și mai liniștit va deveni sufletul ei; iar ea va deveni una dintre locuitorii Paradisului care au câștigat mulțumirea lui Allah, chiar dacă au făcut puține acte de slăvire.

Imamul Ahmad a relatat de la Anas ibn Malik: „Ședeam alături de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și el a zis: «Unul dintre oamenii Paradisului va veni acum la voi» și a venit un *Ansar*, din barbă picurându-i stropi de apă de la abluțiune (*udu'*) și purtându-și sandalele în mâna stângă. A doua zi, Profetul a zis același lucru și același om a venit, arătând la fel ca în ziua precedentă. În cea de-a treia zi, Profetul a zis la fel și din nou a apărut același om. Când Profetul a plecat, 'Abdullah ibn 'Amr ibn al-'Aas l-a urmat pe acel om și a zis: «M-am certat cu tatăl meu și am jurat să nu intru în casa sa timp de trei (zile), și m-am gândit că pot sta cu tine până se scurge timpul.» El a zis: «Bine.»” Anas a spus: „Abdullah obișnuia să spună cum a stat cu el aceste trei zile și nu l-a văzut niciodată pe om ridicându-se să se roage noaptea, dar când se trezea și se întorcea în somn îl menționa pe Allah și spunea: „*Allahu Akbar*”, până se trezea pentru rugăciunea de dimineață (*salat al-fajr*). 'Abdullah a zis: «Nu l-am auzit spunând decât lucruri bune.» Când cele trei zile s-au încheiat și am început să mă gândesc că faptele lui nu erau cu nimic remarcabile, am zis: „O, rob al lui Allah! Nu a existat nici o ceartă între mine și tatăl meu, dar l-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând de trei ori:

«Unul dintre locuitorii Paradisului va veni la voi» și de fiecare dată ai venit tu. Atunci am dorit să vin și să stau cu tine să văd ce faci, pentru a-ți urma exemplul, dar nu te-am văzut făcând nimic extraordinar. Ce te-a înălțat la acest statut măreț, așa cum a spus Profetul?» Omul a zis: «Numai ceea ce ai văzut.» Când m-am întors, m-a chemat și a zis: «Numai ceea ce ai văzut, dar eu nu ascund în inima mea nimic de nici un musulman și nu invidiez pe nimeni pentru binecuvântările pe care Allah le-a pogorât asupra lui.» Abdullah a zis: «Acest lucru te-a înălțat la acest statut măreț și acesta este lucrul pe care noi nu-l putem atinge.»⁵⁶¹

Această relatare ne arată urmările pe care le va avea o inimă lipsită de ură, invidie, răutate și trădare și impactul pe care acest lucru îl are asupra hotărârii sorții unei persoane în Ziua de Apoi, înălțându-i statutul în vederea lui Allah și făcându-i faptele să fie permise, chiar dacă sunt puține. Aceste urmări pot fi văzute clar în exemplul pe care îl oferă acest om, ale cărui acte de slăvire erau puține, dar care a intrat în Paradis datorită purității inimii lui și datorită faptului că oamenii se aflau în siguranță de orice rău din partea lui. Aceste consecințe se află în contrast direct cu cele ale femeii despre care a fost întrebat Profetul. Deși își petrecea nopțile în rugăciune și zilele în post, ea obișnuia să își jignească și să se poarte urât cu vecinii, așa că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Ea va fi în Iad.”⁵⁶²

Persoana care atârână greu pe talerul islamului (adică este biruitoare) este cea a cărei inimă este întotdeauna curată și lipsită de ură, răutate, invidie și resentiment, chiar dacă actele de slăvire sunt puține. O persoană care împlinește multe acte

⁵⁶¹ *Musnad Ahmad*, 3/166

⁵⁶² Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/210, *baab la iu'dhi jaarahu*

de slăvire, dar are inima plină de resentimente, de invidie și de ură, face pur și simplu fapte mecanice care nu au ca temelie credința. De aceea, acest lucru nu are nici o urmărire în încercarea de a curăța sufletul de invidie, care, așa cum a spus Profetul, nu are ce căuta în inima celui ce are credință adevărată: „Credința și invidia nu stau împreună în inima credinciosului.”⁵⁶³

Damura ibn Tha'labā – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah a spus: «Oamenii vor fi bine atâta vreme cât nu se invidiază unii pe alții.»”⁵⁶⁴

Adevărata femeie musulmană este cea care îmbină faptele de slăvire făcute corect cu puritatea inimii, fără ca aceasta să fie întinată de invidie, răutate și ură. În acest fel, ea poate atinge înălțimile adevăratei evlavii și poate obține un statut înalt în vederea lui Allah, câștigând în același timp iubirea și respectul celorlalți oameni din această lume. Așadar, ea va deveni o cărămidă solidă în structura unei comunități musulmane pure, unite, care merită să transmită mesajul lui Allah omenirii.

Ea evită să se fălească și să caute faimă

Printre trăsăturile femeii musulmane care înțelege și urmează învățăturile islamice se numără smerenia, buna credință și un mod realist de abordare. Ea nu are o atitudine de superioritate, auto-admirație, nu spune minciuni, nu pretinde că are mai mult decât are de fapt, ca să se fălească în fața prietenelor.

Ea încearcă să evite astfel de obiceiuri neplăcute, pentru

⁵⁶³ Ibn Hibban în cartea sa „*Sahih*”, 10/466, *Kitab as-Siir, baab fadl al-jihad*

⁵⁶⁴ Tabarani; șirul de transmițători este *thiqaat*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/78, *baab maa jaa' fil-hasad uaz-zann*

că acestea nu se potrivesc firii femeii, a cărei personalitate a fost modelată de principiile islamice.

O femeie a venit la Profet – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! –, întrebând dacă este permis să spună că soțul ei i-a dat un lucru pe care nu i l-a dat, numai ca să se laude. Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a răspuns: „Cel ce creează impresia falsă că i s-a dat un lucru care de fapt nu i s-a dat este precum acela ce poartă veșmântul necredinței.”

Islamul este o religie întemeiată pe îndrumare, puritate, smerenie și realism: urăște înșelăciunea, aroganța, tăinuirea și pretinderile false. Islamul nu dorește să-și vadă adepții că se fălesc sub pretenții false, desconsiderându-i pe ceilalți sau strângând averi de dragul faimei. Îi critică aspru pe cei care adoptă o astfel de atitudine, așa cum se leapădă de cel care poartă veșmântul necredinței.⁵⁶⁵

Vorba ei nu este nici exagerată, nici artificială

Adevărata musulmană are un comportament firesc; ea nu face exagerări pentru a atrage atenția, pentru că acestea sunt niște trăsături bolnave, care nu se regăsesc în cei care au o fire curată. Numai aceia care au o fire răsucită sau cărora le lipsește o inimă curată vorbesc într-un mod exagerat și artificial.

Din acest motiv, Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a fost foarte aspru cu acele femei și cu acei bărbați care au exagerat în vorba lor, iar după moartea sa Abu Bakr și 'Umar au fost la fel de aspri cu ei, încât 'Abdullah ibn Mas'ud a zis: „Pe Cel în afară de care nu există altă divinitate, nu am văzut pe nimeni care să fie mai aspru cu cei ce exagerau la

⁵⁶⁵ Muslim, 14/110, *Kitab al-Libbas uas-Zina, baab an-nahi 'an at-tazuir fil-libaas ua ghairihi*

vorbă decât Trimisul lui Allah și nu am văzut pe nimeni care să fie, după moartea sa, mai aspru cu ei decât Abu Bakr; și cred că de 'Umar se temeau cel mai mult, dintre toți oamenii de pe pământ.»⁵⁶⁶

Ea are o personalitate plăcută

Femeia musulmană este dornică să fie plăcută de celelalte femei, atât prin faptele ei bune, cât și prin efectul pozitiv pe care îl are asupra lor, și este dornică de asemenea să aibă o reputație bună în societate.

Lubirea pe care i-o poartă oamenii este un semn că și Allah o iubește, pentru că în acest caz El deschide inimile oamenilor față de ea și ea este acceptată și plăcută de toți cei care o întâlnesc sau aud de ea.

Referitor la acest lucru, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Când Allah iubește o persoană, îl cheamă pe Gavriil (*Jibril*) și spune: «Îl iubesc pe cutare; să-l iubești și tu.» Și atunci Gavriil îl va iubi și va striga în ceruri: «Allah îl iubește pe cutare, iubiți-l și voi.» Și atunci locuitorii cerurilor (îngerii) îl vor iubi și el va fi cinstit pe pământ. Dacă Allah urăște o persoană, îl cheamă pe Gavriil și spune: «Îl urăsc pe cutare, urăște-l și tu.» Și atunci Gavriil îl va urî și va striga în ceruri: «Allah îl urăște pe cutare, urâți-l și voi.» Și atunci locuitorii cerurilor (îngerii) îl vor urî și el va fi disprețuit și pe pământ.»⁵⁶⁷

Acesta este motivul nevăzut, divin, pentru care musulmanii, bărbați și femei, se bucură de iubirea celorlalți. Este

⁵⁶⁶ Abu Ya'la și Tabarani; șirul de transmitători este *thiqaat*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 10/251, *baab maa jaa' fil-mutana' amin ual-mutanatta'in*

⁵⁶⁷ Muslim, 16/184, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab idha ahabba Allah 'abdan*

iubirea lui Allah, pe care El a răspândit-o printre locuitorii cerurilor și ai pământului și i-a făcut pe cei norocoși cinstiți pe pământ sau, în caz contrar, ura Lui i-a făcut să fie disprețuiți pe pământ.

Nimeni nu are parte de iubirea lui Allah în afară de cel care se întoarce spre El căutând mulțumirea Sa și nimeni nu are parte de ura Sa în afară de cel care întoarce spatele călăuzirii Lui și nu este ascultător față de El.

Minunata veste a iubirii și mulțumirii lui Allah este dată numai credincioșilor și credincioaselor, aceluia care cred și împlinesc fapte bune. Acestora Allah le va aduce în grabă vești îmbucurătoare în timpul vieții lor și El îi va face pe oameni să îi cinstească și să îi iubească, așa cum se poate vedea în relatarea autentică făcută de Muslim de la Abu Dharr, care a zis: „Profetul a fost întrebat: «Ce crezi despre un om care face o faptă bună și oamenii îl cinstesc pentru asta?» El a zis: «Aceasta este o veste îmbucurătoare pentru credinciosul care a primit-o în această viață.» Potrivit unei alte relatări tot de Muslim: «și oamenii îl iubesc pentru asta.»⁵⁶⁸

Femeia musulmană care are cele mai bune trăsături și respectă limitele stabilite de Allah, împlinind ceea ce El a poruncit și evitând ceea ce El a interzis, merită să primească aceste vești îmbucurătoare în această viață. Ea merită să fie iubită de toți cei care o cunosc sau aud despre faptele ei bune, cum ar fi: îngăduința, îndepărtarea de femeile ignorante, respingerea faptelor rele cu unele mai bune, ajutorarea săracilor și a nevoiașilor, abținerea de la discuții fără rost, corectitudine în judecată și în comportamentul față de ceilalți, evitarea bârfelor răutăcioase și rănirea celorlalți, și alte trăsături frumoase și

⁵⁶⁸ Muslim, 16/189, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab uthnia 'ala as-Saleh fa hia buşra*

virtuți pe care islamul le încurajează și le descrie ca fiind o podoabă pentru femeia musulmană.

O astfel de femeie a înțeles cu adevărat învățăturile religiei ei și a câștigat, în această lume, iubirea oamenilor și mulțumirea lui Allah, iar în lumea cealaltă, Paradisul.

Ea este prietenoasă și plăcută

Femeia musulmană sensibilă este prietenoasă și plăcută. Ea se împrietenește cu alte femei și acestora le place să se întâlnească cu ea și să fie prietene, datorită caracterului ei plăcut, rafinat și atrăgător și a modului frumos în care se poartă. Acestea sunt cele mai bune trăsături pe care le poate avea o femeie, pentru că ele o fac să se integreze în grupul lor, să le câștige încrederea și să aibă influență asupra lor. Femeile nu o vor asculta decât pe aceea pe care ele o plac, în care au încredere și cu care se simt bine și nu vor fi convinse decât de o femeie care le inspiră încredere, prietenie și respect.

Din acest motiv, există multe relatări în care se vorbește despre persoana prietenoasă și plăcută de ceilalți. O astfel de persoană, fie bărbat, fie femeie, este una dintre cei aleși, care sunt iubiți de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și care se vor afla în imediata lui apropiere în Ziua Judecării: „Să nu vă spun eu care dintre voi îmi este mai drag și se va afla în imediata mea apropiere în Ziua Învierii?” El a repetat acest lucru de două sau de trei ori și ei au zis: „Ba da, o, Trimis al lui Allah!” El a spus: „Cei dintre voi care au cel mai bun comportament și caracter.”⁵⁶⁹ În unele relatări se adaugă: „Cei care sunt realiști și smeriți, care se înțeleg bine cu ceilalți și cu care ceilalți se simt bine.”

⁵⁶⁹ Relatat de Ahmad, 2/185, (*jayyid isnad*)

Una dintre cele mai importante trăsături ale femeii musulmane este aceea că se înțelege bine cu celelalte femei și celelalte femei se simt bine în prezența ei. Ea iubește oamenii și oamenii o iubesc. Dacă nu este astfel, atunci ea nu va putea să transmită mesajul sau să obțină vreun lucru folositor. Și femeia de acest gen nu este caracterizată prin bunătate, așa cum se spune în *hadis*-ul următor: „Credinciosul se înțelege bine cu oamenii și ei se simt bine cu el. Nu există nici un strop de bunătate în cel care nu se înțelege cu oamenii și cu care ei nu se simt bine.”⁵⁷⁰

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a reprezentat cel mai înalt exemplu în ceea ce privește comportamentul frumos față de oameni. El era iscusit în înmuierea inimilor lor și îi chema să îl urmeze atât în vorbe, cât și în fapte. El ne-a arătat cum să ajungem la inimile oamenilor și cum să le câștigăm iubirea și admirația. Era întotdeauna binevoitor și prietenos, nu era niciodată aspru. Când mergea la vreo întrunire se așeza acolo unde era loc liber și le spunea și celorlalți să facă la fel. Se purta cu toți oamenii la fel, ca nici unul dintre cei prezenți la întrunire să nu simtă că altul a fost tratat mai bine. Dacă cineva venea la el și îi cerea vreun lucru, el i-l dăruia sau cel puțin îi răspundea cu vorbe frumoase. Avea un comportament minunat față de toți oamenii și era ca un tată pentru ei. Cei care îl înconjurau erau într-adevăr egali, deosebiți numai prin nivelul lor de evlavie. Ei erau smeriți, îi respectau pe cei în vârstă, arătau compasiune față de cei tineri, dădeau prioritate celor nevoiași și aveau grijă de străini.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu a dezamăgit niciodată pe nimeni care a venit să întrebe vreun

⁵⁷⁰ Ahmad și Al-Bazzar (șirul de transmițători este *rijaal as-sahih*). A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 8/87, *baab al-mu'min ya'laf ua yu'lif*

lucru. Sunt trei trăsături pe care el nu le avea: nu era certăreț, nu vorbea prea mult și nu se preocupa de treburi care nu îl priveau. Sunt trei lucruri pe care el nu le-a zis niciodată oamenilor: nu a criticat niciodată pe nimeni, nu a zis niciodată nimănui „Rușine să-ți fie!” și nu a căutat niciodată greșelile altuia. Nu a spus niciodată nimic în afară de lucruri pentru care spera să câștige răsplată. Atunci când vorbea, oamenii îl ascultau cu toată convingerea, șezând tăcuți, ca și cum pe capetele lor s-ar fi așezat niște păsări [și s-ar fi temut să nu le alunge]. Când el păstra tăcerea, atunci ei vorbeau. Nu s-au certat niciodată între ei în prezența lui. Zâmbeau atunci când el zâmbea și erau impresionați de ceea ce îl impresiona pe el. El era răbdător cu un străin care poate era mai aspru în cererea sau întrebarea lui și companiile îi cereau străinului să vorbească blând. El zicea: „Dacă vedeți pe cineva la nevoie, ajutați-l.” El nu accepta laudă decât de la o persoană care îi mulțumea pentru un lucru și nu îl întrerupea niciodată pe cel care vorbea; aștepta până când persoana respectivă arăta că a terminat sau până când se ridică.⁵⁷¹

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – ne spunea că el (Profetul) obișnuia să fie atent cu cei mai răi dintre oameni și le vorbea blând și îi trata cu blândețe.

Un bărbat a cerut permisiunea să-l vadă și el a zis: „Să intre! Ce frate rău este el pentru tribul său!” A'îșa a zis: „O, Trimis al lui Allah, ai spus ceea ce ai spus, apoi ai vorbit frumos cu el.” El a zis: „O, A'îșa, cel mai rău dintre oameni este acela pe care oamenii îl evită (sau sunt blânzi cu el), pentru că se tem de defăimarea lui.”⁵⁷²

⁵⁷¹ *Haiat as-Sahaba*, 1/22, 23.

⁵⁷² *Fath al-Baari*, 10/471, *Kitab al-Adab*, baab maa yajuz min ightiab ahl al-fasad uar-riiab; Muslim, 16/144, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab*, baab madaara man yutqi fuhşihî

Fără îndoială, femeia musulmană care este receptivă la călăuzirea islamului urmează pașii Profetului în modul în care se poartă cu oamenii, indiferent dacă ei (oamenii) sunt buni sau răi, așa încât ea să fie plăcută, bine primită și respectată de toate femeile care o cunosc sau care au auzit de ea.

Ea păstrează secrete

Pentru femeia musulmană înțeleaptă, matură, este evident că păstrarea secretelor reprezintă una dintre cele mai bune trăsături pe care le are o persoană, bărbat sau femeie. Păstrarea secretelor este un semn de maturitate, putere morală, înțelepciune și personalitate echilibrată. Din acest motiv, femeia musulmană păstrează acele secrete pe care islamul o îndeamnă să le păstreze. Aceasta a fost atitudinea celor mai minunate personalități islamice și a reprezentat una dintre cele mai frumoase trăsături ale lor.

Unul dintre cele mai bune exemple în acest sens este reprezentat de atitudinea pe care au avut-o Abu Bakr și 'Usman – Allah să fie mulțumit de ei! – față de 'Umar, atunci când el le-a oferit mâna fiicei lui, Hafsa, după ce ea rămăsese văduvă. Ei au ascuns de el secretul Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Imamul Bukhari a relatat de la 'Abdullah ibn 'Umar că 'Umar a zis, referitor la ce s-a întâmplat după ce fiica lui, Hafsa, a rămas văduvă: „M-am întâlnit cu 'Usman ibn 'Affan și i-am oferit mâna Hafsei. Am zis: «Dacă vrei, o mărit pe Hafsa cu tine.» El a zis: «Mă voi gândi la acest lucru.» Au trecut câteva zile, apoi s-a întâlnit cu mine și a zis: «Nu vreau să mă însor chiar acum.» Apoi l-am întâlnit pe Abu Bakr As-Siddiq și am zis: «Dacă vrei, o mărit pe Hafsa bint 'Umar cu tine.» Abu Bakr a păstrat tăcerea și nu mi-a dat nici un răspuns; și am fost supărat

mai mult pe el decât pe 'Usman. Au trecut câteva zile și apoi Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a venit să-i ceară mâna și eu mi-am dat permisiunea. Abu Bakr s-a întâlnit cu mine și a zis: «Te-ai supărat poate pe mine atunci când mi-ai oferit mâna Hafsei și eu nu am răspuns?» Am zis: «Da.» El a spus: «Nimic nu m-a împiedicat să îți răspund în afară de faptul că știam că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – vorbise de ea și nu puteam să dezvălui taina Trimisului lui Allah. Dacă el s-ar fi hotărât să nu se căsătorească cu ea, atunci m-aș fi căsătorit eu.»⁵⁷³

Această virtute a păstrării secretelor nu s-a limitat numai la bărbații primelor generații de musulmani, ci a inclus și femeile și copiii ale căror inimi au fost umplute de călăuzirea islamică. Vedem acest lucru în relatarea făcută de imamul Muslim de la Anas – Pacea fie asupra sa!

Acesta a zis: „Trimisul lui Allah a venit la mine în timp ce mă jucam cu alți băieți. M-a salutat, apoi m-a trimis cu un comision. Am ajuns târziu acasă la mama mea și când am ajuns, ea m-a întrebat: «Ce te-a reținut atât de mult?» Eu am zis: «Trimisul lui Allah m-a trimis cu un comision.» Ea m-a întrebat: «Ce comision?» Am zis: «Este secret.» Ea a spus: «Să nu dezvălui nimănui secretele Trimisului lui Allah.» Anas a zis: «Pe Allah, dacă aș fi spus cuiva, ție ți-aș fi spus, o, Thaabit.»⁵⁷⁴

Mama lui Anas a văzut că fiul ei era dornic să păstreze secretul pe care i-l încredințase Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și atunci a întărit această atitudine, spunându-i să nu îl dezvăluie nimănui. Și Anas nu a

⁵⁷³ *Fath al-Baari*, 9/175, *Kitab an-Nikaa* și 7/317, *Kitab al-Maghaazi*, *baab 'ard al-insaan ibnatahu 'ala ahl al-khair*

⁵⁷⁴ Muslim, 16/41, *Kitab Fadaa'il as-Sahaba*, *baab fadaa'il Anas*. Thaabit este numele celui care a relatat [*taabi'i* (discipol – cel ce relatează de la un companion al Profetului)] acest *hadis* de la Anas.

spus nimănui, nici chiar marelui *taabi'i* („urmaș”) Thaabit al-Bunani. Ea nu și-a lăsat curiozitatea să o facă să își întrebe băiatul despre secretul pe care îl tănuia. Aceasta este adevărata educație și acesta este nivelul minunat la care s-au înălțat în egală măsură atât bărbații, cât și femeile și copiii.

Dezvăluirea secretelor reprezintă unul dintre cele mai necugetate obiceiuri pe care le poate avea o persoană și cea mai rea formă a acestei obicei este dezvăluirea secretelor legate de intimitățile vieții conjugale. O persoană care are acest obicei îngrozitor se va număra printre cei mai răi oameni în Ziua Judecării, așa cum a spus Profetul: „Cel mai rău dintre oameni în vederea lui Allah în Ziua Învierii va fi cel care a fost intim cu soția sa, apoi a plecat și le-a spus altora secretele ei.”⁵⁷⁵

Treburile personale trebuie să rămână secrete, cunoscute numai de cei în cauză. Nimeni nu vorbește despre treburile intime în afară de cel care este necugetat, ignorant sau nechibzuit și al cărui comportament este mârșav, ordinar și nerușinat. Musulmanii și musulmanele sunt ocrotiți de asemenea nesăbuite de trăsăturile nobile pe care și le-au însușit din învățăturile religiei lor.

Ea are o înfățișare binevoitoare

Pentru femeia musulmană este foarte clar că unul dintre cei mai importanți factori ai biruinței ei în viața personală alături de soț, dar și în general în viața socială este faptul că trebuie să aibă o înfățișare binevoitoare, zâmbind adesea și radiind de căldură. Toate acestea o vor face plăcută oamenilor și ei își vor deschide inimile către ea.

Muslim a relatat că Profetul – Allah să-I binecuvânteze și

⁵⁷⁵ Muslim, 10/8, *Kitab an-Nikaa, baab tahrim ifşa' sirr al-mar'a*

să-l miluiască! – a zis: „Nu desconsiderați nici o faptă bună, chiar dacă este numai întâmpinarea fratelui cu o înfățișare binevoitoare.”⁵⁷⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne-a învățat că musulmanul trebuie să-i zâmbească fratelui său și el nu s-a întâlnit niciodată cu vreun companion fără să zâmbească, așa cum s-a spus în relatarea făcută de marele companion Jarir ibn 'Abdullah, care a zis: „Profetul nu a refuzat niciodată să mă vadă, după ce am îmbrățișat islamul, și el nu m-a primit niciodată fără să-mi zâmbească.”⁵⁷⁷

Femeia musulmană care este binevoitoare și zâmbește mult îi umple soțului ei inima de bucurie, ceea ce face ca iubirea și respectul lui pentru ea să crească. În acest mod se poartă ea și cu femeile cu care se întâlnește: nimic nu răspândește iubirea și afecțiunea într-o comunitate așa cum o face un chip zâmbitor și un suflet fericit și mulțumit. Aceste calități se potrivesc cel mai bine femeii musulmane blânde, bine crescute, care le cheamă pe alte femei la islam, căci prin aceste calități ea va putea ajunge la inima oamenilor.

Ea este veselă și are simțul umorului

Adevărata femeie musulmană este veselă și are simțul umorului. Ea se poartă frumos cu ceilalți și este blândă la vorbă. Îi place să glumească cu surorile și prietenele ei atunci când e momentul. Însă glumele pe care le face femeia musulmană se disting prin caracterul lor islamic, fiind permise, și acestea nu sunt niciodată ieftine, nerușinate sau nechibzuite.

⁵⁷⁶ Muslim, 16/177, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab istihbaab talaaqat al-uajh*

⁵⁷⁷ *Fath al-Baari*, 10/504, *Kitab al-Adab, baab at-tabassum uad-dahk*; Muslim, 16/35, *Kitab Fadaa'il as-sahaba, baab fadaa'il Jarir ibn 'Abdullah*

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să glumească cu companionii săi, însă glumele lui nu au depășit niciodată limita adevărului. S-a relatat că unii companionii i-au zis Profetului: „Glumești cu noi.” El – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Însă nu spun altceva decât adevărul.”⁵⁷⁸

Companionii glumeau în același mod. Există multe relatări încântătoare și amuzante referitoare la schimbul de glume dintre Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și companionii săi.

Printre relatările din *hadis*-uri și biografii se numără și cea în care se spune cum obișnuia Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – să glumească cu băiețelul unuia dintre companionii săi, pe nume Abu 'Umair, care avea o pasăre mică cu care se juca. Într-o zi l-a văzut pe băiat trist și atunci a întrebat: „De ce îl văd trist pe Abu 'Umair?” Companionul i-a răspuns: „Pasărea⁵⁷⁹ (*nughar*) cu care se juca a murit, o, Trimis al lui Allah!” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a început să glumească blând cu băiatul, spunând: „O, Abu 'Umair, ce s-a întâmplat cu a ta *nughair*?”⁵⁸⁰

Un bărbat a venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și l-a rugat să-i dea un animal să călărească. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a zis în glumă: „Îți voi da să călărești puiul femelei (cămile).” El a zis: „O, Trimis al lui Allah, ce să fac eu cu puiul femelei?” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Oare

⁵⁷⁸ Bukhari în *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/365, *baab al-mazaah*

⁵⁷⁹ În limba arabă apare cuvântul *nughar* – o pasăre mică, asemănătoare unei vrabii.

⁵⁸⁰ *Nughair* – diminutiv de la *nughar*. În limba arabă, acesta este un joc de cuvinte, datorită faptului că numele băiatului ('Umair) rimează cu cel al păsării.

cămilele de călărit nu sunt născute din cămila femelă?”⁵⁸¹

Imamul Ahmad a relatat de la Anas – Pacea fie asupra sa! – că era printre oamenii deșertului un om pe nume Zaahir. Acesta obișnuia să-i aducă Profetului daruri din deșert, iar Profetul îi dădea tot ce avea nevoie atunci când mergea la luptă. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Zaahir este omul nostru din deșert, iar noi suntem orășenii lui.” Profetul îl iubea foarte mult și el (Zaahir) era un bărbat urât. Într-o zi, Profetul a venit la el, în timp ce el vindea niște bunuri. A venit din spatele lui și l-a îmbrățișat. Omul nu a putut să-l vadă și a zis: „Lasă-mă în pace! Cine e?” Apoi s-a întors și l-a recunoscut pe Profet, iar când a aflat cine era a încercat să se apropie mai mult de Profet. Profetul a început să spună [în glumă]: „Cine îl va cumpăra pe acest sclav?” Zaahir a zis: „O, Trimis al lui Allah, vei vedea că nu am preț.” Profetul a zis: „Însă în Vederea lui Allah ai preț” sau a zis: „Însă în Vederea lui Allah ești de preț.”⁵⁸²

O bătrână a venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și a zis: „O, Trimis al lui Allah, roagă-te la Allah să intru în Paradis.” El a zis în glumă: „O, mamă a lui cutare, nici o bătrână nu va intra în Paradis!” Bătrâna a plecat plângând și atunci Profetul a zis: „Spuneți-i că nu va intra în Paradis ca bătrână, căci Allah grăiește: «Noi le-am creat pe ele desăvârșite / Și le-am făcut pe ele neprihănite.» [Coran 56:35,36]”⁵⁸³

O relatare care reflectă simțul umorului pe care îl avea Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – este cea făcută de imamul Ahmad de la A'îșa – Pacea fie asupra sa! Ea a

⁵⁸¹ Bukhari în *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/366, *baab al-mazaah*

⁵⁸² Ahmad, cei care au relatat sunt *rjjaal as-sahih*. A se vedea *Majma' az-Zawaa'id*, 9/368, *baab jaa' fi Zaahir ibn Hizaam*

⁵⁸³ Tirmizi, în *Aș-Șama'il*, 111.

zis: „Am plecat cu Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – într-o călătorie. La acea vreme eu eram încă tânără și destul de zveltă. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a spus oamenilor: «Luați-o înainte!» și ei au luat-o înainte, apoi mi-a zis: «Vino, să ne întrecem!» Și m-am întrecut cu el și am câștigat. A lăsat lucrurile așa până când am mai pus pe mine câteva kilograme. Mai târziu, l-am însoțit într-o călătorie. Le-a zis oamenilor: «Luați-o înainte», și ei au luat-o înainte. Mi-a zis: «Vino, să ne întrecem!» Și m-am întrecut cu el și el a câștigat. A început să râdă și a zis: «Asta e pentru atunci.»⁵⁸⁴

Profetului, imamul, conducătorul și învățătorul musulmanilor, îi plăcea să glumească și să se amuze câteodată, indiferent de cât de ocupat era cu responsabilitățile de conducător, cu eforturile de a pune bazele unui stat islamic sau de a îndruma forțele armate și multe altele. Toate acestea nu îl împiedicau să facă din când în când glume care îi făcea pe companionii săi – sau, în alte ocazii, pe soții – să se veselească.

Un alt exemplu îl constituie relatarea făcută de A'îșa – Pacea fie asupra sa! Ea a zis: „Am venit la Profet cu niște *harira* (o mâncare făcută din făină și lapte) pe care o gătisem pentru el și i-am zis Saudei, de vreme ce Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – stătea între mine și ea: «Mănâncă!» Ea a refuzat și atunci eu am zis: «Fie mănânci, fie îți voi spoi fața cu ea!» Ea tot a refuzat și atunci mi-am vârât mâna în acea mâncare (*harira*) și am spoit-o pe față. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a râs, i-a pus niște *harira* în mână și i-a zis: «Fă-i și tu la fel!»”

⁵⁸⁴ Ahmad, 6/264 și Abu Dawud, 3/41, *Kitab al-Jihad, baab fi as-sabaq 'ala ar-rajul*

Potrivit unei alte relatări: „S-a dat la o parte ca ea să se poată răzbuna, apoi ea a luat niște mâncare din vas și m-a spoit pe față, și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a râs.”⁵⁸⁵

Aceste relatări indică în mod clar îngăduința islamului și a adeptilor lui și genul de umor și de amuzament pe care dorește să-l vadă la musulmani. Aceasta este o calitate care este plăcută la femeia musulmană serioasă, deoarece acest lucru adaugă caracterului ei un plus de frumusețe, farmec și influență.

Ea încearcă să îi facă pe oameni fericiți

În conversația pe care o poartă cu celelalte femei, femeia musulmană este dornică să le veselească și să le aducă bucurii prin veștile bune sau prin glumele plăcute pe care le spune. Să-i facă pe oameni fericiți, în măsura în care acest lucru este permis, este o datorie islamică puternic încurajată, astfel încât mediul credincioșilor, femei și bărbați, să fie umplut de prietenie, fericire și bucurie, pregătiți pentru muncă și pentru sacrificiile și greutățile pe care viața le presupune.

Din acest motiv, islamul ne spune că răsplata aceluia care îi face pe musulmani fericiți va fi cea mai mare fericire pe care Allah o va pogori asupra lui în Ziua Învierii: „Pe cel care îl întâlnește pe fratele său musulman și îl face fericit, cu un lucru plăcut de Allah, Allah îl va face fericit în Ziua Învierii.”⁵⁸⁶

Femeia musulmană inteligentă va găsi diverse modalități să își înveselească surorile pe căi permise: un salut călduros, o

⁵⁸⁵ Abu Ya'la; bărbații care au relatat sunt *rijaal as-sahih*, în afară de Muhammed ibn 'Amr ibn 'Alqama, al cărui *hadis* este *hasan*. A se vedea *Majma' az-Zawaa'id*, 4/316.

⁵⁸⁶ Relatat de Tabarani în *As-Saghir*. A se vedea *Majma' Az-Zawaa'id*, 8/193, *baab fadl qada' al-hawa'ij*

vorbă blândă, o replică isteată, o glumă plăcută, o veste bună, un surâs prietenos, o vizită făcută din suflet, un dar încântător, un ajutor neprefăcut, o încurajare. Toate acestea le vor deschide lor inimile, sădind în ele sămânța iubirii și întărind legăturile de prietenie și frăție.

Ea nu este prea exigentă

O altă calitate a adevăratei femei musulmane este aceea că nu este prea exigentă și că nu întrece măsura față de lucrurile pe care islamul le-a permis în anumite ocazii, cum ar fi cântatul, care este permis de sărbători (*'Aid*) și la nunți, sau vizionarea unor concursuri de divertisment, atâta timp cât acestea nu sunt însoțite de vreo formă de imoralitate care poate duce la ispite.

Cu toate că se uită sau participă cu diverse prilejuri la anumite forme de divertisment, ea nu face din acest lucru principala ei preocupare în viață. Ea urmează învățăturile islamice, care permit, cu anumite prilejuri, distracția și amuzamentul, așa cum s-a relatat într-un număr mare de relatări autentice.

În „*Sahih Al-Bukhari*” se relatează că A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a aranjat căsătoria unei orfane care se afla în grija ei cu un „ajutor” (*Ansar*). Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a întrebat-o: „O, A'îșa, ce fel de glume și distracții ai? Căci „ajutoarele” iubesc glumele și distracția.”⁵⁸⁷

Imamul Bukhari a relatat de asemenea de la A'îșa: „Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – a venit la mine când se găseau și două tinere fete care cântau cântecele

⁵⁸⁷ *Fath al-Baari*, 9/225, *Kitab an-Nikaah*, *baab an-nisua allaati yahdina al-mar'a ila zaujiha*.

din Bu'ath⁵⁸⁸. El s-a întins pe patul său și s-a întors cu spatele. Apoi a intrat Abu Bakr și m-a dojenit, spunând: «Instrumentele muzicale ale Satanei în casa Profetului?!» Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a întors spre el și a zis: «Lasă-le!» Când nu mai era atât de atent, le-am făcut semn și ele au plecat.⁵⁸⁹

Potrivit unei alte relatări, tot de Bukhari, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „O, Abu Bakr, fiecare națiune are o zi de sărbătoare și asta e ziua noastră de sărbătoare.”⁵⁹⁰

Într-o altă relatare narată de Bukhari de la A'îșa se spune: „Era sărbătoare ('Aid) și negrii se distrau cu scuturile și cu lăncile. Fie l-am întrebat pe Profet, fie el mi-a zis: «Vrei să te uiți?» Eu am zis: «Da.» Și atunci m-a lăsat să stau în urma lui, cu obrazul lui aproape de obrazul meu, și el zicea: «Continuă, neam Arfida⁵⁹¹!» Când am obosit, m-a întrebat: «A fost de ajuns?» Eu am zis: «Da!» El mi-a zis: «Atunci să mergem!»⁵⁹²

Ibn Hajar a relatat câteva versiuni ale acestui *hadis* de la A'îșa, cum ar fi cea menționată de Az-Zuhri: „...Până ce mie (A'îșa) mi-a fost de-ajuns.”⁵⁹³

Muslim a relatat de asemenea de la Az-Zuhri: „Apoi a rămas acolo de dragul meu, până ce eu am fost cea care a decis să mergem.”

Nasaa'i a relatat de la Iazid ibn Ruman: „Profetul – Allah

⁵⁸⁸ Bu'ath: un loc din vecinătatea Medinei unde a avut loc, mai înainte de venirea islamului, bătălia dintre Aws și Khazraj. Aceasta este cunoscută ca bătălia de la Bu'ath și poeții au compus multe poezii despre ea. (autorul)

⁵⁸⁹ *Fath al-Baari*, 2/440, *Kitab al-'Eidain*, *baab al-hiraab uad-daraq yawm al-'eid*.

⁵⁹⁰ *Fath al-Baari*, 2/445, *Kitab al-'Eidain*, *baab sunna al-'eidain li ahl al-Islam*.

⁵⁹¹ Arfida – poreclă dată etiopienilor (autorul)

⁵⁹² *Fath al-Baari*, 2/440, *Kitab al-'Eidain*, *baab al-hirab uad-daraq yawm al-'eid*.

⁵⁹³ *Ibid*, 2/444

să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Ți-a fost de-ajuns? Ți-a fost de-ajuns?» Ea a zis: «M-am hotărât să spun că nu, numai ca să văd cum stăteam cu el (cât de mult mă iubea).»⁵⁹⁴

Nasaa'i a relatat de la Abu Salama, care a relatat de la A'îșa: „Eu am zis: «O, Trimis al lui Allah, nu te grăbi.» Și el a rămas de dragul meu, apoi a zis: «Ți-a fost de-ajuns?» Eu am zis: «Nu te grăbi», ...și am zis așa nu pentru că doream să-i privesc pe ei, ci pentru că doream să vadă toate femeile cum stăteam cu el.”

În capitolul despre căsătorie se menționează un *hadis* de Az-Zuhri în care se adaugă: „Trebuie să înțelegi că tinerelor fete le place să se distreze.”⁵⁹⁵

În „*Fath al-Baari*”,⁵⁹⁶ As-Siraaj relatează de la Abu Az-Zinaad, de la 'Urua, de la A'îșa, că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis în acea zi: „Să știe evreii că în religia noastră e loc și pentru distracție și că eu am fost trimis cu o religie îngăduitoare și pură.”

Tirmizi a relatat în cartea sa „*Sunan*” că A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Profetul ședea și am auzit zgomot și voci de copii afară. Profetul s-a ridicat și a văzut o etiopiană dansând și copii în jurul ei. A zis: «O, A'îșa, vino să vezi!» Și eu m-am dus și mi-am pus barba pe umărul său, privind prin spațiul dintre cap și umărul său. M-a întreat: «Ți-a fost de-ajuns?» și eu m-am hotărât să spun că nu, doar ca să văd cum stăteam cu el. Deodată a apărut 'Umar și oamenii s-au împrăștiat. Profetul a zis: «Văd că diavolii dintre *djinni* și oameni fug de 'Umar!» A'îșa a zis: «Apoi m-am întors.»⁵⁹⁷

⁵⁹⁴ Ibid.

⁵⁹⁵ a se vedea relatările din *Fath al-Baari*, 2/444.

⁵⁹⁶ *Fath al-Baari*, 2/444, *Kitab al-'Eidain*, *baab al-hiraab uad-daraq iaum al-'eid*

⁵⁹⁷ Tirmizi: *Manaaqib 'Umar*. El a spus că este un *hasan sahih gharib hadis*; această versiune este *gharib*. A se vedea 5/621, *Kitab al-Manaaqib*, 18.

Acestea și alte texte asemănătoare, care se găsesc în cărțile în care au fost adunate *hadis*-uri, reprezintă o dovadă clară în ceea ce privește comportamentul blând pe care îl avea Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – față de soția sa, dar și dorința lui de-a o face fericită. Acestea dovedesc de asemenea îngăduința islamului, dar și preocuparea pe care islamul o are ca femeilor să li se permită să se bucure de glumele și distracțiile permise, nu cum fac acei oameni din zilele noastre care sunt mult prea exigenți și privesc divertismentul ca pe o adevărată crimă pentru care femeile ar trebui pedepsite, fiind închise (în casele lor).

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice trebuie să aibă un comportament deosebit, concentrându-se asupra țelurilor înalte și ferindu-se de frivolități. Însă acest lucru nu trebuie să o oprească și să se simtă bine câteodată, în măsura în care acest lucru este permis de islam. Preaînțeleptul Creator înțelege firea omului și înclinația lui de a se destinde și de a se simți bine din când în când, pentru ca apoi să se întoarcă la treburile lui cu forțe proaspete, cu o determinare și mai puternică și mult mai pregătit să ducă pe umeri povara responsabilităților pe care le are. Acesta este modul de abordare echilibrat și înțelept pe care îl aduce islamul.

Ea nu este trufașă sau mândră

Adevărata femeie musulmană nu este trufașă sau mândră, ea nu le privește de sus pe alte femei care poate îi sunt inferioare ca frumusețe, avere, descendență sau statut, deoarece femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice știe că trufia și mândria din această lume o vor lipsi de binecuvântările din Ziua de Apoi, pentru că Allah va refuza binecuvântările Sale celor trufașe. Aceste binecuvântări sunt

numai pentru cei care se feresc în această lume de trufie și de mândrie:

Această Casă de Veci o facem Noi pentru aceia care nu voiesc fală pe pământ, nici stricăciune. Iar sfârșitul [bun] este al acelor care au frică”

[Coran 28:83]

Ea știe de asemenea că Allah nu îi iubește pe cei care sunt trufași și mândrii:

„Nu te întoarce de la oameni și nu păși pe pământ cu semeție, căci Allah nu-l iubește pe cel trufaș și mândru!”

[Coran 31:18]

Cel care studiază *hadis*-urile va fi uimit de atenția pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a acordat-o pentru a stârpi trufia din inimile oamenilor, interzicând-o și avertizându-i pe cei trufași și pe cele trufașe că sunt pe cale să piardă totul în Ziua de Apoi din cauza unui grăunte de mândrie pe care Satana a strecurat-o în inimile lor. Astfel de oameni se numără printre cei trufași cărora Allah le-a refuzat intrarea în Paradis, așa cum se spune în *hadis*-ul lui Muslim: „Nu va intra în Paradis nimeni care are mândrie chiar și cât un grăunte de colb.” Un om a întrebat: „Dar dacă unui om îi place ca hainele și pantofii lui să arate bine?” El a zis: „Allah este Frumos și iubește frumusețea (adică dorința de a arăta bine nu înseamnă trufie sau mândrie). Trufia este negarea adevărului și disprețuirea oamenilor.”⁵⁹⁸

Haritha ibn Wahb – Pacea fie asupra sa! – a zis: „L-am

⁵⁹⁸ Muslim, 2/89, *Kitab al-Iman, baab tahrir al-kibr*.

auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: «Să nu vă spun de locuitorii Iadului? Toți cei care sunt asprii, trufași, disprețuitori și mândri.»⁵⁹⁹

Pentru acele femei trufașe și mândre care se fălesc în fața prietenelor lor este de ajuns să știe de umilința morală pe care Allah Preamăritul și Preaputernicul a pregătit-o pentru ele în Ziua de Apoi. Allah nici măcar nu va privi la ele, nici nu le va vorbi, nici nu le va cinsti; și aceasta va fi cea din urmă umilință.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „În Ziua Învierii, Allah nu va privi la cei care din trufie își lasă veșmintele să târâie pământul.»⁶⁰⁰

„Există trei cărora Allah nu le va vorbi, nici cinsti, nici privi în Ziua Judecății și ei vor avea parte de grea osândă: un bătrân care săvârșește adulter, un rege care spune minciuni și un sărac care este trufaș.»⁶⁰¹

Mândria este una dintre atributele divine și faptele umane neputincioase nu au nici un drept la ea. Cei care sunt trufași și mândri încalcă tărâmul Divinității, întrecându-se cu Preamăritul Creator pentru unul dintre atributele Sale divine, așa că ei merită osânda aspră la care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a referit: „Allah spune: «Măreață este mantia Mea și mândru este veșmântul Meu. Pe acela care se întrece cu Mine pentru acestea îl voi osândi.»»⁶⁰²

Multe *hadis*-uri îi avertizează pe credincioși să nu fie cumva ispitiți de trufie în momente de slăbiciune umană.

⁵⁹⁹ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 334, *baab tahrim al-kibr ual-i'jaab*.

⁶⁰⁰ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Șarh as-Sunna*, 12/9, *Kitab al-Libaas, baab taqdir al-thiiaab*

⁶⁰¹ Muslim, 2/115, *Kitab al-Imam, baab baiaan al-thalatha alladhina la yukallimuhum Allah iaum al-qiaamah*

⁶⁰² Muslim, 16/173, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab tahrim al-kibr*, relatat de asemenea de Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/9, *baab al-kibr*.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a folosit diverse metode pentru a-i avertiza și astfel credincioșii evlavioși vor fi feriți de această îngrozitoare boală a trufiei. De pildă: „Cel care are o părere bună despre el sau pășește semeț îl va întâlni pe Allah atunci când El e mâniat pe el.”⁶⁰³

Ea este smerită și modestă

Nu este de mirare că femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice trebuie să fie smerită, modestă, blândă, îngăduitoare și binevoitoare în treburile cu ceilalți. Ea găsește *hadis*-uri în care sunt laudați cei care îi avertizează pe oameni, bărbați și femei, împotriva trufiei, texte care încurajează modestia și smerenia, făgăduindu-le tuturor celor care sunt smeriți pentru Allah că vor fi înălțați în statut, așa cum a spus Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – în *hadis*-ul lui Muslim: „Nimeni nu este smerit pentru Allah fără ca Allah să îl înalțe în statut.”⁶⁰⁴

„Allah mi-a spus că trebuie să fiți atât de smeriți unii față de alții încât nimeni nu trebuie să se fălească înaintea celui alt și nimeni nu trebuie să îl asuprească pe celălalt.”⁶⁰⁵

Femeia musulmană care studiază viața Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – va găsi în caracterul său minunat un exemplu unic de modestie, smerenie, blândețe, onestitate, purtări nobile și îngăduință. Ori de câte ori trecea pe lângă un grup de copii care se juca, se oprea și îi saluta, glumind firesc cu ei. Statutul său înalt ca profet și conducător al

⁶⁰³ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/7, *baab al-kibr*

⁶⁰⁴ Muslim, 16/141, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Adab*, *baab istihbaab al-'afu uat-tawaadu'*

⁶⁰⁵ Muslim, 18/200, *Kitab al-Janna uas Sifat na'imihia ua ahliha*, *baab as-sifaat allati iu'raf biha fid-dunia ahl al-janaa.*

comunității nu îl împiedica să se poarte firesc cu ceilalți.

Anas – Pacea fie asupra sa! – a spus că a trecut pe lângă un grup de copii și i-a salutat. El a adăugat: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – făcea așa.”⁶⁰⁶

Anas a oferit un alt exemplu care reflectă smerenia Profetului: el a relatat că una dintre sclavele din Medina obișnuia să îl ia de mână pe Profet și să îl conducă oriunde voia, până ce el rezolva treburile ei.⁶⁰⁷

Tamim ibn Usaid a venit la Medina să întrebe despre regulile islamului. El era străin și nu a găsit nici o opreliște între el și Profet, primul om din statul islamic, care se găsea la amvon (*minbar*) și le ținea oamenilor o cuvântare. Tamim a înaintat să-i pună câteva întrebări și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – l-a întâmpinat cu toată căldura și smerenia. Tamim spune povestea, așa cum a fost relatată de imamul Muslim: „Am venit la Profet în timp ce ținea o cuvântare. Am zis: «O, Trimis al lui Allah, un străin a venit să întrebe despre religia lui! Nu știe care e religia lui.» Profetul m-a salutat, și-a întrerupt cuvântarea și a venit la mine. l-a fost adus un scaun și el s-a așezat și a început să mă învețe din ceea ce Allah l-a învățat pe el. Apoi și-a reluat cuvântarea și a terminat ceea ce avea de spus.”⁶⁰⁸

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să insufle în inimile companionilor săi o atitudine de smerenie, bazată pe îngăduință, blândețe și o fire bună. El – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Dacă aș fi invitat la o masă modestă (făcută) dintr-un picior de oaie sau dacă mi s-ar oferi această mâncare în dar aș accepta.”⁶⁰⁹

⁶⁰⁶ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 331, *baab at-tauadu'*.

⁶⁰⁷ *Fath al-Baari*, 10/489, *Kitab al-Adab, baab al-kibr*

⁶⁰⁸ Muslim, 6/165, *Kitab al-Jumu'a, baab at-ta'lim fil-khutbah*

⁶⁰⁹ *Fath al-Baari*, 5/199, *Kitab al-Hibbah, baab al-qalil min al-hibbah*.

Aceasta este modestia în cea mai pură formă a ei și acesta este cel mai înalt grad de noblețe umană!

Ea este cumpătată în ceea ce privește îmbrăcămintea și înfățișarea

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice urmează de asemenea principiul modestiei în toate lucrurile, mai ales în modul în care se îmbracă sau arată. Ea este dornică să arate bine, fără să fie risipitoare, fără să întreacă măsura sau să se laude. Ea nu este asemenea acelor femei ignorante, neștiutoare, care își aruncă hainele noi după ce le-au purtat doar o dată și se obosesc încercând să țină pasul cu ultimele tendințe, mereu în schimbare, ale modei. Pe de altă parte, ea nu își neglijează veșmintele și nici înfățișarea și încearcă să arate bine, fără a întrece măsura.

Ea urmează limitele de cumpătare stabilite în Coran, care o descrie ca fiind una dintre calitățile robilor credincioși ai lui Allah, bărbați și femei în egală măsură:

„Aceia care, când cheltuiesc, nu sunt nici risipitori nici zgârciți, ci fac aceasta cu măsură”

[Coran 25:67]

Femeia musulmană este atentă ca nu cumva să fie înrobite de modă și de cei care se află în spatele ei, oameni care nu au frică de Allah și care nu au cele mai bune interese în ceea ce privește femeile – mai ales femeile musulmane. Ea este atentă să evite această înrobire de care ne-a avertizat Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – și despre care ne-a spus că este o sursă de mare suferință.

„Nefericit este robul dinarului, al dirham-ului și al hainelor

din catifea și mătase. Dacă i se dă, e mulțumit, iar dacă nu i se dă, e nemulțumit.”⁶¹⁰

Femeia musulmană este ocrotită de învățăturile islamului să nu cadă în greșeala trufiei sau a laudei în ceea ce privește înfățișarea ei, precum și să nu săvârșească alte fapte care pot duce la pieirea unei persoane, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a afirmat: „Era un bărbat care pășea mândru datorită mantiei lui frumoase și pentru că era mulțumit de el. Allah a făcut ca el să fie afundat în pământ și va continua să se afunde până în Ziua Învierii.”⁶¹¹

Femeia musulmană folosește mijloace de înfrumusețare care se încadrează în limitele permise de islam. Ea poartă haine elegante, scumpe, care se numără printre lucrurile permise de Allah, fără a întrece însă măsura. Aceasta este cumpătarea la care îndeamnă islamul și există o diferență foarte mare între femeia înțeleaptă, cumpătată, și femeia nesăbuită, nechibzuită, care depășește măsura.

Femeia musulmană evită să întrecă măsura în ceea ce privește îmbrăcămintea și înfățișarea ei. Ea nici nu exagerează, dar nici nu își neglijează îmbrăcămintea sau înfățișarea până într-acolo încât să arate zgârcită sau ascetică, gândindu-se că ascetismul este o formă de slăvire care va câștiga mulțumirea lui Allah.

Femeia care poartă haine frumoase ca să se fălească înaintea prietenelor ei este o păcătoasă, căci Allah nu îl iubește pe cel trufaș și mândru. Cea care poartă însă haine frumoase pentru a arăta generozitatea lui Allah este o roabă supusă care va avea parte de răsplată.

Cea care își neglijează înfățișarea din zgârcenie nu se va

⁶¹⁰ *Fath al-Baari*, 6/81, *Kitab al-Jihad*, *baab al-hirasa fil-ghazu fi sabil-Allah*

⁶¹¹ *Muslim*, 14/64, *Kitab al-Libaas uaz-Zina*, *baab tahrir at-tabakhtur fil-mași*

bucura de respect din partea oamenilor și nu va avea parte de răsplată de la Allah. Cea care își neglijează înfățișarea din preocupare pentru cele spirituale, gândindu-se că îl slăvește pe Allah renunțând la lucruri permise este de asemenea o păcătoasă, așa cum a spus șehul Ibn Taimiia⁶¹² – Allah să fie milostiv cu ei! Esența fericirii unei femei în această viață este hotărârea, cumpătarea și echilibrul. Aceasta este atitudinea femeii musulmane care înțelege și urmează învățăturile islamice. Și atunci hainele ei sunt curate, frumoase, plăcute și potrivite femeii musulmane, arătând binecuvântările lui Allah asupra ei, fără să depășească măsura și să ajungă să se fălească.

Ea iubește lucrurile alese și are întotdeauna țeluri înalte

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamului este preocupată numai de lucruri alese și evită acele lucruri neînsemnate, ieftine, care nu merită atenția unei persoane deosebite și chibzuite. Ea își clădește relația cu celelalte femei pe baza acestor preocupări alese și țeluri nobile. În viața ei nu este loc să se împrietenească cu femei nesăbuite și nechibzuite. Ea nu are timp de pierdut cu discuții mărunte și neînsemnate. Și acest lucru dorește Allah să îl vadă la robii Săi credincioși, bărbați și femei, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Allah este Nobil (*Karim*) și iubește oamenii nobili. El iubește lucrurile nobile și urăște prostia.”⁶¹³

⁶¹² *Fatawa Ibn Taimyia*, 22/138, 139.

⁶¹³ Tabarani: *Al-Kabir*, cei care au relatat sunt *thiqaat*. A se vedea *Majma' az-Zawaa'id*, 8/188, *baab makarim al-akhlaaq*

Ea se preocupă de treburile musulmanilor

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile islamice nu se preocupă numai de gospodăria ei, de soț și de copii, ci se preocupă în general și de treburile musulmanilor. Prin acest lucru, ea urmează călăuzirea islamului care îi socotește pe toți musulmanii ca fiind o singură frăție și îi aseamănă, datorită iubirii lor reciproce, a afecțiunii și a compasiunii, unui singur trup: dacă o parte a lui suferă, întregul trup va resimți durerea.⁶¹⁴ De asemenea islamul îi aseamănă pe credincioși cu o structură solidă, în care unele cărămizi le susțin pe altele.⁶¹⁵

Preocuparea femeii musulmane moderne pentru musulmani, dar și pentru familiile, societățile și comunitatea musulmană provine din caracterul ei islamic, din aderarea la învățăturile islamice, din simțul responsabilității pe care islamul l-a insuflat fiecărui musulman și fiecărei musulmane pentru a transmite mai departe învățăturile lui.

Istoria islamică este plină de multe exemple care se referă la femei virtuoză ce erau renumite datorită preocupării lor pentru musulmani, bărbați și femei. Un exemplu în acest sens îl constituie relatarea făcută de imamul Muslim de la Saalim, sclava eliberată a lui Șaddad, care a zis: „Am mers în casa A'îșei, soția Profetului, în ziua în care Sa'd ibn Abu Waqqas a murit. A venit și 'Abdur-Rahman ibn Abu Bakr și a făcut abluțiunea ('*udu*) de față cu A'îșa. Ea a zis: «O, 'Abdur-Rahman! Fă abluțiunea cum trebuie, căci l-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: „Vai de călcâie din pricina focului iadului!”»⁶¹⁶

⁶¹⁴ Muslim, 16/140, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab taraahum al-mu'minin ua ta'atufihim*.

⁶¹⁵ Ibid, 16/139.

⁶¹⁶ Muslim, 3/128, *Kitab at-Tahara, baab wujub ghusl ar-rijlain*

A'îșa observase că fratele ei 'Abdur-Rahman nu își spălase călcâiele așa cum trebuie la abluțiune ('*udu*) și nu a păstrat tăcerea despre ceea ce a văzut. Ea i-a reamintit că este esențial să înfăptuiești abluțiunea cum trebuie, așa cum auzise de la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Exemplul de mai înainte ne arată că această preocupare demnă de laudă este o îndatorire a fiecărui musulman și a fiecărei musulmane ori de câte ori este nevoie să se poruncească ceea ce este cuvenit și să se interzică ceea ce este rău.

Când 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! –, cel de-al doilea calif al musulmanilor, a fost înjunghiat și a simțit că moartea se apropie, i-a spus fiului său, Abdullah: „Du-te la A'îșa, salut-o cu salutul islamic și cere-i permisiunea să fiu îngropat în casa ei alături de Trimisul lui Allah și de Abu Bakr.” Și Abdullah s-a dus la ea și i-a transmis mesajul. Ea a zis: „Cu adevărat, el este bine venit!” Apoi a zis: „O, fiule, transmite-i salutările mele lui 'Umar și spune-i: «Nu părăsi comunitatea lui Muhammed fără (a lăsa) un protector. Numește un succesor care să aibă grijă de ei. Nu-i lăsa fără pază după moartea ta, căci mă tem că vor fi încercați.»”⁶¹⁷

În acest fel și-a arătat preocuparea pentru comunitate, menționând că ei nu ar trebui lăsați fără un conducător care să le cârmuiască treburile și care să mențină unitatea și securitatea.

În cuvintele A'îșei, femeia musulmană modernă găsește un prim exemplu care o va ajuta să înțeleagă atât adevărata esență a islamului, cât și responsabilitatea pe care ea o are față de religia și de comunitatea ei și importanța pe care o are preocuparea pentru treburile musulmanilor. Acest lucru îi va dăruia ei înțelegerea necesară pentru a-și însuși

⁶¹⁷ *Tabaqaat ibn Sa'd*, 3/363.

responsabilitatea de a contribui la reînsofletețirea islamului și de a-i îndemna pe musulmani și pe musulmane să fie cei mai buni dintre oameni, așa cum dorește Allah.

Ea își cinstește oaspeții

Adevărata femeie musulmană este fericită să își întâmpine oaspeții și se grăbește să îi cinstească, arătându-și astfel credința în Allah și în Ziua de Apoi, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a grăit: „Cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi să își cinstească oaspetele.”⁶¹⁸

Femeia musulmană care își cinstește oaspetele dovedește în acest fel că are credință în Allah și în Ziua de Apoi. Și din acest motiv cinstirea oaspeților cere o răsplată care este acordată oaspetelui, drept mulțumire că i-a dat gazdei posibilitatea de a face o faptă bună, de a-și dovedi credința și de a-L mulțumi pe Allah: „Cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi să își cinstească oaspetele dăruindu-i acestuia răsplata lui.” Ei au întrebat: „Care este răsplata lui, o, Trimis al lui Allah?” El a zis: „O zi și o noapte. Dreptul de ospitalitate este de trei zile și ce depășește este un act de milostenie.”⁶¹⁹

Cinstirea oaspeților este considerată de islam a fi o faptă însemnată și pentru aceasta femeia musulmană va fi răsplătită. Însă islamul stabilește anumite limite. „Răsplata” oaspetelui este de o zi și o noapte, apoi vine dreptul la ospitalitate, care este de trei zile. Ceea ce depășește acest timp este un act de milostenie, care va fi înregistrat printre faptele bune ale femeii ospitaliere și mărinimoase.

⁶¹⁸ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Șarh as-Sunna*, 14/312, *Kitab ar-Riqaaq*, *baab hifz al-lisaan*

⁶¹⁹ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 379, *Kitab al-Adab*, *baab ikraam al-daif*

În islam, cinstirea oaspeților nu este o chestiune de alegere, în funcție de dispoziție sau de sentimente. Este o datorie a musulmanului, bărbat sau femeie, care trebuie să se grăbească să o îndeplinească de îndată ce oaspetele bate la ușă sau intră în curte: „Găzduirea oaspetelui pentru o noapte este o datorie pentru fiecare musulman. Cel ce se trezește dimineața și găsește un oaspete care așteaptă în curtea sa are o datorie de îndeplinit, și de el depinde ce va face pentru a o îndeplini.”⁶²⁰

Cei care nu doresc să primească un oaspete și îi închid ușa nu sunt oameni buni, așa cum se afirmă în *hadis*-ul menționat de imamul Ahmad, în care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Nu există strop de bunătate în cel care nu este ospitalier.”⁶²¹

Islamul a stabilit ospitalitatea ca fiind o datorie pentru fiecare musulman și pentru fiecare musulmană și este considerată a fi dreptul oaspetelui. Nici un musulman nu trebuie să dea greș în împlinirea acestei datorii. Dacă zgârcenia îi face pe cei dintr-un neam să îi refuze oaspetelui lor acest drept, atunci islamul îi permite oaspetelui să își ia dreptul de la ei.

Acest lucru se vede în *hadis*-ul relatat de Bukhari, de Muslim și de alții de la 'Uqba ibn 'Aamir, care a spus: „Am zis: «O, Trimis al lui Allah, ne trimiți la oameni care nu ne dau de mâncare. Ce zici de asta?» El a zis: «Dacă mergeți la un neam și ei comandă să fie adus ceva potrivit (adică mâncare sau băutură), atunci acceptați, iar dacă ei nu fac acest lucru, atunci luați voi acele lucruri, ca oaspeți sunteți îndreptățiți, căci ei ar fi trebuit să vi le ofere.»”⁶²²

⁶²⁰ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/207, *baab ja'iza ad-daif*

⁶²¹ Imam Ahmad, 4/155, cei care au relatat sunt *rijaal as-sahih*.

⁶²² Bukhari, Muslim și alții; a se vedea *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/210, *baab idha asbaha ad-daif mahruman*

Ospitalitatea este un comportament islamic de bază, așadar nu veți găsi niciodată vreo femeie musulmană care să fie zgârcită cu oaspetele ei, indiferent de circumstanțe. Islamul a învățat-o că mâncarea pentru doi oameni va hrăni trei, iar mâncarea pentru trei va hrăni patru. Așadar ea nu trebuie să se îngrijoreze de un eventual oaspete care va bate neașteptat la ușă. Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Mâncarea pentru doi oameni este suficientă pentru trei, iar mâncarea pentru trei este suficientă pentru patru.»⁶²³

Jaabir – Pacea fie asupra sa! – a zis: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: «Mâncarea pentru o persoană este suficientă pentru două, mâncarea pentru două este suficientă pentru patru și mâncarea pentru patru este suficientă pentru opt.»⁶²⁴

Femeia musulmană a cărei personalitate a fost curățată și modelată de islam nu se îngrijorează că ar putea fi prea mulți oameni la masă, spre deosebire de femeia din Occident care nu primește un oaspete pentru care nu a pregătit mâncare din timp. Femeia musulmană își întâmpină oaspeții chiar dacă vizita nu a fost anunțată și îi invită să împartă alături de ei mâncarea familiei, chiar dacă porția ei va fi micșorată. Adevărata femeie musulmană preferă să îi fie foame decât să nesocotească drepturile oaspetelui, căci Allah și Trimisul Său i-au poruncit să îl cinstească. Cu adevărat, Allah va binecuvânta mâncarea unei persoane așa încât să ajungă la două, și va binecuvânta mâncarea a două persoane așa încât să ajungă la patru, și așa mai departe.

Înaintașii drept-credincioși au stabilit cel mai înalt exemplu

⁶²³ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Șarh as-Sunna*, 11/320, *Kitab al-At'imah, baab ta'am al-ithnain iakfi ath-thalathah*

⁶²⁴ Muslim, 14/22, *Kitab al-Aşribah, baab fadila al-mauaasat fit-ta'am al-qalil*.

În ceea ce privește cinstirea oaspetelui, atât de mult încât Însuși Allah a poruncit modul în care unii dintre ei și-au cinstit oaspeții. Un exemplu în acest sens îl constituie relatarea făcută de Bukhari și Muslim de la Abu Huraira. Un om a venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și el a trimis vorbă nevestelor sale (să pregătească mâncare). Ele au zis: „Nu avem nimic în afară de apă.” Și atunci Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cine îl va găzdui pe acest om?” Un „ajutor” (*Ansar*) a zis: „Eu!” Și atunci acesta l-a dus pe acel om la nevasta lui și i-a zis: „Cinstește-l pe oaspetele Trimisului lui Allah!” Ea a zis: „Nu avem nimic în afară de mâncarea băieților.” El a zis: „Pregătește mâncarea, aprinde lampa și pune-i pe băieți la culcare dacă vor niște supă.” Și atunci ea a pregătit mâncarea, a aprins lampa și i-a băgat pe băieți la culcare. Apoi s-a ridicat ca și cum ar fi vrut să micșoreze flacăra, însă a stins-o. Cei doi soți s-au prefăcut că mănâncă, dar de fapt au mers la culcare flămânzi. A doua dimineață, „ajutoarele” (*Ansari*) au mers la Profet și el i-a zis: „Allah a lăudat purtarea voastră de noaptea trecută.” Allah a revelat:

„Cât despre aceia care, înainte de ei, s-au statornicit în Casă și în credință și i-au iubit pe aceia care s-au dus în pribegie la ei, nu au avut în piepturile lor nici o supărare pentru ceea ce li s-a dat lor, ci i-au preferat pe ei lor înșiși, chiar dacă ei erau în nevoie. Iar aceia care se feresc de zgârcenia propriilor suflete, aceia sunt cei care izbâdesc.”

[Coran 59:9]⁶²⁵

⁶²⁵ *Fath al-Baari*, 8/631, *Kitab at-Tafsir*, baab *ua iu'thirun 'ala anfusihim*; Muslim, 4/12, *Kitab al-Aşriba*, baab *ikraam ad-daif*

Femeia musulmană este generoasă și ospitalieră, ea își primește cu bucurie oaspeții, indiferent de momentul în care aceștia sosesc și nu se îngrijorează niciodată de venirea neașteptată a oaspeților. În acest fel, ea oferă cel mai bun ajutor, dându-i soțului ei posibilitatea să fie generos și ospitalier la fel ca și ea, primindu-și oaspeții și grăbindu-se să îi cinstească cu un chip binevoitor, vesel, așa cum a spus poetul:

„Oaspetelui meu eu îi zâmbesc și îl fac să zâmbească
Mai înainte ca bagajul să-și aducă;
Ca și cum aș avea să-i ofer multe
Într-o vreme când greutatea mă apasă,
Ospitalitatea nu înseamnă să-i întind niște mâncare
Chipul generos este cheia ospitalității.”

Ea îi pune pe alții înaintea ei

Adevărata femeie musulmană îi pune pe alții înaintea ei, chiar dacă este săracă și nu are multe, căci așa își învață islamul adepții. Această dăruire de sine (altruism) este o trăsătură de seamă a adevăratului musulman, care se deosebește de ceilalți oameni.

„Ajutoarele” (*Ansar*) – Allah să fie mulțumit de ei toți! – au fost primii pioneri ai altruismului, după Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! A fost revelat un verset din Coran care să laude altruismul lor unic și acesta va rămâne întotdeauna pentru oameni un exemplu demn de urmat, arătând cât de generoși și de altruști trebuie să fim. Ei i-au primit cu bucurie pe frații lor „emigranți” care nu aveau nimic și le-au oferit de toate:

„Cât despre aceia care, înainte de ei, s-au statornicit în Casă și în credință și i-au iubit pe aceia care s-au dus în

priegie la ei, nu au avut în piepturile lor nici o supărare pentru ceea ce li s-a dat lor, ci i-au preferat pe ei lor înșiși, chiar dacă ei erau în nevoie. Iar aceia care se feresc de zgârcenia propriilor suflete, aceia sunt cei care izbâdesc."

[Coran 59:9]

Viața Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – era bogată în altruism și el a insuflat de asemenea această atitudine și în inimile primilor musulmani. Sahl ibn Sa'd – Pacea fie asupra sa! – a relatat: „O femeie a adus un veșmânt țesut și a zis: «L-am țesut cu propriile mâini ca să-l porți tu.» Profetul l-a luat, ca și cum ar fi avut nevoie de el. A venit la noi, purtându-l în jurul taliei. Cutare a zis: «»Dă-mi-l mie! Cât e de frumos!» Profetul a zis: „Bine!” Profetul ședea la o adunare și când s-a întors, l-a împăturit și l-a trimis aceluia om. Oamenii i-au spus omului: „N-ar fi trebuit să faci asta. Profetul îl purta pentru că avea nevoie de el, apoi tu l-ai cerut și știai că el nu refuză cererile.” El a zis: „Nu l-am cerut ca să-l pot purta. L-am cerut ca să poată fi giulgiul meu.” Sahl a zis: „Și (mai târziu) a fost giulgiul lui.”⁶²⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – se bucura când vedea că învățăturile lui referitoare la altruism dădeau roade în viața musulmanilor atunci când exista vreo situație de criză, cum ar fi seceta sau foametea. Acest lucru se vede în cuvintele lui: „Când un număr de bărbați este ucis în bătălie sau când nu au suficientă hrană pentru copiii lor, Aș'aris (un trib) adună tot ce au într-un veșmânt și împart apoi în mod egal. Ei îmi aparțin mie și eu le aparțin lor.”⁶²⁷

⁶²⁶ *Fath al-Baari*, 3/143, *Kitab al-Janaa'iz*, *baab man ista'adda al-kafn* și 4/318, *Kitab al-Buiu'*, *baab an-nissaj*

⁶²⁷ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 310, *baab al-ithaar ual-mauaasaat*.

Cât de minunat este comportamentul altruist despre care am învățat de la „ajutoare” (*Ansar*), de la Aș'aris și de la alții asemenea lor!

Cât de mare este virtutea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – care a sădit în inimile primelor generații de musulmani acest comportament, iar de la aceștia l-au moștenit apoi generațiile următoare de musulmani și musulmane, devenind astfel o trăsătură de bază a societății islamice.

Ea își păstrează obiceiurile conform standardelor islamice

Femeia musulmană care a învățat cu luare aminte hotărârile islamice nu acceptă fiecare tradiție sau obicei care este acceptat pe scară largă de ceilalți oameni, pentru că pot exista și obiceiuri care se trag din tradiții antice sau din cele de dinainte de islam, care nu corespund religiei islamice. Acestea sunt inacceptabile pentru femeia musulmană, chiar dacă toți ceilalți le acceptă în unanimitate.

Femeia musulmană nu își decorează casa cu statui sau tablouri (cu obiecte însuflețite) și nici nu ține în casă vreun câine, decât dacă acesta este câine de pază, deoarece Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a interzis aceste lucruri. Relatările autentice sunt foarte clare în acest sens și nu lasă loc de ambiguități sau scuze.

Ibn 'Umar a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Cei care își fac astfel de chipuri vor fi pedepsiți în Ziua Învierii și lor li se va spune: «Dați viață celor ce ați creat.»”⁶²⁸

⁶²⁸ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 741, *Kitab al-Umur al-Munhi 'anha, baab tahrim as-suuar*

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah s-a întors dintr-o călătorie și eu acoperisem o fereastră cu o perdea care avea imagini pe ea. Când Trimisul lui Allah a văzut-o, s-a schimbat la față (de mânie) și a zis: «O, A'îșa! Cei care vor fi cel mai aspru pedepsiți în Ziua Învierii vor fi cei care imită creația lui Allah.» Ea a zis: «Atunci am rupt-o în bucăți și am făcut din ea o pernă sau două.»⁶²⁹

Ibn 'Abbas – Pacea fie asupra sa! – a zis: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: «Fiecare creator de imagini se va afla în Foc; fiecare imagine pe care el a făcut-o va fi adusă la viață și îl va pedepsi în Iad.» Ibn 'Abbas a zis: «Și dacă trebuie să faceți asta, faceți imagini ale pomilor și ale obiectelor neînsuflețite.»⁶³⁰

Abu Talha – Pacea fie asupra sa! – a spus că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Îngerii nu intră în casa în care se află vreun câine sau vreo imagine.»⁶³¹

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Gavriil (*Jibriil*) i-a promis Profetului că vine la un timp anume. Acel timp a venit și a trecut, iar el nu a venit. Profetul ținea un toiag în mână, pe care l-a aruncat, spunând: «Allah nu își încalcă promisiunea și nici trimișii Săi nu fac asta.» Apoi s-a întors și a văzut un cățeluș sub patul său. A zis: «Când a intrat câinele ăsta?» Eu am spus: «Pe Allah, nici măcar nu l-am observat.» A dat ordine să fie scos afară și a fost scos. Apoi Gavriil a venit la el și Trimisul lui Allah a zis: «Ai promis că vii și eu te-am așteptat, dar nu ai venit.» El a zis: «Câinele care era în casa ta m-a împiedicat. Noi nu intrăm în casa în care se află vreun câine sau vreo

⁶²⁹ Ibid, 742.

⁶³⁰ Ibid.

⁶³¹ Ibid, 743.

imagine.»⁶³²

Există multe *hadis*-uri care interzic prezența imaginilor și a statuilor, iar înțelepciunea care se află în spatele lor este evidentă mai ales în ziua de azi, când ipocriții, lingușitorii și cei care sunt stăpâniți de lăcomie și ambiție îi încurajează pe tirani în asupririle lor. Una dintre metodele lor favorite este să le înalțe acestora statui atât în timpul vieții, cât și după moartea lor, transformându-i astfel în zei și semizei așezați pe tronuri de glorie.

Islamul a pogorât doctrina monoteismului islamic (*tauhid*) și a nimicuit statuile politeismului și ale perioadei de dinainte de islam (perioada ignoranței) acum o mie cinci sute de ani. Islamul nu le va permite acelor chipuri cioplite să revină în viața musulmanilor și a musulmanelor, indiferent dacă sunt făcute pentru a comemora un conducător, pentru a onora un artist sau pentru a cinsti un om de știință, un poet sau un scriitor. Societatea islamică este o societate monoteistă, unde cinstirea, sanctificarea și adorația sunt numai pentru Allah. În societatea islamică nu există loc pentru aceste statui și imagini.

În ceea ce privește păstrarea unui câine, nu este nimic rău dacă acel câine este ținut numai pentru vânatoare sau pentru scopuri gospodărești, așa cum se spune în *hadis*-ul lui Ibn 'Umar: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: «Pentru acela care ține un câine, doar dacă nu este un câine pentru vânatoare sau pentru animale, răsplata lui se va micșora cu doi *qiraat* în fiecare zi.»⁶³³

Ținerea câinilor în casă, după moda occidentală, răsfățarea lor, prepararea unor mâncăruri și a unor parfumuri

⁶³² Muslim, 14/81, *Kitab al-Libaas uaz-Zina, baab tahrir tasuir al-haiuaan*

⁶³³ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 744, *Kitab al-Umur al-Munhi 'anha, baab tahrir ittikhaadh al-kalb illa li said au maaşia*

speciale, înființarea unor „saloane de înfrumusețare” pentru câini și toate celelalte lucruri pentru care cei din Occident și din Statele Unite cheltuiesc pe an milioane și milioane de dolari nu au nimic de-a face cu islamul și cu obiceiurile lui îngăduitoare. Starea psihologică pe care o au occidentalii, precum și viața lor searbădă și materialistă i-au condus la aceste extreme în îngrijirea câinilor, compensând astfel lipsa iubirii umane din viața lor socială. Societatea islamică este însă plină de emoții umane, așadar musulmanii nu au de ce să ajungă într-o astfel de situație anormală.⁶³⁴

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice nu mănâncă și nici nu bea din vase de aur sau de argint, indiferent cât de bogată ar fi sau cât de somptuos ar fi stilul ei de viață, deoarece acest lucru, potrivit islamului, este interzis. Într-un număr mare de relatări autentice putem observa această interdicție.

Umm Salama – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Cel care bea dintr-un vas de argint este ca și cum și-ar arunca focul ladului în stomac.”⁶³⁵

Potrivit unei relatări de Muslim, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cel care mănâncă și bea din vase de aur sau argint – (într-o altă relatare: cel care bea dintr-un vas de aur sau argint) – este ca și cum și-ar arunca foc din lad în stomac.”⁶³⁶

Indiferent de locul în care trăiește, femeia musulmană vigilentă cercetează fiecare obicei urmat de societatea ei și este

⁶³⁴ A se revedea, în acest sens, capitolul 9.

⁶³⁵ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 788, *Kitab al-'Umur al-Munhi 'anha, baab tahrir isti'maal inna' adh-dhahab ual-fiddah*

⁶³⁶ Muslim, 14/29,30, *Kitab al-Libaas uaz-Zina, baab tahrir isti'maal auani adh-dhahab ual-fiddah*

atentă ca acesta să se potrivească valorilor și principiilor islamice. Ea acceptă numai obiceiurile care se potrivesc cu normele islamice și le respinge pe cele care nu se potrivesc, fie că este vorba de un obicei care are legătură cu logodna sau căsătoria, fie cu familia sau cu viața socială. Ceea ce contează este ca obiceiul respectiv să se potrivească normelor islamice, ci nu cât de cunoscut este el printre oameni.

Ea urmează manierele islamice în modul în care mănâncă și bea

Femeia musulmană vigilentă se distinge prin dorința de a urma eticheta islamică în modul în care mănâncă și bea. Dacă ați vedea-o în timpul mesei sau dacă ați vedea modul în care se așează la masă, ați cunoaște-o prin deprinderile islamice pe care le-a adoptat în modul în care mănâncă, bea sau se așează la masă.

Ea nu începe să mănânce până nu pomenește numele lui Allah. Mănâncă cu mâna dreaptă din mâncarea care se află direct în fața ei,⁶³⁷ potrivit învățăturilor Profetului: „Pomeniți numele lui Allah, mâncați cu mâna dreaptă și mâncați din ceea ce se află chiar în fața voastră.”⁶³⁸

Dacă uită să pomenească numele lui Allah la începutul mesei, ea se corectează spunând: „*Bismillahi fi euelihi ue akhirihi*” [Începem și terminăm în numele lui Allah!], așa cum se spune în *hadis*-ul A'îșei: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Cel care mănâncă să pomenească numele lui Allah – Fie El Prea-mărit! Dacă uită să

⁶³⁷ Pe vremea Profetului, exista obiceiul ca toți cei de față să mănânce dintr-un singur vas; acest obicei se păstrează încă în unele țări musulmane.

⁶³⁸ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad as-Salihin*, 394, *Kitab Aadaab at-Ta'am*, *baab at-tasmia fi auualihi ual-hamd fi aakhirihi*

pomenească numele lui Allah la început, să spună: „*Bismillahi fi euelihi ue akhirihi*”.»⁶³⁹

Cea de-a doua problemă este mâncatul cu mâna dreaptă. Femeia musulmană care urmează obiceiurile islamice mănâncă și bea cu mâna dreaptă. Hotărârea de a mânca cu dreapta și interzicerea de a mânca cu stânga sunt relatate în mod clar în numeroase *hadis*-uri, ca de exemplu: „Când vreunul dintre voi mănâncă, să mănânce cu mâna dreaptă, căci Satana mănâncă cu mâna stângă și bea cu mâna stângă.”⁶⁴⁰

„Nici unul dintre voi nu trebuie să mănânce cu mâna stângă sau să bea cu mâna stângă, pentru că Satana mănâncă cu stânga și bea cu stânga.” Naafi’ a adăugat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Nu da și nici nu lua cu ea (cu mâna stângă).”⁶⁴¹

Dacă vedea pe cineva mâncând cu mâna stângă, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – îi spunea să se oprească și îl învăța deprinderea corectă. Dacă respectivul stăruia sfidător în acea stare, atunci Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – se lepăda de el și se ruga împotriva lui.

Salama ibn al-Akua’ – Pacea fie asupra sa! – a spus că un om a mâncat cu mâna stângă când Profetul era de față. El a zis: „Mănâncă cu dreapta.” Omul a spus: „Nu pot.” El a zis: „Fie să n-o mai poți folosi niciodată!” Singurul lucru care l-a oprit a fost aroganța și el nu și-a mai ridicat niciodată după aceea mâna dreaptă la gură.⁶⁴²

Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – îi

⁶³⁹ Abu Dawud, 3/475, *Kitab al-At’ima, baab at-tasmiia*; Tirmizi, 4/288, *Kitab al-At’ima, baab maa jaa’ fit-tasmiia ‘ala at-ta’am*

⁶⁴⁰ Muslim, 13/191, *Kitab al-Aşriba, baab aadaab at-ta’am uaş-şaraab*

⁶⁴¹ Ibid, 13/192.

⁶⁴² Opt. cit.

plăcea să înceapă un lucru de la dreapta și îi îndemna și pe ceilalți să facă la fel. Bukhari, Muslim și Malik au relatat de la Anas că Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i se dăduse niște lapte care fusese amestecat cu apă din fântână. În dreapta sa ședea un beduin, iar în stânga sa, Abu Bakr As-Siddiq. A băut puțin lapte, apoi l-a dat beduinului și a zis: „Începe cu dreapta și transmite-o mai departe în dreapta.”⁶⁴³

Odată, el i-a cerut unui băiat⁶⁴⁴ care ședea în dreapta sa să renunțe la locul lui pentru niște bătrâni, însă băiatul a insistat să obțină partea lui și a avut parte de binecuvântarea celor care se aflau în stânga Profetului. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu l-a criticat și nici nu s-a lepădat de el pentru că a făcut acest lucru. Suhail ibn Sa'd – Pacea fie asupra sa! – a descris această întâmplare: „Trimisului lui Allah i se dăduse ceva de băut și el a băut. În dreapta sa era un băiat, iar în stânga, niște bătrâni. L-a întrebat pe băiat: «Îmi îngădui să dau ceva și acestor bărbați?» Băiatul a zis: «Nu. Pe Allah, nu voi renunța la partea mea de la tine pentru nimeni.» Și atunci Trimisul lui Allah i-a dat lui să bea.”⁶⁴⁵

Există multe relatări și scrieri în care se spune foarte clar că folosirea mâinii drepte este un aspect important al obiceiurilor islamice, pe care femeia musulmană le adoptă cu dragă inimă și nu încearcă să găsească scuze. Acest lucru îl făceau și companionii Profetului și urmașii lor, fără excepție. Când era calif, 'Umar ibn Al-Khattab – Pacea fie asupra sa! – obișnuia să se plimbe prin oraș și să îi verifice el însuși pe oameni. Odată, a văzut un om mâncând cu mâna stângă și i-a zis: „O, rob al lui

⁶⁴³ (Bukhari și Muslim), A se vedea *Șarh As-Sunna*, 11/385, *Kitab al-Așriba, baab al-bidaa'h bil-aiman*

⁶⁴⁴ Acesta era Ibn 'Abbas.

⁶⁴⁵ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Șarh As-Sunna*, 11/386, *Kitab al-Așriba, baab al-bidaa'h bil-aiman*

Allah, mănâncă cu dreapta.” L-a văzut și a doua oară mâncând cu mâna stângă și atunci l-a lovit cu biciul și i-a zis: „O, rob al lui Allah, mănâncă cu dreapta!” L-a văzut și a treia oară mâncând cu stânga și atunci l-a lovit cu biciul și a zis mânios: „O, rob al lui Allah, mănâncă cu dreapta!” Omul a răspuns: „O, conducător al celor credincioși, ea este ocupată.” 'Umar a întrebat: „Ce o ține ocupată?” El a zis: „Ziua Mu'tah.”⁶⁴⁶ 'Umar a început să plângă și i-a cerut iertare și l-a îmbrățat. El l-a întrebat: „Cine te ajută să faci abluțiunea (*udu'*)? Cine te ajută cu nevoile tale?” Apoi a dat poruncă să fie tratat corect și să se aibă grijă de el.

Preocuparea pe care o avea 'Umar pentru acest aspect al comportamentului unuia dintre oameni dovedește importanța acestui lucru, aparent minor. Acesta este elocvent pentru personalitatea islamică și pentru identitatea ei unică. 'Umar era dornic să aplice această regulă pentru toți musulmanii și el nu le-a permis acestora să o trateze cu ușurință sau să o ignore

Aș dori să mă adresez aici acelor femei musulmane care au adoptat manierele specifice Occidentului în privința mesei, care spun că furculița trebuie să fie ținută în mâna stângă și cuțitul în dreapta, astfel încât mâncarea este tăiată cu dreapta și introdusă în cavitatea bucală cu stânga. Toți cei care folosesc acest obicei îl urmează fără să îl adapteze și mănâncă cu mâna stângă, contrar învățăturilor religiei lor. Acești oameni nu se deranjează să mute furculița în mâna dreaptă și cuțitul în stânga, ca să poată să mănânce cu dreapta, pentru că nu doresc să schimbe această „etichetă” occidentală. Acesta reprezintă numai un exemplu de înfrângere morală de care suferă comunitatea noastră care a fost cuprinsă de modernism. Și noi urmăm întocmai aceste obiceiuri, fără să le modificăm sau să le adaptăm și să le facem să se potrivească cu propria

⁶⁴⁶ Își pierduse mâna în bătălia de la Mu'tah (autorul)

noastră identitate, cu religia și cu adevăratele valori. Adevărata musulmană ar trebui să se îndepărteze cât mai mult de aceste imitații oarbe, ignorante.

Adevărata femeie musulmană care se fălește cu religia ei și cu călăuzirea ei nobilă, în toate aspectele vieții, insistă să mănânce cu mâna dreaptă și îi îndeamnă și pe ceilalți să facă la fel. Ea nu se rușinează să spună acest lucru la adunările în care oamenii urmează încă supuși practicile venite din Occident, pentru ca să le poată explica astfel aceste lucruri acelor femei și acelor bărbați ignoranți și nepăsători și să îi readucă înapoi la simțiri. Atunci ei vor urma tradiția profetică și vor mânca și vor bea cu mâna dreaptă.

În ceea ce privește cea de-a treia problemă, să se mănânce din vasul cel mai apropiat, acest lucru este potrivit învățăturilor islamice. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a poruncit în mod clar acest lucru, împreună cu pomenirea numelui lui Allah (înainte de masă) și mâncatul cu mâna dreaptă. Despre acest lucru se vorbește în multe *hadis*-uri, cum ar fi cel al lui 'Umar ibn Abu Salama – Pacea fie asupra sa! Acesta a spus: „Eram un băiat care se afla în grija Trimisului lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Mâna mea era peste tot în farfurie și atunci Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «O, băiete, pomenește numele lui Allah, mănâncă cu dreapta și mănâncă din ceea ce se află direct înaintea ta.»⁶⁴⁷

Când mănâncă cu mâna, femeia musulmană face acest lucru într-o manieră frumoasă, așa cum obișnuia să facă Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El obișnuia să mănânce numai cu trei degete și nu-și îndesa mâna în toată

⁶⁴⁷ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 399, *Kitab Aadaab at-ta'am, baab al-akl mimma ialih*

farfuria, dându-i astfel pe ceilalți la o parte.

Acest lucru a fost relatat de Ka'b ibn Malik: „L-am văzut pe Trimisul lui Allah mâncând cu trei degete și după ce termina își lungea degetele.”⁶⁴⁸

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a poruncit oamenilor să își lingă degetele și să își curețe farfuriile. Jaabir – Pacea fie asupra sa! – a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Nu știm unde în mâncare se află binecuvântarea.”⁶⁴⁹

Anas – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Când mânca, Trimisul lui Allah își lungea cele trei degete (cu care mânca). El a zis: «Dacă vreunui dintre voi îi scapă vreo îmbucătură, să o ridice, să o curețe de murdărie și să o mănânce, să nu o lase pentru Satana.» El ne-a poruncit să ne curățăm farfuriile și a zis: «Nu știm în care parte a mâncării se află binecuvântarea.»”⁶⁵⁰

În afară de îndemnul de a căuta binecuvântarea care se află în mâncare, această învățătură profetică îi încurajează pe musulmani să își curețe mâinile și farfuriile. Faptul că le curăță de mâncare este de folos celui care este curat și manierat și indică nivelul acestuia de sensibilitate și de bun gust. Cei din Occident au adoptat abia acum această practică pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a poruncit-o acum o mie cinci sute de ani: în prezent, europenii își curăță farfuriile și nu lasă nimic.

Bineînțeles, femeia musulmană sensibilă, cu maniere alese, nu mănâncă cu zgomot, nu scoate sunete dezgustătoare și nici nu ia îmbucături mari, ca să nu se dea în spectacol.

După ce termină de mâncat, ea îl slăvește pe Allah, așa cum ne-a învățat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l

⁶⁴⁸ Muslim, 13/204, *Kitab al-Aşriba, baab istiḥbab la'q al-asaabi*

⁶⁴⁹ Ibid, 13/207.

⁶⁵⁰ Ibid.

miluiască! – să facem, mulțumindu-l pentru binecuvântarea Sa, căutând astfel răsplata acelor care aduc slavă și mulțumiri.

Abu Umama – Pacea fie asupra sa! – a spus că după ce termina de mâncat, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunea: „*Elhamdulillah hamdan kathiran tai-iban mubarakan fihi ghaira mekfi-in ue la muueddi'in ue la musteghnan 'anhu rabbena*” [Allah să fie slăvit cu o laudă binecuvântată, slavă nesfârșită, slavă nepieritoare, slavă eternă. El este Domnul nostru!]⁶⁵¹

Un alt companion, Mu'adh ibn Abbas – Pacea fie asupra sa! –, a zis: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: «Cel care termină de mâncat, apoi spune: „*Elhamdulillah-ledzii et'ameni hadza ue razaqanihi min ghairi haulin minni ue la quuetin!*” [Slavă lui Allah care m-a îndestulat cu aceasta și mi-a dăruit aceasta fără ca eu să am vreo forță sau putere pentru mine însumi!] va fi iertat de păcatele pe care le-a săvârșit mai înainte de aceasta.»⁶⁵²

Femeia musulmană bine crescută nu critică mâncarea, indiferent ce este, urmând astfel învățătura și exemplul Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Trimisul lui Allah nu critica niciodată mâncarea. Dacă îi plăcea, mânca, iar dacă nu îi plăcea, nu mânca.”⁶⁵³

Și în ceea ce privește băutura, femeia musulmană urmează de asemenea învățăturile islamice, care se referă la fiecare aspect al vieții.

⁶⁵¹ *Fath al-Baari*, 9/580, *Kitaab al-At'ima*, *baab maa iaqul idha faragha min ta'amih*.

⁶⁵² Abu Dawud, 4/63, *Kitab al-Libaas*, capitolul 1; Tirmizi, 5/508, *Kitab ad-Da'uaat*, 56. El a spus că acesta este un *hasan hadis*.

⁶⁵³ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Șarh as-Sunna*, 11/290, *Kitab al-At'ima*, *baab laa iu'ib at-ta'am*

După ce pomenește numele lui Allah, ea bea din două sau trei înghițituri. Ea nu suflă în ceașcă și nici nu bea din gura burdufului sau a sticlei, dacă poate să evite acest lucru. Ea nu trebuie să sufle în băutura ei și când bea trebuie să se așeze, dacă poate.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne-a îndemnat să bem din două sau trei înghițituri, așa cum a relatat Anas – Pacea fie asupra sa!: „Trimisul lui Allah obișnuia să respire de trei ori⁶⁵⁴ atunci când bea.”⁶⁵⁵

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a îndemnat pe musulmani să nu bea doar dintr-o singură înghițitură: „Nu beți doar dintr-o singură înghițitură așa cum fac cămilele, beți din două sau trei. Pomeniți numele lui Allah atunci când beți și slăviți-L atunci când terminați de băut.”⁶⁵⁶

În această relatare care se referă la modul în care se bea se afirmă clar că este mai bine ca femeia musulmană bine crescută să evite să bea din gura sticlei sau a vasului și, dacă se poate, să bea în timp ce stă jos. Așa este preferabil, însă este permis și să se bea din gura vasului sau în timp ce se stă în picioare, deoarece Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a făcut așa în unele ocazii.

Răspândirea salutului islamic

Un aspect distinctiv care privește comportamentul social al femeii musulmane este insistența cu care ea răspândește salutul islamic, salutându-i astfel pe toți musulmanii și pe toate musulmanele pe care le întâlnește, potrivit regulilor de

⁶⁵⁴ Adică făcea o pauză și respira, deasupra ceștii. (autorul)

⁶⁵⁵ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 406, *Kitab Aadaab at-Ta'am, baab fi adab aş-şarab*

⁶⁵⁶ Tirmizi, 4/302, *Kitab al-Aşriba*, 13. El a spus că este un *hasan hadis*

răspândire a salutului stabilite de islam, care ne-a poruncit în multe versete și *hadis*-uri să facem acest lucru.

În islam, folosirea salutului este o conduită evidentă care a fost poruncită de Preaputernicul Allah în Cartea Sa, normele și regulile referitoare la salut au fost stabilite în numeroase *hadis*-uri, iar cei care au relatat au dedicat acestui subiect capitole întregi numite „*Kitaab as-Salaam*” (Cartea salutului) sau „*Baab as-Salaam*” (Capitolul salutului).

Allah le-a poruncit musulmanilor foarte clar în Coran să se salute unii pe alții:

„O, voi cei care credeți! Nu intrați în alte case afară de casele voastre, înainte de a cere îngăduința și a-i saluta pe sălășluitoarii lor! Aceasta este mai bine pentru voi. Poate că voi veți lua aminte!”

[Coran 24:27]

Allah le-a poruncit musulmanilor să răspundă la salut în același mod sau într-un mod și mai frumos, iar cel care este salutat are obligația să răspundă:

„Dacă vi se dă binețe, răspundeți cu binețe încă și mai frumos sau [cel puțin] răspundeți! Allah este Atoatesocotitor [Hasib].”

[Coran 4:86]

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a îndemnat pe musulmani să răspândească salutul islamic și să-i salute atât pe cei pe care îi cunosc, cât și pe cei pe care nu îi cunosc.

'Abdullah ibn 'Amr ibn Al-'Aas – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Un om l-a întrebat pe Profet: «Care islam este cel mai

bun?» El a zis: «Să-i hrănești pe oameni și să-i saluți pe cei pe care îi cunoști și pe cei pe care nu îi cunoști.»⁶⁵⁷

Folosirea salutului islamic reprezintă unul dintre cele șapte lucruri care au fost poruncite de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – să fie adoptate atât de companionii săi, cât și de comunitatea musulmană de după ei.

Acestea au fost catalogate de Al-Barra' ibn 'Aazib: „Trimisul lui Allah ne-a poruncit să facem șapte lucruri: să participăm la funeralii, să-l binecuvântăm pe cel care strănută, să-i sprijinim pe cei slabi, să-l ajutăm pe cel care este asuprit, să răspândim salutul și să-i ajutăm pe oameni să-și ducă la împlinire jurămintele.»⁶⁵⁸

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a acordat o mare importanță salutului și i-a îndemnat în multe *hadis*-uri pe musulmani să facă acest lucru, pentru că a înțeles importanța pe care o are salutul în răspândirea iubirii frățești și în întărirea legăturilor de prietenie între indivizi și grupuri. El l-a descris ca pe un lucru care va duce la iubire și iubirea va duce la credință, iar credința va duce la Paradis.

Jarir a relatat de la Aa'maş că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a relatat: „Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, nu veți intra în Paradis până nu veți crede și nu veți crede până nu vă veți iubi unii pe alții. Să nu vă spun eu despre un lucru pe care, dacă îl faceți, vă veți iubi unii pe alții? Salutați-vă!»⁶⁵⁹

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus de asemenea că acela care va saluta primul se va afla mai

⁶⁵⁷ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Șarh As-Sunna*, 12/260, *Kitab al-Isti'dhaan*, *baab fadl as-salaam*

⁶⁵⁸ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 437, *Kitab al-Salaam*, *baab fadl as-salaam*; acest text este extras dintr-o relatare de Bukhari.

⁶⁵⁹ Muslim, 2/35, *Kitab al-Iman*.

aproape de Allah și va merita mai mult mulțumirea, favoarea și binecuvântarea Sa: „Cel mai apropiat dintre oameni de Allah este cel care salută primul.”⁶⁶⁰

'Abdullah ibn 'Umar – Pacea fie asupra sa! – obișnuia să plece la piață dimineața și nu trecea pe lângă cineva fără să spună „*Salaam Aleikum!*” Într-o zi a fost întrebat: „Ce faci în piață de vreme ce nu vinzi nimic, nu întrebi de prețuri, nu te tocmești, nu participi la întâlniri?” El a zis: „Mergem acolo dimineața ca să-i salutăm pe cei pe care îi întâlnim.”⁶⁶¹

În islam, salutul nu este considerat un obicei social care poate fi schimbat și adaptat în funcție de timp și de circumstanțe. Salutul islamic este o conduită clar definită care a fost poruncită de Preaputernicul Allah în Cartea Sa, iar normele și regulile privind acest salut au fost fixate, așa cum se spune în *hadis*-ul de mai sus.

Există numai o singură formă de salut pe care o respectă musulmanii și musulmanele care sunt conștienți de normele islamice și care sunt dornici să urmeze învățăturile islamice. Aceasta este: „*As-Salamu 'aleikum ua rahmatul lahi ua barakatuhu!*” [Pacea fie asupra voastră, și mila, și binecuvântarea lui Allah!] Bărbatul sau femeia care salută spun în acest fel – la plural – chiar dacă se salută numai o singură persoană. Cel căruia i se adresează salutul răspunde: „*Ua'aleikum as-salaam ua rahmatullahi ua barakatuhu!*”⁶⁶²

Femeia musulmană care se deosebește prin identitatea ei islamică folosește această formă binecuvântată de salut, salutul

⁶⁶⁰ Relatât de Dawud cu un *jayyid isnad*, 5/380, *Kitab al-Adab, baab fi fadl man bada'a as-salaam*

⁶⁶¹ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/465, *baab man kharaja iusallim ua iusallam 'alaihi.*

⁶⁶² Salutul trebuie rostit mereu în limba arabă, indiferent de limba maternă a celui care îl rostește sau de limba care este vorbită în țara în care el se află.

islamic original, și nu îl înlocuiește cu nici o altă formă.

Adevăratul salut islamic nu trebuie înlocuit cu un alt salut, cum ar fi cu salutul arab vechi „*Im sabahan*” sau cu salutarile moderne, ca de pildă: „*Sabah al-kheir!*”, „*Good morning!*”, „*Bonjour!*” (în arabă, engleză, respectiv, franceză) sau cu alte limbaje care se răspândesc în societatea musulmană care s-a abătut de la călăuzirea islamică.

Acest salut islamic este cel pe care Allah l-a ales pentru creația Sa din vremea lui Adam, pe care l-a învățat și i-a poruncit să salute în acest fel îngerii. El a dorit ca urmașii lui Adam din toate timpurile și locurile să folosească acest salut, datorită semnificației de pace, care reprezintă cel mai iubit lucru de om, indiferent de locul sau timpul în care el trăiește. Acest salut hotărât divin este păstrat în prezent numai în comunitatea islamică, comunitate care a aderat la adevărata cale, care nu a schimbat-o și nici nu s-a abătut de la ea.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Când l-a creat pe Adam, Allah i-a spus: «Du-te și salută – un grup de îngeri care ședea – și ascultă cum te salută ei, căci acesta va fi salutul tău și al urmașilor tăi.» Și atunci el a zis: «*As-Salaamu 'aleikum*» și ei au răspuns: «*Ua 'aleikum as-Salaamu ua rahmatullah*». Ei au adăugat: «*'ua rahmatullah.*»⁶⁶³

Nu este de mirare că această formă de salut este atât de binecuvântată, căci vine de la Allah, Cel care ne-a poruncit să o adoptăm ca salut și să nu o înlocuim niciodată cu nimic altceva:

„Iar când intrați în case, salutați-vă unii pe alții cu un salut binecuvântat și bun de la Allah! Astfel vă tâlcuiește Allah

⁶⁶³ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 437, *Kitab as-Salaam*, *baab fi fadl as-salaam*.

versetele, pentru ca voi să pricepeți.”

[Coran 24:61]

Îngerul Gavriil (*Jibril*) a folosit acest salut atunci când a salutat-o pe A'îșa. Ea a folosit de asemenea aceeași formulă de salut. Așa se relatează în *hadis*-ul de la A'îșa: „Trimisul lui Allah mi-a spus: «Acesta este Gavriil care te salută.» Ea a zis: «Eu am spus: *'Ua aleikum as-salaamu ua rahmatulahi ua barakatuhu*» (Și asupra ta să fie pacea și mila și binecuvântarea lui Allah!)”⁶⁶⁴

Există de asemenea anumite reguli referitoare la salut, reguli pe care adevăratul musulman le respectă și le aplică în societate așa cum trebuie. Aceste reguli sunt strânse în *hadis*-ul relatat de Bukhari și de alții de la Abu Huraira – Pacea fie asupra sa!: „Cel care se află călare să îl salute pe cel care merge, cel care merge să îl salute pe cel care stă jos, iar grupul mic să salute grupul mare.”⁶⁶⁵

Într-o relatare de Bukhari se adaugă: „Și tânărul să îl salute pe cel bătrân.”⁶⁶⁶

Se salută în egală măsură atât femeile, cât și bărbații: Asma' bint lazid a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a trecut într-o zi pe lângă o moschee în care ședea un grup de femei, iar el le-a făcut cu mâna, salutându-le.⁶⁶⁷

Se salută și copiii, ca să fie în acest fel obișnuiți cu salutul. S-a relatat că Anas – Pacea fie asupra sa! – a trecut pe lângă

⁶⁶⁴ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 439, *Kitab as-Salaam, baab kaifiyat as-salaam*.

⁶⁶⁵ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 440, *Kitab as-Salaam, baab fi aadaab as-salaam*.

⁶⁶⁶ Ibid.

⁶⁶⁷ Tirmizi, 5/58, în *Kitab al-Isti'dhaan, baab maa jaa' fit-taslim alannisa'*. El a spus că este un *hasan hadis*.

niște copii și i-a salutat, apoi a zis: „Trimisul lui Allah făcea acest lucru.”⁶⁶⁸

Când salută noaptea, o persoană trebuie să vorbească ușor și cu voce joasă, astfel încât cei care nu dorm să audă, fără să-i deranjeze însă pe cei care dorm. Așa făcea Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, după cum se spune într-un *hadis* de Al-Miqdad – Pacea fie asupra sa! El a zis: „Obişnuiam să punem deoparte pentru Profet porția lui de lapte și el venea noaptea și ne saluta în așa fel încât să nu îi tulbure pe cei care dormeau, dar să-l audă cei care erau treji. Și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a venit și ne-a salutat ca de obicei...”⁶⁶⁹

Atunci când se participă la o întrunire, trebuie să se salute atât la începutul ei, cât și la sfârșit. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Când unul dintre voi vine la o întâlnire, să salute, iar când vrea să plece, să salute. Ultimul [salut] nu este mai puțin important decât primul.”⁶⁷⁰

Femeia musulmană care se distinge prin comportamentul ei islamic înțelege învățăturile minunate ale Profetului referitoare la salutul islamic și la normele lui. Ea urmează aceste norme atât în viața personală, cât și în cea socială, și îi încurajează și pe ceilalți să facă la fel.

⁶⁶⁸ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 442, *Kitab as-Salaam*, *baab as-salaam 'ala as-subiaan*.

⁶⁶⁹ Muslim, 14/14; *Kitab al-Aşriba*, *baab ikraamk ad-daif*. A se vedea de asemenea *Riyad As-Salihin*, 439

⁶⁷⁰ Abu Dawud, 5/386, *Kitab al-Adab*, *baab fis-salaam*; Tirmizi, 5/62, *Kitab al-Isti'dhaan*, 15. Tirmizi a spus că este un *hasan hadis*.

Ea nu intră într-o casă străină fără să ceară permisiunea

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de islam nu intră într-o casă străină fără să ceară permisiunea și fără să îi salute pe cei care se află înăuntru. Cererea permisiunii este o poruncă divină, care nu trebuie încălcată:

„O, voi cei care credeți! Nu intrați în alte case afară de casele voastre, înainte de a cere îngăduința și a-i saluta pe sălășluitoarii lor! Aceasta este mai bine pentru voi. Poate că voi veți lua aminte! / Iar dacă nu găsiți pe nimeni în ele, nu intrați până ce nu vi se îngăduie vouă! Iar dacă vi se spune vouă „Întoarceți-vă!”, atunci întoarceți-vă! Aceasta este mai curat pentru voi, iar Allah este Bineștiutor [‘Alim] a ceea ce faceți voi.”

[Coran 24:27,28]

„Dar când au ajuns copiii voștri la vârstnicie, să ceară îngăduință, așa cum au cerut cei de dinaintea lor. Astfel vă tâlcuiește Allah versetele Sale, iar Allah este Bineștiutor [și] Înțelept [‘Alim, Hakim].”

[Coran 24:59]

Femeia musulmană nu trebuie să se gândească să ceară permisiunea să intre într-o casă în care nu i se permite acest lucru, cum ar fi o casă în care se află numai bărbați care nu îi sunt *mahram*. Atunci când cere permisiunea să intre, face acest lucru pentru a merge acolo unde sunt alte femei sau bărbați cu care i se permite să se vadă (adică sunt *mahram*) și nimeni altcineva – așa cum au poruncit Allah și Trimisul Său.

Există anumite obiceiuri în modul în care se cere

permisiunea și islamul îi îndeamnă pe musulmani și pe musulmane să le respecte atunci când doresc să facă o vizită cuiva:

1. Femeia care cere permisiunea să intre nu trebuie să stea chiar în fața ușii, ci în partea dreaptă sau în cea stângă. Așa obișnuia Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – să facă. 'Abdullah ibn Busr – Pacea fie asupra sa!, companionul Profetului, a zis: „Ori de câte ori Profetul venea la ușă să ceară permisiunea de-a intra, nu stătea în fața ei, ci stătea în dreapta sau în stânga. Dacă i se dădea permisiunea, intra, dacă nu, pleca.”⁶⁷¹

Această regulă, de a cere permisiunea, a fost poruncită pentru a proteja intimitatea. Sahl ibn Sa'd – Pacea fie asupra sa! – a spus că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Cererea permisiunii a fost făcută regulă pentru a nu vedea.”^{672,673}

Așadar, bărbatului sau femeii care cere permisiunea nu îi este permis să stea în fața ușii, căci acest lucru i-ar permite să vadă în interior, atunci când ușa este deschisă.

2. Mai întâi ea trebuie să salute și apoi să ceară permisiunea. Nu este bine să se ceară permisiunea înainte de a saluta. Așa ne-a învățat Profetul, după cum a relatat Rib'i ibn Hiraș. Acesta a zis: „Un om din neamul 'Amir ne-a spus că a cerut permisiunea de a-l vedea pe Profet, când el era în casă. El a zis: «Să intru?» Trimisul lui Allah i-a spus slujitorului său: «Du-te și învață-l cum să ceară permisiunea de-a intra. Spune-i să zică: „*As-salaamu 'aleikum!* Pot să intru?»» Omul a auzit și a

⁶⁷¹ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/513, *baab kaifa iaquma 'ind al-baab...*

⁶⁷² Pentru ca acela care cere permisiunea [de a intra] să nu vadă nimic din ceea ce locuitorii acelei case nu doresc ca acesta să vadă.

⁶⁷³ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 445, *Kitab as-Salaam*, *baab al-isti'dhaan ua aadaabihi*

zis: «*As-Salaamu 'aleikum!* Pot să intru?» Atunci Profetul i-a acordat permisiunea sa și el a intrat.⁶⁷⁴

3. Ea trebuie să își spună numele foarte clar atunci când se întreabă “Cine este?”; să își spună numele sau porecla. Ea nu trebuie să răspundă vag, ca de pildă să spună: “Eu sunt.” Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu îi plăcea să audă de la o persoană care bătea la ușă un astfel de răspuns, pentru că astfel de vorbe nu arată clar cine se află la ușă. El a spus că o persoană trebuie să își spună numele clar atunci când cere permisiunea să intre.

Jaabir – Pacea fie asupra sa! – a zis: “Am venit la Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și am bătut la ușă. El a zis: «Cine este?» Am răspuns: «Eu» și el a zis: «Eu? Eu?»», ca și cum nu i-ar fi plăcut răspunsul.⁶⁷⁵

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne-a învățat că tradiția, atunci când cerem permisiunea de-a intra, este să ne spunem clar numele. Așa obișnuiau să facă atât el, cât și companionii săi.

Abu Dharr – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Am ieșit într-o noapte și l-am văzut pe Trimisul lui Allah mergând de unul singur. Am început să merg în umbra lui. El s-a întors, m-a văzut și a zis: «Cine e?» Am zis: «Abu Dharr.»”⁶⁷⁶

Umm Hani' – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Am venit în casa Profetului în timp ce făcea abluțiunea generală (*ghusl*). Fatima îl acoperea și el a întrebat: «Cine este?» Am zis: «Sunt eu, Umm Hani' .»”⁶⁷⁷

4. Ea trebuie să se întoarcă dacă i se cere acest lucru,

⁶⁷⁴ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/518, *baab idha qaala: udhkul ua lam iusallim*, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 445.

⁶⁷⁵ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 447, *Kitab as-Salaam*, *baab fi baiaan an as-sunna an iusammi al-musta'dhin nafsahu*

⁶⁷⁶ Ibid.

⁶⁷⁷ Op. cit.

fără să se supere. Aceasta este porunca lui Allah din Coran:

„...Iar dacă vi se spune vouă „Întoarceți-vă!”, atunci întoarceți-vă! Aceasta este mai curat pentru voi, iar Allah este Bineștiutor [’Alim] a ceea ce faceți voi.”

[Coran 24:28]

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne-a învățat că trebuie să se ceară permisiunea numai de trei ori, apoi, dacă permisiunea este acordată, se poate intra, dacă nu, să se întoarcă.

Abu Musa Al-Aș’ari – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: «Cere permisiunea de-a intra de trei ori, dacă permisiunea este acordată, intră, dacă nu, întoarce-te.»⁶⁷⁸

Abu Musa i-a cerut odată lui ’Umar permisiunea de a intra și aceasta nu i-a fost acordată, iar el a plecat. ’Umar l-a chemat înapoi și au avut o discuție lungă despre cererea permisiunii și despre întoarcere. Credem că este de folos să cităm această discuție, pentru a arăta cât de meticuloși erau companionii Profetului în dezvăluirea învățăturilor Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și în punerea lor în practică.

Abu Musa a zis: „Am cerut de trei ori permisiunea de a-l vedea pe ’Umar și permisiunea nu mi-a fost acordată, așa că am plecat. ’Umar m-a chemat și a zis: «O, rob al lui Allah, găsești că e greu să fi ținut să aștepti la ușa mea? Să știi că oamenii găsesc la fel de greu să fie ținuți să aștepte la ușa ta.» Eu am zis: «Nu. Ți-am cerut permisiunea de trei ori și nu mi-a fost acordată, așa că m-am întors (după cum ne-a fost poruncit

⁶⁷⁸ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 445, *Kitab As-Salaam*, *baab fil-isti’dhaan ua aadaabihi*.

să facem).» El a zis: «De la cine ai auzit așa ceva?» Eu am zis: «Am auzit de la Profet.» El a zis: «Ai auzit ceva de la Profet ce noi nu am auzit? Dacă nu vei aduce o dovadă pentru asta, voi face din tine un exemplu.» Și atunci am mers până ce am ajuns la un grup de „ajutoare” (*Ansaar*) care ședea în moschee. I-am întrebat despre acest lucru și ei au zis: «S-a îndoit cineva de tine referitor la asta?» Și atunci le-am spus ce zisese 'Umar. Ei au zis: «Nimeni în afară de cei mai tineri dintre noi nu va veni cu tine.» Atunci Abu Sa'id al-Khudri – sau Abu Mas'ud – a venit cu mine la 'Umar și i-a spus: «Am plecat cu Profetul să-l vizităm pe Sa'd ibn 'Ubada. Când am ajuns acolo, (Profetul) a salutat, dar nu i s-a dat permisiunea să intre. A salutat și a doua oară, și a treia oară, dar nu i s-a acordat permisiunea. El a zis: „Am făcut ceea ce trebuia”, apoi s-a întors. Sa'd a venit după el și a zis: «O, Trimis al lui Allah, pe Cel care te-a trimis cu adevărul, nu te-am salutat, dar te-am auzit și ți-am răspuns la salutări, însă am dorit să înmulțesc numărul în care ai transmis salutări mie și familiei mele.»” Abu Musa a zis: „Pe Allah, am fost cinstit în relatarea pe care am făcut-o referitor la cuvintele Trimisului lui Allah. El ('Umar) a zis: «Sunt de acord, dar doream să fiu sigur.»”⁶⁷⁹

Într-o altă relatare de Muslim, se afirmă că atunci când acest *hadis* a fost confirmat, 'Umar s-a dojenit singur, spunând: „Mi-a fost vreo învățătură a Trimisului lui Allah ascunsă? Treburile din piață m-au ținut ocupat!”⁶⁸⁰

Acestea sunt regulile care se referă la faptul că trebuie cerută permisiunea înainte să se intre într-o casă. Fără îndoială, adevărata femeie musulmană care este dornică să urmeze normele islamice va aplica aceste reguli în viața ei de zi cu zi,

⁶⁷⁹ *Fath al-Baari*, 11/26, *Kitab al-Isti'dhaan*, *baab at-taslim ual-isti'dhaan*; Muslim, 14/130, *Kitab al-Aadaab*, *baab al-isti'dhaan*

⁶⁸⁰ Muslim, 14/134, *Kitab al-Aaddab*, *baab al-isti'dhaan*

de fiecare dată când bate la ușă să ceară permisiunea. De asemenea, ea îi va învăța aceste reguli și pe fiii și pe fiicele ei.

Într-o întrunire, ea se așează acolo unde găsește loc

Adevărata femeie musulmană se așează acolo unde găsește loc atunci când participă la o întrunire la care alte femei au sosit înaintea ei și și-au găsit loc. Aceasta este o normă socială, derivată, în vorbă și în faptă, din exemplul Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Cel care respectă aceste lucruri dă dovadă de bun gust, sensibilitate și respect.

O femeie bine crescută nu își face loc cu forța ca să ajungă la femeile care s-au așezat și nici nu le împinge, ca să le oblige să îi facă și ei loc. Așa a spus Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, care i-a învățat pe companionii săi să țină seama de aceste reguli atunci când participă la o întrunire.

Jaabir ibn Samura – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Când veneam la Profet, ne așezam acolo unde găseam loc.”⁶⁸¹

Femeia musulmană evită să îi împingă pe oameni și se așează între ei numai atunci când are permisiunea lor, dacă acest lucru este necesar. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a interzis ca o persoană să își facă loc între doi oameni fără să le ceară mai întâi permisiunea și ne-a prevenit: „Nu este permis ca o persoană să se așeze între doi oameni fără să le ceară permisiunea.”⁶⁸²

Să te împingi pentru a-ți face loc între doi oameni, fie că e vorba de o întrunire, fie de alte împrejurări, reprezintă un mod

⁶⁸¹ Abu Dawud, 5/164, în *Kitab al-Isti'dhaani*, 16, și Tirmizi, 5/73, *Kitab al-Isti'dhaan*, 29. Tirmizi a spus că acesta este un *hasan sahih gharib hadis*.

⁶⁸² Abu Dawud, 5/175, *Kitab al-Adab*, 24, și Tirmizi, 5/44, *Kitab al-Adab*, 11. Tirmizi a spus că acesta este un *hasan hadis*.

ciudat de comportament pe care islamul în mod clar nu îl aprobă. Musulmanii să se ferească de această purtare! În acest sens există multe *hadis*-uri și scrieri, care sunt relatate la masculin, ca și cum s-ar fi adresat bărbaților care erau de obicei în jurul Profetului, reamintindu-le în acest fel de normele islamice corecte. Aceste reguli se adresează însă în egală măsură și femeilor. Legile și regulile islamice se adresează tuturor musulmanilor și atât femeile, cât și bărbații au responsabilitatea să se supună poruncilor islamice și să urmeze îndrumarea lor.

Într-o relatare se spune că Sa'id Al-Maqbari a zis: „Am trecut pe lângă Ibn 'Umar și el vorbea cu un om. Am stat lângă ei și Ibn 'Umar m-a plesnit peste piept și a zis: «Dacă vezi doi oameni vorbind, nu sta lângă ei și nu te așeza lângă ei, decât după ce le ceri permisiunea.» Am zis: «Allah să te călăuzească, o, Abu 'Abdur-Rahman! Speram numai să aud de la voi ceva folositor.»»⁶⁸³

Dacă cineva se ridică și îi oferă locul, ea nu trebuie să accepte. Așa este mai bine, mai nobil și mai aproape de practicile companionilor Profetului – Allah să fie mulțumit de ei toți! Ibn 'Umar – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: «Nici unul dintre voi nu trebuie să se ridice după ce s-a așezat. Toți dintre voi trebuie să se ridice și să-i facă loc (celui care a întârziat).»»⁶⁸⁴

Dacă cineva se ridică și îi oferea locul, 'Umar nu accepta niciodată.⁶⁸⁵

⁶⁸³ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 2/580, *baab idha raa'a qauman iatanaajuna fa laa iadkhul ma'ahum*.

⁶⁸⁴ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Şarh as-Sunna*, 12/296, 297, *Kitab al-Isti'dhaan*, *baab laa iuqim ar-rajul min majlisihi idhaa hadara*

⁶⁸⁵ Muslim, 14/161, *Kitab as-Salaam*, *baab tahrir iqaama al-insaan min maula'ih*

În astfel de situații, femeia musulmană rămâne întotdeauna credincioasă călăuzirii islamice și comportamentului companionilor Profetului – Allah să fie mulțumit de ei toți! Așadar, ea respectă normele sociale islamice și câștigă răsplată de la Allah pentru că a urmat tradiția (*sunna*) Profetului Său – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască!

Ea nu discută numai cu o femeie, atunci când este de față și o a treia

Islamul a venit pentru a modela ființa umană sensibilă și bine crescută, care înțelege și este conștientă de sentimentele celorlalți. Din acest motiv, islamul a stabilit niște îndrumări sociale și morale care reprezintă inima religiei. Nouă ni se poruncește să urmăm aceste îndrumări și să le aplicăm în viața de zi cu zi.

O astfel de îndrumare a Profetului – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască! – spune că două persoane nu trebuie să discute numai între ele, atunci când de față se află și o a treia persoană: „Dacă sunteți trei, doi nu trebuie să discute numai între ei, excluzându-l pe cel de-al treilea, până când nu li se alătură mai multe persoane, deoarece acest lucru îl va întrista pe acesta.”⁶⁸⁶

Femeia musulmană căreia cunoștințele temeinice pe care le are despre învățătura islamică i-au dăruit ei inteligență, sensibilitate și deprinderi frumoase evită șoaptele sau discuțiile numai cu o singură femeie, atunci când se află într-un grup format din nu mai mult de trei persoane. Ea este atentă să nu rănească sentimentele celei de-a treia, ca nu cumva aceasta să

⁶⁸⁶ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Șarh as-Sunna*, 13/90, *Kitab al-Birr uas-Silah*, *baab laa iunaaja ithnaan duna ath-thaalith*

se simtă exclusă sau jignită. Dacă este neapărat nevoie ca două femei să discute separat, atunci ele trebuie să îi ceară permisiunea celei de-a treia, să vorbească concis, apoi să se scuze în fața ei.

Aceasta este atitudinea femeii musulmane care este cu adevărat călăuzită de islam și acesta este modul în care se poartă ea cu celelalte femei. Ea știe toate aceste lucruri din învățăturile islamice și din povestirile companionilor Profetului, ale căror vieți erau complet pătrunse de învățăturile și normele islamice. Și ei nu au nesocotit niciodată aceste învățături care privesc comportamentul față de ceilalți. Acest lucru se poate vedea în multe relatări care descriu respectul pe care îl aveau pentru sentimentele oamenilor.

Un exemplu în acest caz îl constituie relatarea imamului Malik în cartea „*Al-Muwatta*”, de la 'Abdullah ibn Dinnar, care a zis: „Împreună cu Ibn 'Umar eram în casa lui Khalid ibn 'Uqba, care se afla în piață, când a venit un bărbat ce dorea să vorbească între patru ochi cu Ibn 'Umar. Eu eram singura persoană de față și atunci Ibn 'Umar a chemat un alt om, astfel încât eram patru. Apoi ne-a spus (mie și nou venitului): «Duceți-vă puțin mai departe, pentru că l-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: „Doi nu trebuie să vorbească între ei, excluzându-l pe cel de-al treilea”.»⁶⁸⁷

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de învățăturile islamice și de modul în care cele mai bune generații (adică companionii Profetului) obișnuiau să le aplice urmează exemplul lui Ibn 'Umar, care nu a dorit să îl asculte pe bărbatul care a venit să vorbească numai cu el, deoarece știa că era de față și un al treilea om, ale cărui sentimente puteau fi rănite, dacă îl ruga doar pe el singur să se îndepărteze puțin. Ca să îl

⁶⁸⁷ *Al-Muwatta*’, 2/988, *Kitab al-Kalaam* (6).

asculte pe cel care dorea să vorbească între patru ochi cu el, a chemat o a patra persoană, apoi le-a explicat tuturor că aceasta era tradiția Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Le-a repetat *hadis*-ul respectiv, amintindu-le musulmanilor că aceasta este calea pe care trebuie să o urmeze atunci când se găsesc într-o astfel de situație, respectând sentimentele oamenilor și urmând tradiția (*sunna*) Profetului.

Cât de minunate sunt obiceiurile încurajate de islam! Cât de mare este cinstea pe care islamul a pogorât-o asupra ființelor umane și cât de mare este respectul și considerația pe care le arată față de sentimentele lor!

Ea îi respectă pe oamenii în vârstă și pe cei de seamă

Islamul a introdus multe reguli care au format în inima musulmanilor o atitudine plină de cavalerism, noblețe, bune maniere și amabilitate. Una dintre cele mai de seamă dintre aceste învățături este respectul față de cei în vârstă și față de cei care sunt demni de respect (cum ar fi învățații, etc).

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de islam respectă aceste reguli islamice esențiale, fundamentale, care îi asigură în societatea islamică adevărata identitate. Cel care nu are aceste calități nu se mai bucură de calitatea de membru al acestei comunități și nu mai are cinstea de a aparține națiunii islamice, după cum a afirmat Profetul: „Nu aparține comunității mele cel care nu îi cinstește pe bătrânii noștri, cel care nu arată compasiune tinerilor și respect învățaților noștri.”⁶⁸⁸

Respectul arătat persoanelor în vârstă și cedarea locului

⁶⁸⁸ Ahmad și Tabarani. A se vedea *Majma' az-Zauua'id*, 8/14

acestora de către cei tineri indică nivelul de civilizație al unei societăți, dar și înțelegerea pe care membrii ei o au despre normele morale. Indică de asemenea nivelul de bună creștere. Acest lucru se referă în egală măsură atât la bărbați, cât și la femei.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – era dornic să întărească această înțelegere în inima musulmanilor, ca să consolideze structura societății islamice. Ca dovadă a preocupării pe care o avea pentru a reuși să obțină acest lucru, menționăm cuvintele pe care i le-a spus lui 'Abdur-Rahman ibn Sahl, care luase cuvântul, deși era cel mai tânăr membru al delegației care venise la Profet.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a spus: „Lasă pe cineva care e mai în vârstă decât tine să vorbească. Lasă pe cineva care e mai în vârstă decât tine să vorbească.” Atunci 'Abdur-Rahman a tăcut și cineva mai în vârstă a luat cuvântul.⁶⁸⁹

Când arată respect față de o femeie mai în vârstă sau cinstește o femeie demnă de respect, femeia musulmană modernă împlinește o îndatorire morală demnă de laudă, care este de fapt o parte a slăvirii, deoarece cinstirea celor în vârstă și a celor de seamă este o parte a slăvirii lui Allah, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „O parte a slăvirii lui Allah este cinstirea musulmanului încărunit (adică în vârstă), a celui care a învățat Coranul pe de rost, fără a exagera sau a ignora învățăturile lui, și cinstirea conducătorului drept.”⁶⁹⁰

Comportându-se în acest fel, femeia musulmană urmează porunca Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –

⁶⁸⁹ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 207, *baab tauqir al-'ulema' ua al-kibaar ua ahl al-fadl*

⁶⁹⁰ Un *hasan hadis* relatat de Abu Dawud, 5/174, *Kitab al-Adabi*, 23.

de a oferi oamenilor locul convenit în societatea islamică.

Imamul Muslim a menționat acest lucru la începutul cărții sale „*Sahih*”: „S-a relatat că A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a spus: «Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne-a poruncit să le oferim oamenilor locurile care li se cuvin.»⁶⁹¹

Femeia musulmană nu trebuie să uite că oferindu-le oamenilor locurile care li se cuvin înseamnă că le recunoaște poziția pe care ei o dețin și că le oferă întâietate celor în vârstă, învățaților, celor care au memorat Coranul, celor care sunt înțelepți și celor care sunt deosebiți, indiferent dacă sunt bărbați sau femei.

Ea nu cercetează casele celorlalți

O altă calitate a femeii musulmane bine crescute este că ea nu privește de jur împrejur casa gazdei ei și nici nu caută să studieze ceea ce se găsește în interior. Acesta nu este un comportament potrivit pentru femeia musulmană înțeleaptă și cuviincioasă, ci este o purtare rea, nedorită.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a avertizat pe cei care, la întâlniri, își lăsau privirea să hoinărească și încercau să vadă lucruri care nu îi priveau. A spus chiar că este permis ca acestora să le fie scoși ochii: „Aceluia care se uită în casa cuiva fără permisiune, le este permis oamenilor care sălășluiesc în acea casă să îi scoată ochii.”⁶⁹²

⁶⁹¹ Muslim, 1/55.

⁶⁹² Muslim, 14/138, *Kitab al-Aadaab, baab tahrir an-nazr fi bait ghairihi*

La o întrunire, ea evită pe cât poate să caște

Femeia musulmană sensibilă și bine crescută nu cască atunci când se află la o întrunire. Dacă o copleșește impulsul de a căsca, ea încearcă să reziste cât de mult poate. Așa ne-a prevenit Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! „Dacă vreunul dintre voi dorește să caște, să se abțină cât de mult poate.”⁶⁹³

Dacă nu poate rezista impulsului de a căsca, atunci trebuie să își acopere gura cu mâna, așa cum a poruncit Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască: „Dacă unul dintre voi cască, să își acopere gura cu mâna, ca să nu intre Satana.”⁶⁹⁴

Căscatul în fața celorlalți este un lucru neplăcut. Nu se potrivește persoanei cuviincioase. Din acest motiv, persoana respectivă trebuie să reziste impulsului de a căsca sau cel puțin să își acopere gura cu mâna. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a învățat pe musulmani, bărbați sau femei, cum să se comporte într-un grup, pentru ca nu cumva să îi scârbească pe oameni, să nu le dea senzația că s-au plictisit cu ei, că doresc să-i părăsească ori că doresc ca ei să plece.

Ea urmează normele islamice atunci când strănută

Femeia musulmană știe prea bine că islamul, așa cum a definit reguli referitoare la căscatul în public, a definit și norme de care trebuie să se țină cont atunci când se strănută. Islamul îi învață pe musulmani, bărbați și femei, cum să se comporte

⁶⁹³ *Fath al-Baari*, 10/611, *Kitab al-Adab*, baab idha tatha'ab fa laiada' iadahu ala faihi; Muslim, 18/123, *Kitab az-Zuhd*, baab kiraaha at-tathaa'ub.

⁶⁹⁴ Muslim, 18/122, *Kitab az-Zuhd*, baab kiraaha at-tathaa'ub.

atunci când strănută, ce trebuie să spună celui care strănută și cum trebuie să se roage pentru acesta.

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: «Lui Allah îi place strănutul și nu îi place căscatul. Când unul dintre voi strănută și spune „*Alhamdu-lillah*”, el are dreptul să îi audă pe toți musulmanii spunând „*larhamuk Allah*”. Însă căscatul este de la Satana și dacă vreunul simte că-i vine să caște, trebuie să reziste pe cât poate, pentru că atunci când cascade, Satana râde de el.»⁶⁹⁵

Acest act reflex nu are loc în viața musulmanilor fără a fi adaptat la anumite norme care îi fac pe musulmani să simtă, în adâncul inimii lor, că această religie a venit să îndrepte toate treburile din această viață, fie mici, fie mari, și să le ofere anumite cuvinte pe care să le rostească, cuvinte care îi unesc permanent pe oameni cu Allah, Stăpânul lumilor.

Atunci când strănută, femeia musulmană trebuie să spună „*Alhamdu-lillah* [Toată slava se cuvine lui Allah!]”, iar cea care o aude strănutând trebuie să spună „*lerhamuk Allah* [Allah să fie milostiv cu tine!]. Atunci ea trebuie să îi răspundă surorii ei astfel: „*lehdikumullahu ue iuslih balekum* [Allah să te călăuzească și să te îndrepte pe calea cea bună!].” Aceasta este învățătura Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, așa cum se spune în *hadis*-ul lui Bukhari: „Când unul dintre voi strănută, să spună: «*Alhamdu-lillah*», iar fratele ori însoțitorul său să spună «*lerhamuk Allah*». Și dacă spune «*lerhamuk Allah*», primul trebuie să răspundă «*lehdikumullahu ue iuslih balekum*.»⁶⁹⁶

⁶⁹⁵ *Fath al-Baari*, 10/611, *Kitab al-Adab*, *baab idha tatha'ab fa laiada' iadahu 'ala faihi*

⁶⁹⁶ *Fath al-Baari*, 10/608, *Kitab al-Adab*, *baab idha 'atasa kayfa yaşammut*.

Această rugă, „*lerhamuk Allah*”, este spusă celui care strănută, ca răspuns la ceea ce a zis el sau ea: „*Alhamdu-lillah*”. Dacă acela care strănută nu spune „*Alhamdu-lillah*”, atunci nu avem obligația să răspundem în acest mod.

Companionul Abu Musa Aș'ari a relatat că l-a auzit pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: „Când unul dintre voi strănută și îi aduce slavă lui Allah, atunci răspundeți-i (spunând „*lerhamuk Allah*”), dar dacă nu aduce slavă lui Allah atunci nu-i răspundeți.”⁶⁹⁷

Anas – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Doi oameni au strănutat în prezența Profetului, iar el i-a răspuns unuia, dar nu și celuilalt. Cel căruia nu i-a răspuns a zis: «Cutare a strănutat și tu i-ai răspuns. Eu am strănutat și nu mi-ai răspuns.» El a zis: «El a adus slavă lui Allah, dar tu, nu.»”⁶⁹⁸

Aceste cuvinte, pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a încurajat pe musulmani să le rostească atunci când aud pe cineva strănutând, subliniază scopul lor final, adică să-L pomenească și să-l aducă slavă lui Allah și să întărească legăturile de frăție și prietenie dintre toți musulmanii, bărbați și femei. Cel care strănută îi aduce slavă lui Allah pentru a-l ușura de o anume sensibilitate sau de o iritație pe care o are în fosele nazale, iar cel care îl aude pe acesta că îi aduce slavă lui Allah se roagă pentru milostivire, deoarece acela care îi aduce slavă lui Allah merită îndurare. Cel care strănută răspunde atunci cu o rugă lungă și cuprinzătoare, plină de bunătate, iubire și frăție.

Din acest motiv, islamul face din aceste lucruri involuntare o oportunitate de a-L pomeni și a-L slăvi pe Allah, de a întări în inimile musulmanilor sentimentele de frăție, iubire și

⁶⁹⁷ Muslim, 18/121, *Kitab az-Zuhd, baab taşmiia al-'aatis*

⁶⁹⁸ (Bukhari și Muslim); a se vedea *Riyad As-Salihin*, 448, *Kitab as-Salaam, baab istihbaab taşmiia al-'aatis*

compasiune.

Un alt lucru de care trebuie să se țină cont atunci când se strănută este să se pună mâna la gură și să se facă cât mai puțin zgomot. Așa obișnuia să facă Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Când Trimisul lui Allah strănuta, își punea mâna sau un colț al veșmântului la gură și în acest fel reducea pe cât posibil zgomotul pe care îl făcea.”⁶⁹⁹

Femeia musulmană bine crescută care ține seama de normele islamice nu uită, în astfel de situații în care o persoană poate fi luată prin surprindere, să se comporte așa cum a spus Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și să rostească aceleași cuvinte pe care le folosea el atunci când strănuta. Trebuie să se țină cont de această normă ori de câte ori o persoană strănută, ca supunere față de cuvintele Profetului. De asemenea, atunci când strănută, femeia musulmană trebuie să îi răspundă surorii care face o rugă pentru ea (spune „*lerhamuk Allah*”).

Ea nu dorește să vadă o femeie divorțată, ca să îi poată lua locul

Adevărata femeie musulmană simte că trăiește într-o comunitate musulmană și membrii acesteia sunt frații și surorile ei [în credință]. Într-o astfel de comunitate divin călăuzită sunt interzise înșelăciunea, amăgirea, trădarea și toate celelalte purtări dăunătoare ce se găsesc în societățile care au deviat de la călăuzirea lui Allah Atotputernic.

⁶⁹⁹ Abu Dawud, 5/288, *Kitab al-Adab*, 98, Tirmizi, 5/86, *Kitab al-Adab*, 6. Tirmizi a spus că este un *hasan sahih hadis*.

Una dintre cele mai rele atitudini este purtarea femeii care se uită la un bărbat căsătorit cu intenția de a-l fura soției, de îndată ce aceștia vor divorța. Adevărata femeie musulmană este foarte departe de aceste purtări dăunătoare pe care Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a interzis, atunci când a interzis și alte comportări și practici negative. Vedem acest lucru în *hadis*-ul lui Bukhari și Muslim, citat de la Abu Huraira.

El – Pacea fie asupra sa! – a zis că Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Nu supralicitați (ca să ridicați prețurile),⁷⁰⁰ nu vindeți mai ieftin,⁷⁰¹ un orășean nu trebuie să vândă ceva în numele unui beduin,⁷⁰² un bărbat nu trebuie să ceară în căsătorie o femeie pe care a cerut-o deja un frate de-al său, o femeie nu trebuie să ceară altelea divorțul pentru ca să o poată lipsi astfel de tot ceea ce îi aparține.”⁷⁰³⁻⁷⁰⁴

Potrivit unei relatări de Bukhari, tot de la Abu Huraira, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Nu este permis unei femei să ceară divorțul surorii ei pentru ca ea să poată lua tot ce are aceasta, căci ea va avea ce a fost hotărât pentru ea.”⁷⁰⁵

⁷⁰⁰ O persoană nu trebuie să ridice prețul unui lucru ca să îi inducă în eroare pe ceilalți. (autorul)

⁷⁰¹ Nu cere unei persoane să înapoieze un lucru pe care l-a cumpărat, pentru ca tu să poți să-i vinzi un lucru asemănător la un preț mai mic. (autorul)

⁷⁰² Nu trebuie să fie un fel de agent pentru acesta, controlând prețurile într-un mod care să dăuneze comunității. (autorul)

⁷⁰³ Ea nu trebuie să-i ceară unui bărbat să divorțeze de soția lui și să se căsătorească cu ea pentru a se bucura astfel de tot confortul de care avea parte cealaltă soție. (autorul)

⁷⁰⁴ *Fath al-Baari*, 4/352, 353, *Kitab al-Buiu'*, *baab laa iabi' 'ala bai' akhihi*; Muslim, 9/198, *Kitab an-Nikaa*, *baab tahrim khutbat ar-rajul 'ala khutbatu akhihi*. Aceasta este versiunea relatată de Muslim.

⁷⁰⁵ *Fath al-Baari*, 9/219, *Kitab an-Nikaa*, *baab aş-şurut allati laa tuhall fin-Nikaa*

Femeia musulmană este sora unei alte femei musulmane și are credința că ceea ce Allah a hotărât pentru ea se va întâmpla cu siguranță. Ea nu poate să fie cu adevărat credincioasă până nu iubește pentru sora ei ceea ce iubește pentru sine, așa cum Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Nici unul dintre voi nu crede cu adevărat până nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește pentru sine.”⁷⁰⁶

Femeia musulmană este ocrotită de știința și credința pe care le are să nu cadă în capcana acestui păcat. Ea este salvată de o astfel de greșală datorită supunerii față de Allah și față de Trimisul Său și datorită faptului că a acceptat aceste valori înalte pe care islamul le-a făcut o parte a firii ei.

Ea nu evită acest păcat numai ca să fie ferită de scandalul de care au parte femeile care săvârșesc o astfel de nelegiuire. O femeie poate să tănuiască de restul lumii un astfel de păcat și să fie scutită astfel de mustrarea socială, însă nu poate scăpa niciodată de pedeapsa lui Allah:

„El știe, [neîndoielnic], taina și ceea ce este chiar și mai ascuns.”

[Coran 20:7]

Ea alege să lucreze ceva care să se potrivească cu firea ei

Islamul le-a scutit pe femei de povara de a fi nevoite să muncească și a făcut acest lucru o obligație pentru tatăl, fratele, soțul sau un alt bărbat cu care se înrudește și care are grijă de

⁷⁰⁶ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Șarh As-Sunna*, 13/60, *Kitaab al-Birr uas-Silah*, *baab iuhibb li-akhihi maa iuhibb linafsihi*

ea. Astfel femeie musulmană nu caută de lucru în afara locuinței ei decât dacă are o situație financiară precară, din lipsa unei rude sau a unui soț care nu poate să o întrețină așa cum se cuvine, sau dacă comunitatea în care trăiește are nevoie ca ea să lucreze într-un domeniu care să se potrivească laturii ei feminine și care să nu îi compromită cinstea sau religia.

Islamul a pus pe umerii bărbatului obligația de a cheltui pentru familia lui și i-a dăruit responsabilitatea de a le câștiga existența, pentru ca nevasta lui să se dedice îndatoririlor de soție și de mamă, creând astfel o atmosferă plăcută în căminul în care ei trăiesc și organizând și conducând în același timp treburile ce țin de casă.

Aceasta este vederea islamică asupra femeii și a familiei și aceasta este filozofia islamică asupra căsătoriei și a vieții de familie.

Filozofia occidentală referitoare atât la rolul femeilor, cât și la casă, familie și copii este bazată pe o teorie total opusă. Când o fată ajunge la o anumită vârstă – de obicei pe la șaptesprezece ani – nici tatăl, nici fratele și nici un alt bărbat cu care se înrudește nu are obligația să o întrețină. Ea trebuie să își caute de lucru ca să se întrețină și să economisească tot ce poate ca să-i ofere viitorului soț. Dacă se căsătorește, ea trebuie să își ajute soțul la cheltuielile casei și ale copiilor. Când îmbătrânește, dacă mai poate să lucreze, trebuie să continue să muncească pentru a-și câștiga existența, chiar dacă copiii ei sunt înstăriți.

Fără îndoială, femeia musulmană înțeleaptă înțelege această diferență uriașă dintre poziția pe care o ocupă femeia musulmană și poziția femeii în Occident. Femeia musulmană este cinstită, ocrotită și are garanția unui trai decent; femeia occidentală muncește din greu și este supusă la umilințe, mai ales când atinge o vârstă înaintată.

Încă de la sfârșitul secolului trecut, învățații occidentali au continuat să se plângă de situația grea a femeilor din Occident. Ei și-au avertizat oamenii de iminenta prăbușire a civilizației occidentale, din cauză că femeile trebuie să meargă să muncească, din cauza destrămării familiei și a neglijării copiilor.

Strălucitul *da'i* (persoană care propovăduiește islamul pentru cei care nu sunt musulmani), doctorul Mustafa As-Siba'i – Allah să fie mulțumit de el! –, a strâns mai multe comentarii ale învățaților occidentali în cartea sa „*Al-Mar'a baina al-fiqh ual-Qanun* [Femeile între jurisprudență și lege].” Aceste comentarii reflectă mânia și adâncă îngrijorare pe care ei o simt atunci când văd cât de mult a decăzut poziția pe care o ocupă femeile în Occident. Vom reda aici numai câteva dintre comentariile care reflectă acest lucru.

Economistul și filozoful francez Jules Simon a spus: „Femeile au început să lucreze în fabrici de textile și în imprimerii, etc... Guvernul le angajează în fabrici, unde pot să câștige câțiva franci. Pe de altă parte însă, acest lucru a distrus complet temelia vieții de familie. Da, poate că soțul beneficiază de câștigurile soției, dar, în afară de asta, câștigurile lui au scăzut, pentru că acum ea se află în competiție cu el pentru un loc de muncă.”

El a spus de asemenea: „Există alte femei, cu studii superioare, care sunt contabile sau comerciante, ori sunt angajate de guvern în domeniul învățământului. Multe dintre ele lucrează pentru serviciul de telegraf, la poștă, la gară sau la Banca Franței, însă locul pe care îl ocupă le îndepărtează complet de familia lor.”⁷⁰⁷

„O femeie trebuie să rămână femeie, pentru că prin această calitate ea poate să își găsească fericirea sau să îi facă

⁷⁰⁷ *Al-Mar'a baina al-Fiqh ua al-Qanun*, 176.

pe ceilalți fericiți. Să îmbunătățim locul pe care îl ocupă femeile, dar să nu le schimbăm. Să ne ferim să le transformăm în niște bărbați, pentru că prin acest lucru ele vor pierde mult și noi vom pierde tot. Natura⁷⁰⁸ a făcut totul desăvârșit, să o cercetăm și să încercăm să o îmbunătățim, dar să ne ferim de tot ceea ce ne poate îndepărta de legile ei.”⁷⁰⁹

Cunoscuta scriitoare engleză Anna Ward a spus: „Este mai bine pentru fiicele noastre să lucreze ca slujitoare în [diverse] case sau ca „slujitoare” în propria casă? Aceasta este mai bine și mai puțin dăunător decât să le lăsăm să lucreze în fabrici, unde o fată se murdărește și își distruge viața. Mi-aș dori ca țara noastră să fie precum țările musulmane, unde modestia, neprihănirea și puritatea sunt asemenea unui veșmânt. Acolo slujitoarele și sclavele duc cea mai frumoasă viață, sunt tratate precum copiii și nimeni nu le știrbește cinstea. Da, este o rușine pentru Anglia că facem din fiicele noastre un exemplu de promiscuitate, amestecându-le atât de mult cu bărbații. De ce nu încercăm să le punem pe fiicele noastre să facă lucruri care se potrivesc firii lor, să stea acasă și să lase treburile bărbătești pentru bărbați, păstrându-și astfel cinstea.”⁷¹⁰

Femeia occidentală o invidiază pe femeia musulmană și își dorește să aibă o parte din drepturile, cinstea, protecția și stabilitatea de care se bucură femeia în islam. Există multe dovezi în acest sens, iar unele dintre acestea au fost citate aici.

Un alt exemplu în acest sens îl constituie comentariul pe care l-a făcut o italiancă, studentă la drept la Universitatea Oxford, după ce a auzit câteva lucruri referitoare la drepturile femeilor în islam și la faptul că islamul le-a scutit pe femei de

⁷⁰⁸ Aceasta este o expresie occidentală ateistă care se referă la „natură” în loc de Allah, Creatorul, după ce Occidentul a întors spatele religiei. (autorul)

⁷⁰⁹ *Al-Mar'a baina al-Fiqh ua al-Qanun*, 178.

⁷¹⁰ *Ibid*, 179.

obligația de a munci, pentru a se putea devota astfel îngrijirii soțului și familiei. Italianca a zis: „O invidiez pe femeia musulmană și îmi doresc să mă fi născut în țara voastră.”⁷¹¹

Salma Al-Haffaar Al-Kazbari, care a vizitat nu doar o dată Europa și America, a făcut un comentariu în ziarul „*Al-Aiiaam*”, din Damasc, în data de 3 septembrie 1962, ca răspuns la observațiile profesorului Șafiq Jabri privind suferința femeii americane, apărute în cartea sa „*Ard As-Sihr*”: „Acest învățat care a călătorit atât de mult a notat de pildă că americanii își învață de la o vârstă fragedă copiii să iubească în jocurile lor mașinile și eroismul. A observat de asemenea că femeile au început să facă munca bărbaților, în fabrici de mașini, în curățarea străzilor, și i-a fost milă de suferința femeii care își irosește tinerețea și viața făcând un lucru care nu se potrivește nici cu feminitatea ei, nici cu purtarea ei. Cuvintele profesorului Jabri m-au bucurat, deoarece m-am întors cu cinci ani în urmă din propria mea călătorie făcută în Statele Unite, fiindu-mi milă de situația grea a femeilor, situație în care au fost târâte de egalitatea dintre sexe. M-a întristat lupta lor de a-și câștiga existența, pentru că și-au pierdut chiar și libertatea, acea libertate totală pentru care au luptat atât de mult. Acum au devenit prizoniere ale mașinilor și ale timpului. Este prea greu să dea înapoi acum și din păcate este adevărat că femeile au pierdut cel mai drag și cel mai bun lucru acordat lor, mă refer aici la feminitatea și la fericirea lor. Mai mult, munca istovitoare a dus la pierderea micului paradis care reprezintă un adăpost firesc pentru bărbați și pentru femei. Copiii nu pot să crească și să se dezvolte dacă nu au parte de prezența unei femei care să stea acasă cu ei. În casă și în sânul familiei se găsește fericirea societății și a indivizilor. Familia este un izvor de inspirație,

⁷¹¹ Opt. cit., 181.

bunătate și înzestrare.”

Faptul că femeile participă la această luptă continuă pentru locul de muncă, unde trebuie să concureze cu bărbații ca să le ocupe locul sau ca să îl împartă cu ei, atunci când nu este nevoie de așa ceva și interesele societății nu o cer, este într-adevăr o mare greșeală. Este o mare pierdere de care națiunile și oamenii suferă în vremuri de declin, nenorociri și abateri. Femeia musulmană care este călăuzită de Coran și *Sunna* nu acceptă să participe la această luptă și refuză să fie un obiect ieftin pentru care se luptă capitaliștii lacomi. Ea respinge, neînfricată, această „evoluție” falsă care le cheamă pe femei să iasă dezvelite, aproape goale, machiate, și să lucreze în birouri împreună cu bărbații. Cu acest comportament înțelept, echilibrat, cinstit, ea face de fapt un mare serviciu societății în care trăiește, cerând să se pună punct acestei competiții ridicole dintre femei și bărbați la locul de muncă, dar și depravării, neglijării familiei și risipirii banilor.

Aceasta este cea mai bună faptă pe care o poate face o femeie, așa cum se poate observa din comentariile conducătorului Coreii de Nord făcute la conferința Uniunii femeilor, ținută în țara lui în anul 1971: „Le facem pe femei să intre în societate, însă motivul pentru care facem acest lucru nu este în mod clar lipsa muncitorilor. Cinstit vorbind, durerea care se naște în prezent din faptul că femeile ies [să muncească] este mult mai mare decât foloasele care pot rezulta de aici... Și atunci de ce dorim ca femeile să iasă și să fie active în societate?...”

Fără îndoială, femeia musulmană drept-călăuzită știe exact ce loc ocupă atunci când vede diferența foarte mare dintre legile islamului și legile din perioada ignoranței. Ea alege legile lui Allah și nu acordă nici o atenție chemărilor absurde ale perioadei ignoranței care vin atât de des:

„Și, oare, voiesc ei judecata din vremea păgânului? Dar cine, oare, ar putea fi mai bun judecător decât Allah, pentru un neam care se crede statornic?”

[Coran 5:50]

Ea nu îi imită pe bărbați

Femeia musulmană care este mândră de identitatea ei islamică nu imită nicidecum bărbații, pentru că ea știe că islamul interzice ca o femeie să imite bărbații sau ca un bărbat să imite femeile. Legile înțelepte, fără de sfârșit, ale lui Allah spun că bărbații au un caracter diferit de cel al femeilor și invers. Această deosebire este esențială pentru ambele sexe, deoarece fiecare are rolul său unic în viață. Deosebirea dintre funcțiile de bază și rolul fiecăruia în parte se bazează pe diferențele de caracter dintre ei; cu alte cuvinte, bărbații și femeile au caractere și personalități diferite.

Islamul a orânduit bine lucrurile atunci când a definit rolul bărbaților și al femeilor pe pământ și i-a îndemnat să facă lucrurile pentru care au fost creați. Lipsa de respect față de această definiție poruncită divin este o răzvrătire împotriva legilor firii după care Allah l-a creat pe om și este o distorsionare a firii înnăscute a omului. Aceasta este diametral opusă pentru ambele sexe și nimic nu indică mai mult acest lucru decât faptul că femeile îi disprețuiesc pe acei bărbați care le imită pe femei, în timp ce bărbații le disprețuiesc pe acele femei vulgare, grosolane, care se poartă ca niște bărbați. Universul nu poate fi cultivat și populat așa cum trebuie, iar oamenii nu pot atinge adevărata fericire, decât dacă sexele sunt clar diferențiate, astfel încât fiecare să se bucure de caracterul unic al celuilalt și împreună să muncească pentru a obține aceste țeluri.

Pentru toate aceste motive, învățăturile islamice au

elaborat un avertisment aspru și clar pentru bărbații care imită femeile și pentru femeile care imită bărbații.

Ibn 'Abbas – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah i-a blestemat pe bărbații care se poartă ca femeile și pe femeile care se poartă ca bărbații.”⁷¹²

Într-o altă relatare, Ibn 'Abbas a spus: „Profetul i-a blestemat pe bărbații care sunt ca niște femei și pe femeile care se poartă precum bărbații și a zis: «Alungați-i din casele voastre.» Profetul l-a alungat pe cutare (bărbat) și Abu Bakr a alungat-o pe cutare (femeie).”⁷¹³

Abu Huraira – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah l-a blestemat pe bărbatul care se îmbracă asemenea unei femei și pe femeia care se îmbracă asemenea unui bărbat.”⁷¹⁴

Atunci când musulmanii erau cârmuiți de legea lui Allah și călăuziți de lumina islamului nu exista această problemă, ca bărbații și femeile să se asemene unii cu alții. Însă în prezent, în societățile noastre lumina islamului s-a diminuat și vedem multe tinere purtând pantaloni strâmți și cămăși unisex, având capul și brațele descoperite, arătând ca niște tineri. Găsim bărbați efeminați, care poartă la gât lanțuri de aur ce le atârnă pe pieptul dezgolit și au părul lung, arătând ca niște femei. Este foarte greu să spui care sunt diferențele dintre cele două sexe.

Aceste situații rușinoase ce se pot observa în unele țări islamice care au fost înfrânte de „colonialismul intelectual”, în care tinerii sunt, din punct de vedere spiritual, înfrânți, sunt străine de comunitatea islamică și de valorile și obiceiurile ei.

⁷¹² *Fath al-Baari*, 10/332, *Kitab al-Libaas, baab al-mutaşabbihin bin-nisa' ual-mutaşabbihaat bir-rijaal*

⁷¹³ *Fath al-Baari*, 10/333, *Kitab al-Libaas, baab ikhraaj al-mutaşabbihin bin-nisa' min al-buiut*

⁷¹⁴ Abu Dawud, 4/86, *Kitab al-Libaas*, 31; Ibn Hibbaab (13) 63, *Kitaab al-Hizrua al-Ibaahah, baab al-la'n*.

Aceștia au venit la noi din Occidentul plin de vicii și din Orientul fără credință și aceste țărâmurii au fost zdrobite de valuri de existențialism, de frivolitate, nihilism și de alte convingeri nesănătoase care au îndrumat greșit umanitatea, provocând mari suferințe, pentru că i-au îndepărtat pe oameni de adevărata lor fire (*fitra*) și i-a denaturat, aducând, drept rezultat, cele mai grave neazuri și boli.

Și noi am suferit din cauza acestor lucruri care au pus stăpânire pe viața bărbaților și a femeilor care au deviat de la călăuzirea lui Allah în unele țări musulmane, după prăbușirea califatului și dezintegrarea comunității. Multe valori islamice s-au pierdut și bărbații și femeile care s-au abătut de la calea cea dreaptă s-au înstrăinat de comunitate, răzvrătindu-se împotriva valorilor adevărate și împotriva caracterului deosebit.

Ea îi cheamă pe oameni la adevăr

Adevărata femeie musulmană înțelege că omenirea nu a fost creată în zadar, ci a fost creată pentru a împlini un scop, și anume să-L slăvească pe Allah, Creatorul, Stăpânul Universului:

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.”

[Coran 51:56]

Slăvirea lui Allah poate fi împlinită prin orice faptă bună, constructivă, care este înfăptuită pentru a cultiva și a popula lumea, pentru a face cuvântul lui Allah cunoscut pe pământ și pentru a aplica legile Lui în această viață. Toate acestea constituie o parte a adevărului la care musulmanii și musulmanele sunt îndemnați să îi cheme pe ceilalți.

Adevărata femeie musulmană este conștientă de datoria ei de a chema cât mai multe femei cu putință la adevărul în care crede, căutând în acest fel marea răsplată pe care Allah a promis-o celor care îi cheamă pe alții la adevăr, așa cum i-a spus Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – vărului său 'Ali: „Pe Allah, dacă El va călăuzi chiar și numai un bărbat prin intermediul tău, aceasta va fi mai bine pentru tine decât zece cămile roșii.”⁷¹⁵

O vorbă bună pe care femeia musulmană o spune celor care sunt nepăsătoare față de problemele religioase sau celor care s-au abătut de la călăuzirea lui Allah va avea efect asupra lor, iar sora care îi cheamă pe alții la Allah va avea o răsplată mare care valorează mai mult decât zece cămile roșii, care erau cele mai prețioase și mai căutate de arabii acelei vremi. În plus, o răsplată asemănătoare cu cea a celor care au fost călăuziți de ea îi va fi dăruită ei, așa cum a spus Profetul: „Cel care îi cheamă pe oameni la adevăr va avea o răsplată asemănătoare cu cea a acelor care îl urmează, fără să micșoreze câtuși de puțin răsplata acestora.”⁷¹⁶

Femeia musulmană nu consideră neînsemnat nici un lucru pe care îl știe atunci când cheamă alte femei la Allah. Pentru ea este de ajuns să comunice învățăturile pe care le are sau le-a auzit din predica altor oameni, chiar dacă este vorba și numai de un verset din Cartea lui Allah.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuia să le spună companionilor: „Transmiteți (cunoașterea) de la mine, chiar dacă este și numai un verset...”⁷¹⁷

A spus așa, deoarece călăuzirea unei persoane poate să

⁷¹⁵ *Fath al-Baari*, 7/476, *Kitab al-Maghaazi*, baab ghazua Khaibar

⁷¹⁶ Muslim, 16/227, *Kitab al-'Ilm*, baab man sanna sunna hasana

⁷¹⁷ *Fath al-Baari*, 6/496, *Kitab Ahaadith al-Anbiia'*, baab maa dhukira 'an bani Isra'il.

depindă chiar și numai de un cuvânt dintr-un verset, un cuvânt care îi ajunge la inimă și îi aprinde scânteia credinței, astfel încât viața și inima ei să fie iluminate de lumina călăuzirii.

Femeia musulmană care îi cheamă pe alții la Allah nu precupețește nici un efort să cheme alte femei la adevăr – și cât de mare se simte nevoia acestei chemări în aceste timpuri –, căutând astfel mulțumirea lui Allah și răspândind știința printre femeile care nu au fost destul de norocoase să primească mai înainte aceste învățături și această călăuzire. Înfăptuind acest lucru, ea iubește pentru sora ei ceea ce iubește și pentru sine.

Acestea sunt trăsăturile femeii care îi cheamă pe alții la Allah și care o deosebesc de celelalte femei obișnuite. Acestea sunt trăsături nobile, valoroase, care au fost foarte laudate și încurajate de Profet. Tirmizi a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a spus: „Allah să-i lumineze chipul celui care aude un lucru de la noi și îl transmite așa cum îl aude, căci poate cel căruia i-l transmite îl va înțelege mai bine decât cel care l-a transmis.”⁷¹⁸

Femeia musulmană care este cu adevărat călăuzită de Coran și *Sunna* este precum o lumină care le arată călătorilor drumul în timpul celei mai întunecate nopți. Ea nu poate să își ascundă lumina de sora ei care se poticnește în întuneric, atunci când vede răsplata mare pe care Allah a pregătit-o pentru cei care cheamă deschis, neprefăcut, la adevăr.

Ea îndeamnă la ceea ce este bine și interzice ceea ce este rău

Datoria de a îndemna ceea ce este bine și de a interzice ceea ce este rău (*Al-Amr bil-Mar'uf uan-Nahii 'an al-Munkar*) nu

⁷¹⁸ Tirmizi, 5/34, în *Kitaab al-'Ilm*, 7; el a spus că este un *hasan sahih hadis*.

se limitează numai la bărbați: se referă în egală măsură și la bărbați și la femei, așa cum se spune în sfântul Coran:

„Dreptcredincioșii și dreptcredincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, plinesc Rugăciunea [As-Salat], aduc Dania [Az-Zakat] și se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu aceștia Allah va fi îndurător, căci Allah este Puternic [și] Înțelept [‘Aziz, Hakim].”

[Coran 9:71]

Islamul le-a oferit femeilor un statut social înalt atunci când le-a dăruit această mare responsabilitate de a porunci ceea ce este bine și de a interzice ceea ce este rău. Pentru prima dată în istorie, femeile au fost cele care dădeau indicații, în timp ce oriunde altundeva, în afară de islam, ele fuseseră cele care primeau indicații.

Această responsabilitate este de fapt o mare cinste, și pentru aceasta femeia musulmană se străduiește să îplinească această îndatorire de a îndemna numai ceea ce este cuvenit și de a interzice ceea ce este neîngăduit, în măsura în care acest lucru se potrivește firii ei. Ea înfruntă răul – lucru deloc ușor acolo unde se află multe femei – atunci când îl vede și face acest lucru cu înțelepciune și folosind un mod inteligent de abordare. Ea încearcă să-l îndepărteze cu propria mână, dacă poate și dacă acest lucru nu va duce la consecințe mai grave. Dacă nu poate să îndrepte ceea ce este rău prin fapte, atunci încearcă să le explice prin vorbe ceea ce este bine, iar dacă nu poate să facă nici aceasta atunci se opune în inima ei aceluia rău și începe să se gândească la modalități de a-l opri și de a-l îndepărta.

Acestea erau modalitățile de a opri ceea ce este

neîngăduit stabilite de Profet: „Cel care vede o faptă rea să o îndrepte cu mâna lui și dacă nu poate, atunci cu vorba, și dacă nu poate, atunci cu inima – și aceasta este cea mai slabă credință.”⁷¹⁹

Atunci când femeia musulmană își asumă datoria de a îndemna ceea ce este bun și de a interzice ceea ce este rău, ea o îndrumă de fapt pe sora ei musulmană nepăsătoare, pentru că religia este îndrumare, așa cum a explicat Profetul atât de elocvent atunci când a rezumat islamul într-un cuvânt: „*nasihā*” (îndrumare). Dacă aceasta este într-adevăr situația, atunci femeia musulmană nu are atunci altă opțiune decât să îndemne ceea ce este bine și să interzică ceea ce este rău, pentru a împlini definiția îndrumării, așa cum a fost făcută de Profet: „Religia este îndrumare”. Noi am întrebat: „Față de cine?” El a zis: „Față de Allah, de Cartea Sa, de Trimișii Săi și față de conducătorii musulmani și de oamenii obișnuiți.”⁷²⁰

Glasul femeii musulmane răsună atunci când îndrumă la adevăr, atunci când îndeamnă ceea ce este îngăduit și când interzice ceea ce este necuvenit și acest lucru va duce la îndreptarea multor obiceiuri și tradiții ne-islamice, care sunt predominante printre unele femei. Cât de multe astfel de practici se întâlnesc printre femeile care sunt nepăsătoare sau care s-au abătut de la calea islamică. Femeia musulmană care se opune acestor obiceiuri și oferă explicații despre adevăratul punct de vedere al islamului face cel mai bun lucru pentru societatea în care trăiește și pentru comunitate; și ea este una dintre cei mai buni oameni: „Un om s-a ridicat în timp ce Profetul se afla la *minbar* (amvon) și a întrebat: «O, Trimis al lui Allah, care sunt cei mai buni dintre oameni?» El a zis: «Cei mai buni dintre

⁷¹⁹ Muslim, 2/22, *Kitaab al-Imam, baab baiaan kaun an-nahi 'an al-munkar min al-imaan*.

⁷²⁰ Muslim, 2/37, *Kitab al-Imaan, baab baiaan un ad-din nasiha*

oameni sunt cei care știu cele mai multe versete din Coran, cei care sunt cei mai evlavioși, cei care îndeamnă numai ceea ce este îngăduit și interzic ceea ce este necuvenit și cei care sunt cei mai respectuoși față de rudele lor.»⁷²¹

Femeia musulmană înțeleaptă este o femeie care are o misiune. Ea nu păstrează niciodată tăcerea în legătură cu neadevăruri, spune întotdeauna numai adevărul și nu acceptă nici o abatere. Ea încearcă întotdeauna să fie de folos surorilor ei în comunitatea musulmană și să le apere de defecte, înapoiere, ignoranță și abateri.

Ea știe foarte bine că datoria ei este să le îndemne numai spre lucruri bune și să le interzică ceea ce este rău, ascultând astfel cu supunere de porunca lui Allah și a Trimisului Său și ferindu-se de pedeapsa lui Allah care cade asupra acelor societăți în care nici o voce nu poruncește ceea ce este cuvenit și nu interzice ceea ce este neîngăduit.

Atunci când Abu Bakr – Pacea fie asupra sa! – a devenit calif, el s-a urcat la *minbar*, l-a slăvit pe Allah, apoi a zis: „O, oameni, voi recitați versetul...

„O, voi cei care credeți! Fiți cu grijă față de sufletele voastre și nu vă vor dăuna cei rătăciți, dacă sunteți pe calea cea bună! La Allah este întoarcerea voastră a tuturor și El vă va vesti despre ceea ce ați împlinit.”

[Coran 5:105]

...și îl interpretați greșit. Cu adevărat l-am auzit pe Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: „Acei oameni care văd un lucru rău și nu se împotrivesc sau nu

⁷²¹ Ahmad și Tirmizi; șirul de transmițători este *thiqat*. A se vedea *Majma' az-Zauaa'id*, 7/263, *baab fi ahl al-ma'ruf ua ahl al-munkar*

încearcă să îl schimbe vor fi curând pedepsiți de Allah.”⁷²²

Femeia musulmană care este cinstită în islam, a cărei credință este puternică și a cărei minte este deschisă spre călăuzirea islamică este întotdeauna neobosită în transmiterea lucrurilor bune, poruncind ceea ce este permis și interzicând ceea ce este oprit, îndrumând și îndreptând situațiile desfrânate. Ea nu acceptă minciuna, nepăsarea, șovăiala, nu acceptă niciodată vreun compromis sau vreo abatere în ceea ce privește religia și obiceiurile islamice.

Religia și credința sunt lucruri serioase, nu este permis să se păstreze tăcerea în legătură cu vreo abatere sau vreo greșeală în problemele religioase, căci astfel vom sfârși ca evreii, care au avut parte de mânia lui Allah atunci când au șovăit și au devenit nepăsători față de religia lor: „Dintre oamenii care au venit înaintea voastră, fiii lui Israel, dacă vreunul făcea un lucru rău, unul dintre ei îl învinuia, ca să poată spune că și-a făcut datoria, însă a doua zi ședea și mânca cu el, ca și cum acesta n-ar fi făcut nimic rău cu o zi înainte. Când Allah a văzut această purtare, i-a întors unii împotriva altora și i-a blestemat prin graiul profetului David și a profetului Iisus, fiul Mariei, pentru că nu au ascultat și au continuat să se răzvrătească (vezi Coran 5:78). Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, trebuie să porunciți ceea ce e îngăduit și să interziceți ceea ce e necuvenit; și trebuie să opriți mâna răufăcătorului și să-l îndemnați să adere la adevăr, altfel Allah vă va întoarce unii împotriva celorlalți și vă va blestema, așa cum i-a blestemat pe ei.”⁷²³

⁷²² *Haiat as-Sahaba*, 3/233.

⁷²³ Tabarani, 10/146, șirul de transmițători este *rijaal as-sahih*.

Ea este înțeleaptă și elocventă atunci când cheamă la islam (da'ua)

Femeia musulmană care cheamă alte femei la Allah este elocventă și înțeleaptă în chemarea ei, vorbind chibzuit, fără să le constrângă pe cele pe care le cheamă, și ținând cont de nivelul lor intelectual și de poziția socială. Cu această bună și înțeleaptă îndemnare, ea poate ajunge la inimile și mințile lor, așa cum se spune în Coran:

„Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos!...”

[Coran 16:125]

Sora care le cheamă pe celelalte are grijă să nu fie plictisitoare și evită să își împovăreze ascultătoarele. Ea nu vorbește prea mult timp și nici nu discută despre lucruri greu de înțeles. Ea prezintă pe scurt informația pe care dorește să o transmită, folosind metode atractive și interesante, comunicând informația în etape, astfel încât ascultătoarele ei să o înțeleagă cu ușurință și să fie nerăbdătoare să își pună noile cunoștințe în practică. Așa obișnuia să facă în predica sa Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, după cum ne spune strălucitul companion 'Abdullah ibn Mas'ud – Pacea fie asupra sa! El (Ibn Mas'ud) obișnuia să predice câte puțin în fiecare zi de joi. Un om i-a zis: „Aș dori să ne înveți în fiecare zi.” El a spus: „Ce mă împiedică să fac acest lucru este că nu doresc să vă plictisesc. Îmi arăt respectul față de voi alegând un timp potrivit pentru a vă învăța, așa cum obișnuia să facă Profetul cu noi, de teamă să nu ne plictisească.”⁷²⁴

⁷²⁴ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 374, *Kitab al-Adab*, baab *fil-ua'z ual-iqtisaad fih*.

Una dintre cele mai importante calități ale unei propovăduitoare (*daa'ia* – persoană care îi cheamă la islam pe cei care nu sunt musulmani) înțelepte și elocvente este blândețea pe care o arată față de femeile pe care le cheamă. Ea este răbdătoare cu încetineala lor ori cu incapacitatea de înțelegere a unora dintre ele, cu ignoranța lor față de multe probleme religioase, cu greșelile repetate sau întrebările supărătoare, urmând exemplul învățătorului tuturor bărbaților și femeilor care îi cheamă pe alții la calea lui Allah – Profetul –, care reprezenta cel mai bun exemplu de răbdare, blândețe și mărinimie. El răspundea la întrebări ca un îndrumător îngăduitor și atent, ca un învățător care îndreaptă blând, fără a fi vreodată frustrat de modul încet în care înțelegeau vreun lucru sau enervat de prea multele lor întrebări și de necesitatea de a repeta aceleași răspunsuri de mai multe ori până când înțelegeau și plecau, mulțumiți de lecția pe care o învățaseră.

Un exemplu în acest sens îl constituie relatarea companionului Profetului, Mu'auia ibn Al-Hakam As-Sulami, care a zis: „În timp ce mă rugam alături de Profet, unul dintre bărbații prezenți a strănutat și eu am zis: «*Ierhamuk Allah!* [Allah să fie milostiv cu tine!]» Oamenii s-au uitat la mine și eu am zis: «Să mă piardă maica mea! De ce vă holbați așa la mine?» Au început să își lovească cu mâinile coapsele și când mi-am dat seama că îmi spuneau să tac, am tăcut. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a terminat rugăciunea și nu am văzut niciodată un învățător mai bun decât el, nici înainte, nici după. Pe Allah, el nici nu m-a dojenit, nici nu m-a lovit și nici nu m-a jignit. A zis doar: «Această rugăciune nu trebuie să conțină nimic din vorbirea de zi cu zi a oamenilor. Este numai *tasbih*, *takbir* și recitare din Coran.» Eu am zis: «O, Trimis al lui Allah, sunt încă foarte aproape de perioada de dinaintea islamului (adică sunt nou în islam). Allah ne-a adus islamul și

totuși mai sunt printre noi unii care se duc la ghicitori.» El a spus: «Niciodată să nu vă duceți la ei.» Eu am spus: «Și sunt unii care sunt superstițioși.» El a zis: «Aceasta este numai în imaginația lor: nu trebuie să-i oprească să își continue planurile.»⁷²⁵

O altă trăsătură a unei adevărate propovăduitoare, și una dintre cele mai atrăgătoare și mai folositoare metode pe care le poate folosi, este aceea că nu le confruntă pe răufăcătoare cu propriile lor fapte și nici pe cele care au greșit cu defectele lor. Mai mult decât atât, ea li se adresează lor cu blândețe, țintind indirect spre răutățile și defectele lor și cerându-le, într-un mod blând și înțelept, să se elibereze de orice răutate sau neajuns. Ea este atentă ca nu cumva să le rănească sentimentele sau să le îndepărteze de chemarea ei.

Această apropiere blândă și înțeleaptă este mai eficientă în tratarea nemulțumirilor sociale și a bolilor morale și psihologice. Aceasta este metoda care a fost urmată de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

A'îșa – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Când Profetul auzea că cineva a făcut un lucru, nu spunea: «Ce se întâmplă cu cutare de spune așa și așa?» În loc de asta, el spunea: «Ce se întâmplă cu anumiți oameni de spun așa și așa?...»⁷²⁶

O altă trăsătură de seamă a femeii care cheamă la islam, care îi va garanta ei biruința, este faptul că le vorbește clar ascultătoarelor și repetă cuvintele fără a le plictisi, până când este sigură că ele au înțeles și că vorbele ei le-au pătruns în inimi. Astfel obișnuia să facă Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, așa cum a spus Anas: „Atunci când vorbea, Profetul obișnuia să repete lucrurile de trei ori, ca să se facă

⁷²⁵ Muslim, 5/20, *Kitab al-Masaajid, baab tahrim al-kalaam fis-salaah*

⁷²⁶ *Hajaat as-Sahaba*, 3/129

înțeles. Atunci când venea la un neam, îl saluta (*salaam*) de trei ori.”⁷²⁷

A’ișa – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Cuvântarea Profetului era foarte clară. Toți cei care o auzeau o înțelegeau.”⁷²⁸

Ea umblă numai cu femei drept-credincioase

În societate, femeia musulmană caută să se împrietenească numai cu femei drept-credincioase, astfel încât ele să îi fie prietene apropiate și surori și ea să poată înfăptui alături de ele fapte bune și să le călăuzească și să le învețe pe femeile care au puțină știință despre islam. Faptul că umblă cu aceste femei îi aduce întotdeauna numai bine, foloase, o mare răsplată și întărește înțelegerea femeii despre islam. Din acest motiv, acest lucru este încurajat în Coran:

„Și fii răbdător împreună cu aceia care-L cheamă pe Domnul lor dimineața și seara, dorind Fața Sa! Și nu întoarce ochii tăi [pentru alții] de la ei, râvnind la podoaba vieții din această lume și nu te supune celuiia căruia i-am făcut inima nepăsătoare față de pomenirea Noastră, care urmează poftei sale și ale cărui fapte sunt în deșert.”

[Coran 18:28]

Adevărata femeie musulmană se împrietenește numai cu femei nobile, virtuoză, drepte și evlavioase, așa cum a spus poetul: „Cine umblă cu prieteni nobili, va fi socotit unul dintre ei. Să nu aveți alți prieteni în afară de aceștia.”

⁷²⁷ *Fath al-Baari*, 1/188, *Kitaab al-’Ilm*, baab man a’aada al-hadis thalaathan li iufham ’anhu

⁷²⁸ Abu Dawud, 4/360, *Kitaab al-Adab*, 21; (*isnad sahih*)

Pentru adevărata femeie musulmană nu este greu să se împrietenească cu femei drept-credincioase, chiar dacă acestea au un nivel economic mai scăzut decât al ei. Ceea ce contează cu adevărat este personalitatea femeii, nu înfățișarea fizică sau averea. Moise, profetul lui Allah, l-a urmat pe robul drept-credincios, ca să poată învăța de la el, spunând cu mult respect:

„...Pot eu să te urmez, astfel încât să mă înveți din ceea ce tu ai învățat, ca bună călăuzire?”

[Coran 18:66]

Robul drept-credincios al lui Allah i-a răspuns:

„...Dar tu nu vei putea să ai răbdare cu mine!”

[Coran 18:67]

Atunci Moise a zis, cu mult respect:

„...Dacă Allah voiește, mă vei afla tu răbdător și nu mă voi împotrivi nici uneia dintre poruncile tale!”

[Coran 18:69]

Atunci când își alege prietene dintre femeile drept-credincioase, femeia musulmană nu uită că oamenii sunt precum metalele, unele dintre ele sunt foarte prețioase, în timp ce altele sunt de proastă calitate, așa cum a explicat Profetul atunci când a descris diverse tipuri de oameni: „Oamenii sunt metale ca aurul și argintul. Cei mai buni dintre ei în perioada de dinainte de islam vor fi cei mai buni dintre ei în islam, dacă înțeleg ei cu adevărat. Sufletele sunt precum niște recruți: dacă se recunosc unele pe altele, vor deveni prietene, și dacă nu se

plac unele pe altele, vor urma căi separate.”⁷²⁹

De asemenea, femeia musulmană știe din învățăturile religiei ei că prietenele sunt de două feluri: prietena bună și prietena rea. Prietena bună este precum moscul: atunci când se află alături de ea, este o atmosferă relaxantă, înmiresmată și plăcută. Prietena rea este aceasta: atunci când se află cu ea, se simte o atmosferă tensionată, numai flăcări și fum.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a oferit cea mai bună explicație: ”Asemănarea dintre o bună tovărășie și o tovărășie periculoasă este ca și aceea dintre proprietarul de mosc și acela care suflă în foale (fierar); cel ce deține mosc ți-l poate oferi fără plată, sau poți să-l cumperi de la el, sau poți să-i miroși mireasma plăcută, iar în ceea ce-l privește pe cel ce suflă în foale, el poate să-ți pârlască veșmintele, ori să te nevoiască să simți mirosul respingător al foalelor.”⁷³⁰

Din acest motiv, companionii Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – obișnuiau să se îndemne să viziteze oameni buni, care să le reamintească de Allah, să le umple inima cu teamă de Allah, cu învățături religioase și respect. Anas – Pacea fie asupra sa! – a relatat următorul incident: „Abu Bakr – Pacea fie asupra sa! – i-a zis lui ’Umar, după moartea Profetului: «Să mergem s-o vizităm pe Umm Aiman⁷³¹, așa cum obișnuia și Profetul!» Când au ajuns, ea a început să plângă. Ei au întrebat-o: «Care este motivul lacrimilor tale? Ceea ce e (în Lumea de Apoi) rezervat Trimisului lui Allah

⁷²⁹ Muslim, 16/185, *Kitaab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab al-aruaah junud mujannada*

⁷³⁰ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*,

⁷³¹ Umm Aiman era doica Profetului, în vremea copilăriei. Atunci când a crescut, i-a dăruit libertate și a căsătorit-o cu Zaid ibn Haritha. El o cinstea, se purta cu ea cu blândețe și respect și spunea: „Umm Aiman este mama mea.” (autorul)

– Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – este mult mai bun decât aici (în această viață pământească)!» Ea a spus: «Plâng, nu pentru că nu aș ști că tot ce este rezervat Trimisului lui Allah (în Lumea de Apoi) este mai bun (decât în această viață), ci plâng căci Revelația venită din Ceruri a încetat.» Atunci amândoi au izbucnit în lacrimi și au început să plângă împreună cu ea.⁷³²

Întâlnirile femeilor drept-credincioase, acolo unde Allah este pomenit și conversația este chibzuită și folositoare, sunt înconjurată de îngerii și umbrite de Allah cu Mila Sa. În astfel de întâlniri, sufletele și mințile sunt curățate și îmborsate. Este bine ca femeile credincioase să își sporească participarea la astfel de întâlniri și să tragă învățăminte din ele, pentru că acest lucru le va aduce lor bine în această viață și un statut înalt în viața de apoi.

Ea încearcă să aplaneze conflictele dintre femeile musulmane

Comunitatea musulmană se distinge prin faptul că este o comunitate în care predomină frăția, o societate plină de iubire, comunicare, înțelegere, îngăduință și neprihănire. Cu toate acestea, este totuși o comunitate umană și nu poate fi lipsită totalmente de conflicte ocazionale, care pot să ducă la diviziuni și la desfacerea legăturilor.

Însă aceste dispute care apar uneori în comunitatea musulmană dispar repede, datorită îndrumării divine pe care o primesc membrii ei, îndrumare care întărește sentimentele de frăție, iubire și apropiere dintre ei, distrugând rădăcinile urii și dușmăniei. Și islamul își îndeamnă adepții să facă eforturi

⁷³² Muslim, 16/9, *Kitaab Fadaa'il as-Sahaaba, baab fadaa'il Umm Aiman*

pentru împăcare, ori de câte ori apare vreo dispută între prieteni apropiați ori Satana provoacă între ei conflicte și ruptură. Am văzut mai înainte că islamul le interzice celor doi musulmani care se ceartă să se lepede unul de celălalt mai mult de trei zile: „Unui credincios nu îi este permis să se înstrăineze de fratele său mai mult de trei zile. Dacă au trecut trei zile, să se întâlnească cu el și să îl întâmpine cu un salut. Dacă el răspunde la salut, atunci amândoi vor împărți răsplata, iar dacă nu răspunde la salut, atunci cel care a salutat primul va fi absolvit de vină.”⁷³³

Islamul le-a poruncit de asemenea musulmanilor, bărbați și femei, să împace două părți care se ceartă:

„Și dacă două cete de dreptcredincioși se ceartă între ele, voi împăcați-le! Dacă una dintre ele este nedreaptă cu cealaltă, atunci luptați împotriva celei care este nedreaptă până ce ea se întoarce la porunca lui Allah, iar când se întoarce, atunci împăcați-le pe ele cu dreptate și fiți nepărtinitori, fiindcă Allah îi iubește pe cei drepti.”

[Coran 49:9]

Societatea în care trăiesc drept-credincioși și drept-credincioase trebuie să fie o societate cârmuită de dreptate, iubire și frăție:

„Dreptcredincioșii sunt frați. Deci împăcați-i pe cei doi frați ai voștri și fiți cu frică de Allah! Poate că veți afla îndurare!”

[Coran 49:10]

⁷³³ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/505, *baab inna-salaam iujzi' min as-saum*

Așadar, femeii musulmane i se cere să intervină între surorile ei care se ceartă, urmând călăuzirea islamului. Islamul le-a permis femeilor să adauge și alte vorbe cu scopul de a aduce cele două părți certate față în față și de a le înmuia inimile împietrite. Nu se consideră că aceste vorbe se numără printre minciunile care sunt interzise, iar cea care le spune nu este privită ca o mincinoasă sau ca o păcătoasă.

Vedem acest lucru în *hadis*-ul lui Umm Kalthum bint 'Uqba ibn Abu Mu'ait – Pacea fie asupra sa! Ea a zis: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spunând: «Nu este mincinos acela care încearcă să aducă împăcarea între oameni prin vorbe bune sau lucruri bune.»”⁷³⁴

Potrivit unei alte relatări de Muslim, ea a adăugat: „Nu l-am auzit îngăduind nimic din ceea ce oamenii ar putea să spună decât în trei cazuri.” Ea s-a referit la: lupta pentru cauza lui Allah, împăcarea între oameni și pentru a-i mulțumi pe soți sau pe soții.⁷³⁵

Ea umblă cu alte femei și le tolerează insultele

Femeia musulmană este o femeie care are o misiune și un mesaj de transmis. Cea care își asumă această misiune importantă trebuie să se pregătească să fie răbdătoare și fermă și să facă sacrificii pe parcurs.

Femeia musulmană nu are altă soluție decât să tolereze purtarea urâtă și reacțiile nepoliticoase ale unor femei. Ea tolerează interpretarea greșită pe care ele o dau scopului ei, nepăsarea lor față de chemarea ei de a adera la învățăturile și

⁷³⁴ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 687, *Kiab al-Umur al-munhi 'anha, baab baiaan maa iajuz min al-kadhib*

⁷³⁵ Muslim, 16/157, *Kitaab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab tahrim al-kadhib ua baiaan maa iubaah minhu*

normele islamice, gândirea lor superficială și confuză, răspunsul încet față de adevăr, faptul că își îndreaptă atenția asupra lor și a propriilor interese și că se preocupă de chestiuni necugetate și neînsemnate.

Cea care cheamă la islam este răbdătoare atunci când vede devotamentul lor pentru această lume și pentru plăcerile lumesti, când vede că ele nu țin cont de Ziua de Apoi și că nu urmează legile islamice sau când vede alte lucruri nesăbuite care o pot supăra și care o fac să se gândească, în momente de iritare și frustrare, să se izoleze, să se țină departe de oameni și să renunțe la munca pentru Allah. Acestea sunt lucruri cu care se confruntă acei oameni, bărbați și femei, care caută să îi cheme pe alții la Allah.

Din acest motiv, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a căutat să întărească hotărârea credincioșilor și să îi liniștească, spunând că aceia care au răbdare să meargă pe drumul lung și dificil al chemării la Allah sunt mai buni, în ceea ce privește nivelul lor de evlavie și fapte bune, decât aceia care nu au răbdare: „Cel care se amestecă printre oameni și le suportă insultele cu răbdare este mai bun decât acela care nu se amestecă printre oameni sau nu suportă insultele lor cu răbdare.”⁷³⁶

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – și ceilalți profeți dinaintea lui reprezintă cel mai bun exemplu de răbdare față de necuviința, neîncrederea și ignoranța oamenilor. Cel care cheamă la islam trebuie să ia aminte la acest exemplu ori de câte ori simte că își pierde răbdarea, că este presat și copleșit de insultele și ostilitatea oamenilor.

Un exemplu care reflectă răbdarea absolută a Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – se găsește într-o

⁷³⁶ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/478, *baab alladhi iusbir 'ala adha an-naas*

relatare făcută de Bukhari și Muslim. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a împărțit niște bunuri, așa cum făcea de obicei, însă un *Ansar* a zis: „Pe Allah, această împărțire nu a fost făcută pentru Allah.” Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a auzit aceste cuvinte nedrepte și a fost adânc rănit. S-a schimbat la față și s-a mâniat, însă apoi a zis: „Profetul Moise a suferit jigniri mai mari decât acestea și a îndurat cu răbdare.”

Cu aceste câteva cuvinte, mânia Profetului s-a risipit și inima sa nobilă și îndurătoare s-a liniștit.

Aceasta este atitudinea profeților și a propovăduitorilor cinstiți: răbdare în fața insultelor, a neîncrederii oamenilor și a zvonurilor. Fără această răbdare, chemarea la islam nu se poate împlini și aceștia nu mai pot stăruii [în chemarea lor].

Femeia musulmană care cheamă alte femei la islam nu duce lipsă de înțelepciune. Ea are capacitatea de a înțelege nivelul psihologic și intelectual al ascultătoarelor ei și poziția lor socială, și se adresează fiecărui tip de femei în cel mai bun mod cu putință.

Ea răsplătește serviciile făcute și este recunoscătoare pentru ele

O altă caracteristică a adevăratei femei musulmane o constituie loialitatea. Ea apreciază serviciile făcute și mulțumește persoanei care i le-a făcut, urmând porunca Profetului: „Acela căruia i s-a făcut un bine trebuie să răsplătească binele făcut.”⁷³⁷

„Pe acela care caută adăpost la Allah apărați-l... și pe acela care vă face un bine răsplătiți-l.”⁷³⁸

⁷³⁷ Tirmizi, 4/380, *Kitab al-Birr uas-Silah*, 87, un *hasan jayyid gharib hadis*

⁷³⁸ Abu Dawud, 2/172, *Kitab az-Zakah*; Ahmad, 2/68. *isnad sahih*

Pentru femeia musulmană vigilentă, recunoștința pentru serviciile făcute este o chestiune religioasă, încurajată de învățăturile Profetului. Nu este doar o curtoazie socială, dictată de starea sufletească sau de interesele care sunt în joc. Femeia care face un serviciu merită mulțumiri, indiferent dacă acesta este folositor sau nu. Este de ajuns că a făcut un serviciu și pentru asta ea merită sincere mulțumiri. Acesta este lucrul pe care islamul îl așteaptă de la musulmani, bărbați și femei. Femeia trebuie să îi mulțumească celeilalte femei pentru intenția bună, pentru motivele nobile și pentru graba de a face bine, indiferent de motivul sau de interesul avut.

Preocuparea islamului de a insufla această atitudine în inima musulmanului a ajuns până într-acolo încât mulțumirea față de Allah este socotită a fi incompletă fără mulțumirea față de oameni pentru serviciile și faptele lor bune. Cea care nu mulțumește oamenilor pentru actele de bunătate sau nu găsește o vorbă bună care să le bucure inima este o nefericită nerecunoscătoare care nu apreciază binecuvântările lui Allah sau mulțumirea oamenilor. O astfel de femeie nu este îndreptățită să aducă mulțumiri lui Allah, Dătătorul tuturor binecuvântărilor și favorurilor. Referitor la acest lucru, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Nu aduce mulțumiri lui Allah cel care nu aduce mulțumiri oamenilor.”⁷³⁹

Femeia musulmană înțeleaptă nu uită să îi mulțumească aceleia care i-a făcut un serviciu, pentru că acesta este un lucru care încurajează faptele bune și îi face pe oameni să se obișnuiască cu recunoașterea și cu aprecierea faptelor bune. Toate acestea vor întări relațiile de prietenie dintre membrii comunității, le vor deschide inimile spre iubire și îi vor motiva să împlinească fapte bune. Acestea sunt lucrurile pe care islamul

⁷³⁹ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/310, *baab man lam iaşkur an-naas*

dorește să le instaleze și să le consolideze în societatea islamică.

Ea le vizitează pe cele care sunt bolnave

Vizitarea bolnavilor este unul dintre obiceiurile sociale islamice care a fost stabilit și încurajat de Profet – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a făcut din acest obicei o îndatorire pentru fiecare musulman, bărbat și femeie, și l-a făcut un drept pe care un musulman să îl aștepte de la un alt musulman: „Îndatoririle unui musulman față de fratele său sunt cinci: el trebuie să răspundă la salut (*salaam*), să-l viziteze pe cel bolnav, să participe la funeralii, să îi accepte invitațiile și să spună „Allah să fie milostiv cu tine!” (*Ierhamuk Allah*) atunci când acesta strănută.”⁷⁴⁰

Potrivit unei alte relatări, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Îndatoririle unui musulman către fratele său sunt șase.” S-a întreat: „Care sunt?” Profetul a zis: „Salută-l când te întâlnești cu el; de te cheamă, răspunde-i; de caută povață, sfătuiește-l; de strănută și spune „*Alhamdu-lillah*”, spune-i „*Ierhamuk Allah*”; de este bolnav, du-te să-l vezi; și de moare, condu-l pe ultimul drum.”⁷⁴¹

Când o vizitează pe cea care este bolnavă, femeia musulmană nu are impresia că face un serviciu sau că încearcă numai să fie drăguță, ci știe că îndeplinește o îndatorire islamică, așa cum i-a îndemnat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – pe musulmani să facă: „Hrăniți-i pe cei flămânzi, vizitați-i pe cei bolnavi și răscumpărați

⁷⁴⁰ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 452, *baab 'iyaada al-marid*.

⁷⁴¹ Muslim, 14/143, *Kitab as-Salaam*, *baab min haqq al-Muslim lil-Muslim radd as-salaam*

prizonierii de război.”⁷⁴²

Al-Bara' ibn 'Aazib – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah ne-a poruncit să-i vizităm pe cei bolnavi, să participăm la funeralii, să spunem „Allah să fie milostiv cu tine!”, dacă el spune „Laudă lui Allah!”, să împlinim toate legămintele, să-i ajutăm pe cei asupriți, să acceptăm invitațiile și să salutăm.”⁷⁴³

Atunci când femeia musulmană le vizitează pe cele ce sunt bolnave, ea nu simte că aceasta este o povară apăsătoare care o poate întrista din cauza atmosferei posomorâte care o înconjoară pe cea care este la pat. Din contră, ea simte o mulțumire sufletească și o satisfacție pe care nu o pot simți decât cei care înțeleg cu adevărat relațiile care vorbesc despre bunătatea, răsplata și binecuvântarea ce sunt incluse în aceste vizite.

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a zis: „Allah va spune în Ziua Învierii: «O, fiu al lui Adam, am fost bolnav și nu M-ai vizitat.» El va spune: «O, Stăpâne, cum să te vizitez când Tu ești Stăpânul lumilor?» El va spune: «N-ai știut tu că robul Meu cutare a fost bolnav și tu nu l-ai vizitat? N-ai știut tu că dacă l-ai fi vizitat, M-ai fi găsit pe Mine cu el? O, fiu al lui Adam, ți-am cerut mâncare și nu M-ai hrănit.» El va spune: «O, Stăpâne, cum să te hrănesc când Tu ești Stăpânul lumilor.» El va spune: «N-ai știut tu că robul Meu cutare ți-a cerut mâncare și tu nu l-ai hrănit? N-ai știut tu că dacă l-ai fi hrănit, ai fi găsit cu siguranță acel lucru (răsplata pentru acest lucru) cu Mine? O, fiu al lui Adam, ți-am cerut să-Mi dai să beau și Tu nu Mi-ai dat să beau.» El va spune: «O, Stăpâne, cum să îți dau să

⁷⁴² (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 451, *Kitab 'Iyaada al-Marid*, *baab 'Iyaada al-marid*.

⁷⁴³ Muslim, 16/125, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab*, *baab fadl 'Iyyaada al-marid*

bei când Tu ești Stăpânul lumilor?» El va spune: «Robul Meu cutare ți-a cerut să-i aduci să bea și tu nu i-ai dat să bea. Dacă i-ai fi dat să bea, ai fi găsit cu siguranță acel lucru cu Mine.»⁷⁴⁴

Cât de binecuvântată este o astfel de vizită și ce faptă minunată este atunci când omul o împlinește pentru fratele său bolnav, pentru că, atunci când face acest lucru, el se află în prezența Preaputernicului Stăpân care a fost martor la fapta sa nobilă și i-a răsplătit generozitatea. Există oare o vizită care să fie mai cinstită, mai binecuvântată și mai încurajată de Stăpânul cerurilor și al pământului? Cât de mari sunt suferința și pierderea care vor cădea asupra celui care nu a reușit să împlinească această datorie! Cât de mare va fi umilirea sa atunci când Preaputernicul Allah va declara, înaintea tuturor celor de față: „O, fiu al lui Adam, am fost bolnav și nu M-ai vizitat... N-ai știu tu că robul Meu cutare a fost bolnav și tu nu l-ai vizitat? N-ai știut tu că dacă l-ai fi vizitat, M-ai fi găsit pe Mine cu el?” Nu putem decât să ne imaginăm regretul și rușinea care îl vor copleși pe cel care a neglijat să își viziteze fratele bolnav, însă atunci regretul nu îi va fi de nici un folos.

Într-o comunitate islamică, bolnavul simte că nu este singur la ceas de nevoie, rugăciunile celor din jurul său îl înconjoară și îi alină suferința. Nici o altă națiune din trecut nu a cunoscut vreodată o astfel de responsabilitate emoțională și socială precum cea care există în comunitatea islamică.

În Occident, bolnavul găsește poate un loc într-un spital și un doctor care să îi dea medicamente, însă greu va găsi o mângâiere, o vorbă bună, un zâmbet cald, rugăciuni făcute din toată inima sau adevărată compătimire. Filozofia materialistă care a pus stăpânire pe viața occidentalilor a dus la dispariția sentimentelor umane, a distrus sentimentele frățești față de cel

⁷⁴⁴ Muslim, 16/125, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab fadl 'iyyaada al-marid*

apropiat și a îndepărtat toate celelalte motive de a împlini fapte bune, în afară de cele materialiste.

Occidentalul nu are nici un motiv să îl viziteze pe cel bolnav, în afară de cazul în care simte că, mai devreme sau mai târziu, vizita sa îi poate aduce anumite beneficii materiale.

Există multe *hadis*-uri care se referă la acest subiect și acestea trezesc sentimente de frăție în inima musulmanului și îl motivează și mai mult să își viziteze fratele bolnav. De exemplu:

„Când musulmanul își vizitează fratele musulman (bolnav), el rămâne în grădina roditoare a Paradisului⁷⁴⁵ până când se întoarce.”⁷⁴⁶

„Pe musulmanul care își vizitează fratele musulman (bolnav) dimineața, șaptezeci de mii de îngerii îl vor binecuvânta (și se vor ruga pentru el) până seara, iar dacă îl vizitează seara, șaptezeci de mii de îngerii îl vor binecuvânta (și se vor ruga pentru el) până dimineața, și roadele Paradisului vor fi ale lui.”⁷⁴⁷

Având o vedere pătrunzătoare asupra psihologiei omului, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a înțeles care este impactul pozitiv pe care îl au aceste vizite făcute celor bolnavi și familiilor acestora și din acest motiv el nu a neglijat niciodată să îi viziteze pe cei bolnavi, să le spună cele mai frumoase cuvinte de consolare și să facă rugăciuni. Odată l-a vizitat pe un tânăr evreu care obișnuia să-l slujească, așa cum Anas – Pacea fie asupra sa! – a relatat: „Un tânăr evreu obișnuia să îl slujească pe Profet. A căzut la pat și atunci Profetul a mers să îl viziteze. A stat la capul lui și i-a zis: «Intră în islam.» Copilul s-a uitat la tatăl său, care era de față. Tatăl a zis: «Ascultă-l pe Abu'l-Qasim.» Și atunci băiatul a trecut la

⁷⁴⁵ Metaforă pentru răsplata câștigată.

⁷⁴⁶ Muslim, 16/125, *Kitab al-Birr uas-Silah ual-Aadaab, baab fadl 'iyaada al-marid*

⁷⁴⁷ Tirmizi, 3/292, *Kitab al-Jaaa'iz*, 2.

islam. Profetul a plecat spunând: «Toată slava se cuvine lui Allah, Cel care l-a salvat de Foc.»⁷⁴⁸

Atunci când l-a vizitat pe tânărul evreu care era bolnav, Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – nu a neglijat să îl cheme la islam, deoarece cunoștea efectele pe care vizita sa le va avea asupra tânărului și a tatălui său, care erau copleșiți de generozitatea, bunătatea și blândețea lui. Și atunci ei au răspuns chemării lui. Această vizită a fost roditoare, referitor la îndrumare, și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a plecat, slăvindu-l pe Allah pentru că un suflet a fost salvat din ghearele Focului. Ce om măreț și ce propovăduitor înțelept și elocvent a fost Profetul!

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – era atât de preocupat de vizitarea celor bolnavi, încât a stabilit anumite principii și îndrumări pentru acest lucru și acestea au fost urmate de companionii săi și au fost consemnate în „Tradiția Profetică” (*Sunna*).

Într-una dintre aceste practici se spune să se stea la capul celui bolnav, așa cum am văzut din povestea tânărului evreu bolnav. Anas – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Când vizita un bolnav, Profetul stătea la capul lui și spunea de șapte ori: «Mă rog la Preaputernicul Allah, Stăpânul Tronului Măreț, să te vindece.»”⁷⁴⁹

O altă practică este să se atingă corpul bolnavului cu mâna dreaptă și să se facă rugăciuni pentru el, așa cum a relatat A'îșă: „Dacă Profetul vizita vreun membru al familiei sale, îl atinge pe cel bolnav cu mâna dreaptă și se ruga: «O, Allah, Stăpân al oamenilor! Îndepărtează această boală și vindecă-l! Tu ești marele Vindecător. Nu este alt leac decât puterea Ta de

⁷⁴⁸ *Fath al-Baari*, 3/219, *Kitab al-Janaa'iz*, *baab hal iu'rad 'ala as-sabi al-Islam*

⁷⁴⁹ Bukhari: *Al-Adab Al-Mufrad*, 1/633, *baab aina yaq'ud al-'aa'id*.

vindecare, care nu lasă în urmă nici o boală.»⁷⁵⁰

Ibn Abbas – Pacea fie asupra sa! – a spus: „Profetul a mers în vizită la un beduin care era bolnav și ori de câte ori mergea la un bolnav spunea: «Nu te teme, este curățare,⁷⁵¹ făcă-se voia lui Allah!»⁷⁵²

Femeia musulmană pe care islamul a înzestrat-o cu un mare simț de generozitate se grăbește să le facă o vizită celor care sunt bolnave, de îndată ce aude de boala lor. Ea nu încearcă să amâne sau să evite astfel de vizite, deoarece, în adâncul inimii ei, știe cât sunt de importante, așa cum a spus Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! –, și i-a aminte de la primele femei musulmane care împlineau acest lucru în cel mai lăudabil mod. Ele nu le vizitau doar pe femeile care erau bolnave, ci îi vizitau de asemenea și pe bărbați, în limita decenței și ferindu-se de ispite.

În „*Sahih Al-Bukhari*” se afirmă că Umm Ad-Darda’ l-a vizitat pe un „ajutor” (*Ansar*) care trăia în moschee (atunci când acesta s-a îmbolnăvit). În aceeași carte se relatează de asemenea: „Qutaiba ne-a spus, de la Malik, de la Hişam ibn ’Urua, de la tatăl său, de la A’ișa, care a zis: «Când Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a venit la Medina, Abu Bakr și Bilal – Allah să fie mulțumit de ei! – s-au îmbolnăvit. I-am vizitat și am zis: „O, tată, cum te simți? O, Bilal, cum te simți?”»⁷⁵³

Primele generații de musulmane au înțeles care este scopul vizitării bolnavilor și rolul pe care acesta îl joacă în menținerea legăturilor de prietenie, compasiune și afecțiune. Și

⁷⁵⁰ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Riyad As-Salihin*, 454, *Kitab 'Iyaada al-Marid, baab fi ma yud'aa bihi lil-marid*

⁷⁵¹ Fie ca boala ta să fie o ispășire și să te curățe de păcate. (autorul)

⁷⁵² *Fath al-Baari*, 10/118, *Kitab al-Marda, baab 'iyaada al-a'araab*

⁷⁵³ *Fath al-Baari*, 10/117, *Kitab al-Marda, baab 'iyaada an-nisa' ar-rijaal*

din acest motiv ele s-au grăbit să împlinească această datorie nobilă, ridicând moralul celui bolnav, ștergând lacrimi de durere, alinând povara neputinței, întărind legăturile de frăție și mângâindu-i pe cei nefericiți. Femeia musulmană modernă să facă bine și să urmeze exemplul primelor femei musulmane, reînviind astfel tradiția (*sunna*) vrednică de laudă.

Ea nu jelește morții

Femeia musulmană care cunoaște învățăturile religiei ei este echilibrată și stăpână pe sine. Când este lovită de moartea unei persoane pe care o iubește ea nu lasă durerea să o facă să își piardă mințile, așa cum fac femeile ignorante care se lasă sfâșiate de durere. Ea îndură cu răbdare, sperând la răsplata lui Allah, și se comportă așa cum spun învățăturile islamice.

Ea nu îi jelește niciodată pe cei morți, deoarece jelirea nu este o faptă islamică, ci este o practică a necredincioșilor și un obicei care exista înainte de islam. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a interzis foarte clar acest lucru, considerând că se trage din necredință: „Există două trăsături în oameni care arată necredința: îndoiala despre descendența unei persoane și jelirea celor morți.”⁷⁵⁴

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – i-a exclus efectiv pe acei bărbați și pe acele femei care jeleau și îi elogiau pe cei morți atunci când a zis: „Nu este unul dintre noi acela care își lovește obrazii, ori își sfâșie veșmântul sau spune cuvintele ignoranței.”⁷⁵⁵

Femeia musulmană care înțelege învățăturile islamice știe

⁷⁵⁴ Muslim, 2/57, *Kitab al-Imam, baab itlaaq al-kufr 'ala at-ta'an fin-nasab uan-niiaaha*

⁷⁵⁵ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Şarh As-Sunna, 5/436, Kitab al-Janaa'iz, baab an-nahi 'an an-niiaaha uan-nadab*

că moartea este adevărată, că tot ceea ce se află pe pământ este muritor și că această viață este numai o punte spre viața de apoi, unde veșnicia va fi în prezența lui Allah. Așadar, nu există nici un motiv pentru această durere necontrolată care îl face pe om să își piardă echilibrul și mințile, încât să se lovească peste față și să își sfâșie hainele, urlând de durere.

Companionii Profetului – Allah să fie mulțumit de ei toți! – au înțeles această regulă islamică, chiar dacă părăsiseră de puțin timp perioada ignoranței. Ei nu elogiau morții, nu își ridicau vocea, nu țipau, nu își sfâșiau hainele, așa cum făceau femeile din perioada de dinaintea islamului. Ei știau că islamul nu acceptă obiceiurile din perioada ignoranței și că nu le permite să se întoarcă din când în când la ele. Ei condamnau astfel de fapte, așa cum făcea și Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Abu Burda ibn Abu Musa a zis: „Din cauza unei dureri, Abu Musa a leșinat. Capul său se afla în poala unei femei din familia lui. Ea a țipat la el, dar el nu a putut să-i răspundă. Când și-a recăpătat forțele, el a zis: «Mă feresc de ceea ce s-a ferit Trimisul lui Allah, pentru că s-a ferit de orice femeie care a ridicat vocea, și-a tăiat părul și și-a sfâșiat hainele (la vreme de năpastă).»⁷⁵⁶

Cu toate că a interzis manifestările necugetate, cum ar fi lovirea feței, sfâșierea veșmintelor, jelirea și elogierea, islamul a recunoscut durerea care învăluie inima și lacrimile care se preling ușor la plecarea celui iubit. Toate acestea țin de sentimente și de mila pe care Allah a insuflat-o în inimile oamenilor, așa cum a arătat Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – prin vorba și prin fapta sa.

Usama ibn Zaid a zis: „Ne aflam alături de Profet atunci

⁷⁵⁶ Muslim, 2/110, *Kitab al-Imam, baab tahrir darb al-khudud ua šiqq al-juiub*

când una dintre fiicele lui a trimis după el, să-l cheme și să-i spună că băiatul ei – sau fiul – era pe moarte. Profetul a zis: «Întoarce-te la ea și spune-i că orice lucru pe care Allah îl dăruiește și îl ia înapoi îi aparține Lui și totul are timpul lui hotărât. Spune-i să aibă răbdare și să caute răsplata de la Allah.» Cel care transmitea acest mesaj s-a întors și a zis: «A spus că trebuie să vii la ea.» Profetul s-a ridicat, la fel au făcut și Sa'd ibn 'Ubada și Mu'adh ibn Jabal, și eu am mers cu ei. Băiatul a fost ridicat și sufletul său scotea un zgomot asemănător cu apa care este turnată într-un vas (horcăit de moarte). Ochii Profetului s-au umplut de lacrimi și Sa'd i-a zis: «Ce înseamnă asta, o, Trimis al lui Allah?» El a zis: «Aceasta este mila pe care Allah a pus-o în inimile robilor Săi și Allah va arăta milă față de acei robi ai Săi care sunt miloși.»⁷⁵⁷

'Abdullah ibn 'Umar – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Sa'd ibn 'Ubada era bolnav și Profetul a mers să-l viziteze însoțit de 'Abdur-Rahman ibn 'Awf, Sa'd ibn Abu Waqqas și 'Abdullah ibn Mas'ud – Allah să fie mulțumit de ei toți! Când a intrat și l-a găsit leșinat, a întrebat: «S-a stins?» Ei au zis: «Nu, o, Trimis al lui Allah.» Trimisul lui Allah a plâns și când oamenii l-au văzut plângând au plâns și ei. El a zis: «Nu auziți oare? Allah nu îl va pedepsi pe om pentru lacrimile care i se scurg sau pentru durerea pe care o are în inimă, ci îl va pedepsi sau va avea milă de el din cauza ei» și a indicat spre limba sa.»⁷⁵⁸

Anas – Pacea fie asupra sa! – a zis: „Trimisul lui Allah a mers la fiul său, Ibrahim, care era pe moarte. Lacrimile au început să se adune în ochii Profetului. 'Abdur-Rahman ibn 'Awf i-a zis: «Chiar și tu, o, Trimis al lui Allah?» El a zis: «O, Ibn 'Awf, aceasta este milă.» Apoi a plâns iar și a zis: «Ochii varsă lacrimi

⁷⁵⁷ Muslim, 6/224, 225, *Kitab al-Janaa'iz, baab al-buka' 'ala al-mayyit*

⁷⁵⁸ (Bukhari și Muslim), a se vedea *Şarh as-Sunna, 5/429, Kitab al-Janaa'iz, baab al-buka' 'ala al-mayyit*

și inima simte mâhnire, însă noi spunem numai ceea ce îl va mulțumi pe Stăpânul nostru. Și cu adevărat suntem tare mâhniți de plecarea ta, o, Ibrahim.»⁷⁵⁹

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a aprobat exprimarea durerii prin vărsarea de lacrimi, pentru că oamenii nu au puterea să își oprească lacrimile la vreme de mâhnire, însă a interzis orice manifestare care poate ațâța și spori durerea. Vărsarea lacrimilor, cu cumpătare, poate să ducă la domolirea durerii, însă jelirea, elogierea, țipetele și alte manifestări ignorante sporesc suferința și duc o persoană mai aproape de prăbușire. Așa se manifestau arabii înainte de venirea islamului. Atunci existau persoane care chiar cereau acest lucru înainte de moarte, ca alții să vină și să jelească mortul, enumerându-i calitățile bune și exagerând asupra impactului pe care îl are această pierdere grea.

Un exemplu în acest sens îl găsim în poezia lui Tarafa ibn al-'Abd: „Când voi muri, pomenește-mi calitățile ce mi se cuvin și sfâșie-ți veșmântul pentru mine, o, fiică a lui Ma'bad. Nu mă asemui cu omul care nu a năzuit spre ce am năzuit am, care nu a făcut ce am făcut eu și nici nu a jucat rolul pe care l-am jucat eu.”

Toate aceste lucruri sunt interzise foarte clar de islam, deoarece reprezintă o pierdere de energie și nu corespund cu acceptarea Voinței și hotărârii lui Allah. De asemenea acestea deschid calea Satanei ca să-i abată pe oameni de la drumul cel drept și să stârnească ispite. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – s-a referit la acest lucru în *hadis*-ul lui Umm Salama – Pacea fie asupra sa! Ea a zis: „Când Abu Salama a murit, am zis: «El este un străin într-o lume străină. Îl voi jeli în așa fel încât oamenii o să vorbească despre asta.» Mă

⁷⁵⁹ Bukhari și Muslim, a se vedea *Riyad As-Salihin*, 463, *Kitab 'Iyaada al-Marid, baab jawaaz al-bukaa' 'ala*

pregăteam să încep să-l jelesc, însă o femeie care venea dinspre dealurile Medinei să mă ajute (cu plânsul și jelirea) s-a întâlnit cu Trimisul lui Allah. El a întrebat: «Vrei să îl lași pe Satana să intre într-o casă din care Allah l-a alungat de două ori?»⁷⁶⁰ Și atunci am încetat să mai plâng și nu am plâns.⁷⁶¹

Preocuparea Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – de a interzice jelitul, mai ales în rândul femeilor, a atins un nivel atât de înalt, încât atunci când a acceptat legământul de credință făcut de femei, el le-a cerut să nu jelească. Acest lucru se observă în *hadis*-ul relatat de Bukhari și de Muslim, de la Umm 'Atiia, care a zis: „Profetul ne-a acceptat jurământul de credință pe baza faptului că nu vom mai jeli.”⁷⁶²

Potrivit unei alte relatări de Muslim de la Umm 'Atiia, ea a zis: „Când a fost revelat versetul:

„...Dacă vin la tine femei credincioase și îți fac jurământ de credință, făgăduind că nu vor pune nimic în rând cu Allah... și nu îți se vor arăta cu nesupunere față de ceea ce se cuvine...”

[Coran 60:12]

...ea a spus că s-a referit și la jeli.”⁷⁶³

⁷⁶⁰ Prima dată a fost atunci când Abu Salama și-a dat sufletul (a murit) și unii dintre membri familiei lui au fost foarte îndurerați. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a spus: „Nu rugați-vă decât pentru bine, căci îngerii spun „*Amin*” [Facă-se voia lui Allah!] la tot ceea ce spuneți”, apoi s-a rugat pentru Abu Salama. A doua oară a fost atunci când Umm Salama și-a zis în sine că va întrece măsura în modul în care îl va plânge, apoi s-a răzgândit. (autorul)

⁷⁶¹ Muslim, 6/224, *Kitab al-Janaa'iz, baab al-bukaa' 'ala al-mayyit*

⁷⁶² *Fath al-Baari*, 3/176, *Kitab al-Janaa'iz, baab maa iunha min an-nauh ual-buka'*; Muslim, 6/237, *Kitab al-Janaa'iz, baab tahrim an-niiahah*

⁷⁶³ Muslim, 6/238, *Kitab al-Janaa'iz, baab tahrim an-niiahah*

Profetul a avertizat-o pe femeia care îl jelește pe cel mort că dacă nu se căiește înainte de moarte va fi înălțată în Ziua Învierii în cea mai îngrozitoare stare: „Femeia care jelește și nu se căiește înainte de moarte va fi înălțată în Ziua Învierii purtând o cămașă de smoală și un veșmânt de rugină.”⁷⁶⁴

El ne-a avertizat de asemenea că îngerii îndurării vor fi ținute departe de ea și că ea va fi lipsită de rugile lor atâta timp cât jelește și sporește suferința. Așa se spune în *hadis*-ul relatat de Ahmad: „Îngerii nu se vor ruga pentru cel care jelește și se tânguie.”⁷⁶⁵

Datorită interzicerii clare de a evita jelitul, țipetele, elogierea, sfâșierea veșmintelor și alte manifestări ignorante, femeia musulmană nu poate face altceva decât să asculte de porunca lui Allah și a Trimisului Său și să se țină departe de tot ceea ce ar putea periclita puritatea credinței ei în Voia și Hotărârea lui Allah. Cu toate acestea, ea nu se oprește aici, ci le cheamă pe celelalte femei care poate nu știu acest lucru să se supună legilor lui Allah și să nu jelească, odată ce au înțeles poruncile lui Allah și ale Trimisului Său.

Ea nu participă la funeralii (nu urmează catafalcul)

Femeia musulmană care înțelege cu adevărat învățăturile islamice nu participă la funeralii, ascultând astfel de porunca Profetului, așa cum a relatat Umm 'Atia: „Ni s-a interzis să participăm la funeralii, însă nu în mod strict.”⁷⁶⁶

În acest caz, situația femeilor diferă de cea a bărbaților. Islamul îi îndeamnă pe bărbați să participe la funeralii și să

⁷⁶⁴ Ibid, 6/235

⁷⁶⁵ Imam Ahmad, *Al-Musnad*, 2/362, cei care au relatat sunt *thiqaat*

⁷⁶⁶ *Fath al-Baari*, 3/144, *Kitab al-Janaa'iz*, *baab ittiba' an-nisa' al-janaa'iz*; Muslim, 7/2, *Kitab al-Janaa'iz*, *baab nahi an-nisa' an ittiba' al-janaa'iz*

conducă trupul neînsuflețit până la locul de îngropăciune, însă nu dorește ca femeile să facă acest lucru, deoarece prezența lor ar putea duce la o situație nepotrivită care ar putea periclita demnitatea celui decedat și ritualurile funerare. Însoțirea decedatului până la locul de îngropăciune oferă o mare lecție celor care împlinesc acest lucru, la fel ca și rugăciunea de iertare pentru cel decedat și gândurile despre moartea care ajunge fiecare lucru viu:

Oriunde ați fi, moartea vă va ajunge, chiar de-ați fi în turnuri mărețe...”

[Coran 4:78]

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – le-a descurajat pe femei să participe la procesiunea funerară (a făcut-o *makruh*), însă nu a interzis-o categoric, deoarece descurajarea sa ar trebui să fie de ajuns să o facă pe femeia musulmană supusă să se înfrâneze de la aceasta. Acesta este un semn care arată forța religiei ei, supunerea adevărată față de Allah și de Trimisul Său și bunăvoința ei de a adopta această atitudine, care este mai bună și mai potrivită.

Concluzii

În paginile anterioare am vorbit despre caracterul femeii musulmane, așa cum dorește islamul ca ea să fie, potrivit călăuzirii înțelepte pe care i-o acordă în toate aspectele vieții și în modelarea minții, a sufletului, a psihicului și a purtării ei.

Despre aceste lucruri se vorbește foarte clar în multe versete și *hadis*-uri și acestea trasează un echilibru perfect în caracterul ei, așa încât nici un aspect să nu predomină în detrimentul celorlalte. De asemenea, se descrie modul ideal în care ea trebuie să se poarte cu părinții, rudele, soțul, copiii, vecinii, prietenele și surorile în islam, dar și cu ceilalți oameni pe care îi întâlnește în societatea în care trăiește.

Capitolele de mai înainte au explicat că rolul femeii musulmane nu se limitează numai la a sta acasă, a crește copiii și a se îngriji de casă. În afară de acestea, femeia musulmană crește de fapt o generație nouă eroică și joacă un rol important în chemarea la islam, aducând o contribuție importantă și constructivă în toate domeniile vieții. Ea muncește de asemenea alături de soț pentru a popula și a cultiva pământul, îmbogățind viața și făcându-i pe oameni fericiți.

Este evident că femeia musulmană care este călăuzită de islam este neprihănită, constructivă, productivă, prevăzătoare, grijulie, educată și rafinată. Ea își înțelege pe deplin îndatoririle pe care le are față de Allah și față de ea însăși, față de părinți, de soț și de copii, față de rude și de vecini, față de prietenele și surorile ei în islam, dar și față de întreaga societate, cu toți oamenii, întâmplările și tranzacțiile pe care aceasta le include.

Ea crede în Allah și în Ziua de Apoi, este atentă la încercările acestei vieți și la ispitele Satanei, îl slăvește pe Allah, se supune poruncilor Lui, ia aminte la ceea ce El a interzis, acceptă voia și hotărârea Sa, se întoarce la adăpostul Său și caută îndurarea Sa atunci când greșește sau este nepăsătoare. Este conștientă de responsabilitatea pe care o are înaintea lui Allah față de membrii familiei ei și este dornică să-L mulțumească prin orice lucru pe care îl face. Ea înțelege ce înseamnă cu adevărat să fie roaba lui Allah și sprijină religia Sa cea adevărată; poruncește ceea ce e îngăduit și interzice ceea ce e necuvenit, atât cât poate.

Ea este conștientă de obligațiile pe care le are față de ea însăși, realizând că este o ființă umană formată din trup, minte și suflet și fiecare dintre acestea are propriile nevoi și necesități. Din acest motiv, ea este atentă să creeze un echilibru perfect între trup, minte și suflet și nu acordă atenție numai unei părți, în detrimentul celorlalte. Mai mult decât atât, ea acordă fiecărei părți atenția care i se cuvine, pentru a-și forma astfel o personalitate echilibrată, călăuzită întotdeauna de învățăturile înțelepte ale islamului, așa cum se văd în Coran, în „Tradiția Profetică” (*Sunna*) și în exemplul înaintașilor drept-credincioși, care au urmat întocmai pașii Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Ea se îngrijește de aspectul exterior fără să întreacă însă măsura sau să se fălească și se îngrijește de firea ei interioară într-un mod care se potrivește ființei umane, pe care Allah a cinstit-o, punându-i pe îngerii să se prosterneze înaintea ei și supunând tot ceea ce află în cer și pe pământ spre folosul omului. În acest fel, ea își dezvoltă un caracter echilibrat, care este plăcut atât ca înfățișare, cât și ca gândire, rațiune, comportament și reacții.

Ea nu permite ca îngrijirea corpului și a minții să îi abată

atenția de la hrănirea sufletului. Ea acordă o atenție la fel de mare dezvoltării spirituale și își șlefuește sufletul prin slava adusă lui Allah, prin pomenire și prin citirea Coranului. Împlinind toate acestea, ea menține un echilibru perfect între toate laturile personalității ei.

Ea se poartă cu părinții ei cu blândețe și respect. Știe care este statutul lor, care sunt îndatoririle pe care ea le are față de ei și este foarte atentă să le dea ascultare. Nu precupește niciodată nici un efort de a găsi cea mai bună modalitate să se poarte cu ei așa cum se cuvine și îi înconjoară cu multă grijă, cinste și respect.

Pentru soțul ei, ea este soția ideală, inteligentă, cuviincioasă, supusă, îngăduitoare și iubitoare, dornică să-l mulțumească și să îi respecte și să îi cinstească familia. Ea nu dezvăluie tainele lui și îl ajută să fie drept-credincios, să se teamă de Allah și să împlinească fapte bune. Ea îi umple inima de fericire, seninătate și liniște.

Pentru copiii ei, ea este o mamă iubitoare și miloasă, care înțelege cu înțelepciune importanța pe care o joacă o mamă în creșterea copiilor. Ea îi face să simtă dragostea și grija pe care le-o poartă, îi îndreaptă mereu numai spre ceea ce este bine, îi corectează dacă este nevoie, astfel încât ei să aibă o educație islamică desăvârșită, care să le dezvolte atât cele mai frumoase virtuți și atitudini, cât și o dragoste pentru lucrurile alese.

Față de nurorile și de ginerii ei, ea este blândă, corectă, înțeleaptă și îi povățuiește din inimă. Ea nu intervine în treburile lor personale. Se poartă frumos cu ei, încearcă să întărească legăturile de iubire și să se ferească de conflicte.

Cu rudele ei, ea păstrează o relație bazată pe iubire, nu uită să mențină legătura cu ele și să se poarte frumos. Ea este dornică să păstreze relația, chiar dacă rudele ei nu fac acest lucru, purtându-se potrivit învățăturilor islamice care poruncesc

să se păstreze, cu iubire și afecțiune, legăturile de rudenie.

Ea se poartă frumos cu vecinii și este preocupată de starea lor. Ea cunoaște drepturile mari pe care aceștia le au, pe care Gavriil le-a reliefat atât de mult în fața Profetului, încât Trimisul lui Allah – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a crezut că îi va face moștenitorii lui. Ea iubește pentru ei ceea ce iubește și pentru sine. Ea se poartă frumos cu ei, le respectă sentimentele, le tolerează jignirile, închide ochii la greșelile lor și este atentă ca nu cumva să îi nedreptățească.

Când este împreună cu prietenele și surorile ei în islam, ea se deosebește de celelalte femei prin modul în care își clădește relația cu ele, pe baza iubirii pentru Allah, cea mai pură și mai înaltă iubire care există între ființele umane, pentru că izvorăște din lumina Revelației și a călăuzirii profetice. Așadar, femeia musulmană simte o iubire sinceră pentru ele, privindu-le ca pe niște surori, și este dornică să mențină legătura cu ele. Ea nu face următoarele lucruri: nu desface legăturile dintre ele, nu le părăsește, nu le bârfește, nu le rănește sentimentele cu argumente răutăcioase și conflicte, nu le poartă pică și nu ascunde vreun lucru pe care ar putea să îl facă pentru ele. Ea le întâmpină întotdeauna voioasă și cu chipul luminat de un zâmbet.

În societate, ea este o ființă sociabilă de cea mai înaltă clasă, datorită învățăturilor islamice înțelepte pe care le-a studiat, referitoare la treburile sociale și la învățăturile morale. Din izvorul îmbelșugat al islamului, ea își formează obiceiurile, deprinderile, comportamentul, precum și valorile care îi purifică sufletul și îi modelează caracterul social deosebit.

Ea are un caracter bun (se poartă frumos cu ceilalți) și este cinstită cu toți oamenii. Ea nu înșeală, nu este fățarnică și nu spune minciuni (nu face mărturie mincinoasă). Oferă sfaturi sincere și îi îndrumă pe ceilalți să împlinescă fapte bune. Își

ține promisiunile. Este modestă și se respectă pe sine. Nu intervine în lucruri care nu o privesc. Evită să rănească demnitatea unei persoane sau să îi caute greșeli. Ea nu se laudă. Este corectă în judecata față de ceilalți și este corectă chiar și cu cele pe care nu le place. Nu se bucură de nefericirea altora. Evită suspiciunile. Nu ponegrește pe nimeni. Evită blestemele și vorbele urâte, rușinoase. Nu râde de nimeni. Este milostivă. Se străduiește să îi ajute pe ceilalți și să îi ferească de ce e rău. Alină suferința celui ce întâmpină greutate. Este generoasă. Nu le reamintește celor cărora le-a făcut un bine de binele făcut. Este răbdătoare. Este îngăduitoare. Nu poartă ranchiună sau resentimente. Nu este invidioasă. Evită să se fălească sau să se laude. Are o personalitate plăcută. Este prietenoasă. Păstrează secretele. Are o înfățișare binevoitoare. Are simțul umorului. Încearcă să îi facă pe oameni fericiți. Nu este prea riguroasă. Nu este arogantă. Este smerită. Este modestă prin modul în care arată și se poartă. Caută să împlinească numai lucruri alese. Este preocupată de treburile musulmanilor. Cinstește oaspeții. Îi pune pe alții înaintea ei. Se poartă așa cum cer normele islamice. Folosește salutul islamic. Nu intră într-o casă străină fără să ceară permisiunea. Într-o adunare se așează acolo unde găsește loc. Nu face conversație numai cu o femeie, atunci când în încăpere se află și o a treia. Ea îi respectă pe cei în vârstă și pe cei de seamă. Nu cercetează altă casă în afară de a ei. Alege să muncească numai ceva care să se potrivească cu feminitatea ei. Nu imită bărbații. Îi cheamă pe ceilalți la adevăr. Poruncește ceea ce este îngăduit și oprește de la ceea ce este interzis. Este înțeleaptă și elocventă atunci când îi cheamă pe ceilalți la islam. Se întâlnește numai cu femei drept-credincioase. Se grăbește să le împace pe femeile musulmane. Se întâlnește cu femeile și le tolerează jignirile. Ea apreciază un serviciu făcut și este

recunoscătoare pentru acest lucru. Le vizitează pe cele ce sunt bolnave. Nu participă la procesiunea funerară (la îngropare).

Aceasta este adevărata personalitate a femeii musulmane, așa cum este ea definită de învățăturile islamice.

Fără îndoială, femeia musulmană reprezintă cel mai distins exemplu de feminitate cunoscut vreodată în societate. Alături de toate calitățile minunate pomenite mai înainte, femeia musulmană este de asemenea înțeleaptă, are sufletul curat, are o concepție bună despre viață, despre univers și despre umanitate și este conștientă de rolul important pe care îl are în viață.

Cu adevărat, faptul că femeia ajunge la un nivel atât de înalt de dezvoltare intelectuală, psihologică, spirituală și morală este o mare binecuvântare, care nu este egalată de nici o altă binecuvântare de care se bucură ființele umane. Este o realizare culturală mai mare decât oricare alta din istoria omenirii. Faptul că femeile au atins un nivel de dezvoltare atât de înalt înseamnă că sunt mature și îndreptățite pe deplin să joace un rol important în viață.

În multe colțuri ale lumii musulmane vedem în prezent neputința femeilor de a ajunge la acest nivel, așa cum dorește islamul, pentru că în general musulmanii s-au îndepărtat de adevăratele izvoare islamice și s-au pierdut în numeroase ignoranțe sau într-o dependență intelectuală și psihologică de ceilalți. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă musulmanii, în general, și femeile, în special, le-ar fi păstrat așa cum trebuie și dacă ar fi băut din aceste izvoare neîntinate care le-ar fi conferit lor imunitate, originalitate și distincție.

Prin atacul împotriva lumii musulmane s-a ținut la identitatea musulmanilor în general, bărbați și femei în egală măsură, cu scopul de a le distruge identitatea și de a le întina izvoarele autentice. Fără îndoială că multe dintre aceste atacuri

au vizat-o pe femeia musulmană, cu scopul de a o dezbrăca de veșmântul virtuții [veșmântul islamic] prin care a fost cunoscută de-a lungul istoriei și de a o îmbrăca cu haine străine, strâmte, împrumutate, care o fac să arate ca o copie a străinelor atât ca înfățișare, cât și ca mod de gândire și comportament.

Diverse societăți, organizații și mișcări au făcut eforturi uriașe pentru occidentalizarea femeilor musulmane, însă, slavă lui Allah, toate acestea s-au sondat cu un eșec în ceea ce le privește pe femeile musulmane educate care au înțeles cu adevărat învățăturile islamice. Mulți bărbați și multe femei care au susținut occidentalizarea lor și-au dat seama acum de greșeala pe care au făcut-o, înțelegând credința puternică a femeii musulmane și rolul extrem de important pe care islamul îl are în gândirea, mentalitatea și sentimentele ei.

În femeia musulmană care este conștientă de rolul pe care îl are în această viață se pun speranțe foarte mari și acest lucru o îndeamnă să fie și mai puternică în modul în care își dovedește identitatea islamică, indiferent de locul în care trăiește și indiferent de împrejurări. Prin întărirea identității ei, ea își manifestă în mod clar știința, țelurile înalte, cinstea și devotamentul față de islam și față de cultura islamică deosebită. Acest lucru indică de asemenea capacitatea ei de a contribui la renașterea comunității de care aparține și la dezvoltarea țării în care trăiește.

Cuprins

Capitolul I

Femeia musulmană și Domnul ei

Femeia credincioasă este prevăzătoare.....	7
Ea îl slăvește pe Allah.....	12
Ea se roagă cu regularitate de cinci ori pe zi.....	12
Ea poate participa la <i>Jama'a</i> (rugăciunea în grup) făcută în moschee.....	14
Femeia participă la rugăciunile de sărbătoare (<i>'Aid</i>).....	24
Ea împlinește <i>sunna</i> și rugăciunile opționale (<i>nafl</i>).....	30
Ea împlinește rugăciunea corect.....	33
Ea plătește dania (<i>zakat</i>) din averea ei.....	35
În Ramadan, ea postește ziua și se roagă noaptea.....	37
Ea împlinește posturile opționale (<i>nafl</i>).....	41
Ea înfăptuiește pelerinajul (<i>hajj</i>) în Casa Sfântă a lui Allah.....	43
Ea înfăptuiește <i>'Umra</i> (pelerinajul mic).....	44
Ea se supune poruncilor lui Allah.....	44
Ea nu stă singură cu un „străin”.....	53
Ea poartă <i>hijab</i> -ul (veșmântul islamic) așa cum se cuvine.....	54
Ea evită să se afle în același loc cu bărbații.....	61
Ea nu dă mâna cu un bărbat care nu este <i>mahram</i>	62
Ea nu călătorește decât însoțită de un <i>mahram</i>	63
Ea acceptă voia și hotărârea lui Allah.....	65
Ea se întoarce adesea spre Allah cu căință.....	66
Ea se simte responsabilă pentru membrii familiei sale.....	67
Preocuparea ei principală este mulțumirea lui Allah.....	68
Ea înțelege adevăratul sens a ceea ce înseamnă „robul lui Allah”.....	69
Ea muncește pentru a sprijini religia lui Allah.....	70

Ea se deosebește prin caracterul ei islamic și prin adevărata religie.....	92
Loialitatea ei este numai pentru Allah.....	100
Ea poruncește ceea ce e cuvenit și oprește de la ceea ce este neîngăduit.....	105
Ea citește adesea Coranul.....	106
Capitolul II	
Femeia musulmană și propria identitate	
Introducere.....	109
Trupul ei	
Cumpătare în ceea ce privește mâncarea și băutura.....	110
Ea face în mod obișnuit exerciții fizice.....	111
Trupul și îmbrăcămintea ei sunt curate.....	112
Ea își îngrijește cavitatea bucală și dinții.....	115
Ea își îngrijește părul.....	117
Înfățișarea plăcută.....	118
Ea nu întrece măsura în ceea ce privește înfrumusețarea.....	121
Mintea ei	
Ea își îngrijește mintea prin cunoaștere.....	123
Ce trebuie să cunoască femeia musulmană.....	127
Realizările femeii musulmane în domeniul cunoașterii.....	129
Ea nu este superstițioasă.....	134
Ea nu încetează niciodată să citească și să studieze.....	134
Sufletul ei	
Ea împlinește în mod obișnuit acte de slăvire și își purifică sufletul.....	135
Ea se întovărășește cu oameni cinstiți și participă la adunările religioase.....	137
Ea repetă adesea rugile (du'a) descrise în hadis-uri.....	139
Capitolul III	
Femeia musulmană și părinții ei	
Ea îi tratează cu blândețe și respect.....	141
Ea recunoaște statutul lor și cunoaște îndatoririle pe care le are față de ei.....	141
Ea este blândă și respectuoasă față de părinții ei, chiar dacă aceștia nu sunt musulmani.....	147
Ea nu dorește sub nici o formă să nu le dea ascultare.....	148
Mai înainte mama, apoi tata.....	149
Ea se poartă frumos cu părinții.....	152

Capitolul IV

Femeia musulmană și soțul ei

Căsătoria în islam.....	156
Ea își alege un soț bun.....	157
Ea este ascultătoare și respectuoasă față de soțul ei.....	165
Ea se poartă cu mama lui și cu familia lui cu blândețe și respect.....	184
Ea se face plăcută soțului și este dornică să-l mulțumească.....	186
Ea nu dezvăluie secretele lui.....	191
Ea stă alături de el și îl sfătuiește.....	194
Ea își îndeamnă soțul să cheltuiască pentru Allah.....	202
Ea îl ajută să fie supus înaintea lui Allah.....	202
Ea îi umple inima de bucurie.....	203
Ea se înfrumusețează pentru el.....	205
Ea este veselă și recunoscătoare atunci când îl vede.....	206
Ea împarte cu el bucuriile și necazurile lui.....	207
Ea nu se uită la alți bărbați.....	208
Ea nu îi descrie lui alte femei.....	209
Ea încearcă să creeze o atmosferă liniștită pentru soțul ei.....	210
Femeia musulmană este îngăduitoare și iertătoare.....	211
Ea are un caracter puternic și este înțeleaptă.....	211
Ea este una dintre cele mai de seamă soții.....	218

Capitolul V

Femeia musulmană și copiii ei

Introducere.....	220
Ea înțelege că are o mare responsabilitate față de copiii ei.....	220
Ea se folosește de cele mai bune metode în creșterea copiilor.....	225
Ea își arată iubirea și afecțiunea pe care le-o poartă.....	226
Ea se poartă la fel cu fiii și fiicele ei.....	229
Ea nu face discriminări între fiii și fiicele ei în ceea ce privește afecțiunea și grija pe care le-o poartă.....	230
Ea nu își blesteamă copiii.....	233
Ea este atentă la orice lucru care i-ar putea influența.....	234
Ea le insuflă copiilor un caracter bun și un comportament ales.....	236

Capitolul VI	
Femeia musulmană și fiii și nurorile ei	
Nora ei	
Atitudinea ei față de noră.....	238
Ea știe cum să facă o alegere bună atunci când își alege nora.....	238
Ea își cunoaște locul.....	239
Ea îi sfătuiește, dar nu intervine în viața lor personală.....	240
Ea o respectă și se poartă frumos cu ea.....	241
Ea este înțeleaptă și dreaptă când își spune părerea despre nora ei.....	242
Ginerele ei	243
Știe cum să facă o bună alegere în privința ginerelui.....	244
Ea îl respectă și îl cinstește.....	244
Ea o ajută pe fiica ei să fie o soție bună pentru soțul ei.....	245
Ea este corectă și nu este niciodată de partea fiicei ei, dacă aceasta nu are dreptate.....	245
Ea tratează problemele cu înțelepciune.....	248
Capitolul VII	
Femeia musulmană și rudele ei	250
Perspectiva islamică asupra legăturilor de rudenie.....	250
Femeia musulmană păstrează legăturile de rudenie, conform învățăturilor islamice.....	258
Ea păstrează legăturile chiar și cu rudele ei care nu sunt musulmane.....	261
Ea înțelege ce înseamnă păstrarea legăturilor de rudenie.....	264
Ea menține legăturile de rudenie, chiar dacă rudele ei nu fac asta.....	264
Capitolul VIII	
Femeia musulmană și vecinii ei	
Femeia musulmană este bună și prietenoasă cu vecinii.....	268
Ea respectă învățăturile islamice privind comportamentul bun față de vecini.....	268
Ea iubește pentru vecinul ei ce iubește și pentru ea.....	271
Ea se poartă în cel mai frumos mod cu vecina ei.....	272
Ea se poartă frumos cu vecinii, chiar dacă aceștia nu sunt musulmani.....	274
Ea începe cu vecinul a cărui locuință	

este cea mai apropiată de a ei.....	275
Adevărata femeie musulmană este cea mai bună vecină.....	276
Vecinul rău.....	277
Vecina rea este o persoană care nu are parte de binecuvântarea credinței.....	277
Faptele bune ale vecinei necuviincioase nu sunt acceptate.....	278
Comportamentul frumos față de vecini nu trece neobservat.....	280
Ea trece peste greșelile vecinei ei și peste comportamentul ei urât.....	281
Capitolul IX	
Femeia musulmană față de prietenele și surorile ei în islam	
Ea le iubește ca pe niște surori, de dragul lui Allah.....	284
Statutul celor ce se iubesc de dragul lui Allah.....	285
Efectele pe care iubirea pentru Allah o are în viața musulmanilor și a musulmanelor.....	288
Ea nu își părăsește sora.....	290
Ea este tolerantă și iertătoare.....	294
Ea le întâmpină cu zâmbetul pe buze.....	296
Ea le îndrumă cu dreptate.....	297
Ea este loială și blândă față de ele.....	299
Ea este bună cu ele.....	301
Ea nu clevetește împotriva lor.....	302
Ea evită să se certe cu ele, spunând glume supărătoare și încălcând promisiunile.....	304
Ea este generoasă și cinstită cu surorile ei.....	305
Ea se roagă pentru surorile ei atunci când ele nu sunt de față.....	309
Capitolul X	
Femeia musulmană și societatea/comunitatea în care ea trăiește	
Introducere.....	312
Ea are un comportament frumos față de ceilalți.....	313
Ea este corectă.....	318
Ea evită să facă mărturie mincinoasă.....	319

Ea le îndrumă cu dreptate.....	320
Ea îi îndrumă pe alții să împlinească fapte bune.....	322
Ea nu înșeală și nici nu ponegrește.....	323
Ea își păstrează promisiunile.....	326
Ea nu este ipocrită.....	329
Ea este caracterizată prin sfială.....	332
Ea are demnitate și nu cerșește.....	334
Ea nu intervine în lucruri care nu o privesc.....	335
Ea nu se dedă la bârfă și nici nu caută greșelile lor.....	337
Ea nu se fălește, nici nu se laudă.....	339
Ea judecă cu dreptate.....	343
Ea nu-i asuprește pe ceilalți.....	345
Ea este corectă chiar și față de cei pe care nu îi place.....	347
Ea nu se bucură de nefericirea celorlalți.....	351
Ea evită orice fel de bănuială.....	352
Ea se ferește să ponegrească vreo persoană și să răspândească vorbe răutăcioase.....	355
Ea evită blestemele și vorbele necugetate.....	358
Ea nu râde de nimeni.....	361
Ea este blândă și bună cu oamenii.....	362
Ea este milostivă și îndurătoare.....	366
Ea se străduiește să obțină foloase pentru oameni și încearcă să-i protejeze de ceea ce e rău.....	370
Ea ajută la ușurarea poverii celui strâmtorat.....	376
Ea este generoasă.....	378
Ea nu le reamintește beneficiarilor de milostenia ei.....	387
Ea este răbdătoare.....	389
Ea este îngăduitoare și nu poartă ranchiună nimănui.....	392
Ea este blândă cu oamenii, nu aspră.....	399
Ea nu este invidioasă.....	400
Ea evită să se fălească și să caute faimă.....	403
Vorba ei nu este nici exagerată, nici artificială.....	404
Ea are o personalitate plăcută.....	405

Ea este prietenoasă și plăcută.....	407
Ea păstrează secrete.....	410
Ea are o înfățișare binevoitoare.....	412
Ea este veselă și are simțul umorului.....	413
Ea încearcă să îi facă pe oamenii fericiți.....	417
Ea nu este prea exigentă.....	418
Ea nu este trufașă sau mândră.....	421
Ea este smerită și modestă.....	424
Ea este cumpătată în ceea ce privește îmbrăcămintea și înfățișarea.....	426
Ea iubește lucrurile alese și are întotdeauna țeluri înalte.....	428
Ea se preocupă de treburile musulmanilor.....	429
Ea își cinstește oaspeții.....	431
Ea îi pune pe alții înaintea ei.....	435
Ea își păstrează obiceiurile conform standardelor islamice.....	437
Ea urmează manierele islamice în modul în care mănâncă și bea.....	441
Răspândirea salutului islamic.....	448
Ea nu intră într-o casă străină fără să ceară permisiunea.....	455
Într-o întrunire, ea se așează acolo unde găsește loc.....	460
Ea nu discută numai cu o femeie, atunci când este de față și o a treia.....	462
Ea îi respectă pe oamenii în vârstă și pe cei de seamă.....	464
Ea nu cercetează casele celorlalți.....	466
La o întrunire, ea evită pe cât poate să caște.....	467
Ea urmează normele islamice atunci când strănută.....	467
Ea nu dorește să vadă o femeie divorțată, ca să îi poată lua locul.....	470
Ea alege să lucreze ceva care să se potrivească cu firea ei.....	472

Ea nu îi imită pe bărbați.....	478
Ea îi cheamă pe oameni la adevăr.....	480
Ea îndeamnă la ceea ce este bine și interzice ceea ce este rău.....	482
Ea este înțeleaptă și elocventă atunci când cheamă la islam (da'ua).....	487
Ea umblă numai cu femei drept-credincioase.....	490
Ea încearcă să aplaneze conflictele dintre femeile musulmane.....	493
Ea umblă cu alte femei și le tolerează insultele.....	495
Ea răsplătește serviciile făcute și este recunoscătoare pentru ele.....	497
Ea le vizitează pe cele care sunt bolnave.....	499
Ea nu jeleşte morţii.....	505
Ea nu participă la funeralii (nu urmează catafalcul).....	510
Concluzii	515
Cuprins	519

